

Giới thiệu Đích Nữ Không Làm Phi

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Converter: ngocquynh520

Editor: Trang bubble

Độ dài: 107 chương

Hoài thai mười tháng rồi cuộc đũa bè này cũng sinh ra. Ta vốn tưởng rằng nó có thể hóa giải ngăn cách nhiều năm giữa chúng ta. Nhưng không ngờ huyênh đệ tốt kia của người vây hãm thành chụp lấy tội danh phản quốc lên đầu ta. Cho nên đời này..."Chớ so tâm cơ với ta, không có ai càng có tâm cơ hơn so với ta!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Một thi hai mệnh

Editor: trang bubble ^^

Nước Kỳ.

Chiến tranh ngoài Hoàng Thành, tiếng quân hào đã vang lên.

Trong một đêm, tin tức vương gia khác họ nước Kỳ, Tất Ngôn Nam, ý đồ mưu triều soán vị hoàng đế đương triều Tư Không Thận, truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ thành Biện Kinh.

Mà tẩm cung hoàng hậu đương triều —— ở trong cung Khôn Ninh, Mộ Lam Yên bởi vì sinh nở mà khàn giọng cố gắng hô hào, làm cho tất cả mọi người ở đây đều cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Mười tháng mang thai, một buổi sáng sinh con. Mỗi một lần Mộ Lam Yên đau bụng sinh, đều hao hết sức theo hướng dẫn của bà mụ vận khí xuống dưới. Thế nhưng đứa con búống bình trong bụng chính là vẫn không chịu ra ngoài. Nàng đành chịu một bờ hơi tai lần nữa, chỉ đành coi như không có gì, sau khi nghỉ ngơi sơ qua, khẽ nâng đầu lên nhìn cái bụng nhô lên.

“Con à, khi nào con mới có thể bỏ qua cho vi nương đây.” Mộ Lam Yên nhẹ giọng nói.

Trong mắt mọi người, nàng là đầu sỏ gây nên cuộc chiến tranh này, nàng là nữ nhân duy nhất mà hoàng đế đương triều thừa nhận từng yêu. Nhưng mà giờ phút này, nàng lại lẻ loi một mình sinh con ở trong tẩm cung.

Mộ Lam Yên vốn là một cô gái nhỏ của Mộng Lý Hồi ---- thế ngoại đào nguyên kia (bồng lai tiên cảnh). Một lần vô tình, để cho nàng giành được đương kim thánh thượng ưu ái, từ đó chìm sẽ bay một mạch lên đầu cành, trở thành đương kim nhất quốc chi mẩu. Nhưng không biết làm sao kể từ sau khi bị mang thêm lời đồn không cần có tang tị với vương gia khác họ Tất Ngôn Nam, người ở bên ngoài thoát nhìn tẩm cung của nàng lại thành hàm lạnh trong thâm cung.

Trong mười tháng mang thai, mỗi lần lúc nàng thịnh tình mời hoàng thượng tới đây dùng bữa, Tư Không Thận luôn lấy đủ loại lý do đẩy đi. Danh nghĩa là để an tâm dưỡng thai, nhưng trong cung ai không biết là hoàng thượng cố ý không gặp. Duy chỉ có hoàng hậu đương triều như nàng còn ngây thơ cho rằng Tư Không Thận đúng như lời nhân thái giám truyền ra, không phải ra ngoài tìm kiếm thân được an thai cho nàng, chính là thật sự công vụ bề bộn không thoát thân ra được.

Một khi ân sủng, hôm nay lại thành một mình nàng kịch một vai.

“Hoàng hậu nương nương, ngài lại dùng sức!” Bà mụ đứng ở cuối giường khích lệ nói.

Nhưng mà giờ phút này, tất cả mọi người ở đây bao gồm trong lòng Mộ Lam Yên đều hiểu, sợ là đứa nhỏ này không giữ được.

“Ta thật sự không sinh được rồi.” Sắc mặt Mộ Lam Yên trắng bệch, cố gắng lắc đầu. Tay nắm lấy vạt áo bó phía trên, khớp xương rõ ràng, nhìn đã biết dùng hơi sức rất lớn.

Bà mụ nghe nói lập tức nổi giận nói: “Hoàng hậu cũng không thể nói như thế, phía trước hoàng thượng vẫn còn đang dựng gang sơn cho hoàng tử trong bụng ngài, hoàng thượng đúng là chờ trở về ôm tiểu hoàng tử đó!”

“Nhưng.....” Mộ Lam Yên mới vừa lên tiếng, rồi lại bị đau đớn không thể tự kiềm chế trong bụng.

Đúng lúc này, quan binh ngoài cửa đến báo: “Báo —— phía trước hoàng thượng thua trận, loại phản tặc Tất Ngôn Nam đã tiến tới gần tẩm cung hoàng hậu nương nương, mong rằng...”

Quan binh còn chưa kịp nói xong, mọi người cách cánh cửa đã nghe nói tướng sĩ kia đã bị người nào đó ngoài cửa một đao mất mạng, ầm ầm một tiếng ngã trên mặt đất.

Mấy tỷ nữ nhát gan đã sớm không thể chịu đựng sợ hãi trong lòng, thét lên.

Trong nháy mắt, người chung quanh như là kiến hôi tách ra tán loạn. Mộ Lam Yên khó khăn nghiêng người sang nhìn về phía ngưỡng cửa. Quả nhiên cũng không lâu lắm, cửa chính tẩm cung đã bị một luồng sức mạnh bên ngoài đẩy cửa vào.

Bịch một tiếng, mọi người ở đây bị dọa sợ lập tức mất đi phương hướng trốn chạy, rồi rít sợ hãi liếc mắt nhìn chằm chằm cửa, núp ở tại chỗ nhát như chuột.

Bây giờ là mùa thu, lá rụng trong sân ngoài cung Khôn Ninh bởi vì không thể kịp thời quét dọn, thoáng lộ ra mùi vị mùa thu chết non.

Tư Không Thận cầm bảo đao trong tay đứng ở cửa, khôi giáp hoàng kim đã sớm tan tác không ra hình dạng gì. Nhiều chỗ vết thương chồng chất máu tươi chảy xuôi. Trọn mắt trùng trùng nhìn chằm chằm bên trong, đi từng bước từng bước vào trong, đến mức đều là mỗi một bước chân hiện ra dấu chân máu.

“Long Thanh năm 37, lần đầu tiên ta và nàng gặp ở trên núi Mộng Lý Hồi!”

“Long Thanh năm 38, phụ vương ban ân ta và nàng lương duyên trời đất, cưới nàng làm thái tử phi!”

“Long Thanh năm 39, phụ vương qua đời, sau khi ta ghi danh tuyên cáo khắp thiên hạ Mộ Lam Yên nàng là tình cảm chân thành cả đời của Tư Không Thận ta, cũng phong làm hoàng hậu Mộng Lam!”

“Mộ Lam Yên, nàng nói cho ta biết! Kiếp này, Tư Không Thận ta còn nợ nàng cái gì! Nàng cần cầu kết bệ đăng bên ngoài mưu đồ giang sơn của ta!”

Đôi mắt Mộ Lam Yên rung rung, khổ nỗi không thể nào giải thích. Mười tháng không thấy phu quân của mình, không người nào có thể biết rốt cuộc là nàng nhớ nhung đến cỡ nào, nhưng lời của Tư Không Thận trước mắt lại không để cho nàng biết nên nói tiếp từ đâu. Không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn Tư Không Thận đến gần mình, đồng thời phát tay ném ra một tờ giấy viết thư về phía nàng.

“Nàng nói đi!” Đột nhiên, Tư Không Thận giật dùi, giờ lên bảo đao trong tay chỉ về phía Mộ Lam Yên.

Tất cả cung nhân tại chỗ bị dọa sợ nhỏ giọng kêu lên một hồi. Ngược lại Mộ Lam Yên, bởi vì khó sinh mà cũng không sinh được cảm xúc khác nữa, nhìn mặt Tư Không Thận vô cùng tức giận, hỏi: “Hoàng thượng đang nói cái gì, thần thiếp không biết chuyện.”

“Nàng còn không biết chuyện! Bây giờ Tình ca ca của nàng đã giết đến ở ngoài tẩm cung của nàng, còn thiếu một bước là có thể đón nàng đi! Nếu không phải là có người giao phó bức thư này cho ta, sợ trước khi ta chết cũng không thể thật sự thấy rõ bộ mặt của nàng!”

Mộ Lam Yên dời tầm mắt đến lá thư bị vứt bỏ trên đất, chữ viết phía trên hiển nhiên là của Tất Ngôn Nam, le que mấy chữ là có thể thấy rõ đó là một lá “Thư tình” viết cho nàng, nội dung cực kỳ sa đọa, còn có không ít từ ngữ làm người ta đỏ mặt.

Nhưng mà, đây quả quyết không thể nào là của Tất Ngôn Nam viết cho nàng, nhất định là có người hãm hại nàng!

“Hoàng thượng, ngài nghe thần thiếp nói một câu. Thần thiếp quả thật không hề dính líu với Tất Ngôn Nam này, người nhất định phải tin tưởng thiếp!”

“Vật chứng ở đây, nàng bảo làm sao ta tin tưởng nàng!”

“Hoàng thượng..... Hoàng thượng.....”

Mộ Lam Yên vẫn còn đang phấn đấu quên mình dùng ánh mắt cầu xin nhìn đối phương. Cho đến khi Tư Không Thận đi một bước tiến tới gần, nàng mới ngạc nhiên phát hiện, dưới đáy mắt Tư Không Thận hoàn toàn không có dịu dàng, nơi đó phảng phất như một hàm băng chỉ muốn đóng băng nàng.

Nhìn cặp mắt kia, nàng đột nhiên cả người run lên.

Tư Không Thận hừ lạnh một tiếng, “Nàng vẫn mê luyến trầm như vậy?”

Đại não Mộ Lam Yên đột nhiên trống rỗng nhìn nam nhân trước mắt mà mình đã từng yêu tha thiết. Tự biết bản thân không còn sống lâu nữa, nên cũng lười giải thích nhiều, nhìn đối phương, dùng hết chút sức lực cuối cùng: “Hoàng thượng, đời này sợ là thần thiếp không có phúc khí làm bạn xung quanh, mong rằng người có thể cứu đứa bé trong bụng thiếp, nó chính là máu mủ ruột thịt của người đó!”

Tư Không Thận nghe nói cười lớn: “Con của trầm? Nó thật sự là con của trầm sao?”

“Chẳng lẽ nó không phải?”

“Có lẽ nó phải, có lẽ nó không phải! Ta không biết tại sao mỗi lần ta đều sẽ bắt gặp Tất Ngôn Nam rồi tằm cung nàng. Nàng cho rằng hẳn thật sự yêu nàng sao? Hẳn chỉ là mưu đồ giăng sọt của ta, ta nghĩ, coi như bây giờ hẳn ở đây, cũng nhất định sẽ không cần đưa con này đâu!”

Từng chữ từng câu của Tư Không Thận hung hăng đánh vào trái tim của Mộ Lam Yên.

Mộ Lam Yên nhìn bộ dáng Tư Không Thận ngửa mặt lên trời cười to, sâu sắc cảm thấy đó là châm chọc cực điểm. Tuy hẳn lớn lên với một vẻ ngoài tốt, rốt cuộc cũng không còn dịu dàng của những ngày qua, giờ phút độc nhất này coi như để lại cho Mộ Lam Yên một bóng dáng dữ tợn kinh khủng như vậy.

“Tư Không Thận, ngươi khôn kiếp!” Mộ Lam Yên cũng không khắc chế nổi mình giận dữ hét.

Giờ phút này nàng mới hiểu được, thì ra là hiểu lầm tình cảm của nàng cũng không phải là điểm trí mạng của nàng. Bởi vì coi như hẳn hiểu lầm nàng và Tất Ngôn Nam có cái gì, nàng cũng có thể bởi vì mình sắp chết, mà không muốn nhiều lời nhiều tiếc nuối. Nhưng giờ phút này, đứa bé trong bụng kia, là lời thề mà nàng tự tin giữa nàng với hẳn không gì xuyên thủng, nhưng lại bị Tư Không Thận không có căn cứ một phiếu phủ quyết, để cho nàng hận không thể đứng ngay lên đào ra trái tim của đối phương xem một chút, rốt cuộc bên trong từng có mình ở đó hay không.

Nhưng nàng không thể, giờ phút này nàng chỉ có thể nằm ở trên giường, mặc cho nam nhân trước mắt này tùy ý hoang phí tình cảm của nàng, cảm nhận sinh mạng của mình và đứa bé trong bụng trôi qua mà không thể làm gì.

Trong một chớp mắt như vậy, nàng bắt đầu hận nam nhân trước mắt này.

“Giết ta đi, chỉ xin ngươi bỏ qua cho đứa bé của ta.” Mộ Lam Yên nhìn ánh mắt của Tư Không Thận đột nhiên cũng không còn hy vọng xa vời trước đó nữa.

“Ha ha ha ha, rốt cuộc nàng đã thừa nhận đúng không! Muốn bảo ta bỏ qua cho đứa nghiệp chướng này? Nàng mơ đi! Hãy để cho nó với ta làm bạn ở trên đường hoàng tuyền đi!”

Tư Không Thận giống như bị điên hô to một tiếng đi qua, bảo đao cứ như vậy không hề thương lượng rơi vào trên bụng Mộ Lam Yên.

Máu tươi giường hẹp, một thi hai mệnh.

Hiếm hoi còn sót lại một chút ý thức cuối cùng, Mộ Lam Yên cũng không nói ra được một câu nào nữa. Chỉ là một đôi mắt mở trừng trừng nhìn ngực Tư Không Thận trước giường cũng cầm một thanh bảo đao. Máu tươi phía trên bắn ra ở trên mặt của nàng.

Trong nháy mắt, Tư Không Thận ngã xuống đất, Mộ Lam Yên thấy trên mặt Tất Ngôn Nam loang lổ vết máu xuất hiện ở trước mắt của nàng, cứ lạnh lùng nhìn bọn họ như vậy.

Kết giao năm năm, lại đòi lấy kết cuộc hôm nay!

Mộ Lam Yên xin thề ở đáy lòng, nếu có kiếp sau, nhất định không bao giờ mong muốn vào cung làm phi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Như được sống lại

Editor: trang bubble ^^

Đàn hương an thần lượn lờ lên ở trong gian phòng đơn sơ.

Mộ Lam Yên nằm ở trên giường gỗ, bởi vì mặt giường không đủ mềm mại mà trở mình. Trong lúc nhắm mắt nín thở đó, đột nhiên lập tức tỉnh táo, bên tai rõ ràng truyền đến tiếng người nói chuyện ngoài phòng.

Một nam tử trung niên tuổi còn trẻ mạnh mẽ: “Cân đại phu, xin hỏi bệnh trạng tiểu nữ như thế nào? Khi nào có thể tỉnh?”

Ngay sau đó, là một giọng nói nghe hơi già nua một chút: “Không đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng là được. Nền tỉnh thì tự nhiên sẽ tỉnh.”

Mà lời của ông lão vừa ra, một phụ nhân khấn cấp liền căng thẳng vội hỏi: “Cân đại phu, Yên Nhi của ta xem như là thật sự không có việc gì? Ngài đừng gạt ta, Yên Nhi lại là sinh mệnh của ta, ta.....”

Phụ nhân còn chưa nói hết, ông lão liền giống như nổi giận hừ lạnh một tiếng: “Mặc dù lão hủ tuổi tác đã cao, nhưng thần trí coi như tỉnh táo. Tiểu nữ nhà các ngươi có chuyện hay không, lão hủ vẫn là ước chừng ra mạch! Mộ tiên sinh, nếu nơi đây đã không còn chuyện của lão hủ, vậy lão hủ bèn xin cáo từ

trước rồi, lát nữa một người các người đi đến hiệu thuốc của ta lấy thuốc là được!”

“Vậy thì làm phiền Căn đại phu!”

Căn đại phu là một vị lão y tiên ở cổ hương của Mộ Lam Yên, có mái tóc bạc như là hoa tuyết với râu dê, hàng năm vác một cái hòm thuốc đi phở vọt phương, mà bởi vì y thuật cao siêu, giỏi về dưỡng sinh, cho nên ông là một lão già tuổi già nhất ở Mộ Lý Hồi, nhưng xương cốt cũng là linh hoạt nhất. Bởi vì tuổi tác lớn, cho nên người trẻ tuổi đều không biết Căn đại phu đến từ phương nào, y học nơi nào. Chỉ biết là ông ấy không phải người địa phương Mộ Lý Hồi, rồi lại là lão nhân cả thôn xóm kính trọng nhất.

Quan trọng nhất là, Căn đại phu là một tiểu lão đầu kiêu ngạo. Không phải thế, lời của ông vừa dứt xong, thì nghe thấy hai tiếng bước chân sâu cạn không đều dần dần đi xa.

Cũng không lâu lắm, phụ nhân ngoài cửa kia lại bắt đầu nhỏ giọng gào khóc lên. Trong miệng nói lảm nhảm thì thầm một vài lời: “Ông nói Yên Nhi chúng ta mới nhỏ bao nhiêu, làm sao lại trải qua chuyện như vậy, có thể nghĩ con bé nhỏ như vậy rơi vào trong nước đá mùa đông là có bao nhiêu lạnh.”

Tiền khách trở về sau đó nam tử liền giống như đang an ủi phụ nhân, có điều âm thanh quá nhỏ, Mộ Lam Yên nằm ở trên giường cũng không nghe rõ nữa.

Nhớ lại đôi câu vài lời phía ngoài vừa nãy, Mộ Lam Yên đột nhiên cả người vừa giật mình mở hai mắt ra, không thể tin được nhìn bày biện cả gian phòng.

Đối thoại mới vừa rồi, rõ ràng chính là năm đó nàng bảy tuổi, chuyện xảy ra sau khi ngoài ý muốn rơi vào trong nước thiếu chút nữa chết đuối. Ngày đó, nàng cũng là tỉnh lại rất sớm, bởi vì sợ hãi đối với rơi xuống nước, vẫn trốn ở trên giường không nói một câu nào, tự nhiên cũng sẽ nghe được đối thoại mới vừa rồi bên ngoài.

Mà trước mắt là gian phòng đơn sơ làm bằng gỗ, gần cửa sổ có một cái bàn sách nhỏ mới chế, cùng với lò sưởi ấm đặt trong bồn giữa gian phòng kia để sưởi ấm trong ngày mùa đông.

Mộ Lam Yên nhớ thời gian trước hôn mê vẫn là dầu thu, tuy có chút ý lạnh, nhưng còn chưa đến mức dùng tới lò sưởi. Mà trước mắt là còn chưa tiêu hóa tất cả những thứ này, cửa phòng kết một tiếng đã bị người ngoài mở ra.

Phụ nhân lau khô nước mắt, cầm một bình nước nóng thận trọng đẩy cửa vào.

Mộ Lam Yên hoảng sợ nhìn bóng dáng không thể quen thuộc hơn nữa đó, có chút chần chờ, nhưng cũng bởi vì một loại không muốn xa rời nào đó mà không nở mở con mắt ra.

Đi chưa được mấy bước, chuẩn bị đi vào xem Mộ Lam Yên một chút, phụ nhân liền cảm nhận được ánh mắt đến từ trên giường nhỏ, lúc ngẩng đầu lên, thấy một đôi mắt nghi ngờ đang nhìn mình, khuôn mặt vốn là u sầu đột nhiên giương lên nụ cười. Vội vã không ngừng hô tới ngoài cửa: “Phụ thân Yên Nhi nó, phụ thân Yên Nhi nó, ông mau vào! Yên Nhi tỉnh rồi!”

Vừa dứt lời, Mộ Cảnh ngoài cửa cũng vội vàng chạy đi vào.

Hai người vừa vào cửa, mặc dù áo gai vải thô nhưng cũng không che lấp được ánh sáng vốn có. Nam tử cao anh tuấn phi phạm, phụ nhân mỹ nhuận như vàng trắng, liếc mắt thì thấy chính là người từ nhỏ được Thư Hương hun đúc sâu sắc.

Mà hai người trước mắt kia, Lam Yên dĩ nhiên là không thể quen thuộc hơn được.

Một người là phụ thân Mộ Cảnh, một người còn lại là mẫu thân Ôn Uyển Như!

Ôn Uyển Như thấy trọng phụ đi vào, để bình trà trong tay xuống bèn lập tức đi tới bên cạnh giường. Một tay nhẹ nhàng đỡ Lam Yên dậy, một tay cầm qua cái gối đầu khác đệm ở phía dưới, thấy Lam Yên dựa vào thoải mái, giọng mới mang theo lo lắng hỏi: “Yên Nhi, con có thể có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Mộ Lam Yên không nói, chỉ là một đôi mắt chứa nước mắt si ngốc nhìn mẫu thân.

Một đời trước, sau khi rời khỏi cổ hương Mộ Lý Hồi, đến chết nàng cũng không thể có cơ hội lại trở về nơi này thăm viếng song thân, đây cũng là tiếc nuối cho tới nay của nàng. Huống chi, trước đây không lâu, nàng còn bị người yêu nhất tự tay một đao mất mạng, một thi hai mệnh. Thậm chí nàng không rõ lâm hiện tại có phải thuộc về linh hồn hỏi quang phản chiếu hay không, sợ đây chỉ là hình ảnh khát vọng nhất sâu trong nội tâm của nàng.

Cho nên nàng không nói, không nói, chỉ muốn yên tĩnh nhìn nhị lão giống như vậy.

Mà mới vừa thấy con gái tỉnh lại, Ôn Uyển Như thấy bộ dạng Lam Yên si ngốc, lập tức lòng dạ trở nên căng thẳng. Mộ Cảnh đứng lúc đi tới bên cạnh, Ôn Uyển Như bèn ngẩng đầu lên nhìn phụ quân hỏi: “Phụ quân, Yên Nhi đây là thế nào? Chẳng lẽ là chết đuối dẫn đến nàng biến thành đũa ngọc?”

Mộ Cảnh nhìn Lam Yên thờ dài một cái, cũng là đầy mắt lo lắng: “Yên Nhi, còn nhớ rõ phụ thân không? Kêu một tiếng phụ thân xem?”

Mộ Cảnh thử tính đưa ra câu hỏi, khiến Lam Yên đột nhiên hoàn hồn, dời đi ánh mắt, nuốt nước miếng một cái mới phát hiện cổ họng đau rất.

“Phụ thân..... Phụ thân.” Cuối cùng, Lam Yên vẫn là khàn khàn lên tiếng, nàng lo lắng chỉ chớp mắt thì lại trở về vách tường hoàng cung hiện đầy máu tanh kia, cho nên thừa dịp trước khi chưa trở về, gọi nhiều hơn hai tiếng.

“Yên Nhi, nhìn nương một chút, còn nhận được mẫu thân không?” Sau đó Ôn Uyển Như cũng lo lắng hỏi.

“Mẫu thân.....”

Lam Yên mở miệng gọi người, khiến tâm tình phụ phụ (vợ chồng) Mộ Cảnh thật tốt. Ôn Uyển Như ôm lấy người trên giường, cực vui mà khóc, mà Lam Yên tự nhiên cũng là lần đầu tiên vui vẻ phát ra từ nội tâm trong nhiều năm qua.

Chỉ là tâm tình không tốt hơn bao nhiêu thời gian, cảm giác đau chân thật khiến đáy mắt Lam Yên từ từ dấy lên một tia khủng hoảng.

“Mẫu thân, hiện nay là năm nào?”

“Long Thanh năm 27.”

Long Thanh là niên hiệu phụ vương Tư Không Thận, ngay từ lúc ba năm trước đây, sau khi Tư Không Thận lên ngôi đã đổi niên hiệu là Long Trắc rồi!

Nếu như nói, trước đó là bởi vì mình nằm mơ trước khi chết. Như vậy nàng có thể rất hớn hờ tiếp nhận, trong tiềm thức bao năm không thấy phụ mẫu, cũng có thể lý giải trước khi chết ông trời mở mắt để cho mình gặp được một lần.

Nhưng giờ phút này bởi vì hô hấp kịch liệt, mà nội tạng đau đớn giống như co quắp vậy là chuyện thế nào?

Cổ họng đau đớn và phản ứng tự nhiên của thân thể, làm sao lại cảm xúc được trong mộng chứ?

Cả người Mộ Lam Yên đột nhiên run rẩy một chút, chìa ra đôi tay non nớt nhỏ bé kia của mình, hung hăng bám cánh tay một cái.

Dùng sức quá mạnh, cảm giác tan nát nổi lòng từ cánh tay truyền đến.

Đây không phải là đang nằm mơ!

Ôn Uyển Như bị động tác của Lam Yên sợ hết hồn, nhìn đáy mắt con gái không hề che giấu ánh mắt sợ hãi, cho là chết đuối dẫn tới hậu di chứng, từ bản năng mẫu thân càng thêm ôm chặt thân thể nhỏ yếu của Lam Yên.

Bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ. Thời gian thoáng một cái, chuyện Mộ Lam Yên chết đuối đã trôi qua hơn nửa tháng rồi.

Dịp trước người thăm bệnh gần như được hết cả thôn xóm nam nam nữ nữ già trẻ lớn bé, Mộ Lam Yên cũng đã không nhớ rõ rất nhiều. Mấy ngày nay dưỡng bệnh, ban ngày nàng tươi cười chào đón từng người thăm bệnh, buổi tối lại chỉ cần nhắm mắt lại thì dạo chơi trong con ác mộng. Nàng luôn thức tỉnh vào lúc trong mộng Tư Không Thận vung đao chém đứa con trong bụng nàng, vừa nhắm mắt thì cảm giác đứa con kia không biết bao nhiêu lần khẽ gọi nàng là mẫu thân ở bên tai nàng.

Nhưng mà bây giờ nàng mới 7 tuổi, con ác mộng như vậy thì làm sao mở miệng nói với phụ mẫu của mình. Cuối cùng chỉ có thể mỗi đêm gối đầu lên cánh tay mẫu thân làm gối mới có thể ngủ yên ổn.

Trong lúc này, nàng cũng dần dần quên đi tại sao mình từ một cô nương vừa mới 20 tuổi biến thành con nít 7 tuổi.

Càng nhiều chuyện cảm thấy hứng thú, chính là nàng lại có thể lợi dụng trí nhớ của kiếp trước, “Bói toán” một ít đồ đánh mắt cho người trong thôn.

Thí dụ như trước đó vài ngày, mèo của Vương bà bà đầu thôn mất rồi, Vương bà bà trung niên mất chồng, tuổi già mất con. Dưới gối bà không con cháu, con mèo này chính là tính mệnh của bà. Mà trong trí nhớ, Vương bà bà bảy ngày bảy đêm vì tìm kiếm “Đứa bé” của mình có thể nói là ăn không thể nuốt, ngủ không thể ngủ. Cho đến bảy ngày sau sân sau một gia đình truyền đến từng đợt mùi hôi thối, việc “Tìm mèo ký” này mới chấm dứt.

Mèo này là đứa bé gia đình kia bướng bỉnh, bắt lại “Nghiêm hình tra tấn” không cần thận giết chết, mới còn ở sân sau.

Mộ Lam Yên thấy Vương bà bà thật sự đáng thương, bèn vào ngày hôm sau Vương bà bà mất mèo liền báo cho đối phương, cuối cùng dĩ nhiên là tìm được mèo rồi, đứa bé cũng bị đánh. Chỉ là chuyện không nghĩ tới, sau sáu ngày, con mèo kia đột nhiên không giải thích được đã chết rồi, Mộ Lam Yên cũng không biết nguyên nhân cái chết.

Không chỉ có một, Lâm đại bá thôn phía tây có con trâu trong bụng có một dạ dày kết sỏi, cả ngày không ăn bất kỳ thứ gì, nhưng làm ông ấy lo lắng hóng rồi. Một đời trước, con trâu kia cuối cùng bởi vì không biết là nguyên nhân gì mà chết vì đói bụng, cuối cùng thành thức ăn ngon trên bàn ăn của mọi người. Kiếp này, Mộ Lam Yên cũng đã báo trước cho thú y, sau khi thú y chuẩn bị mổ, nhưng bởi vì mổ thất bại, trâu cũng không cứu về, cuối cùng vẫn là bị mọi người cùng nhau ăn.

Những chuyện như thế bắt đầu nhiều thêm mấy chuyện, Lam Yên cũng liền dần dần hiểu có vài số mạng là không được thay đổi, nàng có thể làm cũng chỉ có việc không liên quan đến mình vắt giò ngóc nhìn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Bái sư học nghệ

Editor: trang bubble ^^

Một góc hoàng cung u ám, sắc mặt Mộ Lam Yên tái nhợt ôm bụng mang thai đủ tháng, ngã ngồi ở trên sàn nhà lạnh buốt. Ánh mắt hoảng sợ chăm chú nhìn Tư Không Thận trước mặt nàng bước từng dấu chân một đi về phía nàng.

Mỗi một bước đi, tiếng bén nhọn của lưỡi đao xẹt qua mặt đất liền tăng thêm một phần.

“Nàng yêu ta sao?” Trên mặt Tư Không Thận không hề có cảm xúc gì, máu tươi không ngừng nhỏ xuống.

Mộ Lam Yên không nói, chỉ hoảng sợ bất lực dịch chuyển lui về phía sau từng chút một.

Tư Không Thận đột nhiên cực kỳ bất mãn chột hung hăng tiếp cận về phía trước, đôi mắt hân phần nộ đang trừng kia đã sớm không có hơi thở con người, chất vấn Mộ Lam Yên: “Nàng nói đi, rốt cuộc có yêu ta hay không!”

“A ——”

Kèm theo một đợt âm thanh chói tai, Mộ Lam Yên mở choàng mắt. Miệng to hít thở không khí, tỉnh lại một hồi lâu mới rõ ràng lại là con ác mộng đó.

Một tháng, nàng luôn là tỉnh lại vào sau con ác mộng sáng sớm mỗi ngày, tự giễu mình vô dụng. Dù cho chính là ở trong mộng, cũng không biết thanh minh cho bản thân nửa phần.

Bây giờ đã là tháng tư đầu xuân, Mộ Cảnh và Ôn Uyển Như đều ra ngoài đi canh tác thật sớm.

Mộ Lam Yên cố gắng bình phục nhịp tim rồi giường, mặc quần áo tử tế đi tới ngoài cửa lấy vài hộp nước lạnh rửa mặt mới coi như hoàn toàn khôi phục như trẻ con bảy tuổi.

Có điều còn chưa chờ nàng vào cửa ăn điểm tâm, đã bị một đợt tiếng om sòm ngoài sân hấp dẫn.

“Ngươi được đẩy Hồ Từ! Ta cho ngươi ăn ở không trả tiền không nói, ngươi lại còn muốn trộm bột mì nhà chúng ta! Ta thấy ngươi là ăn gan hùm mật gấu rồi!” Một phụ nhân tức giận đang la hét âm ỉ.

Cũng không lâu lắm, liền vang lên tiếng một nam tử trung niên: “Ta nói rồi, ta không có trộm!”

“Ngươi vẫn không thừa nhận!” Theo tiếng nói chấm dứt, là một đợt tiếng roi nặng nề.

Mộ Lam Yên đột nhiên căng thẳng trong lòng, vội vàng lau khô nước đọng trên mặt bèn ra cửa chạy tới nơi phát ra âm thanh ——nhà hàng xóm của nàng.

Kết cấu nhà hàng xóm tương tự với nhà nàng, có cây bên ngoài nhà có một trúc bùn vòng lại sân. Cửa bên ngoài đóng chắc, đã đứng đầy người xem kịch, rồi rít nước đầu, ý đồ nhìn tình huống bên trong càng thêm kỳ cang chút.

Mộ Lam Yên dựa vào thân thể nhỏ nhắn, cũng không lâu lắm bèn chen ra phía trước nhất.

Thường ngày nàng cũng không phải là nhân vật thích tham gia náo nhiệt, có điều giọng nam mới vừa nói kia, khiến nàng phải chạy tới nhìn một cái. Quả nhiên, Lăng Hồ cả người áo gai vải thô, đang chán ngắt đứng ở trước mặt Mã thị mới vừa mắng người, cúi gầm đầu.

Mộ Lam Yên mới vừa đứng vững không bao lâu, thì một đợt tiếng roi của Mã thị lại rơi xuống.

Quất vào trên người Lăng Hồ, Mộ Lam Yên nhìn cũng cảm thấy cực kỳ đau đớn ở trong lòng. Lăng Hồ người cũng như tên, là một nam tử diện mạo tương đối hung hãn, bởi vì quanh năm không thích xử lý tóc tai, xem ra lại càng thêm không dễ gần gũi người. Chẳng qua trong trí nhớ, Mộ Lam Yên nghe nói Lăng Hồ là một người võ công cực cao, cho nên có người bình thường không có cật mạnh, nhưng chẳng biết tại sao luôn hạ mình cho nhà hàng xóm của nàng, đời trước là vậy, đời này cũng thế.

Về phần nói đến nguyên nhân lần “Trộm” bột mì này của hắn, cũng là một nguyên do nàng nhất định phải chen qua đến xem.

Trong đầu Mộ Lam Yên lướt qua đêm hôm nàng sinh nhật 7 tuổi đó, mưa to như trút nước. Nàng tận mắt thấy trong tay Lăng Hồ đang cầm một vật nhỏ làm bằng bột mì, nhìn mình. Nói gì đó nàng đã không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ đêm hôm đó, hàng xóm của nàng cũng quất Lăng Hồ như vậy, rồi sau đó Mộ Lam Yên bởi vì phụ thân dạy tuyệt đối không lui tới với mắng phu (đàn ông thô lỗ), cho nên bỏ mặc chuyện này.

Sau đó, Mộ Lam Yên cũng bị cảm một trận, chờ lúc khôi phục lại, Lăng Hồ đã chẳng biết đi đâu.

Mộ Lam Yên ngăn người bởi vì nhớ lại chuyện trước kia, kết quả không cẩn thận bị người phía sau đẩy đi đến trong sân. Nhà hàng xóm kia lấy nhánh cây làm cánh cửa, nên cũng không công mà phá!

Mã thị đang dạy dỗ Lăng Hồ, nhìn thấy cửa của mình bị một con nhóc nhỏ nhỏ và người ngoài cửa chen phá đổ, không hề che giấu vẻ không sung sướng trên mặt. Tuy bọn họ là hàng xóm nhưng cũng chung sống không hòa thuận, cho nên Mã thị thấy Mộ Lam Yên thì lửa giận trong lòng càng thêm sâu hơn chút.

“Ồ, đây không phải là con gái nhỏ nhà Mộ đại ca sao? Nghe nói thời gian trước rơi vào trong nước đá tháng chấp. Chẳng lẽ là đầu óc nước vào, muốn đi vào quản việc không đâu?”

Mã thị ác miệng thì mọi người rõ như ban ngày. Đây mắt Mộ Lam Yên thoáng qua một chút không vui, trong nháy mắt ngẩng đầu lên lại giương lên một mặt vô tội: “Thăm thăm, Lam Yên chỉ là không cẩn thận bị chen lấn đẩy vào, người xem bên ngoài còn có thật là nhiều người, ngài vu oan giá họa Lăng Hồ ca ca như vậy có phải cũng không trọng nghĩa lắm hay không?”

“Ta nơi nào đang vu oan giá họa rồi!” Trán Mã thị nổi gân xanh lên, nhìn ra được là càng tức giận hơn!

Mộ Lam Yên cúi thấp mắt, liếc mắt một cái đám người lớn không sợ phiền phức sau lưng, nói: “Các thúc thúc thăm thăm, các người cảm thấy con nói không đúng sao?”

Vừa dứt lời, ngoài cửa bên thêm không ít người phụ họa.

“Đúng đấy, bà tử Vương gia, coi như Hồ Tử cầm chút bột mì của nhà các người thì thế nào, những năm gần đây hẳn kiếm sống cho nhà các người, có thể nói là chịu một nhọc. Người hẹp hòi như vậy, chẳng lẽ là Vương đại ca ở bên ngoài có nữ nhân khác? Người cô ý giận cá chém thớt?”

Vừa dứt lời, ngoài cửa lại truyền đến một đợt cười nhạo. Thanh danh Mã thị ở trong thôn không dễ nghe, chanh chua có thể nói là xưng tên, người không thích bà ta đương nhiên không phải là số ít. Lập tức bị nói như thế, cũng bèn không đoái hoài tới dạy dỗ Lăng Hồ, vô cùng tức giận đi tới ngoài cửa, đều đuổi đi tất cả người xem kịch.

“Thăm thăm, Mộ Lam Yên đứng ở sau lưng Mã thị lạnh lạnh hô một tiếng, Mã thị thấy không còn có người vây lại đây, mới xoay người trừng mắt về phía Mộ Lam Yên.

“Nha đầu nhóc con như người, không được gây chuyện cho ta! Cẩn thận ta báo đến chỗ phụ thân người đấy!”

Mộ Lam Yên nhếch miệng lên một nụ cười, tỏ cáo nàng đương nhiên không sợ: “Chỉ là một chút bột mì làm hại thăm làm to chuyện cũng không tốt. Chẳng bằng như vậy, chỗ con có một cái ngọc bội thượng hạng, đổi với bột mì của thăm, trang@ddlqđ@bubble editor thăm cũng đừng đánh Lăng Hồ ca ca nữa. Như thế nào?”

Mã thị nghe nói, có chút lòng trắc ẩn, lần nữa gỡ chung quanh một chút không ai, thì cũng buông roi xuống, “Lời này là thật?”

“Thật!”

Nghe được Mộ Lam Yên trả lời khẳng định, trong nháy mắt tức giận trên mặt Mã thị giảm đi rất nhiều. Nhìn vóc dáng nhỏ nhỏ của Mộ Lam Yên, ánh mắt toát ra vẻ tham lam, không khỏi đi về phía trước một bước nhỏ đuổi ra đôi tay thô ráp kia: “Cho ta nhìn một chút.”

Mộ Lam Yên gạt đầu một cái, đưa tay móc ra ngọc bội trong cổ, đang lúc đuổi tay đưa cho Mã thị, lại rút tay trở về, trên mặt treo lên một nụ cười giương: “Chỉ là thăm thăm, con có cái yêu cầu, về sau thăm cũng không thể bắt nạt Lăng Hồ như vậy nữa. Thăm có chịu không?”

“Đồng ý, đồng ý!” Mã thị cướp đoạt ngọc bội trong tay Mộ Lam Yên qua, không khỏi lập tức bắt đầu ngắm nhìn. Đặt ở dưới ánh mặt trời, quan sát tỉ mỉ.

Mộ Lam Yên nhìn Mã thị nông cạn, thoáng nhếch miệng lên cười khẩy một cái không dễ dàng phát giác.

Mã thị bẩm sinh tham lam hư vinh, thích ganh đua so sánh với người. Một đời trước, đêm sinh nhật mưa to đó, Mộ Lam Yên không cẩn thận rơi ngọc bội ở cửa sân mình, vừa vặn gặp Mã thị nhặt lên, mặc dù Mộ Lam Yên yêu cầu Mã thị hoàn trả về tại chỗ, Mã thị lại dùng lý do rơi ở bên ngoài, người nào nhặt được thì thuộc về người đó, từ chối trả lại. Sau đó không tới mấy ngày, bởi vì Mã thị tuyên bố mình lấy được Kỳ Trân Dị Bảo đưa tới mầm tai vạ, đã chết ở trong chuồng ngựa nhà bọn họ.

Mộ Lam Yên, biết rõ số mạng vô cùng có khả năng không thay đổi được, bèn muốn dùng vật này giải quyết vấn đề này ngay lập tức, bởi vì đời trước Lăng Hồ ra đi không lời từ biệt, làm cho nàng có chút cảm thấy thiếu nợ, cho nên đời này, nàng nảy sinh ý nghĩ chột muốn để Lăng Hồ ít chịu tội một chút.

“Lăng Hồ ca ca, trước tiên ngài đi theo ta, không nên ở chỗ này bị người bắt nạt.” Mộ Lam Yên đi lên dắt tay Lăng Hồ, bèn muốn xoay người rời đi.

“Người mới vừa rồi kêu ta là gì?”

“Lăng Hồ ca ca.”

“Bảy năm rồi, người rót cuộc để ý ta.” Đầu Lăng Hồ không nhúc nhích nói một câu, khiến Mộ Lam Yên không bắt được đầu mối. Liếc mắt một cái Mã thị vẫn còn đang gật gù đắc ý bên cạnh, thúc giục: “Ngài đi về nhà với ta trước, về nhà rồi nói.”

“Được!”

Cứ như vậy, Mộ Lam Yên dắt Lăng Hồ về nhà. Cũng không lâu lắm, phu thê Mộ Cảnh cũng đã về đến trong nhà. Thấy Lăng Hồ xuất hiện, dĩ nhiên là nổi giận đùng đùng. Mộ Lam Yên khuyên can đủ đường mới tiêu trừ cơn tức giận của Mộ Cảnh, hai người lớn một vẫn một võ kinh ngạc vì nàng nói khéo như rót. Còn chưa kịp nói thêm gì nữa, đã bị Mộ Lam Yên mạnh mẽ đè xuống trên ghế bàn ăn, sau khi qua ba lần rượu, thừa dịp chỗ trống Mộ Lam Yên vào phòng bếp trợ giúp mẫu thân chuẩn bị thức ăn, không biết nói viết những gì, khi nàng nhìn lại hai người lần nữa, thì cảm giác trở nên rất khác biệt.

Mộ Lam Yên vốn là còn đánh trống trong lòng, lo lắng phụ thân một lời không hợp sẽ vỗ bàn đuổi người. Nhưng khi nàng bung món ăn đến gần hai người bọn họ, thấy vui vẻ ở trên mặt bọn họ chưa giảm, bèn hỏi: “Phụ thân đây là nói những gì với Lăng Hồ ca ca, vui vẻ như vậy?”

Mộ Cảnh giả bộ tức giận, để ly rượu trong tay xuống nói: “Yên nhi, không được không lớn không nhỏ như vậy. Mau tới bái kiến Hồ sư phụ con, trước kia là phụ thân không tốt, hơi có thành kiến đối với người tập võ, hôm nay Hồ huynh nói như vậy, rất được ý ta. Hồ sư phụ con có ý định thu con làm đồ đệ, con mà bái sư học nghệ, không nên phụ lòng kỳ vọng của chúng ta.”

Mộ Cảnh nói xong, Mộ Lam Yên bèn nghe lời để đồ trong tay xuống, quỳ xuống dập đầu ba cái, kêu một tiếng sư phụ, coi như là bái sư thành công.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chuông ngựa Mã thị

Editor: trang bubble ^^

Đây coi như là việc đầu tiên trong cuộc đời Mộ Lam Yên sống lại đi ngược lại với đời trước.

Nửa đêm, bởi vì chậm chạp không thể ngủ mà một mình len lén chạy tới trên nóc nhà mình. Bầu trời tháng ba quả thật không thích hợp lên cao ngắm trăng. Nàng ngồi ở trên mái nhà cỏ cây, hơi co lại vật ạo. Quan sát qua lại tay chân xinh xắn của mình, ánh mắt về mặt, thỉnh thoảng bi thương, thỉnh thoảng mừng rỡ. Trong đầu không ngừng nhớ lại chuyện đời trước.

Ngay vào lúc cơm tối dập đầu bái sư học nghệ, Mộ Lam Yên đột nhiên hồi tưởng lại đời trước cuối cùng Lăng Hồ nói những lời gì với nàng.

Lăng Hồ nói: “Hôm nay người cũng đã 7 tuổi, ta có ý định thu người làm đồ đệ, dạy người võ học, người có bằng lòng hay không?”

Bởi vì phía trước chính là cửa nhà, lại bắt đầu mưa xuống, nàng bèn hết sức ác cảm nói với hắn: “Phụ thân ta vẫn nói người là kẻ đã phu cuồng mắng (đàn ông lỗ mãng ngông cuồng), cắt không thể đi quá gần với người. Ta sẽ không theo người học võ, người hãy chết hân ý nghĩ này đi!”

Rồi sau đó, đang trong lời kéo với Lăng Hồ, rơi xuống cái ngọc bội này. Cũng không lâu lắm lại bị Mã thị lượm đi.

Hiện nay, trình tự quá trình này tuy có khác biệt, nhưng cũng coi như đi theo tiến độ đời trước, trừ đời này, nàng lại thật sự bái Lăng Hồ làm thầy!

Gió lạnh thấu xương thổi nàng càng thêm tỉnh táo, nhưng từ đầu đến cuối không làm cho nàng dấy lên lòng trở về phòng ngủ.

Lúc rành rồi đi vào cõi thần tiên, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy sau lưng có thứ gì đó thổi qua, lúc quay đầu lại vừa nhìn về phía sau, Lăng Hồ cứ đột nhiên xuất hiện như vậy, hơn nữa yên ổn ngồi ở bên cạnh nàng.

Trong tay Lăng Hồ cầm một tấm lông thú thật dày, là loại này đời trước Mộ Lam Yên đã gặp trong cung, rồi sau đó cẩn thận nhẹ nhàng đắp lông thú này lên trên người Mộ Lam Yên, dịu dàng rất là khác với bề ngoài tục tũn của hắn.

Trong mắt Mộ Lam Yên chảy xuôi chân chờ, lại phát hiện Lăng Hồ đắp kín quần áo cho nàng, chẳng qua một đôi mắt thâm thúy nhìn phía trước.

Người này có chút không giống lắm với Lăng Hồ vẫn sợ hãi rụt rè trong trí nhớ đời trước.

“Sư phụ, sao người.....” Mộ Lam Yên muốn mở miệng, nhưng lại không biết vì sao lại nói thế.

“Có phải con muốn nói, làm sao ta trở nên không giống như trước kia lắm hay không?” Lăng Hồ dẫn đầu mở miệng trước.

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, tay nắm lông thú càng thêm căng thẳng chút: “Người là từ đâu có được áo choàng này?”

“Đoạn thời gian trước, ta đánh đầu chồn hoang ở trong núi, ta ăn thịt rồi, da này ta bèn cho người trong thôn may, bảo hắn giúp ta làm, ta thấy một mình

con ở nóc nhà hứng gió, sợ con lạnh, nên đã lấy tới cho con.”

Lăng Hồ tự nhận là nói không chê vào đâu được, lừa gạt một đứa con nít bảy tuổi khẳng định là không có vấn đề. Nhưng Mộ Lam Yên lại biết rõ đường may trên áo choàng này tuyệt đối không phải may ra từ bất kỳ người nào ở Mộng Lý Hồi. Hơn nữa nhìn phẩm chất, tuyệt đối là đến từ hoàng gia quý tộc bên ngoài.

Lúc Mộ Lam Yên nhìn lần nữa về phía Lăng Hồ, cảm thấy nam nhân trước mắt đột nhiên nói muốn thu nàng làm đồ đệ này có chút khó tin. Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy, nếu người mà phụ thân công nhận, nàng tự nhiên không cần phải hoài nghi nữa. Vì vậy tiếp tục làm bộ không quan tâm chút nào nhìn phurong xa thăm thẳm phía chân trời.

Đến lúc đó, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng Lăng Hồ: “Không biết vì sao ta cảm thấy con dường như lại có chút không giống như con.”

Mộ Lam Yên kinh ngạc một phen, nhưng lại không biết làm sao nói tiếp. Chỉ có thể xem như nghe không hiểu tiếp tục tự mình chơi của mình. Một đêm kia, Lăng Hồ nói rất nhiều chuyện giảng hồ lý thú mà đời này thậm chí còn đời trước Lam Yên cũng chưa từng nghe nói, tính bắt đầu chỗ ấy, nàng mới dần dần hiểu tại sao đã từng có người nói Lăng Hồ là một người võ nghệ cao cường. Chỉ là đến cuối cùng, Lăng Hồ cũng vẫn không nói cho nàng biết nguyên nhân tại sao trước kia uất ức mình cho nhà hàng xóm của nàng.

Mấy ngày qua đi, tin tức Mã thị có được một cái ngọc bội tuyệt thế nhanh chóng lan truyền khắp cả thôn xóm. Sân bọn họ, những ngày qua đông như tuyết hội không ít người đi tới đi lui. Mộ Cảnh đương nhiên cũng có nghe thấy, nhưng khi ông thấy Mã thị cầm cái ngọc bội kia, bèn giận tím mặt về nhà chất vấn Mộ Lam Yên.

Mộ Cảnh phạt Lam Yên quỳ gối ở cửa, không cho phép ăn cơm. Ôn Uyển Như đau lòng con gái, liền không có tâm tình làm cơm trưa hôm đó, còn tuyên bố không cho con gái ăn cơm, vậy thì người cả nhà không cần ăn!

Mộ Cảnh tức giận định rời nhà, ngay vào lúc đi tới cửa, Mộ Lam Yên đột nhiên gọi ông lại: “Phụ thân, ngài đừng tức giận, tối hôm nay con gái nhất định có thể lấy ngọc bội trở lại cho ngài!”

Vẫn đứng ở một bên, Ôn Uyển Như nghe vậy hỏi tới: “Lam Yên lời này của con là thật? Ngọc bội kia chính là bảo bối của phụ thân con, con đưa nó cho Mã thị kia, thật sự là làm không đúng!”

Mộ Lam Yên chưa bao giờ nghĩ tới một cái ngọc bội vậy mà quan trọng như thế, ngại vì đời trước ngọc bội là không cẩn thận làm mất, mặc dù phụ thân tức giận, nhưng bởi vì cảm mạo của nàng nặng kéo dài lại không khỏe, cũng không trách phạt nhiều lắm, mất rồi thì mất thôi.

Có điều hiện tại.....

“Nương, con gái hiểu. Con gái đồng ý ngài, tối hôm nay nhất định sẽ cầm ngọc bội còn nguyên về. Phụ thân có lẽ là đói bụng, mới có thể nổi giận như vậy. Ngài nhanh đến phòng bếp chuẩn bị cơm trưa cho phụ thân.” Trong lòng Mộ Lam Yên tính toán hôm nay chính là giờ chết của Mã thị, Mộ Lam Yên sớm đã chết qua một lần tự nhiên không sợ hãi chút nào đối với chủng loại này. Cho nên nàng nhất định có thể thần không biết quỷ không hay cầm ngọc bội này về, về phần sau khi cầm về có thể khiến người ngoài biết được hay không, vậy thì lại là chuyện khác, đến lúc đó lại nói.

Sau khi dụ dỗ Ôn Uyển Như đi phòng bếp, lại vô tội chạy đến cửa kéo Mộ Cảnh trở về, miệng đầy lời nói dối: “Phụ thân, con gái đồng ý ngài, nhất định cầm ngọc bội này về. Hơn nữa, con gái cũng nói rồi, chỉ là cho Mã thị mượn xem một chút, nhưng không ngờ Mã thị thông báo người trong thôn như vậy, đây là bà ấy không đúng.....”

Tuy là Mộ Cảnh nửa tin nửa ngờ, nhưng hẳn muốn bỏ nhà ra đi đúng là giả, cho nên sau khi Mộ Lam Yên cho hắn cái bậc thang xuống này, thì cũng giả bộ còn chưa hết giận trở về nhà.

Đến ban đêm khuya khoắt, lúc chó trong thôn cũng ngủ thoi rồi, Mộ Lam Yên lại một lần nữa bò đến trên nóc nhà mình.

Nhà các nàng và Mã thị chỉ cách có một bức tường, nghe nói lúc ấy phụ thân Mộ Cảnh ở lại, quan hệ với nam nhân nhà cách vách cũng không tệ lắm. Có điều nam chủ nhân nhà kia lên núi trồng chút trái cây, hàng năm ở trên núi, thỉnh thoảng về nhà thăm một chút Mã thị và đứa bé của hắn.

Đột nhiên, một bóng dáng nam nhân khôi ngô chườn ra từ trong phòng của Mã thị.

Mộ Lam Yên nắm chặt nằm ở trên mái hiên, dùng mắt nhìn bí mật nhất chăm chú nhìn tình hình trong sân hàng xóm.

Bởi vì trời quá tối, thấy rõ nam nhân trong sân nhà các nàng cuối cùng là người nào, có điều không qua bao lâu thì Mã thị trong phòng cũng liền đi ra. Không có mờ đen, có chút giống là lên lên lút lút.

Chỉ thấy Mã thị bước nhanh đi tới trước mặt nam nhân một phát bắt được nam nhân, nhỏ giọng nói: “Người trả ngọc bội lại cho ta!”

Nam nhân đẩy Mã thị ra, nhỏ giọng rống giận: “Thứ lão tử đã nhìn trúng, phụ nữ có chồng như ngươi cũng muốn giành? Hừ, đừng tưởng rằng ngươi hầu hạ lão tử ở trên giường thoải mái, lão tử sẽ là người của ngươi. Cút ngay cho ta!”

Giọng nam nhân vừa nghe chính là hết sức khinh thường. Mộ Lam Yên nghe đến đó mới hiểu được sợ là Mã thị này bởi vì nửa đêm vụng trộm người ta, hai người vì giành miếng ngọc bội mới không cẩn thận chết ở trong chuồng ngựa bên cạnh.

Nghĩ như vậy, Mã thị này cũng đúng là chết chưa hết tội. Cũng không suy nghĩ một chút nam nhân nhà họ đối với bà thật tốt, vậy mà bà ta làm ra chuyện

như vậy.

Trong sân, hai người vẫn còn đang dây dưa không rõ, xem trò vui, đáy lòng Mộ Lam Yên bắt đầu nóng nảy ngộ nhờ ngọc bội bị nam nhân cướp đi thì lại không xong. Vừa định ra một chủ ý cùi bắp tính gọi người tới đây bắt gian, một người áo đen khác không biết từ chỗ nào bay tới liền rơi vào trong sân Mã thị.

Người nọ rút ra nhuyễn kiếm từ bên hông, tốc độ nhanh đến mức Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy trước mắt ánh sáng trắng chọi lóe, Mã thị đã đi đòi nhà mà ngã xuống bên cạnh chuồng ngựa.

Trong chuồng ngựa không có ngựa, cho nên tất cả những thứ này xảy ra lặng yên không một tiếng động, đột nhiên xuất hiện.

Không biết là khăn trương thái quá hay là vốn cũng chưa làm xong chuẩn bị an toàn. Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy người run lên, bèn không hề có điềm báo trước bắt đầu lăn xuống. Nàng dùng sức che miệng của mình, chỉ sợ hô lên.

Mã thị vậy mà không phải ngoài ý muốn chết đi, lại là bị mưu sát!

Ngay vào lúc Mộ Lam Yên cho là sắp ngã trên mặt đất, một đôi tay lớn dày rộng đón được nàng. Đợi sau khi nàng rơi ổn định, lại còn mở to một đôi mắt hết sức hoảng sợ nhìn Lăng Hồ đón được nàng.

Mã thị chết rồi, ngọc bội cũng không thấy.

Buổi tối hôm đó, Mộ Lam Yên bèn hỏi tới tại sao Lăng Hồ lại ở đó vừa vặn đón lấy nàng rơi xuống như thế. Nhưng Lăng Hồ lại vẫn chỉ là thật trả lời đơn giản nói bởi vì đúng lúc đi ngang qua.

Bọn họ đều cho rằng nàng chỉ là một đứa bé 7 tuổi, còn là đứa bé vô cùng dễ lừa gạt kia.

Nhưng nàng không phải!

Sau khi Mộ Lam Yên bị Lăng Hồ cứu đi xuống từ nóc nhà, thì không nói một lời nhốt mình trong gian phòng có chừng nửa tháng, trong nửa tháng ai cũng không gặp.

Một lần Mộ Cảnh cho là, là con gái lo lắng mình trách cứ nàng không thể cầm lại ngọc bội, lo lắng bị mình trách mắng, cho nên khuyên nửa tháng, tâm tình cũng buồn bực nửa tháng theo Lam Yên.

Không biết bọn họ lại là vậy, Mộ Lam Yên thấy trên người người áo đen kia vung kiếm giết chết Mã thị vậy mà đeo ngọc bội trong hoàng thất. Mà người kia với Lăng Hồ có lông thú trong hoàng cung, trùng hợp đón được nàng lăn xuống, lại có quan hệ gì.

Nàng tự mình buồn bực ở trong phòng, rồi lại lý lẽ không xuôi.

Nàng đã từng vẫn cho là mình có thể gặp phải Tư Không Thận tuyệt đối là bất ngờ trong ngoài ý muốn, lại không nghĩ rằng hoàng gia đặt chân tới Mộng Lý Hồi, thế ngoại đảo nguyên này ước chừng sớm trước mười năm rồi! Dĩ nhiên, tối hôm qua nàng thấy khẳng định không phải Tư Không Thận, bởi vì hiện nay Tư Không Thận tất nhiên vẫn còn ở trong cung ngoài ngàn dặm, là tiểu hoàng tử không buồn không lo ngay trước người đó!

Sự kiện kia đi qua, khiến Mộ Lam Yên ấn tượng khác sâu chính là Lăng Hồ nói với nàng, muốn không bị người bắt nạt, vậy thì học giỏi bản lĩnh.

Nàng không biết tương lai sẽ có nhiều chuyện chờ đợi nàng, cho nên coi như Lăng Hồ có lòng trắc ẩn đối với nàng, vậy nàng cũng phải vò đã mẹ lại sút, đến cuối cùng xem bọn họ rốt cuộc có quan hệ gì!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Núi hoang người cũ (1)

Editor: trang bubble ^^

Thoáng một cái, mười năm trôi qua.

Mấy ngày nay, người lớn trong thôn trên căn bản đều đi ra ngoài làm việc, chỉ để lại trẻ con cùng tuổi Lam Yên, cả ngày lêu lổng ở trong thôn xóm. Vốn là nhỏ nhả yếu đuối, Mộ Lam Yên trải qua mười năm dạy dỗ của Lăng Hồ, hiện nay đã trở nên anh khí (khí khái anh hùng) hơn nhiều. Có điều cường tráng thì cường tráng, tóm lại người tập võ sẽ có chút nghịch ngợm và thông minh lộ ra, vậy không hẳn, còn chưa chờ phu thê Mộ Cảnh rời nhà làm việc thì Mộ Lam Yên đã sớm cả người quần áo nam nhi, không ăn điểm tâm lại là bộ dáng muốn ra khỏi cửa.

“Nương, con và Vương Mãng cách vách đi tìm Cân đại phu học thảo dược nha, buổi trưa không cần chờ con ăn cơm nhé!” Dứt lời, chỉ thấy Lam Yên

đạp nhẹ bước chân thật nhanh rồi khỏi trong tầm mắt phu thê hai người bọn họ.

Ôn Uyển Như nghe tiếng nhìn bóng lưng Lam Yên rồi đi than thở một hồi.

“Vi sao phu nhân than thở?” Mộ Cảnh anh tuấn năm đó không giảm, đôi tay khoác lên trên vai thê tử từ phía sau.

Ôn Uyển Như lấy lại tinh thần, nhặt lên nữ công (thêu thùa may vá) bên cạnh thong thả mở miệng nói: “Hôm nay, Yên Nhi cũng đã 17 tuổi, chính là thời gian quý báu của một cô nương gia, nhưng ông xem một chút bây giờ nàng cái dạng gì?”

Mộ Cảnh trấn an thê tử ngồi xuống, mới mở miệng nói: “So sánh với Yên Nhi mười năm trước, bây giờ không phải là rất tốt sao?”

“Thật sự là tốt. Hai phu thê chúng ta biết nên dạy nàng cũng đều đã học được, nhưng dù sao hai người chúng ta từng cũng coi là gia đình giàu có, ông đọc đủ thứ thi thư, ta tú trung nội hiền. Trải qua Lăng Hồ vừa dạy dỗ, làm sao lại dạy ra một cô nương nam nhi gian xảo như thế.”

Mộ Cảnh cười một tiếng, vỗ vỗ vai thê tử: “Hồ huynh cũng là vì một tâm nguyện, Yên Nhi biết võ công, nhất định có thể tự vệ, chờ sau khi chúng ta trăm tuổi, cũng sẽ không sợ sẽ có người bắt nạt con gái của chúng ta. Hơn nữa, điều này cũng gọi nhập gia tùy tục thôi, bà xem chúng ta vốn dĩ định rồi thế tục, tam giáo lễ nghi gì đó nhiều như thế, vậy cũng là làm cho người ngoài nhìn. Nhìn lại một chút Mộng Lý Hồi này, mọi người tùy ý cởi mở, không câu nệ tiểu tiết, không có mấy cái miệng đời kia ràng buộc. Yên Nhi sống ở loại địa phương này từ nhỏ, tự nhiên không tránh được đi theo trào lưu. Lúc trước bà nhất định phải dạy Yên Nhi những thứ kiến thức lễ tiết kia, ta đã không đồng ý. Chúng ta đã lựa chọn ẩn cư ở chỗ này, cần gì phải quan tâm những thứ này? Chẳng lẽ bà còn muốn một ngày kia Yên Nhi còn có thể đi ra nơi này, rồi khỏi chúng ta đi lẫn vào thế tục khói tiêu sao?”

Sau khi nghe trượng phu nói chuyện, Ôn Uyển Như cũng liền im lặng. Lúc trước, bà dạy dỗ Lam Yên những thứ này cũng chỉ là bị nhân tố thế gia quấy nhiễu, khó tránh khỏi cảm thấy thân con gái nên hiểu được những thứ lễ nghi kia, nhưng không nghĩ hôm nay bị trượng phu vừa nói cũng cảm thấy uổng công vô ích. Nếu lựa chọn để Yên Nhi cùng nhau thoát khỏi thế tục với bọn họ, cần gì phải mang thứ thế tục vào đây.

Mặt khác, Lam Yên nói gì đi tìm Cận đại phu tất cả cũng đều là trò lừa bịp gạt người. Ngày gần đây đúng lúc là lập thu, cuối thu không khí quang đăng, không khí ở trong núi càng là tốt không có chỗ chê được. Thời tiết vui thích như vậy đương nhiên không thiếu được hương thơm trái cây chín bay ở trong không khí làm người ta thêm nhỏ dãi.

Chẳng vậy, Lam Yên cả người quần áo nam nhi tụ tập một chút con trai tuổi xấp xỉ trong thôn, chuẩn bị tìm cách tiến về chung quanh trong ngọn núi tìm kiếm thức ăn ngon.

“Yên Nhi tỷ tỷ, mấy ngày nay chúng ta cũng sắp lật tung đỉnh núi chung quanh Mộng Lý Hồi rồi, hôm nay nếu không thì chúng ta đi chỗ núi cấm địa kia như thế nào?” Người nói chuyện chính là Vương Mãng, con trai của Mã thị đã chết mười năm trước, Mộ Lam Yên bởi vì chính mắt thấy được mẫu thân hân chết đi mà cảm thấy sinh lòng áy náy, cho nên rất là chăm sóc đối với bé trai nhỏ hơn nàng một tuổi này.

Mộ Lam Yên nghe nói, cười mĩa hời: “Người đứng là không sợ chết, chẳng lẽ không nghe cụ già trong thôn nói trong núi này có yêu vật sao?”

“Chẳng lẽ tỷ tỷ là nhát gan?” Vương Mãng cấp bách mà hỏi tới.

Trong lòng Mộ Lam Yên đầy run rẩy, nhìn người trước mặt cao hơn nàng một cái đầu, đáy mắt xẹt qua một tia thù hận. Thoảng thù hận này đương nhiên không phải là đối với hắn, sống lại mười năm, tính toán ngày tháng, hôm nay chính là một ngày gặp phải Tư Không Thận kia.

Vương Mãng thấy Mộ Lam Yên đột nhiên không nói lời nào, tự cho là nàng nhát gan, cho nên không sợ chết tiếp tục nói: “Yên Nhi tỷ tỷ thật.....?”

“Đương nhiên không phải!” Lúc này, người tập võ nhanh mồm nhanh miệng chính là chuyện Mộ Lam Yên nhức đầu nhất, thời gian để cho nàng tạm thời quên mất một đời trước mang đến cho nàng đau đớn, lại bồi dưỡng nàng thành tật xấu lòng dạ còn chưa có tính toán xong, trong miệng lại đã sớm đáp lại.

Trước mặt bảy tám đứa trẻ thấy nàng nói như thế, trong ánh mắt rồi rít lên vẻ hưng phấn.

Hiện tại Mộ Lam Yên coi như là cười hỏ khó xuống!

“Các người có tin chốn cấm địa trên núi này có yêu vật hay không?” Thấy người cũng tới gần đủ rồi, Lam Yên giơ lên cây gậy trong tay, giống như thủ lĩnh hét lớn. Mười bảy sắp là người trưởng thành, Lam Yên có khuôn đẹp mặt tuyệt thế nghiêng nước nghiêng thành, nam nhi trong thôn vốn là tiếp xúc cô nương không nhiều lắm, hơn nữa cô nương tuổi xấp xỉ trong thôn trên căn bản về ngoài chênh lệch một đoạn lớn với Lam Yên. Quan niệm thẩm mỹ này dù là ngăn cách ngàn năm với thế tục cũng sẽ không thay đổi. Cho nên dù là Lam Yên luôn luôn nam trang nhiều hơn nữ trang, cũng không ngăn cản được bị nam nhi cả thôn yêu thích.

“Không tin!” Đón ý nói đùa chính là một đợt âm thanh của nam nhân, tiểu tử trẻ tuổi từ từ người một thân thể cường tráng, âm thanh này tự nhiên hùng hậu mà mạnh mẽ. Lam Yên hài lòng gật gù, cười xoay người phát hiệu lệnh, sau lưng một loạt người bèn đi theo bước tiến của nàng đi lên núi.

Trên núi có yêu vật hay không, Mộ Lam Yên đương nhiên hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Mà người bắt đầu lời nói dối này, chỉ thuần túy là muốn ngăn cản đám người trong thôn đi ra khỏi thế ngoại đào nguyên này, bị thế tục phía ngoài ăn đến xương cũng không thừa.

Cộng thêm qua nhiều năm như thế, không ít người giống với các các thiếu niên sau lưng Lam Yên vậy, có hùng tâm tráng chí nhưng trên căn bản chưa từng trở về, càng thêm khắc sâu nghiệm chứng chuyện trên núi này có yêu quái vừa nói. Chỉ có cực ít người biết, những người đi ra từ chỗ đỉnh núi kia, hoặc là bị thế tục cảm dỗ, trở nên không muốn trở về nữa, hoặc chính là bị tầng tầng mây mù bên ngoài núi làm cho ngăn trở, cũng không về được nữa.

Mộ Lam Yên đi ở trước mặt, trên tay nắm thật chặt cây gậy Hồ sư phụ cho nàng. Bên kia là vũ khí của nàng, lấy nhanh làm mãnh liệt, trên căn bản món ăn dân dã cũng chạy không thoát cây gậy trên tay nàng này, mà giờ khắc này, nàng càng đi vào bên trong nhiều thêm một bước, lại càng thấy trong lòng hốt hoảng.

Hình ảnh nhiều năm chưa từng xuất hiện ở trong mộng, từ từ lại giống như độc dược leo lên trong đầu của nàng.

Tư Không Thận cầm bảo đao trong tay, vô cùng hung ác đứng ở trước mặt của nàng, chia về phía hải nhi trong bụng nàng chất vấn cuối cùng là của ai, nàng muốn nói là của hân biết bao, là của hân, nhưng trong mộng luôn không nói ra miệng, giống như trước khi nàng chết, cũng không thể chứng minh là nàng yêu nam nhân giết chết nàng như thế.

Một nhóm người không biết đi bao lâu.

Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy càng ngày tinh thần càng hoảng hốt, cho đến khi nghe nói có người ở kêu nàng mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Yên Nhi tỷ tỷ, Yên Nhi tỷ tỷ?” Chẳng biết lúc nào, Vương Mãng vòng qua thân thể nàng đã đi tới trước mặt của nàng, mặt nghi ngờ nhìn nàng: “Làm sao tỷ đi tới đi lui, lại bắt đầu như đang đi vào cõi thần tiên rồi hả?”

Mộ Lam Yên hồi hồn, lúc này mới phát hiện ra vừa nãy mình đã luống cuống. Ngẩng đầu lên nhìn về chung quanh thì lại phát hiện mình đã bất tri bất giác dẫn mọi người tới nơi giữa sườn núi của núi cấm địa này.

Thứ tiềm thức này quả nhiên là đáng sợ, dù đã qua nhiều năm như vậy, nàng vẫn chưa từng quên đi làm sao tới địa điểm gặp gỡ với hân.

“A, có lẽ tối hôm qua phụ thân ta bảo ta thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh này quá muộn, hôm nay hơi mệt chút.” Mộ Lam Yên tùy tiện kiếm một lý do, khóe mắt liếc trộm về mặt trên mặt mỗi người, cũng may những ngày qua mình vẫn là oai phong ở đây. Mọi người chỉ lo thăm dò tới bốn phía, không ai hoài nghi.

“Mau nhìn, trước mặt vậy mà có một gốc cây đào!” Bên trong đám người, một đứa bé đột nhiên chỉ về đằng trước nói.

Mộ Lam Yên nhìn lại theo tiếng kêu, quả nhiên thấy một gốc cây đào tháng chín năm đó, cây đào đứng thẳng ở nơi đó giống như đúc với trong ký ức. Cây ăn quả ở Mộng Lý Hồi chỉ có đào tháng năm, đào tháng chín này dưới cái nhìn của bọn họ là sinh trưởng kỳ lạ, cho nên lập tức dâng lên lòng hiếu kỳ của mọi người.

“Trên núi này quả nhiên có thứ chơi vui, Yên Nhi tỷ tỷ, chúng ta cùng leo cây đi!” Vương Mãng vẫn là tâm trí trẻ con, giờ phút này đã sớm coi thường nghi ngờ một khắc trước, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng, không nói hai lời bèn muốn kéo Mộ Lam Yên đi trước.

“Không đi, không đi. Hôm nay thân thể ta hơi khó chịu, các người đi đi. Nhớ hái hai trái để ta mang về cho phụ mẫu ta nếm thử một chút!”

Mộ Lam Yên dứt lời, Vương Mãng đã không kịp chờ đợi đi theo những đồng bọn khác cùng nhau chạy về phía trước rồi.

Lần thứ hai trở lại nơi này, Mộ Lam Yên đã sớm không có cổ cảm xúc mãnh liệt năm đó, nhìn quanh một vòng chung quanh, nhìn từng hình ảnh quen thuộc, trừ vô tận đau thương thì cũng không mang được cho nàng cảm giác khác nữa.

Suy nghĩ lại cảm thấy không thú vị, hai chân bắt đầu không nghe sai khiến đi tới bên cạnh.

“Tư Không Thận, người nói Hoàng đế lão cha người rút cuộc bảo an cái tâm gì, không phải là bảo người chạy đến loại địa phương khi họ cò gậy này tìm người nào!” Cách đó không xa, một âm thanh quen thuộc đến từ mười năm trước xa xôi truyền vào bên tai Mộ Lam Yên.

Trong lòng Mộ Lam Yên căng thẳng, quên mất nhịp bước dưới chân, ổn định ở tại chỗ.

“Ta lại không bảo người theo tới.” Một âm thanh quen thuộc khác vang lên.

Tư Không Thận sắp xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Núi hoang người cũ 2

Phản ứng đầu tiên của Mộ Lam Yên chính là phải mau chóng xoay người chạy trốn mới đúng!

Bởi vì nghe tiếng động khoảng cách không xa, lo lắng động tác quá lớn dẫn đến bọn họ chú ý. Cho nên thừa dịp còn chưa thấy người, bèn rón ra rón rén nhẹ giọng muốn rời khỏi. Nhưng còn chưa đi mấy bước, sau lưng đột nhiên vang lên âm thanh, khiến nàng đi cũng không được, không đi cũng không

phải!

"Đại huynh đệ! Xin dừng bước!"

Giọng nói êm tai của Tất Ngôn Nam vang lên, khiến bước chân của Mộ Lam Yên ngừng ở tại chỗ.

Tất Ngôn Nam trời sinh tính cách bướng bỉnh hiếu động, thông thường nói xong một câu, người đã sớm không còn đợi ở tại chỗ rồi, tính tình hoàn toàn là hai khái niệm với Tư Không Thận, một người thích động, một người thích tĩnh.

Mộ Lam Yên vẫn còn đang chần chừ nên dùng loại vẻ mặt như thế nào đối mặt với bọn hắn, Tất Ngôn Nam cũng đã bước nhảy tới trước mặt của nàng.

"Ngôn Nam, không được vô lễ!" Ở sau lưng hắn, Tư Không Thận đột nhiên nghiêm nghị nói.

Mộ Lam Yên nghe thấy âm thanh này, chợt kinh hãi lập tức xoay người, tay chân luống cuống nhìn về phía trước. Nhìn đôi mắt thâm thúy của Tư Không Thận đang nhìn mình, lập tức hốt hoảng cúi đầu xuống.

Hắn vẫn là đẹp đến như một kẻ yêu nghiệt, ngũ quan tinh xảo xưng hiệu thiên hạ ít có. Đặc biệt là giữa hai hàng lông mày mắt kia để lộ ra một luồng anh khí (khí khái anh hùng), một chút cũng không giống con út được cưng chiều nhất dưới gối hoàng đế đương triều, giống như là thần tiên trên trời rơi xuống, không dính chút bụi trần gian.

Một đời trước, Mộ Lam Yên chính là bị hơi thở này hấp dẫn thật sâu.

So sánh với Tư Không Thận, Tất Ngôn Nam hơi thua kém một chút, thấy Mộ Lam Yên cúi đầu xuống lần nữa, ngược lại cũng cảm thấy không thú vị, bèn tiện dãi đi tới bên cạnh Tư Không Thận: "Tư Không Thận, ta thấy sao huynh đệ này như thân nữ nhi?"

Tuy là nhỏ giọng, nhưng cũng chuẩn xác không thể nghi ngờ rơi vào bên tai Mộ Lam Yên, lập tức nàng càng thêm xấu hổ cúi đầu xuống, không để cho đối phương thấy rõ hình dạng của mình.

"Thân nữ nhi?" Tư Không Thận nghi ngờ thăm dò trên dưới Mộ Lam Yên, dáng vẻ năm thước là lướt, cộng thêm một đôi tay ngọc mảnh khảnh. Mặc dù cúi đầu, nhưng nhìn ra được cũng là khuôn mặt mỹ nhân. Qua một lúc lâu, mới bỗng nhiên giật mình cảm thấy sự thất lễ của mình, thu hồi cặp mắt thăm dò kia của hắn: "Không biết nên xưng hô các hạ như thế nào?"

"Tại hạ Mộ Lam! Không biết hai vị có chuyện gì?" Lam Yên cố ý bịa đặt một cái tên, giọng nói càng cố ý trở nên tục tĩu chút.

"Hai người huynh đệ chúng ta tới quý vùng này, hình như là lạc đường, đi khoảng chừng mấy canh giờ, nhưng không thấy được một người sống. Không biết nhà các hạ là ở phụ cận phải không? Có thể chỉ đường một chút hay không?"

"Đi tới chỗ đó là được!" Vừa nghe là tới hỏi đường, Mộ Lam Yên bèn đưa tay tùy tiện chỉ một phương hướng, rồi hoảng hốt chạy trốn. Nhìn giống như một Tiểu Phong Tử (kẻ bị điên) cất bước ở trong rừng rậm.

Chạy một lúc lâu, cảm giác bọn họ cũng không đuổi theo, nàng mới thả chậm bước chân.

"Tư Không Thận, vì sao còn phải để ta gặp phải người nữa!"

Sau khi đứng vững, Mộ Lam Yên nhìn xa xôi phía mới vừa chạy tới, lại cảm thấy trong lòng có chút lao đao. Suy nghĩ một hồi, đáy lòng máng mình thật không có triển vọng. Thương xuân buồn thu một hồi qua đi, cân nhắc cảm thấy bọn Vương Mãng cũng xấp xỉ nên hái xong xuôi, chuẩn bị xuống núi. Vì vậy trong lòng đặc biệt ám hiệu mình quên hẳn tất cả, nắm chặt phải về nhà.

Cũng may tuy trong đường núi bầy lặc tám ngoặt, Mộ Lam Yên đi chưa được mấy bước, đã gặp được Vương Mãng tìm nàng ở phía trước. Trong tay Vương Mãng ôm hai quả đào, trên mặt đều là cảm giác thỏa mãn ăn no bụng đi qua. Xa xa thấy Mộ Lam Yên hướng tới hắn, bèn nhanh chóng chạy bằng băng tới.

"Tỷ tỷ! Tỷ đi đâu vậy, làm hại ta phải tìm!" Vương Mãng có chút oán trách, trong ánh mắt lại không ức chế được bộ dáng vui sướng khi tìm được người.

Mộ Lam Yên nhìn Vương Mãng cao hơn nàng ra một cái đầu trước người, không nhìn được đưa tay sờ sờ đầu của đối phương, hơi có mùi vị cưng chiều: "Thế nào, không thấy tỷ tỷ bao nhiêu thời gian, đã nhớ tỷ tỷ như vậy?"

"Đó là! Tỷ tỷ dẫn dò ta hái quả đào xuống, ta cũng hái được rồi. Đám bạn nhỏ khác thấy không tìm được tỷ tỷ, đã xuống núi trước. Sắc trời sắp bắt đầu tối, chúng ta tạm thời về nhà đi, chớ để phụ mẫu mong nhớ!"

"Được!"

Giờ phút này, Mộ Lam Yên cố gắng để cho mình thoát nhìn bộ dáng đặc biệt vui vẻ, mắt híp lại thành một đường may. Cười khúc khích một hồi bèn kéo cánh tay Vương Mãng liền trở về nhà.

Đột nhiên bên tai một đợt âm thanh ma sát sột soạt khiến nàng trở nên cảnh giác trong nháy mắt.

Trước đã nghe thấy Vương Mãng nói người trên núi cũng đã đi về, dieendafnléequysddoon âm thanh bất thành linh này nếu không phải người, vậy chính

là đã thú.

Bị Mộ Lam Yên lôi kéo núp ở phía sau bụi cây, Vương Mãng vốn định nói chuyện, nhưng không ngờ bị ra hiệu câm miệng. Rồi sau đó lại theo ánh mắt Mộ Lam Yên len lén nhìn về phía trước.

Chỉ thấy hai bóng dáng gầy gò xuất hiện trước mắt.

Một trẻ tuổi một chút, búi tóc chải được chỉnh tề (发髻梳落整齐.), vải áo trên người thoạt nhìn thì có giá trị xa xỉ, liếc mắt thì nhìn ra được là người nơi khác. Về phần một người đàn ông khác bên cạnh, tuy là đưa lưng về phía bọn họ, nhưng rõ ràng nhìn ra được khom lưng, đang cố tình hay vô ý lấy lòng.

Vương Mãng hết sức tò mò nhìn chằm chằm hai người phía ngoài, kẻ vào bên tai Mộ Lam Yên nhẹ giọng mà hỏi: "Bọn họ là ai?"

Mộ Lam Yên lắc lắc đầu tiếp tục theo dõi. Trong đầu thật là không nghĩ ra thời gian này địa điểm này sẽ là ai xuất hiện ở đây, bởi vì một đời trước không có ký ức một màn này, sợ là bởi vì vừa nảy đi sớm, cho nên để cho nàng không cẩn thận thấy được chuyện vốn sẽ không trải qua.

Hai người trên đất bằng phía trước, nói mấy câu bèn quay người lại. Rừng rậm chung quanh an tĩnh, càng khiến đối thoại của bọn họ càng thêm rõ ràng.

Tư Không Vân dùng sức phát tay áo cổ gượng gạt người đàn ông bên cạnh ra xa một chút. Hắn xoay người lại, cau mày, thoạt nhìn rất không thuận lợi, càng thêm ác cảm đầy mặt thỉnh thoảng dùng khoé mắt liếc qua người đàn ông đó cố tình làm hắn vui lòng.

"Không phải là người nói rất quen thuộc với địa hình nơi này sao? Vì sao bây giờ chúng ta lại bị lạc đường!" Giọng Tư Không Vân có chút kích động hận không thể bóp chết đối phương.

Cũng khó trách, Tư Không Vân là nhị ca của Tư Không Thận, cũng là một hoàng tử trẻ cảm y ngọc thực. Mặc dù xưa nay không có thành tựu gì, nhưng bởi vì mẫu phi của hắn cũng coi như được hoàng thượng ân sủng, cho nên cũng là yêu chuộng hơn nhiều đối với đứa con trai như hắn. Hiện nay lạc đường không nói, hơn nữa xem ra là cả người có chút mệt mỏi.

Mộ Lam Yên không ngờ, trong vòng một ngày, vậy mà lại gặp phải hai hoàng tử.

Về phần một người đàn ông nhìn hót khác, Mộ Lam Yên vốn nhìn bóng lưng thì thấy hơi quen mắt, lập tức thấy chính diện, ngược lại cảm thấy trở nên xa lạ chưa từng thấy. Đặc biệt là sau khi hắn mặc vào một bộ trang phục khác biệt với trong thôn các nàng, khiến nàng bỏ đi ý nghĩ người đàn ông kia là người trong thôn.

Vương Mãng vốn chỉ là im lặng không lên tiếng núp ở sau lưng Mộ Lam Yên, không biết là nguyên nhân thấy hai người đàn ông kia xoay lại hay là cái gì, đột nhiên có thôi thúc đứng dậy. Cũng may Mộ Lam Yên tay mắt lanh lẹ, không đợi hắn bị phát hiện lại kéo hắn trở về.

"Người muốn làm gì?" Mộ Lam Yên nhỏ giọng rống giận, nàng mới vừa thoát khỏi một Tư Không Thận, cũng không muốn lại liên lụy bất kỳ quan hệ gì với nhị hoàng tử này!

Chẳng biết lúc nào khoé mắt Vương Mãng nổi lên nước mắt, trong ánh mắt khó chịu, Mộ Lam Yên vậy mà thấy được vẻ thù hận, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Ngay cả cũng không kịp chú ý hai người trước mặt, kéo Vương Mãng qua bên nhỏ giọng hỏi: "Vương Mãng, người làm sao vậy?"

"Tỷ thấy được người đàn ông lớn tuổi một chút ở nơi đó không?" Vương Mãng chỉ vào phía trước bụi cỏ nói.

Mộ Lam Yên quay đầu lại suy nghĩ một hồi, chẳng lẽ Vương Mãng chỉ vào người đàn ông nhìn hót kia? Nhưng vậy lại có quan hệ gì với hắn?

"Tỷ tỷ thấy rồi, thế nào?"

"Hắn chính là hung thủ giết chết mẫu thân của ta!" Trong giọng của Vương Mãng chứa nồng đậm hận ý. Giờ phút này, cậu nghiêm nghị không còn lơ mơ thuần khiết giống như Mộ Lam Yên nhìn thấy trong ngày thường vậy.

Trong nháy mắt Mộ Lam Yên hiểu rõ, thì ra là đêm hôm Mã thị chết mười năm trước kia, ngoại trừ nàng thấy Mã thị là bị giết, vậy mà Vương Mãng cũng thấy. Suy nghĩ một chút cũng đúng, năm đó mặc dù Vương Mãng mới chỉ có 6 tuổi, nhưng nhất định cũng thường xuyên ngủ cách Mã thị không xa. Mã thị và nam tử yêu đương vụng trộm kia nói chuyện ở trong sân đến cả nàng cũng có thể nghe được, như Vương Mãng nhất định cũng đã nghe được.

Nhớ tới năm đó Mã thị cũng bởi vì ngọc bội của nàng mới gặp phải kiếp nạn này, trang@ddlqđ@bubble editor Mộ Lam Yên không biết năm đó ở đây lòng Vương Mãng có phải cũng tồn tại oán hận đối với nàng hay không.

Nghĩ đến ngọc bội, trước mắt Mộ Lam Yên sáng lên trong nháy mắt. Tiếp tục ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông lớn tuổi hơn một chút trước mặt, mới phát hiện bóng lưng người đàn ông kia sở dĩ quen thuộc như vậy, hoàn toàn cũng là bởi vì ấn tượng của nàng đối với nam nhân Mã thị vụng trộm năm đó, cũng chỉ có một bóng lưng mà thôi!

"Người chờ, ngọc bội của tỷ cũng ở trên tay người đó, tỷ tỷ giúp người báo thù!"

Mộ Lam Yên vừa mới định đứng dậy, thì nghe thấy hai người phía trước đồng thời hô lên: "Người nào!"

Vừa dứt lời, nàng lại cảm thấy cái ót đau nhói một hồi, trước mặt bỗng tối sầm, cái gì cũng không biết

Chương 7: Phủ đệ Lâm gia

Khi Mộ Lam Yên tỉnh lại, chỉ cảm thấy ót vô cùng đau đớn.

Kéo dài một lúc lâu mới nhìn rõ mình thân ở hoàn cảnh xấu. Đầu tiên đập vào mi mắt chính là xà nhà lớn màu vàng đất tối mò ở đỉnh đầu kia, vô số mạng nhện quán ở phía trên. Ba mặt toàn tường, chỉ để lại một mặt có một cánh cửa và mấy cánh cửa sổ vừa vặn hướng về phía nàng. Có điều giấy của cửa sổ kia sớm đã cũ nát không còn hình dạng, màu xanh lá cây lắt phà lắt phất phía ngoài xuyên thấu qua lỗ cửa, để cho người ta thấy rõ ràng.

Mộ Lam Yên lại cẩn thận nhìn một lần bao bố và bàn ghế hiện đầy bụi bặm rải rác ở bên cạnh nàng, thì đã biết mình đây là bị trói đến trong phòng củi một gia đình ngoài thôn rồi, bởi vì tay chân nàng cũng bị trói lại rồi.

Nhớ trước khi tỉnh lại, mình là bị đánh bất tỉnh ở trước mặt của Tư Không Vân, sợ rằng không trốn thoát liên quan với hắn. Không ngờ quanh đi quẩn lại vẫn là đi ra. Mộ Lam Yên than thở một tiếng ở đáy lòng, lúc vươn đuôi chân để cho mình thoải mái một chút, mới cảnh giác không cẩn thận đá phải gì đó.

Vương Mãng ai nha một tiếng, liền cũng đã tỉnh lại.

Mộ Lam Yên xoay người, thấy Vương Mãng cũng bị trói giống nhau, chỉ là dáng vẻ của hắn không phải quá tốt, đầu giống như bị đập rách, sau lưng để lại một mảng lớn màu máu đỏ sẫm, ước chừng là thời gian đã trôi qua một quãng rồi, máu đã trở thành trạng thái thể rắn màu nâu đỏ.

Vương Mãng khó khăn mở ra hai mắt, sắc mặt bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên tái nhợt. Thấy Mộ Lam Yên nhìn hắn, giật giật bờ môi không có chút màu máu nào: "Tỷ tỷ, đệ đau quá."

Mộ Lam Yên mắng to Tư Không Vân ác độc ở đáy lòng, vậy mà xuống tay tàn nhẫn đối với một đứa bé như thế, nhưng bây giờ thấy bộ dáng Vương Mãng nhũn mảy khó chịu, thì đáy lòng lại co rút đau đớn một hồi. Những năm này, nàng đã sớm đối xử Vương Mãng như là đệ đệ ruột, đệ đệ bị thương nặng như vậy, nàng lại chịu bó tay.

"Vương Mãng, đệ có khỏe không?" Mộ Lam Yên hơi động dậy thân thể một chút, duy trì mình và nó song song.

Vương Mãng nháy mắt khô khốc không dứt một hồi, mồ hôi lạnh trên trán đã sớm đông lại thành lớn chừng như hạt đậu, rất lâu mới nói ra hai chữ: "Thật là đau."

"Đệ chờ, tỷ tỷ lập tức gọi người tới đây cho đệ!" Mộ Lam Yên cố gắng để cho mình gắng giữ tỉnh táo tiếp. Con mắt lạnh thấu xương liếc mắt nhìn về phía cánh cửa cũ nát, phát động đủ một hồi, la lớn về phía cửa: "Có người hay không hả, người mau tới! Có người hay không hả!"

Người trói gô bị như họ nhất định chung quanh đây sẽ có người trông chừng!

Quả nhiên, sau khi la to không đến mấy tiếng, ngoài cửa có mấy tiếng bước chân đang đi lại, chìa khóa khóa cửa được mở ra. Bây giờ đang là buổi trưa, sau khi cánh cửa cũ rách không chịu nổi mở ra, một luồng bụi bặm dày đặc theo gió tới. Mộ Lam Yên hí hóp mắt đón lấy ánh mặt trời, một lát sau mới nhìn rõ người tới, hai người làm ăn mặc bình thường, nhìn quần áo cũng là một ít áo gai vải thô. Sợ là nơi này cũng không phải phủ đệ của Tư Không Vân.

"Àm ỉ gì thế!" Người tới về mặt khinh thường, trong con ngươi đều là xem thường đối với bọn họ.

Đáy lòng Mộ Lam Yên hừ lạnh một hồi, cũng chỉ là một kẻ tay sai của người ta, quả nhiên là chó cậy gần nhà! Nhưng ngay lập tức nàng cũng hiểu không phải là lúc phô trương, ngoài đầu nhìn lại liếc mắt nhìn Vương Mãng hầu như không hề tức giận, trong lòng bèn quyết định chú ý, ngẩng đầu lên khoe mắt phỉm nước mắt, bộ dáng diễm đam đáng yêu: "Hai vị đại nhân, hôm nay ta với tiểu đệ chẳng biết tại sao bị nhốt ở đây, và lại đệ ta bị thương đầu, không biết bệnh tình nặng nhẹ, mong rằng hai vị giúp đỡ tìm đại phu tới đây được không?"

Mộ Lam Yên vừa dứt lời, hai người tiến vào liếc nhìn nhau, lại cảm thấy nghe được chuyện hài buồn cười lớn nhất thiên hạ cười to lên, một người trong đó mắt nhìn xuống hai người họ: "Hừ, người đắc tội Lâm đại lão gia của chúng ta, vậy mà còn nói không biết là nguyên nhân gì đến nơi đây. Đại phu thì không có, nếu tiểu đệ ngươi vì vậy mất đi tánh mạng ở chỗ này, đó cũng là mạng hắn mỏng, không trách được chúng ta!"

"Ngươi....." Gã sai vặt này nói tuyệt tình, làm cho Mộ Lam Yên không biết trả lời như thế nào, nhìn về mặt của bọn họ, xẹt qua một tia lạnh lạnh. Có điều chốc lát đã lại trở về ánh mắt cầu xin bình thường. Vừa định nói thêm gì nữa, ngoài cửa đã nghe một gã sai vặt kính cẩn lễ phép hô một tiếng: "Lâm lão gia."

Dứt lời, bộ dáng phách lối trên mặt mới vừa rồi của hai gã sai vặt trong cửa, liền biến mất trong khoảnh khắc, ngược lại thay thế mặt lấy lòng. Xoay người nhanh như mèo còn chưa kịp ngẩng đầu, thì Lâm lão gia trong miệng bọn họ đã bước một chân vào bên trong phòng chứa củi này.

Mộ Lam Yên trầm ngâm nhìn phía trước, thấy rõ dáng vẻ người tới, trong lòng chính là kinh hãi. Bộ dáng năm sáu chục tuổi, mặc một tịch trường bào

màu đen, một đôi mắt đục ngầu nhìn thẳng vào người ở bên trong.

Người nọ chính là người đàn ông bên cạnh Tư Không Vân mà Mộ Lam Yên nhìn thấy trên chân núi.

"Người là người ở đâu?" Người đàn ông dẫn đầu hỏi.

Đại não Mộ Lam Yên nhanh chóng suy nghĩ tất cả tin tức có liên quan tới người đàn ông trước mắt này, hẳn ta chính là người đàn ông mà Mã thị vùng trộm mười năm trước, lại làm người tùy tùng của Tư Không Vân. Sau khi Mã thị chết, người đàn ông này liền biến mất, hơn nữa Mộ Lam Yên chắc chắn, lúc Mã thị chết, bọn họ khẳng định là không biết mình rình coi ở trên mái hiên, hơn nữa đã qua lâu như vậy, dung mạo thay đổi nhiều, lần này họ bị trói tới đây, sợ là bởi vì chuyện khác.

"Người là ai?" Giọng nói lạnh lạnh của Mộ Lam Yên vang lên, trang ## bubble lúc nhìn về phía đối phương, cô ý bộc lộ ra bộ dáng sợ hãi, rụt một cái lui về phía sau.

Người đàn ông cũng không sinh lòng nghi ngờ, hắng giọng bèn nói ra: "Ta là Lâm Khoá huyện Yên Thành, hôm qua lên núi đập thanh với bạn cũ ta, khi đó bọn người lén lút lút ở phía sau làm cái gì?"

Đập thanh! Mộ Lam Yên sâu sắc cảm giác sau khi sống lại những người này quả nhiên là nói láo không làm bản nháp, bây giờ đang là mùa thu, tại sao nói chuyện đập thanh. Nhưng phối hợp đối phương, vẫn là giả vờ bộ dáng bị kinh sợ không nhỏ.

Về mặt hoảng sợ không thôi, nhú lông mày, lấp ba lấp bắp mở miệng: "Chúng ta..... Chúng ta....." Rồi sau đó, còn đầy mặt lo lắng kinh khiếp liếc mắt nhìn Vương Mãng bên cạnh: "Ngày hôm qua, ta với đệ đệ lên núi chơi, lại không biết làm sao không cẩn thận lạc đường. Vốn là nghe được tiếng động, lo lắng là dã thú, cho nên dè dặt núp ở phía sau bụi cỏ, nhưng khi nhìn thấy các người, muốn đứng dậy nhờ giúp đỡ thì lại bị người đánh ngắt xiù, sau khi tỉnh lại, chính là ở chỗ này. Lâm đại lão gia, đời này ta và đệ đệ chưa bao giờ làm một việc trái với lương tâm, mong rằng Lâm đại lão gia minh giám!"

Lâm Khoá thấy bộ dáng nàng không giống như là làm bộ, lập tức liền buông xuống phòng bị. Hắn vốn cũng không muốn gây chuyện rắc rối, nếu không phải hai đứa nhóc này chẳng phân biệt được tốt xấu không nghiêng lệch dụng phải Nhị hoàng tử, cũng sẽ không bị đánh ngắt xiù dẫn tới nơi này. Hiện nay, Nhị hoàng tử cũng đã rời đi, hắn cũng không muốn nhiều chuyện, suy nghĩ một lúc, bèn hỏi: "Thật chứ?"

"Thiên chân vạn xác (tất nhiên)!"

Lấy được trả lời khẳng định của Mộ Lam Yên, thì Lâm Khoá cũng không còn lòng dạ thâm văn nữa, trong mắt hắn cũng chỉ là hai đứa nhóc chưa thấy qua cảnh đời, không đáng sợ, bèn lập tức muốn phát tay áo định quay người đi.

Mộ Lam Yên gặp người tuy gặp được rồi, nhưng chuyện cực kỳ quan trọng còn chưa làm xong. Lập tức giật mình một cái bèn lòng sinh một kế, dùng âm thanh không lớn thật thấp nhìn Vương Mãng nhắm mắt không nói làm bầm lâu bầu: "Đáng thương đệ đệ Vương Mãng của ta, mười năm trước mẫu thân qua đời, thật vất vả sống lay lắt đến mười sáu tuổi, nhưng bởi vì sai lầm của ta lại sắp bỏ mạng tại đây, cũng quá mức oan khuất rồi."

Dứt lời, nhỏ giọng gào khóc lên.

Lâm Khoá vừa định xoay người, nhưng lúc này đột nhiên sững sờ. Mộ Lam Yên bởi vì cúi đầu, không thấy rõ biểu hiện trên mặt hắn, nhưng dựa vào bước chân không nhúc nhích kia, trong lòng nàng đã biết rõ câu nói mới vừa rồi kia bắt đầu có hiệu quả.

Lâm Khoá cầu thả với Mã thị bao nhiêu năm thì nàng cũng không biết, nhưng cái tên Vương Mãng này và Mã thị chết vào mười năm trước, chắc hẳn Lâm Khoá nhất định là trong lòng hiểu rõ. Hiện nay bởi vì những lời này của Mộ Lam Yên mà đứng yên, sợ là chột trúng xương sườn mềm trong lòng hắn ta.

Mộ Lam Yên khóc càng thêm lớn tiếng, vừa lại một lần kêu tên Vương Mãng.

Ánh mắt về mặt Lâm Khoá qua lại thăm dò ở giữa Mộ Lam Yên và Vương Mãng, giống như tự làm bầm mở miệng nói: "Sao ta không nhớ rõ Mã thị còn có một đứa con trai lớn như vậy?"

Trong lòng Mộ Lam Yên biết được, xem chừng Lâm Khoá nhất định là đang phân vân mình cũng là con trai của Mã thị kia!

Ngoài cửa lại chợt truyền tới một đợt tiếng bước chân dồn dập, tiếng vang lại nhẹ và vừa hỗn loạn. Sợ rằng một đám phụ nữ tới. Mộ Lam Yên tập võ từ nhỏ, cho nên đặc biệt nhạy cảm đối với tiếng vang như vậy. Len lén liếc tới về mặt Lâm Khoá, hiển nhiên đối phương còn không biết bên ngoài có một luồng sát khí đang áp sát.

"Lâm Khoá, thừa dịp lão nương ra ngoài mua chút đồ, người lại giờ trò quý gì ở phòng chứa củi này!" Quả nhiên, một người phụ nữ có âm thanh hùng hậu, chưa thấy người nọ đã nghe tiếng trước khiến Lâm Khoá mới vừa rồi còn do dự, bị sợ đến lập tức mất hồn sắc.

Mộ Lam Yên thừa dịp mọi người không chú ý tới chỗ nàng, nhếch miệng lên một vệt cười khẩy.

Bộ ngựa bắt ve, quả nhiên là càng ngày càng thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lão bà (vợ) Lâm gia

Một người phụ nữ vóc dáng béo phệ, bị bảy tám nha hoàn vây quanh xuất hiện ở cửa, sợ là bị vướng víu cửa phòng chứa củi này trăm ngàn năm không mở một lần, cho nên khiến bà cách cửa còn có vài bước, bèn che cánh mũi bộ dáng ác cảm.

Người tới chính là nàng dâu của Lâm Khỏa —— Mạnh thị, có một gò má phi nộn khoa trương, cả người xiêm áo sắc màu rực rỡ, vẻ mặt tướng mạo thoát nhìn tuổi mặc dù vẫn không phải là lớn lắm, nhưng bởi vì trang phục hoa tuyết thể này, cũng gần mấy phần với Lâm Khỏa.

Mạnh thị nhìn quanh, một đôi mắt gian xảo quét mắt một vòng tới bên trong, thấy chỉ có hai người Mộ Lam Yên, thì cũng dừng lại thu hồi tầm mắt, nhìn Lâm Khỏa, hận không thể trợn cặp mắt hạt châu kia của bà chỉ còn lại trống trắng.

"Thật không biết trước kia tại sao phụ thân muốn để cho người ở rể Mạnh gia ta!" Mặt Mạnh thị đầy ác cảm, giờ phút này Lâm Khỏa cũng là một người rấm không dám thả, dù sao như Mạnh thị nói, hắn chỉ là một lang quân ở rể, tuy tiến vào Mạnh phủ nhiều năm, nhưng cũng chỉ là một nữ tỳ (con rệp) tới cửa không chen mồm vào được. Mỗi lần Mạnh thị đối với hắn như vậy, trong lòng hắn đều giống như trăm ngàn con kiến đang gặm nhấm hắn, khiến hắn vừa hận lại không thể làm gì.

Mộ Lam Yên thu hết tất cả cảm xúc của Lâm Khỏa vào mắt, thừa dịp mọi người không phải đưa lưng về phía nàng thì chính là cúi đầu. Dây thừng dài gai đã sớm bị nàng cởi ra, ném ở một bên, nhân tiện còn cởi ra dây thừng của Vương Mãng, một tay ôm Vương Mãng vào trong ngực, vô gương mặt hai cái, thấy không phản ứng chút nào, trong lòng mới kinh hãi tình huống không ổn.

Trước mắt Mạnh thị vẫn còn đang mạnh mẽ chỉ vào Lâm Khỏa mắng to gì đó, Mộ Lam Yên nghe không rõ, cũng không muốn nghe. Đầu nóng lên, bèn để Vương Mãng xuống, nhào tới trước mặt hai người bọn họ.

Mạnh thị và đám nữ tỳ thấy tình thế, sau khi rối rít thốt lên một hồi, lui lại về phía sau một bước nhỏ.

"Người nào!" Mạnh thị giận dữ nói! Mang theo đặt tức giận chưa tiêu đặt ở sự chỉ trích Lâm Khỏa, giờ phút này lại bởi vì kinh sợ, hận không thể nổi trận lôi đình.

Lâm Khỏa thấy tình thế, vừa định giải thích cái gì, thì Mộ Lam Yên đã vọt lên trước một bước, quỳ gối trước mặt Mạnh thị, nặng nề dập đầu trên đất, trong miệng nức nở nghẹn ngào nói: "Vị phu nhân này đại từ đại bi, Lâm đại lão gia vốn quen biết nhiều năm với thân mẫu (mẹ đẻ) của huyênh đệ ta, sau đó vô tình gặp xá đệ bị thương, lại không có tiền bạc chữa trị, cho nên tốt bụng chứa chấp chúng ta. Vốn là, hai người chúng ta còn lo lắng quấy rầy thanh u (đẹp và tích nịch) của quý phủ, nhưng Lâm đại lão gia nói phu nhân chính là lòng Bồ Tát đại từ đại bi, trong ngày thường ngay cả một con kiến cũng không nỡ giẫm chết, cho nên hai người chúng ta bèn đồng ý, nhưng lại lo lắng thân phận của chúng ta thấp hèn, dơ bẩn ánh mắt của các vị, cho nên mới yêu cầu đi tới ở chỗ phòng chứa củi không người ở này! Nhưng trước mắt, bệnh tình xá đệ tăng thêm, mong rằng phu nhân xin cứu xá đệ!"

Mộ Lam Yên nói chân thành, tự nhận là tặng một cơ tốt nhất cho Lâm Khỏa.

Mạnh thị nghe nói nghi ngờ chần chừ ở trước Lâm Khỏa và Mộ Lam Yên, rất lâu mới hỏi: "Người tên là gì?"

"Tại hạ Mộ Lam."

Mạnh thị dừng một chút, lại tiện đà hỏi thăm Lâm Khỏa: "Hắn nói đúng là thật chứ?"

Lâm Khỏa chưa bao giờ nghĩ tới mình bắt người tới lại giải bày cho bản thân như thế, hơi do dự, rồi lại không suy tư thêm nữa vừa nãy Mộ Lam Yên rót cuộc nói cái gì, ngầm thừa nhận gật đầu một cái.

Như thế, Mạnh thị cũng chẳng thêm mắng cho. Vẻ mặt như đưa đám, hừ lạnh một tiếng liền không tiếp tục nói chuyện với Lâm Khỏa nữa. Liếc mắt nhìn tỷ nữ bên cạnh, nói: "Đờ hai người bọn họ dậy, đưa đến phòng khách Tây Sương trong phủ, chăm sóc thật tốt, không có lệnh của ta, bất kỳ kẻ nào cũng không được bước vào gian phòng bọn họ nửa bước!"

Tỷ nữ mới vừa vâng lệnh, cả người vẫn cung kính đáp lời, lại nhìn Mạnh thị không nói hai lời xoay người rời đi.

Sau đó, Lâm Khỏa cũng liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên quỳ dưới đất, dặn dò một gã sai vặt bên cạnh đi tìm một đại phu tới đây, rồi cũng đi theo bước chân của Mạnh thị, đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng phu thê hai người bọn họ đi xa, Mộ Lam Yên thở một hơi dài nhẹ nhõm ở trong lòng, nguy hiểm thật.

Có thể có kết cục như vậy, không phải bởi vì Mộ Lam Yên nói mấy câu có ích, khiến Mạnh thị đại phát lòng từ bi! Mà là vào lúc này trong lời Mạnh thị nói chuyện, Mộ Lam Yên sâu sắc cảm thấy Mạnh thị vô cùng không tin tưởng đối với phu quân Lâm Khỏa này, luôn nghi ngờ Lâm Khỏa có những phụ nữ khác ở bên ngoài.

Ghen tỵ và tham muốn giữ lấy là một loại quấy phá đáng sợ trong lòng, giống như lập tức, bởi vì Mộ Lam Yên nói một câu Lâm Khỏa và mẫu thân Vương Mãng là quen biết cũ nhiều năm, giờ phút này Mạnh thị, sợ đã đang nói thâm trong lòng quan hệ của Vương Mãng và Lâm Khỏa đấy!

Mộ Lam Yên quay đầu lại liếc mắt nhìn Vương Mãng đã sớm ngủ mê mang, trong lòng biết làm như thế thật xin lỗi hắn, nhưng chuyện xảy ra khẩn cấp, nàng chỉ cầu nguyện mọi việc cũng sẽ phát triển về phía tốt, đợi Vương Mãng khỏi bệnh, nàng sẽ chờ hắn thoát khỏi phủ đệ không hiểu ra sao này.

Ánh trăng mới lên, trong phòng khách Tây Sương ánh nến theo gió mát phơ phất thổi vào từ bên ngoài, hơi chấp chờn.

Mười năm nay lần đầu tiên dừng chân bên ngoài, Mộ Lam Yên nhìn hoàn cảnh xa lạ chung quanh, vẫn còn hơi không có cảm giác an toàn. Lo lắng vừa nằm ở trên giường xa lạ đó, cơn ác mộng sẽ đột kích.

Đang bắt đầu ngây ngô, cánh cửa đóng chặt đột nhiên có một loạt tiếng vang, giống như là khóa cửa kia mở ra.

Cả người Mộ Lam Yên căng thẳng, cảnh giác nhìn cửa phòng chậm rãi mở ra.

Một nha đầu bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, bưng một cái gánh màu đỏ thẫm đi vào. Cúi đầu, thoạt nhìn rất là dè dặt. Sau khi vào cửa, lại xoay người chậm rãi khép lại cửa phòng.

"Người là ai?" Mộ Lam Yên dẫn đầu hỏi.

Chỉ thấy tiểu nha đầu kia không nói lời nào, lại tiếp tục đi về phía trước mấy bước, đặt gánh ở trên bàn, mới cúi đầu, nhẹ giọng trả lời: "Thiếu hiệp, đây là thiếu phu nhân chúng ta lệnh ta đưa cơm tối tới cho người, thiếu phu nhân còn nói, hàn xá thô tục, không thể tiếp đãi thiếu hiệp chu đáo, mong thiếu hiệp bao dung."

Mộ Lam Yên nghe nói, liếc mắt nhìn trong gánh một đĩa rau cải và một bát cơm tẻ. Món ăn không hề có dấu vết khói dầu, nhìn liền khiến người ta không đói bụng. Mạnh thị này thật đúng là hẹp hòi, một hộp lượng ăn cũng tính toán chi li như vậy. Nghĩ tới đây, Mộ Lam Yên lại bắt đầu lo lắng cho Vương Mãng ở một gian phòng khác, thức ăn đơn sơ như vậy, hẳn khẳng định ăn không ngon.

Lập tức bèn đứng dậy làm một vái lạy với tiểu nha đầu: "Mộ Lam lạy nửa cám ơn thiếu phu nhân. Chi là không biết cô nương có biết tình huống xá đệ ở căn phòng cách vách ta như thế nào hay không?"

Tiểu nha đầu cũng không có tính nết theo chủ nhân trong phủ đệ này, vô cùng kiên nhẫn. Có điều ước chừng tuổi còn nhỏ, trang@ddlqđ@bubble editor luôn thấp đầu xuống thoạt nhìn rất nhát gan: "Một tiểu huynh đệ khác, Lâm lão gia sai người gọi đại phu sau khi xem qua, nghe nói băng bó một chút, vẫn ngủ say đến bây giờ cũng còn chưa có tỉnh, cho nên tỳ nữ chỉ là đưa cơm tối tới cho thiếu hiệp trước."

"Vậy thật là tạ ơn cô nương rồi."

"Thiếu hiệp khách khí."

Hai người thường xuyên qua lại, trong lòng Mộ Lam Yên ngược lại sinh ra hứng thú đối với tiểu nha đầu này. Ngay khi nói chuyện cũng cẩn thận nhìn tiểu nha đầu này một hồi, chỉ cảm thấy có chút quen mặt, vì vậy thừa dịp người còn chưa có ý muốn đi ngay, bèn mở miệng: "Không biết, cô nương có thể ngáng đầu cho ta nhìn một chút hay không?"

Tiểu nha đầu giật mình một cái, lập tức hoảng hồn. Ngại vì cho rằng Mộ Lam Yên là thân nam nhi, nghe nói lời như thế, ngược lại cũng bắt đầu cảm thấy ngại ngùng, trong nháy mắt gương mặt ửng hồng giống như thoa phấn vậy. Qua một lúc lâu, lại cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của Mộ Lam Yên đang nhìn mình, mới chậm rãi nâng đầu lên.

Mộ Lam Yên vốn chỉ là cảm thấy tiểu nha đầu quen mặt, nhưng khi thấy toàn bộ gương mặt của đối phương, nàng rõ ràng cảm thấy tim mình đập roi một nhịp. Tâm tình nàng kích động không biết phải biểu đạt như thế nào, chỉ có thể hờ hờ ra mặt nhìn tiểu nha đầu, trong miệng không tự chủ hô lên một cái tên người mười năm chưa từng gọi nhưng trước sau luôn nhớ tới: "Tổ Quý! Tổ Quý!"

Tiểu nha đầu nghi ngờ đầy mặt: "Thiếu hiệp là đang gọi ta sao? Tỳ nữ tên gọi Lạc Hề, cũng không phải là Tổ Quý."

Lạc Hề.....

Mộ Lam Yên nghe thấy đối phương phủ nhận, trong lòng dấy lên một luồng cảm xúc mãnh liệt giống như vật hy sinh biến mất không thấy hình bóng. Cũng phải, Tổ Quý tuy là tỳ nữ thân thiết nhất của nàng kiếp trước, nhưng đó cũng là Tư Không Thận giúp nàng tìm, nàng không biết Tổ Quý đến từ nơi nào, cho nên càng không thể nào gặp phải cả đời Tổ Quý ở loại địa phương này.

Thương xuân buồn thu nửa ngày, Mộ Lam Yên vẫn không thể nào hoàn toàn rút người ra từ trong hồi ức. Lạc Hề đứng một lúc lâu thấy Mộ Lam Yên từ đầu đến cuối không nhúc nhích nửa phần cơm tối trên gánh, bèn có chút nóng nảy thúc giục một phen: "Thiếu hiệp, ngài không ăn một miếng sao? Cơm trưa đến bây giờ ngài một hộp cũng chưa ăn, buổi tối sẽ đói bụng không ngủ được!"

Mộ Lam Yên lại lần nữa liếc nhìn bàn đồ ăn không hề muốn ăn, trong lòng nhớ đến, nếu không ngủ được mới tốt. Thật đúng là ngày có suy nghĩ đêm có giấc mộng, bị diện mạo như Lạc Hề vừa kích thích, giờ phút này trong lòng Mộ Lam Yên vô cùng buồn ngủ, áo bông nhỏ mà nàng đã từng thân thiết, hôm nay không biết người ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Giết người diệt khẩu

Mới vào phủ không tới một tháng, Lạc Hề thấy Mộ Lam Yên trước sau không đụng bát đũa, trong lòng lại không biết vì sao trở nên luống cuống. Thức ăn này là phu nhân bảo chuẩn bị, nhưng trước khi đi vào lại gặp lão gia đi ra từ phòng bếp, lão gia ngàn dặn vạn dò, nhất định phải làm cho thiếu hiệp trước mắt ăn một miếng. Nhưng nếu không ăn, nằng đi ra ngoài chỉ sợ cũng không có cách nào bàn giao với lão gia.

"Thiếu hiệp, ngươi hãy ăn một miếng đi....."

Mộ Lam Yên nhìn nha đầu trước mặt lớn lên rất giống Tô Quý dường như bởi vì mình không ăn cơm, có chút sốt ruột sắp khóc ra. Lập tức liền trở nên đau lòng, cầm chén cơm lên tùy tiện và vài miếng cơm ăn, mới đặt xuống.

Đội Lạc Hề thu dọn đồ đạc xong, ra ngoài. Mộ Lam Yên vẫn còn ở trong hồi ức không cách nào tự kiềm chế.

Lời nói lúc nha đầu này gần đi, khiến nàng càng cảm thấy tương tự với Tô Quý năm đó. Nàng ấy nói, biết bữa cơm tối nay ăn không ngon. Nàng ấy bảo nàng chờ một chút, nàng ấy lại đi lấy một chút thức ăn có đồ mặn tới cho nàng.

Mộ Lam Yên nghe những lời này, khóe miệng không tự chủ nhếch lên.

Có điều nàng không biết là, Lạc Hề chủ động như vậy, hoàn toàn cũng là bởi vì Lam Yên nàng lớn lên tuấn tú như thế, khiến một thiếu nữ mới biết yêu, xuân tâm nhộn nhạo rồi.

Bên trong đông sương phòng của Mạnh phủ.

Sau buổi cơm tối, Mạnh thị bèn dẫn trượng phu mình trở về phòng, sai người khép cửa phòng lại, liền bắt đầu lộ rõ bộ dáng hung hãn thường ngày kia. Lâm Khỏa căng thẳng co rút đứng ở cửa, không dám tiến lên. Cùng với bộ dáng hèn mọn, phối hợp với một khuôn mặt chuột mày gian, khiến trong lòng Mạnh thị càng nhìn càng cảm thấy không thoải mái.

"Còn không mau lần lại đây cho ta!" Mạnh thị giận dữ nói.

Lâm Khỏa run lên một cái, nhanh nhẹn bước đi tới trước mặt Mạnh thị, chỉ thiếu quỳ xuống nhận sai. Khẩu phật tâm xà (miệng nam mô bụng bò dao găm) nói vài lời trái lương tâm: "Phu nhân, đây là sinh tức giận gì đây?"

Mạnh thị hừ lạnh một hồi, miệt thị hỏi: "Từ lúc ta đón hai tiểu tử đến phòng tây sương, ngươi vẫn không có gì muốn nói với ta sao?"

"Chuyện này....."

Lâm Khỏa tỉ mỉ nhớ lại một lần chuyện xảy ra buổi trưa, tự cho là lời nói dối đó hoàn hảo vượt qua rồi, nhưng chưa tới tối lão bà này hỏi thăm lần thứ hai. Cúi đầu, về mặt nhìn mặt đất lược qua một tia ý ác độc: "Không biết phu nhân muốn ta nói gì?"

"Ngươi nói một chút chuyện với mẫu thân của tiểu tử bị thương kia!"

Mạnh thị quả nhiên vẫn là ba câu nói không rời chuyện Lâm Khỏa với người khác tăng tị cùng nhau. Lâm Khỏa chấp tay sau lưng, động tác nhỏ nhặt lấy tờ giấy nhỏ vốn nắm ở trong tay giấu ở bên trong tay áo. Rồi sau đó ngẩng đầu lên, a dua nịnh hót đi đường vòng sau lưng Mạnh thị. Khoác vai đối phương mời ngồi trên băng ghế ở bên cạnh, bắt đầu nắn vai ấm lưng cho Mạnh thị.

"Phu nhân đây là lời gì, ta với mẫu thân của tiểu tử bị thương kia cũng chỉ là quen biết mấy chục năm trước, ngươi cũng biết mấy thôn bên cạnh trấn chúng ta xảy ra hạn úng, cũng không biết hai tiểu tử này là làm sao tìm đến ta được đây, nhào lên liền cầu chúng ta cứu bọn họ. Ngày gần đây, thân thể phụ thân ốm nhẹ, ta chỉ muốn làm một hai chuyện tốt, tích chút âm đức, để phụ thân sớm khỏe lại một chút!"

Lâm Khỏa nói xong những lời này, Mạnh thị sớm bị hấn đấm bóp thoải mái cả người. Cộng thêm trời sinh tính tuy nóng nảy, nhưng bên tai cũng cực kỳ mềm, nhớ tới tình trạng cơ thể phụ thân mấy ngày gần đây, không khỏi lo lắng. Vì vậy thả tin rằng là có còn hơn là không, coi như là chấp nhận cách nói này.

Không bao lâu, Lâm Khỏa liền hầu hạ Mạnh thị nằm trên giường nghỉ ngơi. Lúc ra cửa, nghiêng mắt liếc nhìn một lần bầu không khí an tĩnh đến đáng sợ trong phòng, bèn đóng cửa lại vội vã chạy tới phòng tây sương.

Lúc gặp phải một khúc quanh, trùng hợp gặp gỡ với Lạc Hề mới ra khỏi gian phòng của Mộ Lam Yên. Thật khéo trùng hợp ngẫu nhiên và phải gánh có sắp xếp thức ăn lật ở trên mặt đất.

Lạc Hề nghe được tiếng chén sứ rơi xuống đất vỡ tan, bị dọa sợ đến vội vã liên tục cúi đầu quỳ trên mặt đất: "Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng!"

Lâm Khỏa vốn đầy đầu đầu đang nhớ lại lời Mộ Lam Yên nói ban ngày, cho nên trong lúc lơ đãng đụng phải tỳ nữ nhà mình. Giờ phút này tiếng chén bể chói tai ở bên tai và Lạc Hề hoảng sợ cầu xin tha thứ, khiến hấn hoàn hồn, nhận rõ người quỳ gối dưới chân hấn, mới thả xuống trái tim mới vừa nhắc lên,

liếc mắt nhìn tình huống chung quanh với thức ăn rải rác bên chân, nhỏ giọng hỏi: "Ăn chưa?"

"Ăn rồi." Lạc Hề thành thật trả lời.

Con người Lâm Khỏa co rụt lại, lại nghĩ tới cái gì: "Vậy người bị thương thì sao?"

"Người bị thương sau khi trải qua đại phu tới băng bó thì vẫn ngủ say đến bây giờ, nghe dặn dò của ngài, ta cũng dứt chút cháo nhuyễn cho hắn, trước khi đi cũng dặn dò người giữ cửa, để cho bọn họ đừng nói với người ngoài ta từng đi qua dứt đồ ăn."

Lâm Khỏa nghe nói, hải lòng gật đầu một cái. Cũng không trách phạt sai lầm của Lạc Hề, bảo nàng vội vàng thu dọn nơi này một tý, thì lại vội vã đi tới phía khu vực cần đến.

"Lão gia."

"Lão gia"

Hai gã sai vặt trông chừng cửa phòng Lam Yên thấy Lâm Khỏa đến gần, rồi rít cung kính lễ phép hô một tiếng, trang@d#d##q#d@bubble Cuối cùng, Lâm Khỏa đứng ở cửa ra hiệu một hồi bảo bọn họ mở cửa, hai gã sai vặt lại liếc mắt nhìn lẫn nhau, một người trong đó chần chờ nửa phần bèn nói ra: "Lão gia, phu nhân đã dặn dò. Không cho người vào cửa phòng này nửa bước."

Lâm Khỏa cũng không nóng không vội, biểu hiện trên mặt nghiêm nhiên sớm biết như thế. Tiếng cười khẽ làm cho người ta nghe cảm thấy chỗ nào đó đều không thích hợp.

"Chuyện phu nhân dặn dò, làm sao ta lại không biết. Hiện tại ta tới đây, cũng là nghe phu nhân dặn dò, và lại tới xem một chút bọn họ có cần gì, nếu mời người ta vào cửa nhà, sao có thể chiều đãi không chu đáo. Người mở cửa đi, chừng nào thì người thấy ta từng làm trái với ý phu nhân?"

Trên dưới Mạnh phủ, mọi người ai mà không biết Lâm Khỏa e ngại lão bà. Nói đến Mạnh phủ này, cũng coi là thương nhân có tiền số một số hai trong huyện thành, lúc thân thể Mạnh lão gia an khang, còn từng mưu cầu chức vị nhỏ nhỏ ở trong nha môn quan. Cho nên Lâm Khỏa vào ở rể càng không thể nói lên một câu ở Mạnh phủ. Chỉ cần có chủ nhân cũ của Mạnh phủ ở đây, hẳn chính là rắm cũng không dám thả lung tung một cái, cụp đuôi làm người. Ngược lại năm nay, thân thể Mạnh lão gia càng ngày càng suy sút, hẳn mới có thể có một chút địa vị ở trong phủ như vậy.

Trước mắt, thấy Lâm Khỏa nói không giống như là nói láo, nên gã sai vặt giữ cửa cũng móc chìa khóa ra xoay người đi mở cửa cho hắn.

Bên trong căn phòng, Mộ Lam Yên đã sớm nghe được âm thanh ngoài cửa, chẳng qua nàng không biết đêm khuya Lâm Khỏa tới chơi có dụng ý gì, bởi vì thân thể cũng có chút mệt mỏi không chịu nổi, cho nên ngồi xếp bằng ở trên giường, trước tiên điều dưỡng hơi thở cho mình.

Một tiếng cọt kẹt, cánh cửa mở ra.

Vào cửa, Lâm Khỏa lại liếc mắt nhìn hai tiểu nhân ở cửa: "Các người tạm thời đi về nghỉ ngơi đi. Phu nhân nói, thiếu hiệp cũng đã mệt mỏi, nên không cần các người đứng ở cửa nghe tin tức."

Dứt lời, hai người kia cũng liền không nghi ngờ nữa, thay Lâm Khỏa đóng cửa lại rồi rời đi.

Mộ Lam Yên chậm rãi mở mắt ra, thì thấy Lâm Khỏa ý xấu đầy mặt đứng ở trước giường của nàng, không chờ hắn mở miệng, bèn bắt đầu hỏi trước: "Người tìm ta có chuyện gì?"

"Hừ, buổi trưa nghe người nói lời kia, ta cũng không để trong lòng suy nghĩ, sau lại suy nghĩ tỉ mỉ vô cùng sợ hãi, bèn muốn tới hỏi người một chút, người có biết thân thể của Vương Mãng?" Lâm Khỏa hỏi thẳng, thấy trên mặt Mộ Lam Yên cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thì biết rõ mình cũng không suy nghĩ nhiều, đứng ở trước mặt Mộ Lam Yên, bộ dáng hoàn toàn chăm chú lắng nghe.

Mộ Lam Yên cũng không kiêu cách, ngoài cửa, hai gã sai vặt giữ cửa đã bị Lâm Khỏa cho nghỉ việc đi ra ngoài. Giờ phút này, nếu nàng lại miệng đầy lời nói dối, chỉ sợ Lâm Khỏa cũng sẽ không tin tưởng. Có điều, nàng cũng lười xuống giường, cứ ngồi xếp bằng như vậy, yên lặng nhìn ánh mắt của đối phương: "Trong lòng người có phải đang suy nghĩ, Vương Mãng có phải là con trai ruột của người hay không?"

"Tại sao người lại nghĩ như vậy?"

"Chỉ bằng quan hệ của người và Mã thị!"

Mộ Lam Yên hùng hổ dọa người, một đôi mắt lạnh thấu xương chăm chú nhìn biểu hiện trên mặt Lâm Khỏa. Thấy hắn chậm rãi chuyển từ khinh miệt thành ánh mắt dao động không xác định, lại làm bộ tự nhiên trấn định ở nơi đó, Mộ Lam Yên lại muốn bật cười, chẳng qua không có người ở dưới tình huống bị người nói toạc ra gian tình của mình, nhìn nam nhân vô dụng này, không chỉ không dám thừa nhận, lại như vậy đã bị sợ hù dọa rồi.

Không khỏi cảm thán, Tư Không Vân quả nhiên là dùng người mất mù. Không trách được đời trước chỉ có thể qua loa vài câu ở trước mặt phụ thân ruột của hắn, một khi gặp phải chuyện thật thì héo rút thành một trái cà nhiễm sưng. Có điều càng làm cho nàng tò mò chính là tại sao một hoàng tử ở thành Biện Kinh xa xôi, phải đi tới nơi này tìm một Phu Tử hương đã làm việc, trừ phi là hắn đang mưu đồ chuyện bí mật gì. Nhưng chỉ bằng sự thông minh của Tư Không Vân này, Mộ Lam Yên lại lập tức bỏ đi loại trò chơi mưu triều oán vị với trí thông minh cao này.

Cuối cùng, thấy Lâm Khỏa vẫn không có ý muốn đi, Mộ Lam Yên bèn hạ lệnh đuổi khách: "Người ở chỗ này của ta lại còn có chuyện gì? Chẳng lẽ phu

nhân kia của ngươi cũng không truy cứu buổi tối ngươi chạy lung tung sao?"

Lâm Khỏa cười to mấy tiếng: "Ngươi thật sự cho rằng ta khờ sao? Ta nhọc nhằn khổ sở ăn núp mười năm ở nơi Mạnh phủ này. Nếu dễ dàng bị một vị phụ nhân quản lý như thế, vậy ta còn làm sao đi theo nhị hoàng tử làm việc."

Mộ Lam Yên nghe nói thì trong lòng chính là khẽ than một hồi, đầu tiên hẳn chắc chắn biết nàng chỉ là một đứa nhà quê, dưới tình huống cái gì cũng không biết, thì dĩ nhiên cũng không hề che giấu nói cho nàng biết, hẳn đang làm việc cho nhị hoàng tử. Đây không phải là ngu vậy là cái gì. Lập tức lại cảm thấy không thú vị, muốn chuyển động một chút xương ông chân, nhưng mới vừa duỗi cánh tay một cái, mới phát hiện lại đột nhiên cảm thấy cả người trở nên không có sức.

Giật mình việc lớn không ổn, ánh mắt lạnh lẽo bắn phá càn quét Lâm Khỏa vẫn còn đang há hê ở trước mặt, gập dờ nói: "Ngươi làm cái gì với ta!"

"Com tối có trộn lẫn thực cốt tán còn coi là ngon miệng?"

"Ngươi....." Lúc này, Mộ Lam Yên mới nhớ lại trước lúc ăn cơm đã cảm thấy mùi vị là lạ, nhưng thời điểm kia bởi vì bộ dáng Lạc Hề trêu chọc, phân tâm, cứ thế để cho hắn thừa cơ. Tuy đã hối hận không kịp, nhưng lúc này đã muộn rồi.

Mộ Lam Yên cảm thấy người trước mắt này tuyệt đối điên rồi, cũng chỉ là bịa chuyện một chút đối với hắn và phu nhân của hắn, vậy mà lại xuống tay hạ độc được giang hồ phần Thực Cốt với nàng như vậy, thuốc này tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng lại khiến người ta cũng không có hơi sức trong mấy ngày, nghiêm nhiên giống như một con gà con bị bệnh, tuy người hạ độc xử trí như thế nào.

Thấy bộ dáng Mộ Lam Yên muốn ra tay lại ngại vì không có chút sức lực, Lâm Khỏa hài lòng không ngớt vỗ tay chúc mừng cho mình, bởi vì Mộ Lam Yên không còn lực công kích, bèn đi lên vài bước: "Đã nói, đừng cho rằng ta ngốc. Hôm nay ta thấy ngươi có khả năng tự mình cõng ra giấy thừng trên tay, lại cảm thấy ngươi nhất định có chút công phu. Trong Mạnh phủ, những năm này Mạnh lão gia và lão bà kia đã bị ta đút không biết bao nhiêu độc được vô sắc vô vị, thậm chí lão bà ngu ngốc kia vẫn không biết những năm gần đây vì sao tính khí mình trở nên nóng nảy như vậy. Vừa không nhận được nổi nóng với ta, lại thêm tai mềm cảm thấy đặc biệt thua thiệt ta. Chờ một ngày kia bọn họ đi dời nhà ma, ta sẽ có thể mang theo tiền tài trong Mạnh phủ, đi vào thành Biện Kinh tìm hoàng tử Điện Hạ nương tựa. Có điều ngươi và huynh đệ của ngươi xông vào, khiến ta có chút kinh ngạc. Chẳng qua cũng không sao, hôm nay trước tiên giải quyết hai người các ngươi, chờ mấy ngày nữa, ta sẽ tiễn phụ mẫu Mạnh thị kia đi cùng các ngươi, đến bên kia, ngươi lại cố gắng đòi món nợ giam ngươi lại, bị ta giết với nàng ta nhé."

Lâm Khỏa càng nói đáng sợ, ánh nến theo gió thu từ từ dập tắt, làm nổi bật trên mặt đang nghe, trở nên kỳ quái cực điểm.

Trong lòng Mộ Lam Yên hốt hoảng từ từ di chuyển thân thể tới bên cạnh, lúc thấy đối phương đưa đôi tay chuẩn bị bóp cổ của nàng, bèn rút ra đoản đao từ chỗ mắt cá chân, hung hăng cắt tới phía mạch đập chỗ cổ Lâm Khỏa.

Trong nháy mắt một dòng máu tươi ảm áp bắn ra ở trên mặt của nàng. dieenddafmleequysddoon Khiến cả người nàng giật mình một cái lăn xuống từ trên giường.

Đoản đao cách một tiếng rơi ở trên đất, trước khi chết Lâm Khỏa còn là đầy mặt kinh ngạc không thôi ánh mắt nhìn chăm chăm Mộ Lam Yên ngã ở mặt đất, mở to cặp mắt vô cùng không cam lòng kia, ngã xuống giường co giật mấy lần liền không có tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Gặp gỡ là kiếp

Đoản đao là những năm này Lăng Hồ bảo Mộ Lam Yên chuẩn bị ở trên người. Hắn từng nói, cuộc sống có quá nhiều bất ngờ không cách nào đoán trước được, trên người tập võ chuẩn bị một số vũ khí tuyệt đối là không sai, dưới tình thế cấp bách, còn có thể cứu mình một mạng.

Mà ngay sau đó, không phải chính là như thế.

Mộ Lam Yên nằm trên mặt đất còn chưa kịp thông thả lại sức, đã nghe cửa truyền tới tiếng thét chói tai của một đầy tớ nữ.

Ngẩng đầu lên, chỉ có Lạc Hề đang bung bánh bao đã rơi vãi đầy đất, cặp mắt đơ đờ đầy sợ hãi, nhìn chăm chăm mãi vào trong hình ảnh máu me dử tợn. Thêm thời gian chột ngáy ngắn kia, khiến cho tiểu nha đầu này quên mất ngoại trừ chuyện thét chói tai.

Nhìn bánh bao trên đất hình như còn bốc hơi nóng, Mộ Lam Yên lại nhớ tới trước đây không lâu nha đầu này đã nói mang tới cho nàng một ít thức ăn mặn, vốn là nàng còn nghĩ chỉ là một người làm, không có sự cho phép của Mạnh thị, nàng ấy đưa vào như thế nào? Nhưng trước mắt, lại bị nàng ấy chính mắt thấy được nàng giết người.

"Lạc Hề, Lạc Hề." Mộ Lam Yên nhẹ giọng kêu.

Nơi này là Tây Sương phòng của Mạnh phủ, trước khi Mộ Lam Yên vào gian phòng đã từng quan sát cẩn thận kết cấu của Mạnh phủ bọn họ, sương

phòng đông tây là cách xa, hơn nữa Tây Sương phòng khá là đơn sơ, trên căn bản không có tội tở đi lại. Cho nên thời gian này, sợ cũng chỉ có nha đầu Lạc Hề này tới nơi này. Nhưng nếu như nàng ấy lại kêu tiếp, không chừng sẽ dẫn người khác tới đây.

Giờ khắc này, Mộ Lam Yên vẫn chưa muốn bị người khác ở chỗ này xem thành người mang tội giết người bắt được.

Thấy kêu Lạc Hề không có phản ứng, thì Mộ Lam Yên cũng chỉ có thể nhặt lên một hòn đá nhỏ bên cạnh, dùng hết sức lực toàn thân ném tới Lạc Hề. Trong khoảnh khắc không còn âm thanh chói tai, Lạc Hề bỗng im lìm ngã ở trên đất.

Nơi đây không thích hợp ở lâu. Khoảng khắc Mộ Lam Yên biết trong người mình trúng Thực Cốt tán kia, thì vẫn lo lắng cho Vương Mãng ở căn phòng cách vách. Nghi ngại chốc lát, miễn cưỡng dựa vào sức ý chí khiến mình đứng lên. Nếu kiếp trước nàng ăn vào Thực Cốt tán này, giờ phút này nhất định là mềm mại không xương nằm trên mặt đất không động đậy được chút nào, may nhờ đời này có Lăng Hồ dạy dỗ, khiến thể chất Mộ Lam Yên tăng lên không chỉ là một cấp bậc. Tuy Thực Cốt tán này khiến nàng không còn hơi sức, nhưng đứng lên miễn cưỡng đi lại vẫn không có vấn đề lớn lao gì.

Khi ánh mắt liếc qua trên người Lâm Khoa đã sớm tắt thở, mới đột nhiên nhớ tới từ lúc bắt đầu bận rộn đến hiện tại, nàng cũng chưa hỏi thăm chuyện ngọc bội ở trước mặt người này. Hiện nay, người trong cuộc đã chết, trong lòng nàng cũng chỉ có thể ôm may mắn, tiến lên lục lợi nửa ngày.

Cuối cùng vẫn là không thu hoạch được gì, lòng nóng nảy nên cũng chỉ có thể thúc nàng bước nhanh hơn đi tới căn phòng cách vách.

Quả nhiên là phải cảm tạ Lâm Khoa khi còn sống đã đuổi tất cả tội tở ở cửa ra vào, Mộ Lam Yên không tốn nhiều sức, đã mở ra phòng nhốt Vương Mãng. Nhìn thấy Vương Mãng bình yên nằm ở trên giường, trong lòng nàng liền an ổn rất nhiều. Bước chân nhanh lên, nhiều lần thiếu chút nữa ngã ở trên đất, mới đi tới dọc theo giường hẹp.

Chỉ là đến gần vừa nhìn, mới phát hiện mặt Vương Mãng trắng bệch, trên mặt không hề có sức sống.

"Vương Mãng, Vương Mãng." Mộ Lam Yên chợt dạ kêu mấy tiếng, thấy không có động tĩnh, liền bắt đầu lắc mấy cái.

Đầu Vương Mãng theo động tác của Mộ Lam Yên lắc lư. Chỉ là cánh môi không có chút hồng hào cũng không còn xe dịch chút nào, khép chặt trông mắt cũng không có dấu vết run run chút nào. Không biết nên lấy dạng từ ngữ gì để miêu tả nội tâm Mộ Lam Yên giờ phút này, mâu thuẫn mãi nàng không dám đi dò hơi thở của Vương Mãng. Trong một đoạn thời gian có hơi ngắn như vậy, nàng chỉ cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, không muốn đi tin tưởng.

"Vương Mãng, làm sao đệ bước bình như thế. Nhanh lên một chút, chúng ta đã ra ngoài một ngày một đêm, phụ mẫu sẽ lo lắng, nếu như đệ lại không đứng lên, cẩn thận ta về nói lại cho phụ thân đệ, để cho phụ thân đệ đánh cái mông đệ....." Giọng Mộ Lam Yên từ từ trở nên nghẹn ngào, một đôi mắt từ từ lượn quanh sương mù che phủ hết thảy. Không cam lòng lắc lư thân thể không hề cử động nữa của Vương Mãng cả buổi, mới cầm cổ tay của đối phương lên, đè mạch đập một cái.

Không có, mạch đập của Vương Mãng cũng không xuất hiện nữa.

Trong ngày thường, gò má trên giường kia chỉ cần vừa thổi gió sẽ khẽ ửng hồng, cũng không tìm được một chút vết máu nữa. Hai mắt nhắm chặt, khiến Mộ Lam Yên cảm nhận áp lực đang từ từ phát triển vô cùng lớn.

Chủ ý của Mộ Lam Yên là muốn lợi dụng đồ ký hiệu làm tâm tư sâu của Mạnh thị, nàng cố ý kéo sự hoảng sợ đó, đơn giản là mưu tính có thể bảo vệ Vương Mãng một mạng. Cho dù là chất vấn, trang@ddlqđ@bubble editor cũng là chờ sau khi vết thương không có gì đáng ngại mới hỏi. Nhưng ngay sau đó, chưa từng nghĩ Lâm Khoa lại là một người ác độc như thế, đầu tiên là làm bộ khuất phục, rồi sau lưng lại bỏ thuốc cho bọn họ. Đúng như khi hán còn sống từng nói, mặt ngoài hán nhìn như không có thực quyền, kì thực hai chủ nhân của Mạnh phủ này sớm bị hán khống chế.

Thông minh quá sẽ bị thông minh hại mà!

Mộ Lam Yên buồn bã một lúc lâu, mới chậm rãi mạnh mẽ đi ra từ trong bi thương. Nhìn mặt của Vương Mãng, nhớ tới cái chết mẫu thân Vương Mãng mười năm trước và cái chết của Vương Mãng.

Ngọc bội, tất cả đều bởi vì ngọc bội.

"Đệ đệ tốt, đợi tỷ tỷ làm xong việc, tỷ tỷ sẽ đón đệ về nhà, đệ hãy ở chỗ này chờ mấy ngày."

Mộ Lam Yên lau khô một phen nước mắt trên mặt, cắn răng đứng dậy. Trước khi rời đi lưu luyến liếc mắt nhìn Vương Mãng đã sớm tắt thở trên giường.

Ngoài cửa là một hành lang dài khoảng ba mươi thước, một mặt bị tường lấp kín lại, mặt khác là một chỗ khúc quanh. Đối diện hành lang chính là phòng của nàng và Vương Mãng, phía trước là một viện tử nhỏ có đại sảnh lại, tuy là khoảng không gian đen kịt, cũng nhìn ra được rất lâu không có tu sửa lại. Chắc hẳn nơi này nhất định là một chỗ lách đến không thể lách nữa, cho nên đến bây giờ cũng không có một người phát hiện sự khác thường của nơi này.

Trước khi Mộ Lam Yên sắp đi, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lạc Hề ngã trên đất, lấy lại tinh thần nghĩ tới mới trước đó đầu tiên Lâm Khoa một đao mất mạng, nghĩ lại mà bắt đầu sợ. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng giết người, nói không sợ là giả, nhưng đối với bảo vệ tánh mạng, nàng vẫn lựa chọn nắm chặt rời khỏi nơi này.

Quẹo khúc quanh, lại một hành lang kéo dài đen kịt, hai bên ngay cả một cái đèn đường cũng không có.

Mộ Lam Yên lục lọi ở trong trạch viện xa lạ, quanh đi quẩn lại tránh được hai ba tởm thừa thớt, rốt cuộc đánh bậy đánh bạ đi tới trước cửa phòng một chỗ biển là "Thư Lạc viện".

Ngay lúc chuẩn bị đi vào nhìn một chút, trùng hợp nghe thấy cách đó không xa có tiếng bước chân đến gần. Sợ là người tuần tra đến, Mộ Lam Yên vội vàng lặng yên không một tiếng động đi lên chuẩn bị đẩy cửa vào, lại phát hiện tuy trên cửa có khóa, nhưng đã sớm bị mở ra. Tuy rằng trong lòng hơi có nghi ngờ, nhưng nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, không thể không lách mình đi vào.

Trong phòng là một cỗ hương vị đàn hương và sách thoảng thoảng đập vào mắt, trong khoảnh khắc Mộ Lam Yên đã biết nơi này chính là phòng của ngọc bội mà nàng muốn tìm. Dầu gì ngọc bội cũng là bảo vật, khi còn sống Lâm Khoá không ưa Mạnh thị như thế, cho nên nhất định sẽ không đưa vật này cho Mạnh thị, hơn nữa cũng không mang theo trên người, vậy chính là thư phòng chỉ có đàn ông mới có thể tiến vào có thể sẽ bố trí ổn thỏa!

Rón rén đóng cửa phòng lại, lộ ra một khe hở nhỏ quan sát tình hình ngoài cửa. Quả nhiên chân trước nàng vừa đi vào, hai gã sai vặt xách theo đèn lồng đã lách lư rồi rài đi tới từ gian phòng bên khác. Không ngẩng đầu, chỉ là nhỏ giọng thảo luận gì đó.

Thấy bóng lưng hai người rời đi, trong cửa phòng, Mộ Lam Yên mới thở dài một hơi.

Bên trong thư phòng đưa tay không thấy được năm ngón, Mộ Lam Yên không biết là phía sau nàng đang có một đôi mắt sâu kín, thù địch nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng.

Tư Không Thận không hề che dấu trường bào màu vàng Hoàng Đế cả người, giờ phút này đôi mắt hoa đào mê người híp lại, ở trong bóng tối quan sát người xa lạ đột nhiên xông vào. Dáng vẻ năm thước là lướt, hơn nữa bộ dáng lén lút lút này khiến hắn cảm thấy đặc biệt nhìn quen mắt, nhưng lại ngại vì mình cũng thật sự là lén lén lút lút đi vào, mà người nọ là địch hay bạn còn chưa rõ ràng lắm, trước tiên chỉ có thể lên trước không chế rồi lại nói.

Sau lưng một luồng hơi lạnh lẽo thổi qua, khiến cả người Mộ Lam Yên giật mình một cái. Trong chốc lát, một thanh chủy thủ sáng loang loáng đột nhiên gác ở trên cổ Mộ Lam Yên.

Lúc trước, Lâm Khoá chính là bị một đao như vậy của nàng mà mất mạng, hình ảnh giờ phút này khiến trái tim nàng vốn chịu đủ hành hạ không nhận được co rúm một phen.

Quả nhiên là phong thủy luân chuyển, một khắc trước nàng còn là người cầm chủy thủ, giờ khắc này, nàng chính là cái người bị uy hiếp kia.

Chỉ là qua chốc lát, cũng không thấy người phía sau có hành động, Mộ Lam Yên liền suy đoán có lẽ đối phương cũng chỉ là lén lén lén vào, vì vậy mở rộng lá gan, hỏi trước: "Không biết đại hiệp vì chuyện gì, nhưng tiểu nữ quả thật là đi nhầm vào nơi đây, mong rằng đại hiệp tha cho tiểu nữ một mạng."

"Người là nữ?" Tư Không Thận nghi ngờ hỏi.

Nghe tiếng Mộ Lam Yên giật mình một cái, cả người cứng ngắc không biết làm sao quay người, vốn đã nghĩ khá nhiều từ ngữ, giờ phút này thì một chút cũng không nói ra được, nàng thà rằng vẫn cứ quay lưng như vậy, quay lưng lại.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Vốn là vô duyên

Editor: trang bubble ^^

Một tay Tư Không Thận tiếp tục cầm chủy thủ, vừa dùng lực đã quay thân thể Mộ Lam Yên lại.

Bên trong đen kịt, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy là đôi mắt Tư Không Thận xinh đẹp như thế, giống như ngôi sao trong đêm tối, đã từng.. đã từng có một lần nàng si mê đôi mắt như vậy.

"Là người!" Hiên nhiên, Tư Không Thận nhận ra Mộ Lam Yên. Dừng lại tí xíu, chính là tức giận chất vấn: "Hôm qua vì sao ngươi phải chỉ đường lung tung! Làm hại hai người huynh đệ ta đi thật lâu mới về đến huyện thành này!"

Mộ Lam Yên cười mĩa ở đáy lòng, đời trước chính là chỉ đường cho các người, cuối cùng góp cả mình vào. Cuối cùng sống lại trở về, cũng không phải là vì đi lên con đường đời trước! Nhưng theo tính tình Tư Không Thận, giờ phút này nếu như đối nghịch với hắn, vậy xác suất bị ném ra tương đối lớn. Hắn cũng là người tập võ, nếu như làm như vậy, hắn bay lên mái hiên sẽ có thể chạy trốn, nhưng Mộ Lam Yên nàng không thể, nàng bị hạ Thực Cốt tán, bị ném ra ngoài nhất định bị bắt tại chỗ!

Mộ Lam Yên quyết định chú ý, trên mặt lại lộ ra vẻ hơi hoảng hốt, bắt đầu trốn tránh ánh mắt Tư Không Thận, nói lấp bắp: "Phụ mẫu từng dạy, tiếp xúc ở bên ngoài không thể nói lung tung với người xa lạ. Hôm đó, hai người huynh đệ các người đột nhiên gọi ta lại, ta rất là sợ hãi, cho nên, cho nên....."

Mộ Lam Yên cố ý không nói ra câu kế tiếp, ý là sợ hãi không dám nói tiếp nữa. Tư Không Thận cũng không phải là một người tiểu nhân đắc chí, cho

nên nghe Mộ Lam Yên nói như thế, giọng nói cũng hoà dịu mấy phần: "Cho nên người còn cố ý nói dối giới tính của mình?"

Mộ Lam Yên ngẩn ra, gật đầu một cái.

Lúc này, Tư Không Thận mới để chủy thủ trong tay xuống, bỏ vào bên trong áo. Ánh mắt liếc về phía Mộ Lam Yên tiện đà hỏi: "Vậy sao người đi vào thư phòng Mạnh phủ này, bộ dáng còn là lén lút lút?"

"Ta với đệ đệ ta vốn dạo chơi trên núi, đột nhiên gặp phải hai người đàn ông kia, một người trong đó chính là Lâm lão gia của phủ đệ này, bọn họ đánh chúng ta ngất xỉu mang về. Thật vất vả, ta mới chạy ra ngoài, chỉ đáng thương, đáng thương....."

"Đáng thương cái gì?"

"Đáng thương đệ đệ ta bị lão gia trong phủ đệ này đánh chết tươi rồi, ta rất sợ bèn thừa dịp buổi tối chạy ra ngoài, nhưng không ngờ trong phủ này nhiều người tuần tra, nên không cẩn thận đi vào thư phòng này. Không biết thiếu gia là người bên trong phủ đệ này sao?" Một đôi mắt vô tội cộng thêm sự hãi của Mộ Lam Yên nhìn Tư Không Thận, lui thân thể về phía sau một chút, hết như chỉ sợ nghe được Tư Không Thận thật sự nói là người trong phủ đệ.

Tư Không Thận vốn là hơi có tật giật mình, thấy cô nương trước mắt này nhìn mình sợ hãi không thôi, trong lòng mới đột nhiên tăng thêm vài phần áy náy đối với Mộ Lam Yên. Lúc này trong khi xoay thân thể Mộ Lam Yên qua còn không cẩn thận đề mạch đập của Mộ Lam Yên một cái. Mạch tượng suy yếu mà hỗn loạn, khá là giống dấu hiệu trúng độc.

"Đừng sợ, ta cũng là đi vào tìm một số đồ. Không ngờ, Mạnh phủ này thật ác độc, một ngày kia ta nhất định khi báo cáo phủ nha, để cho bọn họ tra cẩn thận một chút. Thân thể người suy yếu, tạm thời do ta dẫn người đi ra ngoài thể nào?"

Ở trong đêm tối, đáy mắt Mộ Lam Yên thoáng qua một tia kinh ngạc. Mạnh phủ nhỏ nhỏ này có thể đựng phải Tư Không Thận đã khiến nàng giật mình không thôi, không ngờ Tư Không Thận lại còn là đi vào tìm gì đó. Xem ra có thể là hắn đã biết Lâm Khỏa này và Nhị hoàng tử Tư Không Dữ có liên quan, cho nên đi vào dò xét một chút.

Huyện thành nhỏ nhỏ này, không ngờ bên trong lại hấp dẫn nhiều nhân vật lớn như vậy, có lẽ là sắp xảy ra chuyện lớn gì rồi!

Tư Không Thận thấy ánh mắt Mộ Lam Yên có chút rã rời, thì cho rằng nàng hoảng sợ, duỗi tay ôm Mộ Lam Yên vào trong ngực của mình.

Một mùi hương quen thuộc ập tới trước mặt, vì vậy tinh thần Mộ Lam Yên hơi ngẩn ra, lòng dạ phức tạp ngẩng đầu lên nhìn tuần nhan mặt bên của Tư Không Thận. Chỉ thấy một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Tư Không Thận nhìn chăm chú bên ngoài, bàn tay ôm lấy eo nhỏ của Mộ Lam Yên, cách quần áo ấm áp thấm từng chút vào thân thể nàng. Vốn là bởi vì Thực Cốt tán mà cả người yếu ớt, giờ phút này bởi vì hành động không tên này, cũng làm cho thân thể Mộ Lam Yên thành thực dựa vào ngực Tư Không Thận, không giãy giụa chút nào.

Chợt nhanh chóng lách mình ra khỏi thư phòng, Mộ Lam Yên còn chưa kịp phản ứng, Tư Không Thận đã vận dụng nội lực bay người lên trên mái hiên Mạnh phủ. Bầu trời gió thu lạnh lẽo thấu xương vỗ vào trên mặt Mộ Lam Yên, thừa dịp Tư Không Thận dừng lại. Nàng bèn quét mắt một vòng phủ đệ vây hãm trời buộc nàng, trước mắt khoảng không gian đen kịt, ngược lại nhìn ra cấu trúc tiêu tốn không ít bạc, chỉ là không biết có phải là nguyên nhân trước đó bị Lâm Khỏa làm cho không khí ngột ngạt, nên trong nhà này mơ hồ khiến người ta cảm thấy một loại âm u không có hơi người hay không.

Tư Không Thận ôm nàng thật chặt liên tục vượt qua nhiều mái hiên, nhưng nếu là ở trước kia, sợ rằng Mộ Lam Yên đã sớm ái mộ hắn, ngoài hắn ra thì không gả, nhưng bây giờ, trừ tâm tình phức tạp vẫn là phức tạp.

Mười năm không gặp, Mộ Lam Yên cho rằng trong mười năm này đã buông xuống thù hận đối với hắn, cũng buông xuống quyền luyện đối với hắn, yêu nhau bù không được thời gian thay đổi. Vậy mà gặp gỡ lần nữa, hắn vẫn đơn thuần như bản thân hắn lúc ban đầu, nhưng nàng lại không phải, nàng sống lại trở về kèm theo quá nhiều ân oán kiếp trước. Nàng không thể xem như cái gì cũng không xảy ra, nhưng lại không không chế được thời gian rửa năm tháng, chỉ để lại một thoáng chấp niệm kia của nàng, chấp niệm không bao giờ vào cung làm phi thối.

"Nhà người ở đâu? Ta đưa người về nhà!" Tư Không Thận đột nhiên dừng lại ở trên một mái hiên khá cao hỏi.

Bỗng nhiên hoàn hồn, trước tiên chiếu vào tầm mắt Mộ Lam Yên là nội thành hết sức náo nhiệt phía dưới, ngay sau đó thời gian tuy muộn, người trên con đường này cũng không ít, giăng đèn kết hoa, hoàn toàn là một cảnh tượng rất náo nhiệt.

"Nơi này là?" Mộ Lam Yên nghi ngờ hỏi, sinh sống mười năm ở trong thôn xóm, cảnh tượng như vậy khiến nàng cảm thấy xa cách thật lâu.

"Nơi này chính là nội thành Yên Thành, vừa này ta chỉ lo dẫn người ra ngoài. Quên mất hỏi nhà người ở chỗ nào."

"Yên Thành." Mộ Lam Yên tự lẩm bẩm, dĩ nhiên là nàng không xa lạ gì cái tên này. Một đời trước ra khỏi núi cấm địa của Mộ Lý Hồi, bởi vì lúc trước nàng rơi xuống nước, thân thể rất yếu ớt, sốt cao chừng mấy ngày cũng chưa chắc chuyển biến tốt. Tư Không Thận và huynh đệ tốt của hắn, Tất Ngõn Nam chính là dừng chân ở chỗ này, gọi một ma ma chăm sóc nàng được một lúc lâu, mới trở lại bình thường.

Nơi này chỉ là một huyện thành, nhưng cách thành Biện Kinh kinh đô cũng là lộ trình nửa ngày ngựa.

Mộ Lam Yên cúi đầu, rất sợ đối phương nhìn ra đầu mối từ trong ánh mắt nàng: "Ừm..... Khoảng cách có chút xa, vị ân nhân cứu mạng này cứ tạm thời để ta ở chỗ này đi!"

"Nơi này? Một mình nữ tử yếu đuối như người cũng không tiện lên đường. Vậy vào ở khách sạn với chúng ta, ngày mai ta lại đưa người về nhà!" Tư

Không Thận chắc chắn trước sau như một, giọng điệu tuy là đáng vẻ hỏi thăm, nhưng Mộ Lam Yên biết rõ trước giờ hắn không cho người khác cơ hội chối bỏ.

Mây đen giữa bầu trời, chậm rãi trượt đi che lại màu ánh trắng vốn có, Mộ Lam Yên nhân cơ hội này duỗi tay đánh một chưởng ở vai phải của Tư Không Thận. Tuy là sức lực không phải đủ lắm, nhưng vẫn khiến Tư Không Thận cảm thấy bả vai đột nhiên không có hơi sức. Cánh tay buông lỏng, liền bất ngờ không kịp đề phòng trượt mắt nhìn Mộ Lam Yên rơi xuống từ ngực mình.

Mộ Lam Yên thu hết vẻ kinh ngạc trên mặt Tư Không Thận vào đáy mắt. Nhìn ánh mắt của Tư Không Thận mở ra khác biệt cộng thêm có một ít tức giận vốn càng ngày càng xa, khiến nàng không tự giác nhếch miệng lên ý cười thoáng qua. Nếu như nói, Mộ Lam Yên hiểu rõ một điểm của Tư Không Thận nhất, đó chính là một đời trước bản thân hắn chưa từng chất vấn mê luyện của Mộ Lam Yên đối với hắn, là mê luyện mà không phải yêu. Cho nên cuối cùng khi phát hiện nàng không còn mê luyện hắn nữa, hắn gần như là nổi điên lên.

Lời ít ý nhiều, Tư Không Thận chính là một kẻ cuồng tự luyện (yêu bản thân).

Chưa qua bao nhiêu thời gian, nội thành ồn ào, trong một ngõ hẻm u ám phát ra một tiếng vật rơi nặng nề, hấp dẫn không ít người bên cạnh quan sát. Một chút trong ý thức cuối cùng của Mộ Lam Yên vẫn là gương mặt Tư Không Thận càng ngày càng mờ hồ. Cho đến khi sau lưng đập lên bao bố trên xe đẩy ở ngõ nhỏ, mới hoàn toàn mất đi ý thức.

Bịch một tiếng, xe đẩy chất gỗ ba chân liên lụy bao bố hạt thóc sắp xếp phía trên ào ào rải rác một bên. Sau khi hôn mê, Mộ Lam Yên bị hạt thóc rải rác trong bao bố che lấp ở trên thân. Chủ nhân đẩy xe nhìn thấy bộ dáng này bèn hô to một tiếng không tốt, rước lấy nhiều người vây xem hơn.

Còn đứng trên mái hiên, Tư Không Thận thử rất nhiều phương pháp nâng nội lực lên, cuối cùng ở dưới ánh trăng, mới phát hiện một cây kim thép cực nhỏ ở miệng vết thương vai phải của mình, hơi nâng lên tay trái còn có thể cử động rút nó ra cầm lên nhìn kỹ, phát hiện đây cũng không phải là một cây kim thép hoa bình thường trong tay thép y nương, mà là một cây tương tự với âm khí. Lông hồng nhỏ như thế, chẳng trách vừa nãy hắn không quan sát được.

Cũng may phía trên cũng không có độc.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Gặp quý nhân

Editor: trang bubble ^^

Tư Không Thận càng thêm hứng thú nhìn chăm chú vào Mộ Lam Yên bị mọi người vây quanh phía dưới, kim nhỏ trong tay chấp chờn ở dưới ánh trăng, lóe ánh sáng lạnh lạnh. Hắn đã nhận ra khác thường từ lần đầu tiên nữ tử này xuất hiện, chỉ là lần đầu tiên gặp mặt ngại vì không biết lẫn nhau nên cũng không vạch trần, không ngờ được chính là nàng lại không biết điều chỉ đường lung tung như vậy. Chuyện càng khiến người ta không tưởng tượng được, tuy là bọn họ lạc đường, nhưng cũng trời xui đất khiến đụng phải Tư Không Văn bắt cóc hai người bọn họ. Mới một mạch lên lút bám theo tiến vào Mạnh phủ, để cho bọn họ có lần gặp gỡ thứ hai này.

Nghĩ tới hai lần gặp gỡ này, bản thân Tư Không Thận cũng không phát hiện vậy mà lại cảm thấy nữ tử nói láo liên thiên này cực kỳ đáng yêu, khiến hắn càng thêm nghi ngờ gặp gỡ lần sau sẽ vào lúc nào. Về phần lần này, nếu nàng không muốn hắn đưa về nhà, Tư Không Thận cũng sẽ thức thời không đi xuống xem một chút tình huống Mộ Lam Yên như thế nào nữa, xoay người chột vịn khí bên phi thân xuống mái hiên, hệt như người không liên quan đi về khách sạn bọn họ ở.

Mộ Lam Yên không biết ngủ say bao lâu, trong mơ mơ màng màng ngửi mùi đàn hương quen thuộc bèn mở mắt.

Một cái giường bình thường mà xa lạ, trong phòng trang trí giản lược, chính là ký hiệu phù hợp trong khách sạn. Chính giữa gian phòng, ngay trên bàn để một lư hương kiểu dáng tuyệt đẹp, đàn hương lượn lờ bắt đầu bay ra từ nơi đó.

Đàn hương chia rất nhiều loại, thứ Ôn Uyển Như từng đốt chính là một loại thông thường ở Mộng Lý Hồi. Mà trước mắt, Mộ Lam Yên ngửi mùi quen thuộc này đã biết là thứ đồ cung đình hoặc là quan lại quyền quý dùng.

Chẳng lẽ là Tư Không Thận lại cứu nàng trở về?

Trong lòng Mộ Lam Yên có nghi ngờ này, rồi lại chống lại loại ý nghĩ này. Đang lúc do dự chần chừ, cánh cửa phòng mở ra từ ngoài vào trong.

Một nha hoàn chừng hai mươi tuổi đi tới từ bên ngoài, trên người mặc là tơ lụa thượng đẳng, vừa nhìn búi tóc đã nhận ra cũng không phải là tỳ nữ bình thường. Chỉ thấy sau khi nàng vào cửa, nghiêm mật đặt chậu rửa mặt bưng vào ở trên kệ bên cạnh. Sau khi lấy xuống khăn mặt phía trên nhúng ướt vắt khô, lại từ từ chậm rãi bước đi đến bên cạnh giường của Mộ Lam Yên.

Đang muốn lau mặt cho người nằm trên giường, ngẩng đầu nhìn lên thì đối diện đôi mắt Mộ Lam Yên nhìn mình chăm chăm. Trong lòng rất là kinh hoàng,

động tác trên tay dừng lại. Nhưng qua chốc lát thì lại lập tức khôi phục lại về mặt bình thường, nở nụ cười nói: "Cô nương tỉnh rồi."

"Người là?" Giọng Mộ Lam Yên khàn khàn hỏi.

"Nô tỳ tên gọi Tiểu Thúy, là tỳ nữ thiếp thân (theo bên cạnh) của phu nhân nhà chúng ta, tối hôm qua người rớt xuống từ trên mái hiên. Trùng hợp đúng lúc phu nhân ta đi qua, bèn cứu người trở về. Cô nương, người còn cảm thấy nơi nào có chút không khỏe? Để nô tỳ kêu đại phu đến khám cho người một chút." Tiểu Thúy hai câu ba lời cũng đã giải thích rõ ràng tất cả nghi ngờ trong lòng của Mộ Lam Yên. Trong lòng lại không khỏi cảm thán không biết ân nhân cứu mạng này là ai, có thể dạy dỗ ra hầu gái tâm tư kín đáo, có thể đối xử không sợ hãi như thế.

Tiểu Thúy ngoại trừ nhìn như trong lòng không có suy nghĩ chuyện gì lâu chui thân thể cho Mộ Lam Yên, nhưng ánh mắt cũng không buông lỏng chút nào quan sát Mộ Lam Yên tỉnh lại. Phu nhân thiện tâm, thấy nàng ta đáng thương bèn cứu về. Nhưng trong lòng Tiểu Thúy cũng ghi nhớ lời của lão gia lúc ra ngoài, tuyệt đối không thể để kẻ ác làm phu nhân bị thương nửa phần. Nhưng nếu giờ phút này Mộ Lam Yên có nửa phần ác ý, nàng cũng sẽ vứt nàng ta ra khỏi khách sạn không chút do dự.

Cũng may xuôi theo thời gian, không khí quỷ dị của gian phòng cũng không sinh ra điều rắc rối gì khác.

Vị phu nhân này người ngoài xưng hô là Mẫn phu nhân, chính là thê tử của Ngao Thập đương kim quan thừa Tông Nhân phủ. Tính tình ôn hòa thích làm việc thiện, cùng với tín Phật. Nghe nói vùng phụ cận Yên thành này có một chùa miếu khá là linh nghiệm, bèn dẫn tỳ nữ chạy tới nơi này. Mà Tiểu Thúy, chính là bà dặn dò tới chăm sóc Mộ Lam Yên.

Khi tất cả chuẩn bị xong xuôi, toàn thân Mộ Lam Yên gần như cũng cảm thấy hoạt bát hơn nhiều so lúc mới tỉnh lại. Chỉ là vườn bời được hiệu của Thực Cốt tán còn chưa qua đi, cho nên cả người vẫn là mềm yếu vô lực.

Tiểu Thúy thấy mặt nàng tiều tụy, gầy như khung cửi, trong lòng không khỏi có vẻ không đành lòng. Âm thầm thở dài một hơi cảm thấy Mộ Lam Yên nhất định là bị trong nhà ngược đãi, mới có thể nghĩ không ra nhảy xuống từ mái hiên như lời người trên đường tối hôm qua. Đồng tình liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên không còn hơi sức, bèn hỏi: "Cô nương, có lẽ là đói bụng lắm hả? Nếu không Tiểu Thúy thay người đi dọn đồ đầu bếp trong cửa tiệm này làm chút đồ tới?"

Mộ Lam Yên liếc mắt nhìn canh giờ ngoài cửa, mới biết đã là buổi trưa ngày hôm sau. Bụng hậu tri hậu giác không chịu thua kém kêu lên, lúng túng liếc mắt nhìn Tiểu Thúy, khuôn mặt nhỏ đỏ lên gật đầu một cái.

Tiểu Thúy cười nhạt một tiếng, liền xoay người đi ra ngoài.

Mộ Lam Yên thấy bên trong không còn người nào khác, trên mặt giả bộ nét mặt thư giãn xuống. Hồi tưởng chuyện xảy ra tối hôm qua, y hết một cơn ác mộng. Nhưng cái chết của Vương Mãng lại rõ ràng đánh vào lòng nàng.

Sau khi trở về, nàng nên bàn giao như thế nào với phụ thân của Vương Mãng. Sau khi Mã thị chết, phụ thân Vương Mãng cũng không có lòng dạ tái giá người khác, Vương Mãng này chính là trụ cột tinh thần duy nhất của hắn. Nhưng hôm nay.....

Nghỉ ngơi chốc lát, trên hành lang ngoài cửa phòng của Mộ Lam Yên, lại vang lên tiếng bước chân của tầm hai ba người. Sàn nhà bằng gỗ của khách sạn cũ kỹ phát ra tiếng cọt kẹt, Mộ Lam Yên đã ngồi dậy, cả người căng thẳng nắm chặt chân cổ gắng rụt lại vào bên trong. Ánh mắt nhìn chòng chọc vào cửa, không biết vì sao, nàng luôn cảm giác tiếng bước chân bên ngoài này, chính là nhắm về phía nàng.

"Phu nhân, ngài cẩn thận một chút. Chính là nơi này." Giọng nói của một đứa nha hoàn chợt vang lên, quả nhiên, trang@d#d##q#d@bubble người đến gần cửa phòng bèn nhận đúng cửa phòng Mộ Lam Yên, đi vào.

Dẫn đầu là một phụ nhân trang phục thanh nhã, mặc trường bào màu xanh lục, trên tay cầm một chuỗi tràng hạt (Phật châu) màu xám tro, búi tóc nhẹ nhàng, hơi thoa phấn trên mặt, không nhìn ra dấu vết thời gian lưu lại cho nàng. Mộ Lam Yên thần phục ở trong lòng, chắc hẳn vị này chính là Mẫn phu nhân mà Tiểu Thúy nhắc tới trước đó, quả nhiên là tiên nữ rất sống động, chắc hẳn lúc còn trẻ, nhất định là mỹ nhân bại hoại nghiêng nước nghiêng thành.

Sau khi Dung Thố vào cửa thấy bộ dáng Mộ Lam Yên ngu ngốc nhìn phu nhân mình, trong lòng bèn có chút không vui, nhanh hơn Mẫn phu nhân một bước chân chỉ vào Mộ Lam Yên liền nói rằng: "Loại nữ tử lỗ mãng thôn quê như người, nhìn thấy phu nhân nhà chúng ta còn không nhanh chóng tới đây kiến an (chào)!"

Mẫn phu nhân nghe nói, bèn đưa tay ngăn nàng ta lại: "Không ngại không ngại, thân thể cô nương bị thương, cứ ở trên giường được rồi!"

Dung Thố giống như Tiểu Thúy, đều là tỳ nữ thiếp thân mà Ngao Thập dặn dò chăm sóc Mẫn phu nhân. Thân phận tự nhiên cao hơn một chút so với hai người sau lưng Mẫn phu nhân. Hơn nữa, Mộ Lam Yên có thể cảm thấy từ trong ngôn hành cử chỉ của các nàng, hai cô nàng này nhất định cũng từng tập võ công. Có điều tính tình hai người chênh lệch quá nhiều, như là một người thích tĩnh, một người thích động.

Chỉ là chốc lát, Mẫn phu nhân cũng đã đi tới trước giường của Mộ Lam Yên. Vì không để cho Mẫn phu nhân khó xử, Mộ Lam Yên lại không muốn mất lễ nghi, bèn chui ra từ trong chăn ấm áp, quỳ gối trên đệm, thăm hỏi với Mẫn phu nhân.

"Đa tạ phu nhân cứu giúp, tiểu nữ cảm kích kính trọng."

"Mau mau đứng lên, bên ngoài lạnh." Mẫn phu nhân tiến lên đỡ Mộ Lam Yên dậy, bèn để nàng nằm sát vào chăn. Thấy nàng ngồi xong, lại nâng gối đầu đệm ở sau lưng Mộ Lam Yên, nắm góc chăn mới mở miệng: "Cô nương tên gọi là gì? Nhà ở đâu? Tại sao lại lăn xuống từ trên nóc nhà kia?"

Đây là người thứ hai Mộ Lam Yên, ngoại trừ mẫu thân nàng, dùng giọng quan tâm hỏi thăm nàng như vậy. Lập tức liền khiến lòng nàng sinh ra áy á, lần lượt trả lời: "Tiểu nữ gọi là Mộ Lam Yên, chính là người của thôn làng Mộ Lý Hồi xung quanh Yên thành. Về phần làm sao lăn xuống từ trên nóc nhà kia, ta cũng không nhớ rõ. Chắc là bởi vì ham chơi thôi!"

Tuy Mộ Lý Hồi này là một địa phương không để người ngoài biết được, nhưng đầu gì cũng coi như xung quanh Yên thành, cho nên Mộ Lam Yên cảm thấy mình trả lời không thẹn với lương tâm. Một đôi mắt trong veo nhìn Mẫn phu nhân, không giả được tí xíu vạch tội. Nhưng trong lúc nàng không lưu ý, trong mắt Mẫn phu nhân lóe lên vẻ bi thương, nhìn về mặt Mộ Lam Yên càng thêm mấy phần kích động, nắm tay Mộ Lam Yên lên bên hỏi: "Vậy trong nhà ngươi lại còn có những người khác không?"

Có lẽ lúc này Mẫn phu nhân nắm có chút chặt, trong nháy mắt khiến Mộ Lam Yên cảm thấy có một chút gì đó không đúng. Chân chò chóc lát, vẫn là áp a áp ứng nói: "Già trẻ trong nhà cũng đã vì hạn hán lũ lụt chết ở cổ hương, ta là được thân thích dẫn tới huyện thành. Nhưng....."

"Nhưng mà cái gì?" Mẫn phu nhân khẩn thiết hỏi.

"Nhưng mà, thân thích chê ta quá mức phiền phức, cho nên đã vứt bỏ ta hai ba ngày rồi."

Mẫn phu nhân nghe xong, hít một hơi khí lạnh. Buông tay Mộ Lam Yên ra, lập tức liền cầm Phật châu lên bắt đầu nhắm kinh Phật. Trong ngày thường, bà đã không thể thấy bất kỳ chuyện bi thảm nào, lúc cứu Mộ Lam Yên lên, chỉ cho là đứa bé nhà nào gần đấy ra ngoài chơi, không cần thận bị thương, mang về chữa khỏi vết thương thì để cho nàng đi về nhà. Không ngờ vừa hỏi lại sẽ là kết quả như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hồi tưởng đã từng

Editor: trang bubble ^^

Mẫn phu nhân luôn mồm luôn miệng không ngừng niệm Phật châu niệm kinh Phật. Dung Thố đứng ở bên cạnh liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên lại cảm thấy xúi quẩy, bèn đi tới bên cạnh Mẫn phu nhân, cắt đứt sự "Chuộc tội" của phu nhân.

"Phu nhân, cô gái này số mạng bi thảm đến đâu cũng không liên quan với ngài, ngài cần gì phải áy náy trong lòng đối với nàng ta chứ."

Dứt lời, Mẫn phu nhân bèn dừng lại kinh văn trong miệng, ngẩng đầu lên nói với Dung Thố: "Dung Thố, vạn vật đều có linh tính, nghiệt duyên nghiệt duyên, nếu bản thân nàng trải qua chính là nghiệt, vậy gặp phải ta chính là duyên." Rồi sau đó lại quay đầu nhìn Mộ Lam Yên sắc mặt vàng vọt ngồi khoanh chân ở trên giường: "Tạm thời ngươi yên tâm ở chỗ này của ta, chỉ cần có Mẫn phu nhân ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho người khác tổn thương ngươi chút nào."

Mộ Lam Yên nghe nói, nhanh chóng gật đầu một cái. Trong lòng quan sát Mẫn phu nhân và tỷ nữ vẫn nói chuyện bên cạnh bà kia. Nghĩ thầm, thân phận của Tiểu Thúy chỉ sợ cũng như là Dung Thố này, nhưng làm sao một người tâm địa thiện lương khéo hiểu lòng người, mà một người khác lại là vô cùng đánh đá, không hề nhân từ như Mẫn phu nhân. Nghiêm nhiên giống như là người cầm tiền làm việc.

Tán gẫu với Mẫn phu nhân một lúc nữa, Tiểu Thúy đi trước sai người chuẩn bị thức ăn cũng bụng đói đi vào. Nhìn thấy phu nhân mình, đầu tiên là bái kiến một phen, mới đưa thức ăn đến gần.

"Phu nhân, đây là nô tỳ mới vừa lệnh đầu bếp trong tiệm chuẩn bị. Nô tỳ thấy đáng về vị cô nương này giống như là đói bụng rất lâu rồi."

Mẫn phu nhân thoả mãn mà gật gật đầu: "Ta giao Lam Yên cho ngươi chăm sóc, cũng yên tâm." Sau đó lại tiếp tục nhìn về phía Mộ Lam Yên, lại kéo tay Mộ Lam Yên lại: "Vừa nãy mới trở lại từ trong chùa miếu, ta cũng mệt mỏi. Lam Yên cô nương tạm thời nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì dặn dò Tiểu Thúy đi làm là được rồi."

Thấy Mộ Lam Yên nghe lời đáp một tiếng, bèn đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

Bởi vì Mộ Lam Yên cảm thấy vị Mẫn phu nhân trước mắt này thật là thiện tâm, mình cũng rất là thích, vì vậy thấy đối phương muốn đi. Lại vội vã hơi đứng dậy, cúi đầu đưa tiễn: "Phu nhân đi thong thả."

Đúng lúc Mộ Lam Yên làm một lần như thế, áo lót đồ ngủ màu trắng vung ra, lộ ra vai đẹp của nàng. Một mảnh tron mềm sau lưng, lại có một dấu răng thật sâu. Thấy dấu vết lộ ra như thế, Mẫn phu nhân chợt ngây ngẩn, ngược lại sững sờ tại chỗ. Ánh mắt tan rã nhìn chằm chằm Mộ Lam Yên.

Tất cả mọi người ở đây nghi ngờ nhìn Mẫn phu nhân, nhưng lại không dám mở miệng chút nào. Tiểu Thúy thấy phu nhân không lay được, lại lo lắng Mộ Lam Yên vẫn nghiêng thân thể như vậy dễ dàng bị cảm. Đề giờ trong tay xuống, bèn tiến lên kêu mấy tiếng phu nhân, mới thức tỉnh đối phương.

"Phu nhân, ngài đây là thế nào?" Trong lòng Tiểu Thúy lo lắng hỏi, Dung Thố vẫn theo sát ở sau lưng Tiểu Thúy, gấp gấp quan sát biểu hiện trên mặt Mẫn phu nhân, không dám chậm trễ chút nào, chỉ sợ bởi vì mình bảo vệ không chu đáo, phu nhân đã xảy ra chuyện gì.

Qua nửa ngày, Mẫn phu nhân mới đi ra từ trong ánh mắt tan rã. Nhìn Mộ Lam Yên, đột ngột hỏi: "Cái vết sẹo sau vai của ngươi là ở đâu ra?" Phía trên dấu vết vừa nhìn liền biết không phải là hình thành vài năm gần đây, càng giống như là lúc còn rất nhỏ bị người cắn một cái lưu lại, từ từ lớn lên theo thân thể, vết thương này cũng càng ngày càng phát triển dị dạng.

Mộ Lam Yên ngoái đầu lại liếc nhìn vai phải của mình một phen, mới hoàn toàn tỉnh ngộ thất lễ mới vừa rồi. Lập tức kéo kéo quần áo xong, hoàn toàn là thái độ nhận sai cúi đầu: "Bẩm phu nhân, mấu thân của ta nói là bớt mang ra ngoài từ trong bụng."

Mộ Lam Yên tự nhận là nói láo liên thiên, nhưng câu này lại là thiên chân vạn xác (chính xác trăm phần trăm). Từ nhỏ Ôn Uyển Như đã nói với nàng như vậy, mặc dù một lần nàng cho rằng đây nhất định là lúc mình còn chưa ghi nhớ, đánh lộn lẫn với người bạn nhỏ trong thôn đó, chỉ là cắn có chút sâu, vài năm như vậy cũng vẫn chưa mất đi.

Ánh mắt Mẫn phu nhân vốn dấy lên kỳ vọng nghe Mộ Lam Yên nói như vậy, trong nháy mắt thì diêm quẹt chợt bị nước tưới tắt. Dừng lại thu hồi tâm mất, cười yếu ớt một phen, bèn ra ngoài.

Không bao lâu, gian phòng vốn náo nhiệt lại khôi phục bộ dáng quanh quẽ.

Sau khi Tiểu Thúy đưa Mẫn phu nhân đi, bèn quay trở lại gian phòng. Thời tiết hơi lạnh, lo lắng vẫn có gió thổi vào người bệnh, cho nên sau khi xoay người vào cửa, nhìn một phen bên ngoài không có gì khác thường, bèn đóng cánh cửa lại.

"Thời tiết cuối thu vẫn đúng lúc là mặt trời bé, nói trời mặt liền trời mặt. Ngày hôm qua còn là một ngày mưa dầm, thời tiết nóng rực, hôm nay mặt trời xuất hiện ngược lại là lạnh chút. Cô nương Lam Yên, ngươi còn cảm thấy lạnh?" Tiểu Thúy vừa tự chăm sóc tự nói chuyện, vừa gấp lên một chút món ăn đặt ở trên com từ trong giỏ bỏ lại ở trên bàn, bung lên trước mặt Lam Yên.

Mộ Lam Yên nhìn thức ăn sắc đẹp thay com, lập tức nhận lấy bát đĩa, liền không kịp chờ đợi ăn nhiều vài miếng.

"Ngươi ăn từ từ, ăn từ từ, không ai giành với ngươi." Tiểu Thúy chỉ sợ nàng ăn quá mau nghẹn, chuyển tới sau lưng Mộ Lam Yên, ở phía sau lưng nàng vuốt vuốt.

Lúc đó, Mộ Lam Yên mới phản ứng được sự thất lễ của mình. Có lẽ là đói quá lâu, đại não cũng theo số tuổi của thân thể này, không trở nên nhanh nhạy rồi. Nuốt xuống vài cái, mới nhìn mặt của Tiểu Thúy, mặt ngờ vực hỏi: "Vì sao Mẫn phu nhân này thật giống như có tâm sự?"

Tiểu Thúy nghe nói, thờ dãi một cái: "Tâm sự của Mẫn phu nhân cũng không phải là chuyện mới mẽ giấu giấu giếm giếm gì ở trong phủ chúng ta. Phu nhân có một đứa con, nhưng từ nhỏ đã thất lạc với phu nhân. Sau đó mặc dù phu nhân lại sinh ra một bé gái, nhưng cả ngày không gỡ được khúc mắc này trong lòng. *d&d#l@q^d<.com> Đặc biệt là trong phủ tiểu thư ngày càng lớn lên, mỗi lần phu nhân thấy cũng sẽ đau lòng rơi lệ. Cho nên những năm này, cho dù phu nhân ở trong phủ, cũng không gặp mặt tiểu thư. Càng thêm nghe nói nơi nào có được cao tăng, thì đi nơi đó. Cầu nguyện có thể sớm ngày tìm được đại tiểu thư của phu nhân."

Trong miệng Mộ Lam Yên nhai thức ăn, đại não được cung cấp năng lượng, để bắt đầu nhanh chóng vận chuyển lên: "Vậy vì sao ngươi nói với ta những thứ này?"

"Cô nương Lam Yên, ngươi không nhìn ra sao? Phu nhân thật là ưa thích ngươi đấy!" Tiểu Thúy nói xong, mặt chân thành nhìn Mộ Lam Yên, giống như thấy nàng là ấu nữ lưu lạc năm xưa của phu nhân theo lời trong miệng kia.

Phu nhân tâm thiện, trong lòng Mộ Lam Yên tự nhiên biết. Cho nên phu nhân đối với nàng tốt như vậy, nàng đơn thuần cho rằng phu nhân đang làm chuyện tốt tích âm đức. Nhưng phàm là gia đình phú quý có chút tiền dư giả đều thích làm bộ dạng này. Vì vậy vừa mới bắt đầu nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy. Giờ phút này nghe Tiểu Thúy nói như thế, ngay com trong tay cũng ăn không vô rồi, một đôi mắt không thể tin được nhìn Tiểu Thúy.

Ăn xong com trưa, Mộ Lam Yên cảm thấy sức lực toàn thân cũng tăng lên không ít. Trừ bản thân thỉnh thoảng đưa hai tay ra hoạt động một chút ở trên giường, Tiểu Thúy cũng sẽ tiến lên thay nàng xoa bóp một hai cái. Mộ Lam Yên nhìn người hầu trước mặt tận chức tận trung như vậy, chớp mũi không khỏi đau xót, nhớ lại Tô Quý đời trước.

Tuy Tô Quý là nha hoàn thiếp thân do Tư Không Thận tìm đến cho nàng, nhưng bởi vì quan hệ của nàng và Tư Không Thận, Tô Quý đối với nàng quả nhiên là cẩn trọng không dám chậm trễ chút nào. Hơn nữa nha đầu kia rất thiện tâm, có món gì ăn ngon, đầu tiên đều là nghĩ tới Mộ Lam Yên, mọi chuyện chỉ cần có kẻ làm khó Mộ Lam Yên, nhắm vào là lúc ấy dừng cảm đứng ra, cho dù là lấy trứng chọi đá.

Mà ấn tượng cuối cùng của Mộ Lam Yên đối với nha đầu kia, chính là đời trước mười tháng hoài thai, một buổi sáng lúc sinh con, thấy nàng thật sự là rất đau khổ, bèn tìm đến Tư Không Thận trên chiến trường đao kiếm không có mắt kia. Cuối cùng hai người bọn họ có gặp hay không nàng cũng không biết, chỉ là hồi tưởng xung đột vũ trang kia, không khí chiến trường tràn ngập khói thuốc súng, chỉ sợ cũng dữ dội lạnh ít.

Mộ Lam Yên nghĩ tới, không nhịn được buông xuống đôi mắt khẽ thờ dãi một cái. Tiểu Thúy đều tùy thời xem lời nói và sắc mặt ở đây, nắm bả vai Mộ Lam Yên, thấy bộ dáng nàng lần này, không nhịn được reu ghẹo nói: "Bộ dáng lần này của tiểu thư Lam Yên, có thể là trong lòng cũng có tâm sự hay không?"

Mộ Lam Yên nghe nói, nâng đầu lên. Bởi vì tâm tình mới vừa rồi, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt có chút xa lạ của Tiểu Thúy, lập tức bèn mất tự nhiên thu lại cánh tay của mình. Ánh mắt lóe lên: "A, không, không có việc gì."

Về mặt Tiểu Thúy vốn là lạnh lạnh đột nhiên xuất hiện một vực sâu, nhìn chăm chú vào Mộ Lam Yên cúi đầu, dừng lại chốc lát. Trên mặt không có cảm

xúc giống như là thăm dò gì đó trước mặt, rồi sau đó thấy đối phương vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, bèn cười đứng lên: "Sợ là tiểu thư Lam Yên nhớ nhà. Không bằng tiểu thư Lam Yên đi nghỉ ngơi một chút trước. Tiểu Thúy đi ra ngoài chuẩn bị chút sự vật."

Mộ Lam Yên thấy nàng muốn rời khỏi, cũng vừa vận hợp tâm ý của nàng. Vì vậy trên mặt miễn cưỡng treo lên nụ cười gắt đầu một cái với Tiểu Thúy không nói chuyện nữa, bèn đưa mắt nhìn nàng rời khỏi gian phòng của mình.

Thấy cánh cửa đóng lại lần nữa, cảm xúc đè nén đáy lòng rốt cuộc bộc phát ra.

Sau khi Tiểu Thúy đóng cửa lại cũng không lập tức rời đi, mà là nhẹ nhàng dựa vào ở cửa ra vào nghe âm thanh bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bái kiến mẫu thân 1

Editor: trang bubble

Sau khi Mẫn phu nhân trở lại phòng, cũng không lâu lắm liền buồn ngủ. Dung Thố phái các tỷ nữ tản ra, bảo các nàng đi phòng bếp chuẩn bị canh tổ yến tẩm bổ khi phu nhân tỉnh lại muốn uống. Chỉ giữ lại hai gã sai vặt đứng ở cửa phu nhân, lệnh bọn họ có bất kỳ chuyện gì thì lập tức thông báo nàng. Mà trong lòng nàng lại còn nghĩ về cô gái phu nhân cứu trở về, có chút bận tâm đi tới gian phòng Mộ Lam Yên.

Chính là sắp đi đến phòng, trùng hợp đụng phải Tiểu Thúy ra ngoài, thấy bộ dáng đối phương lên lút nghe trộm, vội vã đi lên phía trước nhỏ giọng kêu lên một tiếng.

Vốn là có tật giật mình, Tiểu Thúy bị Dung Thố hù dọa như vậy. Trong nháy mắt, máu trên mặt rút đi một nửa, gương mặt trắng xanh hung hăng trợn mắt nhìn Dung Thố một phen, khiến Dung Thố mất ngôn ngữ trong nháy mắt. Tiểu Thúy tiện đà kề sát người vào nghe một hồi bên trong vẫn là tiếng khóc lóc khe khẽ không thay đổi, bèn lập tức kéo Dung Thố đến một chỗ không người: "Nha đầu chết tiết người đó, sao xuất hiện đột nhiên như vậy, làm ta sợ muốn chết!"

Tuy rằng có lúc tính tình Dung Thố có vẻ hơi ngay thẳng, nhưng mà ở trước mặt Tiểu Thúy vẫn tương đối khéo léo, nhìn chằm chằm đôi mắt của Tiểu Thúy không biết có chuyện gì xảy ra kia: "Ta chỉ là cảm thấy cô gái này có chút kỳ quái, cho nên tới xem một chút. Thấy người lên lút ở cửa phòng người ta, tự nhiên cho là người phát hiện ra gì đó, cho nên bèn tới đây kêu người một tiếng. Nay Thúy tỷ tỷ, người có phát hiện ra được cái gì?"

Tiểu Thúy xoay người, suy nghĩ một phen, mới tiếp tục mở miệng: "Ừ, ta cũng cảm thấy cô nương Lam Yên này dường như không đơn giản. Mới vừa rồi, ta vẫn ở lại bên trong phòng của nàng, quan sát nàng. Nói với nàng một chút chuyện của phu nhân chúng ta, về mặt có chút chất phát, không giống như là nhắm về phía phu nhân mà đến."

"Vậy người nói không đơn giản là chỉ cái gì?"

"Mới vừa rồi không biết nói cái gì, nàng đột nhiên có tâm sự, mà lại hỏi thì cũng không cho ta gần người rồi. Không biết là bởi vì lúc trước nói song thân (cha mẹ) qua đời là có chút đau khổ, hay là bởi vì nguyên nhân gì khác."

"Ta thấy là nàng có tật giật mình! Nói gì không cẩn thận rơi xuống mái hiên, rõ ràng là nói láo, trên người nàng bị chính là nội thương, tại sao trên quần áo lại xuất hiện vết máu?"

Vấn đề của Dung Thố, Tiểu Thúy lập tức tịt ngôn ngữ. Nàng cũng không phải là không để ý đến những chi tiết này, chẳng qua là chỉ cần không tổn thương đối với phu nhân, nàng có thể lựa chọn không thấy giống với phu nhân.

Trong lòng Dung Thố vẫn không xóa được thành kiến đối với Mộ Lam Yên. Lần này nàng tới chính là muốn dùng ép hỏi, khiến Mộ Lam Yên nói ra mục đích đến gần phu nhân nhà các nàng. Thứ hai, nàng cũng cảm thấy, từ lúc phu nhân thấy Mộ Lam Yên trong phòng này, giống như biến thành người khác vậy, không phải đặc biệt vui vẻ, chính là đặc biệt đau khổ.

Lúc trước còn chưa gặp Mộ Lam Yên thì nàng chỉ nghe nói phương trượng trong chùa miếu kia nói với phu nhân nhà mình, nữ nhi gần trong gang tấc. Phu nhân nghe nói, trên mặt rốt cuộc lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, cáo biệt phương trượng, bèn vội vã chạy về gặp cô nương này. Nhưng lại cô tình, để cho lúc nàng trở về, nhìn thấy phương trượng này và Nhị hoàng tử điện hạ Tư Không Văn thương lượng, khiến nàng luôn có một ý nghĩ lo lắng bất đầu quanh quẩn từ đáy lòng.

Đặc biệt là sau khi thấy Mộ Lam Yên tỉnh lại!

Tiểu Thúy thấy Dung Thố có tư thế muốn xông lên đi tìm Mộ Lam Yên, vội vã ngăn cản đường đi của nàng: "Người đây là muốn làm gì?"

"Ta muốn tìm Lam Yên cô nương này hỏi rõ ràng một chút, cuối cùng có dụng ý gì!"

"Hồ đồ! Coi như Lam Yên cô nương này thật sự lại có bất kỳ ý đồ gì đối với phu nhân nhà chúng ta, người làm như vậy chẳng phải là đã thảo kinh xà (đánh cô động rắn, bứt dây động rừng)! Chẳng bằng, nàng ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, xem thật kỹ nàng tính toán điều gì, tránh cho phu nhân đang vui vẻ, bị người âm ỉ như vậy, không bắt ra được tiểu nhân, phu nhân nổi giận, phạt người là nhỏ, bị lão gia biết, phát sinh hậu quả người chịu không nổi!"

Dung Thố nhìn gương mặt Tiểu Thúy nói cực kỳ nghiêm túc, thì lập tức không đúng mực. Trong lòng cân nhắc nhiều lần mấy câu nói đó, nàng biết đầu óc mình thăng thần, suy nghĩ vừa ra là dốc cả ra, không có Tiểu Thúy ở phía trước, xem như chịu không ít khổ. Sau đó đi theo Tiểu Thúy, vị tỷ tỷ này ngoài sáng và trong tối giúp mình không ít, cho nên Dung Thố dĩ nhiên là nghe lọt lời của nàng.

Ở trong phòng, Mộ Lam Yên chỉ lo bản thân đắm chìm trong trong hồi ức, dĩ nhiên là không biết ngoài cửa lại xảy ra những việc này, mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đã lại là sắp tối rồi!

"Chuẩn bị nhanh lên một chút, quần áo của phu nhân làm xong chưa?"

"Các người vẫn còn đang sững sờ cái gì, đợi lát nữa Nhị hoàng tử điện hạ tới đây, chờ bị phạt sao?"

"Dung Thố, người đến gian phòng của phu nhân xem một chút chuẩn bị thế nào rồi!"

Ngoài cửa, mấy tiếng ồn ào của vị tỷ nữ đánh thức nàng từ trong cơn ác mộng.

Đột nhiên mở mắt, miệng to hít thở không khí mới mẻ, ánh mắt dò dẫm nhìn chằm chằm phía trên giường, kéo dài một lúc lâu, mới xem như tìm về suy nghĩ của mình.

Cánh cửa cọt kẹt một tiếng bị mở ra lần nữa, Tiểu Thúy cầm một bộ quần áo, vẻ mặt hốt hoảng đi vào, chợt thấy Mộ Lam Yên đã sớm tỉnh lại trên giường, thì lập tức như thờ phào nhẹ nhõm, tăng tốc đến gần: "Lam Yên cô nương, người thật là tốt cuộc cũng tỉnh rồi. Lúc này, ta tới tới lui lui vào xem nhiều lần, người ngủ rất sâu, cũng ngại gọi người."

Tiểu Thúy dứt lời, một bộ đồ thiếu nữ trắng mịn đã xếp lại ở trên giường nàng. Bộ quần áo lúc tới của nàng là quần áo đàn ông, hơn nữa dính rất nhiều vết máu, dĩ nhiên là không mặc được. Chỉ là nàng không hiểu vì sao đột nhiên nôn nóng vội vã muốn nàng thức dậy.

"Lúc này, ta nghe thấy các người ở ngoài cửa nói nhị hoàng tử điện hạ....."

Tiểu Thúy từ từ đỡ nàng dậy: "Chuyện này nói rất dài dòng, Lam Yên cô nương, trước tiên người tạm thời dậy mặc quần áo, đợi ta từ từ nói cho người biết được không."

Thời gian một khắc đồng hồ, Tiểu Thúy đơn giản rõ ràng nói đại khái.

Tư Không Vân và phu quân Ngao Tháp của Mẫn phu nhân có thể nói là anh em kết nghĩa trên triều chính. Trang ## bubble Mặc dù Mộ Lam Yên cũng không hiểu quan hệ như bọn họ ở cái nhìn của thánh thượng đương triều có tồn tại ý đồ lập bè kết phái hay không? Nhưng vừa nghe nói Ngao Tháp này cũng chỉ là một chính tam phẩm phủ thừa Tông Nhân, coi như Tư Không Vân muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, chỉ sợ cũng là công dụng không lớn.

Mộ Lam Yên im lặng không lên tiếng mặc cho đối phương thay mình cởi ra mặc vào quần áo. Trong đầu lại đột nhiên dâng lên một thoáng nghi ngờ, còn nhớ rõ hai ngày trước lúc bị Lâm Khôa kia bắt cóc, tình cờ nghe hần từng nói nhị hoàng tử này đã sớm trở về Biện Kinh, vì sao giờ phút này lại đột nhiên xuất hiện ở trong khách sạn?

Trừ phi Tư Không Vân vốn che giấu hành tung của mình, hoàn toàn không có ý trọng dụng đối với Lâm Khôa.

Lâm Khôa đáng thương, trước khi chết còn nghĩ về nhị hoàng tử của hần, có thể dẫn dắt hần thăng chức rất nhanh!

Không bao lâu, Mộ Lam Yên đã thấy được bản thân là cả người trang phục thực nữ trước gương đồng ở trong phòng nàng. Tiểu Thúy thay nàng thoa chút phấn trên mặt, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn lúc đầu thoát nhìn hơi vàng vọt, thay đổi thêm chút tinh thần.

Theo bản năng, Mộ Lam Yên đưa tay vuốt gò má của mình, sững sờ nhìn chằm chằm mình trong gương đồng một lúc lâu.

"Vốn lúc Lam Yên cô nương giả trang quần áo đàn ông cả người, chúng ta đã cảm thấy cô nương nhất định là một nữ nhân bại hoại. Không ngờ hơi hóa trang một chút, lại có thể khuynh thành đến bộ dáng này." Tiểu Thúy đứng ở sau lưng Mộ Lam Yên, đặc ý nhìn Mộ Lam Yên trong gương, nghiêm nhiên như nhìn tác phẩm mình điêu khắc tỉ mỉ thành công.

Mộ Lam Yên nhìn bộ dáng của mình đã lâu không thấy, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau xót. Nếu dung mạo của nàng giống như vậy, có lẽ cũng không có kết cục bi thương của đời trước. Cho nên đưa tay cầm lên khăn mặt ướt nhẹ đặt ở bên cạnh, vừa lau phấn trên mặt, vừa lên tiếng nói: "Nhị hoàng tử là tôi nói từ biệt với phu nhân. Ta vốn là một cô gái hương đã được phu nhân tạm thời cứu lên, cần gì ăn mặc diễm lệ như thế, làm phiền bọn họ thật là không tốt."

Tiểu Thúy vốn định ngăn cản, không biết sao chẳng nhanh tay như Mộ Lam Yên, nhìn vẻ mặt trang điểm đã lau đi một nửa trong gương đồng, thì lập tức cũng không nói nữa.

Chuẩn bị tốt tất cả, Mộ Lam Yên cuối cùng nhìn lại mình trong gương đồng một cái, hài lòng đi theo Tiểu Thúy ra ngoài phòng, đi tới đại sảnh khách sạn cùng Mẫn phu nhân chờ nhị hoàng tử đến.

Bên trong, đại sảnh khách sạn lẽ ra nên bày đầy bàn ghế, tiếp đãi khách. Bởi vì Mẫn phu nhân đặt bao hết, bàn ghế bốn phía đã sớm rút đi toàn bộ, thay vào đó là hai ghế chủ đặt ở dưới hoành phi đại sảnh, hai bên đặt vài cái ghế bên và bàn trà, hệt như đại sảnh nhà bình thường.

Cả người Mẫn phu nhân trang phục duyên dáng sang trọng đứng ở phía trước nhất đám người, trên đầu quấn lại là một hình phức tạp. Trên mặt thoa một chút phấn, thoạt nhìn còn có bộ dáng phu nhân dinh quan so với buổi trưa, có điều chuối Phật châu chưa từng rời tay và đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia chưa từng thay đổi. Phía sau là một loạt người theo bà đi ra ngoài, bao gồm ông chủ khách sạn này, cũng cùng đứng với mọi người, cúi đầu, không dám lười biếng chút nào.

Ngoài cửa, lại là hai hàng Ngự Lâm quân thường phục huấn luyện nghiêm chỉnh, mặt không có cảm xúc mắt nhìn phía trước, thật giống như một cây cọc gỗ không có cảm tình. Góc độ đứng thành đường cong, cuối cùng vừa vịn bị cánh cổng kia chặn lại.

"Tới rồi." Mẫn phu nhân nghe thấy âm thanh sau lưng, xoay người liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên cả người trang phục trắng mịn, nhếch miệng lên mỉm cười, rất là hài lòng bộ dáng này của nàng.

Mộ Lam Yên ngẩng đầu lên, thu hồi cánh tay được Tiểu Thúy diu, thỉnh an với Mẫn phu nhân: "Mẫn phu nhân, để cho ngươi chờ lâu."

"Không ngại, nhị hoàng tử điện hạ còn chưa tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bái kiến mẫu thân 2

Editor: trang bubble ^^

Lời Mẫn phu nhân mới vừa rơi xuống, ngoài cửa đã truyền đến một đợt tiếng cười to sang sảng.

Tư Không Vân mặc một bộ trường bào thuần màu trắng, cổ áo thêu một cặp hoa văn rồng dài màu bạc, khéo léo tuyệt vời tinh mỹ tuyệt luân. Trong tay phe phẩy một cái quạt giấy, rộng rãi sải bước đi tới trước mặt mọi người. Trên mặt biểu hiện sáng láng hỏi thăm một phen mọi người bên trong phòng, mới đưa ánh mắt dừng lại ở trên người Mẫn phu nhân đã sớm nhìn chăm chú vào hân.

"Quả nhiên là để Mẫn phu nhân đợi lâu!" Tư Không Vân thu hồi quạt giấy, tiến lên chấp tay trước ngực kèm theo thi lễ.

Mộ Lam Yên nâng đầu lên, quan sát chỉ có thể thấy mặt bên của Tư Không Vân. Một đời trước, nàng và hân chưa từng gặp mặt, nhận thức đối với người trước mắt này cũng chỉ vờn vờn ở là một kẻ ngu ngốc cuồng vọng tự đại trong miệng Tư Không Thận. Đời này, mặc dù gặp qua một lần ở trên núi, nhưng chỉ là nhìn bóng lưng xa xa, không thể tính. Mà trước mắt, trừ lông mày có mấy phần giống nhau với Tư Không Thận kia, cái khác thật đúng là không nhìn ra có gì không giống với người thường ở bản xứ.

Nghĩ đến đây, Mộ Lam Yên vừa nghĩ tới Tư Không Thận, liền lắc lắc đầu ở trong lòng, kiên quyết tự nói với mình tuyệt đối không thể nghĩ!

Tư Không Vân đứng ở cửa quấy rầy Mẫn phu nhân một hồi, cảm giác đột nhiên không biết nơi đó có một đôi ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm. Lúc ngẩng đầu lên, lại vui mừng phát hiện một mỹ nhân môi hồng răng trắng đứng phía sau Mẫn phu nhân, không khỏi dừng lại thêm vài phần. Để cho hân cảm thấy thú vị chính là, bệ béo mập này nhìn thấy ánh mắt của hân lại xấu hổ cúi đầu xuống.

Sở dĩ Tư Không Vân lại xuất hiện ở địa phương này, vẫn là bởi vì quan hệ với Ngao Tháp, phu quân của Mẫn phu nhân. Lúc hai người ở kinh đô đã thường xuyên đi lại, Ngao Tháp chính là xuất thân võ phu, Tư Không Vân lại không phải là một người yêu thích đọc sách, cho nên hai người này tuổi tác cách xa nhau, lại thường ở chung một chỗ thảo luận binh pháp vũ khí.

Lòng của Mộ Lam Yên vẫn còn sợ hãi len lén nghiêng mắt quan sát thái độ của Tư Không Vân, mới vừa rồi khi nàng sừng sốt, bỗng nhiên phát hiện Tư Không Vân vậy mà cũng đang nhìn nàng. Trong nháy mắt ánh mắt giao nhau trên không trung, dọa nàng mồ hôi lạnh toàn thân, chỉ sợ đối phương nhớ tới chuyện trên núi. Cũng may giờ phút này, Tư Không Vân vẫn là tán gẫu với Mẫn phu nhân.

Vốn Tư Không Vân chính là tới nói từ biệt với Mẫn phu nhân. Chưa nói mấy câu, Tư Không Vân lại giống như nhớ ra cái gì đó đột nhiên nói rằng: "Nghe nói sáng sớm hôm nay Mẫn phu nhân đi Tự Miếu có chút thu hoạch, lại là sự thật?"

Mẫn phu nhân che miệng cười đặc biệt vui vẻ: "Chính phải, hôm nay ta vốn là ôm thử một chút mục đích đi trong chùa cầu xin một thẻ xăm. Ai ngờ phương trượng nói với ta, đó là một cái xăm thượng thượng, nói chuyện trong lòng ta nghĩ, nhất định có thể trở thành sự thật!"

Trên mặt Tư Không Vân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: "Chẳng lẽ là đại tiểu thư mà phu nhân một mực tìm đã kiếm được rồi?"

Mẫn phu nhân lại lắc đầu một cái: "Cũng không phải, nhưng ta cảm thấy cũng nhanh thôi!"

Trong đại sảnh hai người một xướng một họa, giống như lời kịch qua lại tốt lắm. Tư Không Vân đột nhiên làm bộ hiểu rõ cười một cái, lắc lắc quạt giấy trong tay, lại nhìn tới người trong đại sảnh, giống như đang tìm người nào, nhìn một vòng rồi lại thu hồi mắt: "Hôm nay, ta còn nghe nói chỗ Mẫn phu nhân thêm một người, không biết người mà ta chưa từng thấy qua này có phải là thượng thượng xăm mà ngài cầu được không?"

Lúc này, Mẫn phu nhân mới nhớ tới còn chưa có chính thức giới thiệu người nào đó, lập tức bèn đưa tay vẫy vẫy Mộ Lam Yên đứng ở bên cạnh một cái, mở miệng nói: "Nhị hoàng tử điện hạ quả nhiên là tin tức linh thông, Lam Yên cô nương, người đi ra ngoài một chút đi!"

Mặc dù Mộ Lam Yên rất không muốn đi lên, nhưng người ta đã gọi, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi lên.

Tư Không Vân nhìn Mộ Lam Yên bị đổi tên, trong con mắt sắc lóe lên vẻ không rõ, nhưng thoáng qua chốc lát lại khôi phục như thường. Gật đầu mỉm cười đáp lại Mộ Lam Yên cúi chào, rồi sau đó lại hỏi: "Trừ Lam Yên cô nương này, cũng không có những người khác sao?"

Bắt đầu từ khi nhìn thấy Mộ Lam Yên, Tư Không Vân vẫn cho rằng nàng chỉ là tỷ nữ mà Mẫn phu nhân mới thu vào, giờ phút này nhìn xuất hiện ở bên cạnh hẳn khiến cho hắn có chút giật mình.

Mẫn phu nhân cười nhạt một tiếng, chỉ là đáp lại cũng không còn những người khác.

Tư Không Vân cúi đầu suy ngẫm một phen, rồi lại cười nói: "Mẫn phu nhân quả nhiên là hồ đồ rồi!"

Nói thế, tất cả mọi người tại chỗ cũng có chút mông lung không hiểu, ai cũng không biết trong bụng nhị hoàng tử này đánh nghĩ bí ẩn gì. Trong mắt Mẫn phu nhân chứa không hiểu: "Nhị hoàng tử điện hạ nói thế giải thích thế nào?"

Tư Không Vân lại nhắm vào Mộ Lam Yên: "Mới vừa người còn nói với ta, hôm nay người cầu xin một cái thượng thượng xăm, phương trượng nói tâm nguyện của người sắp thực hiện được. Trước mắt, ta thoát nhìn tuổi của Lam Yên cô nương này cũng như cô nương mà người thất lạc. Sâu xa bên trong sợ là ông trời đặc biệt đưa nữ nhi của người về đến bên cạnh của người đấy, ha ha ha ~"

Mẫn phu nhân tin Phật, Tư Không Vân nói như vậy, nàng tự nhiên là nửa tin nửa ngờ. Hơn nữa, từ khoảnh khắc nhìn thấy Mộ Lam Yên kia, nàng lại cảm thấy là mình thật sự thích cô nương này.

Chỉ là trong lòng Mộ Lam Yên lại đang kêu khổ, nàng còn lâu mới hiếm lạ nhận thân đoàn viên nửa đường nhảy ra này. Nhưng trên mặt lại vẫn là phải giả bộ mỉm cười, một đôi mắt trong suốt nhìn hai người trước mắt.

Tư Không Vân đột nhiên đứng dậy, trước sau hỏi dò Mẫn phu nhân và Mộ Lam Yên nhiều lần, rồi sau đó lại hệt như đi đến một quyết định rất lớn, hỏi: "Vị cô nương này, sao người lại xuất hiện ở nơi này?"

"Bị bệnh tha hương, được Mẫn phu nhân cứu được."

"Vậy trong nhà người có thể còn có người thân?"

Mộ Lam Yên dừng một chút, vẫn là lắc lắc đầu.

Tư Không Vân cười lên ha hả nói với Mẫn phu nhân: "Mẫn phu nhân, đây không phải là trời ban cho lương duyên sao. Ta thấy, bản thân ta cũng phải về, chẳng trước khi trở về ta làm một chuyện tốt, thay các người nhận việc mẹ con thân thiết này, như thế nào?"

Mẫn phu nhân hơi có chần chờ quan sát một phen Mộ Lam Yên không nhìn ra bất kỳ biểu hiện gì: "Chuyện này..... Tuy là ta rất ưa thích Lam Yên cô nương, trang ## bubble nhưng....."

Nhưng không biết là Lam Yên cô nương có ý nguyện này hay không? Mặc dù Mẫn phu nhân không có nói ra khỏi miệng những lời này, nhưng Mộ Lam Yên vẫn nghe ra được. Mẫn phu nhân tâm thiện, cứu người là không giả, nhưng Mộ Lam Yên thật sự chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có tiết mục nhận mẹ.

Do do dự dự dĩ nhiên không phải tính tình của Mộ Lam Yên, dầu gì Tư Không Vân cũng là hoàng tử đương triều, hắn mở miệng, cũng không có hơi thẩm ý tứ của người khác. Mộ Lam Yên phịch một tiếng đã quỳ gối trước mặt Mẫn phu nhân.

Nếu không thể phản kháng, vậy cũng chỉ có thể hờ hờ tiếp nhận.

Trong ánh mắt Mẫn phu nhân kèm theo kinh ngạc và mừng rỡ nhìn Mộ Lam Yên dập đầu ba cái với mình, hô một tiếng mẹ. Một ngày hôm nay, trái tim đều không thể an phận rốt cuộc ổn định rồi.

Con gái thất lạc mười sáu năm, thật ra thì nàng đã sớm nán lòng thoái chí. Mộ Lam Yên xuất hiện, chính là thuốc tốt an ủi ưu thương nhiều năm qua của nàng. Tư Không Vân thấy hình ảnh tất cả đều vui vẻ trước mắt, trong lòng cũng là thở phào nhẹ nhõm. Cũng may trước khi đi, hắn cũng thay Ngao huynh của hắn làm một chuyện tốt.

Ra khỏi cửa khách sạn, Tư Không Vân cười lên ngửa đã sớm chuẩn bị xong bèn nhanh chóng đi mất.

Tòa miếu nhỏ Yến thành này, rốt cuộc tiễn đi một đại thần.

Buổi tối hôm đó, Mộ Lam Yên xoay chuyển trần trọc suy nghĩ hết cả đêm, mới nghĩ rõ ràng chuyện trước mắt sợ rằng muốn đổi ý là không thể nào, chỉ có thể gián tiếp lựa ý hòa theo Mẫn phu nhân, đi một bước xem một bước. Dù sao Mẫn phu nhân này đối với nàng vẫn là ý tốt, buổi tối ngày đầu tiên

nhận khuê nữ là nàng chính là ban thường rất nhiều thứ.

Người chuyển sống, cây chuyển chết, luôn có biện pháp trở lại Mộng Lý Hồi!

Sáng sớm hôm sau, sáng sớm gà trống gáy mới vừa ngừng lại một đợt, Mộ Lam Yên đã thức tỉnh ở trong mơ mơ màng màng. Trên người đắp là chăn tơ tằm mà Mẫn phu nhân ban thường tối ngày hôm qua, vật này cũng là rất hiếm có trong ngày thường, nhẹ như lông hồng lại ấm thân tâm người, có tác dụng nghỉ ngơi điều dưỡng cực lớn đối với người nghỉ ngơi không tốt.

Mộ Lam Yên tự biết bây giờ vẫn còn rất sớm, hơn nữa được hiệu thực cốt tán trên người cũng đã rút đi xấp xỉ rồi. Cho nên không chờ Tiểu Thúy đến phục vụ nàng rửa mặt trước, bèn tự mình hơi sửa sang một chút rồi đi ra ngoài.

Đây là lần đầu cơ thể và đầu óc nàng vui thích quan sát cảnh xấu chung quanh từ khi vào ở khách sạn tới nay như thế.

Chỗ các nàng ở là lầu hai, gian phòng gần cửa sổ một mặt sát đường, chỉ cần đẩy cửa sổ ra là được thấy đường phố vô cùng náo nhiệt. Mà một mặt cửa khác, đi ra ngoài là có thể nhìn thấy một cái sân khổng lồ, bên trong chậu bồn trồng không ít thực vật.

Dọc theo cầu thang đi tới tầng dưới cùng, chạm mặt có thể thấy được là quầy của ông chủ, giờ phút này chéch bên trong quầy và rìa ngoài quầy có hai nam tử đang đẩy hàng hái nói một chút chuyện xưa nghe nói lúc ra chợ sáng hôm nay.

Mộ Lam Yên vốn là không quan tâm bọn họ đang nói cái gì, cho đến khi nghe hai người nói đến này Mạnh phủ ở thành Tây.

"Người nghe nói sao? Lão gia của Mạnh phủ và đôi con gái con rể của hắn đều đã chết rất thảm!" Trong đó, người rìa ngoài quầy kia uống một hớp trà trước mặt, bộ dáng đắc lòng nói chuyện vui tin lạ.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nói rõ sự thật

Editor: trang bubble ^^

Sau khi ông chủ ở quầy nghe nói vậy, khoe miệng cũng là lộ ra nụ cười sớm biết như thế: "Cái đó à, đã sớm nghe nói rồi. Hơn nữa ta còn nghe nói, đều là chết bất đắc kỳ tử trong một đêm, có người nói là mưu sát, có người nói là đêm hôm đó ăn thứ gì đó có độc. Dù sao mới phát sinh chưa đến hai ngày, đủ loại tin đồn bay đầy trời. Chúng ta cũng chỉ có thể xem như nghe nghe xong câu chuyện rồi thôi!"

Người ngoài rìa quầy khẽ than một hồi, thật giống như cảm thấy tiếc hận vì chuyện này.

Mộ Lam Yên khẽ kháng đến gần, đi tới phía ông chủ, nam tử kia hệt như mới đột nhiên nhìn thấy nàng, đứng dậy thăm hỏi: "A, tiểu thư ngài đã dậy rồi. Sớm như vậy đi xuống là có dặn dò gì sao?"

Bởi vì khách điểm này bị Mẫn phu nhân bao cả rồi, cho nên công việc trong ngày thường của ông chủ chính là chăm sóc đoàn người Mẫn phu nhân, nhưng hệ là chuyện lớn nhỏ chỉ cần dùng đến hắn, ông chủ và người làm nơi này sẽ làm tất cả.

Mà Mộ Lam Yên vẫn là lần đầu tiên tự mình một người đi tới lầu cuối, dĩ nhiên là lạ mặt đối với ông chủ, ông chủ lại rất quen thuộc đối với nàng. Nhìn thấy nhị hoàng tử khâm điểm tối ngày hôm qua, đã hiểu thân phận cô gái trước mắt không phải bình thường.

Mộ Lam Yên mỉm cười cúi đầu coi như là làm cái chào, tiếp theo hỏi: "Mới vừa rồi, ta nghe thấy hai người các người nói đến Mạnh gia thành Tây kia, có thể lại nói với ta một lần hay không?"

Chủ quán và nam nhân ngoài rìa quầy hai mặt nhìn nhau một cái, mới rừ rừ nói cả sự kiện. Khi Mộ Lam Yên nghe xong những chuyện mà bọn họ biết kia, Tiểu Thúy và Dung Thổ dậy sớm đi ra ngoài lại trùng hợp đi vào cửa.

Thấy Mộ Lam Yên đứng ở trước quầy nói chuyện với hai đấng mày râu rất là kinh ngạc, rồi rít tiến lên một bước buông vật trong tay xuống, hỏi: "Lam Yên cô nương, à không phải. Nhị tiểu thư, sáng sớm sao ngài chạy đến dưới lầu rồi? Nơi này gió lớn, dễ cảm lạnh!"

Mộ Lam Yên ngoái đầu nhìn lại quan sát một phen đồ mà hai người họ mua về: "Các người vẫn gọi ta là Lam Yên cô nương đi. Gọi ta là nhị tiểu thư, ta thật đúng là có chút không quen."

Tiểu Thúy lấy xuống áo khoác trên người vốn là dùng ra cửa chống lạnh, tiến lên khoác ở trên người Mộ Lam Yên: "Từ lúc hôm qua, nhị hoàng tử điện hạ chính miệng nói ra quan hệ của người và phu nhân, vậy người chính là nhị tiểu thư của chúng ta, chúng ta nào dám rối loạn thân phận. Tiểu thư, người cũng đừng làm khó chúng ta mới phải."

Khi Tiểu Thúy nói xong lời, chỗ hờ của áo khoác cũng đã bị khép xong, Mộ Lam Yên cười yếu ớt cũng không nói gì. Nhìn áo khoác vô cùng ấm áp trên

người, lúc này lại thật sự chuyển đến đồ hai người họ cảm về: "Các người đây là....."

"Nhị hoàng tử điện hạ đã hồi kinh rồi, phu nhân cũng tìm được tiểu thư. Hơn nữa nghe nói gần đây Yên Thành này cũng không phải thái bình lắm, thành Tây có một gia đình chết bất đắc kỳ tử cả nhà, chỉ để lại một vài hầu gái người làm. Cho nên ta và Dung Thổ dự định, hôm nay dọn dẹp một ít đồ vật, bên chuẩn bị lên đường hồi kinh. Tránh cho lão gia lo lắng."

"Vây ta....." Mộ Lam Yên ý chỉ mình nên đi nơi nào. Mặc dù nàng bởi vì mình nói láo vô căn cứ mà nhiều thêm một mẫu thân gia tài bạc vạn, nhưng nàng còn tưởng là thật chưa bao giờ có ý định theo lão nhân gia nàng hồi kinh trải qua cuộc sống an nhàn, dù sao Mộ Lý Hồi kia có cha ruột mẹ ruột của nàng chờ nàng trở về!

Tiểu Thúy tất nhiên hiểu Mộ Lam Yên cũng không phải cái loại cô gái mà cho nàng cuộc sống hạnh phúc thì nàng nhất định sẽ vui mừng nở hoa kia, cho nên trong lời nói dừng lại nửa phần để cho nàng suy nghĩ. Nhưng không ngờ Dung Thổ giành trước nàng một bước nói: "Tiểu thư dĩ nhiên là đi theo phu nhân cùng nhau hồi kinh rồi! Nếu không, đoán chừng phu nhân cũng sẽ không trở về!"

Dung Thổ nói xong, Tiểu Thúy chính là một ánh mắt hung dữ nhìn tới, bảo nàng ta đã có thể cảm miệng.

Mộ Lam Yên liếc mắt nhìn hai người trước mặt, cũng không có lòng hỏi kỹ tiếp nữa, chỉ quay đầu lại hỏi tường những lời mà chủ quán và nam tử kia nói mới vừa rồi. Lâm Khôa chết thế nào, trong lòng nàng lại tự nhiên quá là rõ ràng rồi, nhưng mà tại sao Mạnh thị và cha nàng lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử vào một đêm trước? Nàng thật đúng là không thể nào hiểu được. Còn có chính là thi thể Vương Mãng chết ở trong khách phòng của Mạnh phủ, không biết có bị người lấy đi hay không? Về phần cái khác, chỉ là dù sao quan phủ cũng không tra được đến trên đầu nàng, nên nàng cũng lười suy nghĩ những vấn đề này.

Cái khác nữa, chính là nghe nói trước đó Mạnh phủ thiếu nợ một hãng buôn nào đó một số tiền lớn. Tiền nợ của người đã chết, chủ nợ không tìm được tiền, cũng chỉ là phải bá bán của cái lấy tiền mặt ruộng đất với người làm ký khế ước bán thân của nhân thân thiếu nợ tiền, tất cả đổi thành ngân lượng.

Trong lòng Mộ Lam Yên tính toán xong, bên trở lại gian phòng, chờ đợi Tiểu Thúy đi lên sắp xếp cho nàng rửa mặt với thay đổi quần áo.

Lúc ăn điểm tâm đã sớm là mặt trời lên cao.

Mẫu phu nhân cũng không phải người có thói quen ngủ nướng, mà là thích sau dậy sớm làm một chút vận động, ví như, định ngồi hoặc là tắm một cái, để cho một ngày của mình xem ra càng thêm có tinh thần một chút. Hôm nay là lần đầu nàng và con gái thất lạc nhiều năm cùng nhau ăn bữa sáng, bộ dáng hơi hưng phấn, khiến cho nàng thoát nhìn càng thêm tinh thần sáng láng.

"Yên Nhi, nhanh đến bên cạnh vi nương!" Đã sớm ngồi trước bàn ăn, Mẫu phu nhân thấy Mộ Lam Yên chậm chậm tới, liên tục không ngừng ngoắc gọi nàng mau chóng tới đây. Mộ Lam Yên nghe gọi như thế, đầu tiên là toàn thân chấn động, rồi sau đó có hiển hiện thái độ bình thường bước nhanh đi tới.

Mặc dù có vài lần uốn éo, nhưng Mẫu phu nhân vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác nhập kịch quá sâu. Mộ Lam Yên suy nghĩ, quan hệ của hai người họ vốn là nhị hoàng tử tùy tiện ban thưởng. Nếu nói mẹ con đồng lòng kia, Mẫu phu nhân tìm kiếm con gái thất lạc nhiều năm, theo lý thuyết không nên đâm lao phải theo lao nhận thức nàng mới đúng. Nhưng ánh mắt trước mặt toát ra tình cảm, thật không phải là ánh mắt mà một vị mẫu thân nên có sao?

Quá kỳ quái, quá kỳ quái rồi.

Mộ Lam Yên lắc lắc đầu ở đáy lòng, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.

Bữa ăn sáng rất là phong phú, Mẫu phu nhân cũng là dậy sớm, tường tượng cơm sáng mà con gái yêu thích ăn nhiều năm qua, bên nói từng món để đầu bếp trong này làm ra. Mộ Lam Yên bởi rồi lúng túng ngồi trên băng ghế, cơm nuốt không trôi.

Sau ăn no bụng, Mẫu phu nhân mới chậm rãi mở miệng: "Yên Nhi, là cơm sáng của đầu bếp nơi này không hợp khẩu vị? Hay là có tâm sự? Nói cho vi nương, vi nương cũng có thể giúp con làm được."

Mộ Lam Yên cả kinh trong lòng, Mẫu phu nhân này quả nhiên là thật sự quyết tâm. Lập tức liếc mắt nhìn Tiểu Thúy và Dung Thổ phía sau các nàng, mới ồm ồm nói quanh co mở miệng: "Nghe nói, hôm nay mọi người sẽ chuẩn bị hồi kinh, cũng có dự định dẫn con đi hay không?"

Mẫu phu nhân khẽ mỉm cười: "Đương nhiên. Nếu con không có bất kỳ nhớ thương ở nơi này, sao không đi theo vi nương cùng nhau trở về phủ thừa Tông Nhân."

"Nhưng....." Mộ Lam Yên giả bộ đáng vẻ khổ sở nhìn Mẫu phu nhân muốn nói lại thôi.

"Chẳng lẽ, ở nơi này con còn có tâm sự gì chưa thực hiện được? Cũng có thể nói với vi nương, vi nương....."

Mẫu phu nhân mở miệng một tiếng vi nương, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy nghe choáng váng đầu, vội vàng cắt đứt lời nói của đối phương: "Ở bên này quả thật bản thân con còn có một chút chuyện không thể xử lý tốt. 0di33xn0dafn330fys0doon Có thể để cho Yên Nhi xử lý tốt cả rồi, sẽ cùng nương hồi kinh hay không?"

Dung Thổ liên tục lo lắng mãi dừng lại ở Yên Thành sẽ có chuyện không tốt xảy ra, nghe Mộ Lam Yên nói như thế, bên lập tức cắt đứt đối thoại của hai người mẹ con các nàng: "Trước đó vài ngày, lão gia đã truyền thư đến, lệnh chúng ta sớm ngày dẫn phu nhân trở về phủ. Tiểu thư, người....."

Mẫn phu nhân chợt nghiêng mắt, ánh mắt không cho thương lượng phát tới trên mặt Dung Thố. Tiểu Thúy nhìn thấy vội vàng ngăn Dung Thố muốn nói mà thôi lại, ý bảo nàng ta đừng nói thêm câu nữa.

Bữa ăn sáng đi qua, Mẫn phu nhân chính là muốn bắt đầu khuôn mẫu cung chiêu con gái!

Một vị phụ nhân mặc cực kỳ ưu nhã, trên mặt phỉếm ra vẻ hạnh phúc. Đưa tay dắt một cô nương mười sáu mười bảy tuổi, đi theo phía sau là bốn tỳ nữ ăn mặc không bình thường, nghênh ngang bèn đi ra cửa chính khách sạn.

Trong lòng Mẫn phu nhân hiểu rõ, dù là tiểu nữ nhi ở thành Biện Kinh phía xa, nàng cũng chưa từng thoải mái dất nàng đi dạo phố như vậy. Đến mức, thái độ cao giọng đề cho mọi người đều rớt rít ghé mắt dừng lại lưu ý ngắm nhìn.

Mộ Lam Yên chợt dạ theo đuôi ở bên cạnh Mẫn phu nhân, nàng cũng chỉ là thuận miệng nói chưa bao giờ cùng nhau tay trong tay đi dạo phố với mẫu thân, Mẫn phu nhân này thuận tiện thật sự không nói hai lời liền dắt nàng bắt đầu cất bước.

Nhỏ như vòng tai đồ trang sức, lớn như bộ đồ mới qua mùa đông, Mẫn phu nhân hận không thể lập tức đều mua hết tất cả cho Mộ Lam Yên, mới có thể đền bù thiếu hụt trong lòng nhiều năm qua. Đến cuối cùng, chỉ đành chịu bảo Tiểu Thúy đi mượn một xe ngựa kéo, mới đặt xuống tất cả vật phẩm mà họ mua sắm hôm nay.

Mất thấy đi tiếp nữa, sẽ phải đi dạo đến con đường cuối của Yên Thành này, đi lên trước nữa, chính là nơi chốn mua bán vật còn sống, một vài người làm không ai muốn, cũng là bị kéo đi ra ở chỗ đó, lại do người có tiền bỏ tiền mua về làm nha hoàn hoặc là tiểu thiếp.

Mộ Lam Yên đứng ở phía trước nhất đám người, đột nhiên ánh mắt tối đi, trên mặt hiển lộ ra một chút mệt mỏi. Quay người lại ngẩng đầu nhìn Mẫn phu nhân nói: "Mẹ, con thấy phía trước có một tòa trà lâu. Chắc hẳn người cũng mệt rồi, không bằng chúng ta đến phía trước để nghỉ chân như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chuộc về nha đầu

Editor: trang bubble ^^

Mẫn phu nhân dĩ nhiên là gạt đầu một cái, dặn dò hai nha hoàn ở dưới lầu trông đồ, dẫn theo ba người Mộ Lam Yên và Tiểu Thúy, Dung Thố đi vào trong tiệm treo bảng hiệu chữ "Trà" to sà.

Chủ quán thấy có khách quý đi vào, nhanh nhẹn đi ra nghênh đón từ trước mặt quầy, nhanh như mèo dưng bước ở trước mặt Mộ Lam Yên và Mẫn phu nhân: "Hai vị uống trà ạ?"

"Có thể có nhả gian?" Mộ Lam Yên lạnh nhạt hỏi.

"Tất cả ở lầu hai." Chủ quán đưa tay làm một tư thế xin mời, bèn dẫn bốn người họ đi lên lầu.

Hai người Mộ Lam Yên và Mẫn phu nhân ở phía trước, Dung Thố và Tiểu Thúy chậm mấy bước đi theo phía sau các nàng. Nhìn đôi "Mẹ con" ở phía trước kia, trong lòng Dung Thố lại cảm thấy thật là kỳ quái. Rõ ràng là một dã nha đầu mới vừa cứu trở về, làm sao có thể nhìn đều cảm thấy giống như đã trải qua bồi dưỡng vậy, tác phong có tri thức hiểu lễ nghĩa tự có từ từ dọc theo người ra ngoài.

Mặc dù lúc trước Tiểu Thúy từng giải đáp nghi ngờ trong lòng cho nàng, nhưng bây giờ ngoài đầu lại nhìn về phía Tiểu Thúy thì mới phát hiện vẻ mặt đối phương vậy mà cũng rơi vào không hiểu.

Lên lầu hai, Mộ Lam Yên đặc biệt chọn một nhả gian gần cửa sổ tiện thể có thể nhìn thấy nơi buôn bán ở đối diện, còn chưa ngồi vào chỗ thì đôi mắt nhìn chăm chú bên ngoài thật sự như là nơi chốn không người.

Chủ quán đứng tí mĩ nói ở bên tai Mẫn phu nhân về nước trà có trong tiệm, Mẫn phu nhân bèn phát tay xua hấn đi, nói thầm: "Yên Nhi, đứng ở nơi đó nhìn cái gì? Muốn uống nước trà gì?"

Mộ Lam Yên nghe nói, mới lưu luyến không rời tách khỏi cửa sổ ngồi ở bên cạnh Mẫn phu nhân: "Cho một bình trà Long Tĩnh thượng hạng là được rồi! Chút hoa quả thì bánh khách tùy ý lấy mấy phần là được!"

Chủ quán gạt đầu một cái, thấy Mộ Lam Yên rất có hứng thú đối với chuyện ngoài cửa sổ, bèn lăm mồm nói mấy câu: "Tiểu thư thật là có hứng thú đối với buôn bán người làm của Mạnh phủ sao?"

Chuyện này vốn là một bí mật nhỏ trong lòng Mộ Lam Yên, nàng dẫn Mẫn phu nhân ra ngoài đương nhiên không phải chỉ vì đi dạo phố đơn giản như vậy. Nhưng bây giờ chủ quán nói như vậy, tỏ ý không đề cho nàng thật sự trực tiếp thừa nhận, ngò vực nhìn đối phương, chậm rãi mới mở miệng: "Người là nói, bên ngoài cửa sổ kia dưới võ đài đứng nhiều người như vậy là bởi vì buôn bán người làm của Mạnh phủ sao?"

Chủ quán thấy nàng thật sự cảm thấy hứng thú, bèn vuốt thẳng đầu lưỡi: "Đương nhiên, quán nước trà của ta mở ở chỗ này chính là vì để cho quan lại quyền quý đi ngang qua phía trước mua những tỳ nữ già sai vật bị buôn bán kia nghỉ chân một chút. Trước đây mấy ngày Mạnh phủ ở thành Tây xảy ra sự việc kia, hôm nay bên kéo người làm trong phủ của bọn họ đi ra buôn bán đổi thành ngân lượng đền bù khẩu trừ khoản tiền thiếu hăng buôn. Đợi lát nữa người đi ra, tiểu thư có thể ngắm nhìn từ cửa sổ nơi này, nếu mà nhìn trúng được, ngài có thể nói với ta một tiếng, chúng ta phái người giúp các người chuộc trở về là được!"

Chủ quán cười rục rờ, tự nhiên đề cử con đường kiếm tiền trong ngày thường. Nhưng không nghĩ khi hắn không chú ý ở bên kia, Mẫn phu nhân đã sớm cảm Phật châu trong tay, đọc vô số lần a di đà phật.

Khỏe mắt Mộ Lam Yên nhìn chăm chú vào Mẫn phu nhân, nhưng mà trên mặt lại không nhìn ra một tia không hợp thường lệ. Nàng đây là đang buộc Mẫn phu nhân thiện tâm đại phát. Mặc dù biết mình làm như vậy không đúng, nhưng mà muốn cứu người sắp bị buôn bán, nàng cũng chỉ có thể như vậy!

Tĩnh tĩnh Dung Thổ nóng nảy, thấy phu nhân của mình lại là vẻ mặt sám hối không thay đổi, lại cảm thấy chủ quán trước mắt hết sức đáng giận, tiến lên chọt đẩy ra ông chủ đứng ở bên cạnh Mộ Lam Yên, bèn rống to: "Người đi bung nước trà của người tới là được, nhiều miệng lưỡi như vậy là muốn làm gì?"

Chủ quán chọt run rẩy, hiển nhiên không nghĩ tới trong hạng người nữ lưu nhìn như nho nhã yếu đuối này vẫn còn có người dã man như thế. Nói thêm mấy câu khách sáo nữa, hắn bèn xoay người rời khỏi nhả gian.

Chỉ là một lát, một bình trà Long Tĩnh thượng hạng và vài đĩa quả bánh đã lên tới.

Trong lòng Mẫn phu nhân vẫn nhớ tới những lời mới vừa rồi chủ quán nói đó. Trước đó, nàng dĩ nhiên là không biết chuyện Mạnh phủ ở thành Tây. Hơn nữa, nếu không phải lần này đến Yên Thành trước, nàng cũng không biết thì ra là người làm trong phủ thường ngày, còn có một nơi đến như vậy. Uống mấy ngụm trà, lại cảm thấy ngồi không yên, nàng kéo Lam Yên bèn nói muốn đi xuống lầu xem một chút.

Ở trên mặt Mộ Lam Yên là cái gì cũng không biết giả bộ đi theo, trong lòng cũng hiểu được đây là "Thuốc" đang bỏ cho Mẫn phu nhân, đã bắt đầu có hiệu lực rồi.

Lần nữa đi tới trên đường, hai tỳ nữ trông chừng hành lý lúc đầu vốn định theo đuôi bọn họ, Mẫn phu nhân lại nói đi không xa, bèn đề cho các nàng vẫn đợi ở trong quán trà nghỉ ngơi như cũ. Mới vừa dừng lại ở phía dưới đài, phía trên đã đi ra một đại hán vạm vỡ.

Sau đó, tay mấy gã sai vật đều do một sợi dây thừng buộc lại, lục tục đi ra.

Người ở phía trên, Mộ Lam Yên dĩ nhiên là không nhận ra. Dù sao, nàng chỉ biết một tỳ nữ Lạc Hề kia ở Mạnh phủ. Chỉ là trên mặt bọn họ đều có tổn thương ứ bầm, có mấy người khỏe miệng còn có vết máu, xem ra giống như đã bị đánh trước khi kéo ra.

Ngực của Mẫn phu nhân cảm thấy hơi buồn bực bứt rứt, quay đầu lại hỏi Tiểu Thúy sau lưng: "Người xem một chút trên người chúng ta còn có bao nhiêu ngân lượng?"

Tiểu Thúy bối rối nhìn Mẫn phu nhân, dĩ nhiên là hiểu phu nhân của mình tính toán điều gì. Nàng muốn bỏ tiền mua mấy người đáng thương trên đài kia, nhưng dù sao nơi này cũng không phải là thành Biện Kinh, ra cửa mang quá nhiều lại lo lắng gặp gỡ người tâm tư xấu xa gì đó, cho nên dừng lại lâu như vậy, trên người đã sớm không còn quá nhiều ngân lượng rồi.

"Phu nhân, trên người chúng ta mang không đủ ngân lượng. Nếu ngài nhìn không thoải mái, chúng ta tạm thời đi về nhé?"

Mẫn phu nhân quyết định chủ ý khởi xướng thiện tâm rồi, quả nhiên là ai cũng không ngăn được. Tiểu Thúy khuyên mấy câu không có kết quả chỉ đành lướt ánh mắt xin giúp đỡ về trên người Mộ Lam Yên.

Mộ Lam Yên ngược lại vẫn chú ý hành vi của các nàng, tiếp nhận được vẻ mặt của Tiểu Thúy, trang@d#d##q#d@bubble lập tức bèn tiến lên bắt được đôi tay của Mẫn phu nhân: "Mẫu thân, ngài khó chịu chỗ nào sao? Hoặc là chúng ta tạm thời đi trở về trước như thế nào?"

Mẫn phu nhân lắc lắc đầu, tiếp tục nhìn mấy người trên đài kia: "Trước kia ta chưa từng nghe tới người làm trong phủ còn bị như vậy, nếu hôm nay ta không làm gì, lương tâm của ta làm sao mà vui vẻ."

Mộ Lam Yên nói trong lòng: sao người làm của phủ đệ Tông Nhân phủ thừa tam phẩm lại mua đến từ loại chỗ này, bao nhiêu người muốn đưa con của mình vào nhà bọn họ làm công cũng không đưa vào được.

"Nhưng..... Vậy nếu không như vậy đi, bản thân Tiểu Thúy cũng là tỳ nữ thiếp thân chăm sóc ngài, ngài sai phái nàng đến nơi này của con cũng không thích hợp biết bao. Chẳng bằng hôm nay con mua một tỳ nữ ở nơi này về nhà, coi như là mẫu thân tặng cho con quà tặng như thế nào?"

Tiểu Thúy nghe nói, cũng hăng hái gật đầu giống như bầm tòi ở trước mặt Mẫn phu nhân. Mẫn phu nhân cúi đầu suy nghĩ một phen, bèn cũng không cưỡng cầu nữa, cho phép Mộ Lam Yên tự mình chọn một nha đầu thuận mắt ở phía trên kia.

Trên đài một lần lại một lần trả về vài nhóm, Mộ Lam Yên cũng không nhìn thấy Lạc Hề, lòng bàn tay không tự chủ bắt đầu từ từ nắm chặt, rỉ ra một chút mồ hôi lạnh. Xa xăm nhớ lại đêm hôm đó, nếu không phải nha đầu kia tốt bụng cầm bánh bao cho nàng, làm sao lại bắt gặp nàng giết người, làm sao lại bị nàng đánh cho bất tỉnh ở cửa phòng khách? Mặc dù sau đó Mộ Lam Yên không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng nàng chính là nhớ mãi

không quên một màn ánh mắt Lạc Hề hoảng sợ nhìn nàng cuối cùng kia. Nếu như có cơ hội, nàng muốn cẩn thận giải thích một phen.

Nhưng khoảng cách thời gian bán đấu giá kết thúc càng ngày càng đến gần, trong lòng Mộ Lam Yên lo lắng ý nghĩ Lạc Hề làm hình nhân thế mạng của nàng lại càng ngày càng đậm.

Mẫu phụ nhân thấy Mộ Lam Yên chậm chạp không chọn được thí sinh, không khỏi thúc giục nàng một chút: "Yên Nhi, còn chưa chọn được sao?"

Sức lực trong lòng Mộ Lam Yên từ từ biến mất, nhưng vẫn mãi không chịu lắc đầu: "Chờ một chút đi!"

Người chung quanh dần dần đi hầu hết, còn dư lại cũng chỉ là một ít kẻ xem náo nhiệt mà thôi. Giờ phút này, nam tử thu tiền trên đài cũng không để ý ai đang bị bán đấu giá, chỉ nhìn tiền trong túi, bèn cười đến cực kỳ vui mừng. Phía sau đài buôn bán không biết người nào đột nhiên hô to một tiếng: "Nơi này làm sao còn có một người!" Không bao lâu thì vang lên một đợt tiếng khóc lóc hơi yếu của cô gái.

Nghe âm thanh này, Mộ Lam Yên đột nhiên cảm thấy tinh thần chấn động. Vội vã không ngừng, ánh mắt lấp lánh có thần nhìn chăm chăm bé gái bị nam nhân đẩy ra ngoài.

Ánh mắt của nam nhân kiếm tiền khinh thường liếc nhìn bọn họ một cái, khắc một ngụm đóm đến gần Lạc Hề, thăm dò trên dưới một phen bèn nhấc chân đá đi.

Trong lòng Mộ Lam Yên căng thẳng, vội hô: "Đá hỏng rồi chẳng lẽ người trả tiền thuốc men sao?"

Trông nam tử đục ngầu sắc mặt trầm xuống, tầm mắt dời khỏi trên người Lạc Hề, cái mặt heo lồi lõm nhìn tới Mộ Lam Yên nói chuyện trong đám người, chỉ cảm thấy đối phương chẳng qua là một nữ lưu mười sáu mười bảy tuổi yếu ớt, nên cũng không để ở trong lòng: "Con nhóc từ đâu tới!"

"Người mua của người!"

Mộ Lam Yên khí phách trả lời, đã đi tới phía trên đài. Lạc Hề vốn là bị trói ném xuống đất, cặp mắt rung rung vô cùng tuyệt vọng, nghe Mộ Lam Yên nói thế, cặp mắt lập tức sáng lên nhìn về phía đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tổ Quý Tổ Quý

Editor: trang bubble ^^

Lúc Lạc Hề sinh ra, đã khắc chết mẹ đẻ của mình, phụ thân không đau bà nội không thương lẽ loi hiu quạnh sinh sống đến mười tuổi. Sau đó, cha đẻ lại lấy vợ một nhà, lại sinh ra một đứa con trai, địa vị Lạc Hề ở nhà bọn họ càng thêm hèn mọn. Theo em trai lớn lên, mẹ kế càng ngày càng phách lối, cha đẻ bèn đưa nàng đến Mạnh phủ, ký Khế Ước Bán Thân cả đời. Không biết làm sao, mới vừa vận học được lau mắt nhìn về mặt thì nàng nghênh đón sự diệt môn của Mạnh phủ.

Mộ Lam Yên đợi ở trong phòng khách sạn của mình, đóng cửa lại tỉ mỉ nghe Lạc Hề đã từng trải qua. Trong lòng không khỏi than thở lại là một đứa bé số khổ.

Từ lúc Mộ Lam Yên dẫn Lạc Hề từ nơi người buôn bán về, đã là tình cảnh một buổi chiều. Nam nhân đếm tiền thấy các nàng dễ bắt nạt, bèn kêu giá lên cao. Cuối cùng giá tiền mua Lạc Hề, làm cho tất cả mọi người ở đây hít một hơi khí lạnh, rồi rít cảm thấy cũng chỉ là vì một tỷ nữ, căn bản không đáng. Chỉ có trong lòng bản thân Mộ Lam Yên hiểu, nàng mua người này, cũng chỉ là mua một đoạn hồi ức trước đây của mình mà thôi.

Đã sớm rửa sạch, Lạc Hề nước mắt lượn vòng đứng bỏ nhào về Mộ Lam Yên, đột nhiên phịch một tiếng đã quỵ gối trước mặt Mộ Lam Yên, cái trán chạm đất mạnh mẽ dập đầu một cái khấu đầu.

Trong lòng Mộ Lam Yên gọn sóng còn chưa vỗ bằng, thấy Lạc Hề làm đại lễ như vậy, bản năng thân thể nhảy lên từ trên ghế lui về phía sau vài bước: "Em đang làm gì vậy?"

Lạc Hề cũng không đứng dậy: "Cảm tạ tiểu thư chuộc em trở về, Lạc Hề không có gì báo đáp, cuộc đời này nhất định cố gắng hầu hạ tiểu thư!"

Thì ra là nhận chủ! Mộ Lam Yên vỗ vỗ ngực mình, cố gắng trấn an bản thân. Rồi sau đó đáy mắt thoáng qua một tia giáo hoạt, nàng tiến lên đỡ Lạc Hề dậy.

"Em quả nhiên không nhận ra ta là ai?"

Lạc Hề nghiêm túc lắc đầu một cái, mặt khổ qua nhìn Mộ Lam Yên muốn bật cười. Đưa tay vén lên tất cả tóc của mình, cho Lạc Hề nhìn một bên mặt, hỏi lần nữa: "Như vậy thì sao?"

Vốn là Lạc Hề đã cảm thấy nhìn vị tiểu thư này cảm thấy rất quen mắt, lập tức phản ứng kịp chính là thiếu hiệp Mộ Lam hóa thân nữ trang, kinh ngạc miệng há lớn lên bèn muốn rút lên.

Mộ Lam Yên tay mát lạnh lệ tiến lên che kín đôi phương, một đôi mắt gảo hoạt gian gảo nhìn chăm chăm ánh mắt Lạc Hề tràn đầy kinh hoàng. Nàng đương nhiên phải sợ, đêm tối gió to kia chính là cảnh tượng lúc giết người, đoán chừng là con ác mộng đi theo nàng cả đời. Người mang tội giết người trước mắt đêm hôm đó máu me đầy người giờ phút này lại dựa vào nàng gần như vậy.

Mộ Lam Yên cảm thấy, Lạc Hề không ngắt xu, đã rất cho nàng mặt mũi rồi.

"Đầu tiên, ta nghĩ em nhất định là nhớ lại chuyện đêm hôm đó đúng không?" Mộ Lam Yên hỏi dò, Lạc Hề nháy mắt mấy cái bày tỏ trả lời.

Rồi sau đó lại nghe thấy Mộ Lam Yên tiếp tục nói: "Hiện tại quan hệ của chúng ta là ta là chủ em là bộc, cho nên em muốn thông đồng làm bậy với ta thật sao?"

Lạc Hề lại nháy mắt mấy cái, cũng không lâu lắm lại thật giống như phản ứng kịp liều mạng lắc lư đầu.

Mộ Lam Yên nhìn cô nương ngây ngốc như thế, không khỏi nhếch miệng nở nụ cười: "Tốt lắm, chỉ cần bây giờ em không lớn tiếng gọi ra khiến người khác đi vào, ta sẽ bỏ qua cho em. Nếu như em đồng ý thì gật đầu một cái, nếu không đồng ý vậy ta sẽ đưa em đi hầu hạ Mạnh thị, lão bà của Lâm Khòa!"

Giọng điệu của Mộ Lam Yên nửa mang uy hiếp, Tiểu Lạc Hề bị dọa sợ đến thiếu chút nữa thì muốn khóc lên, liên tục không ngừng nháy mắt đến mấy lần, mới coi như thoát khỏi lòng bàn tay của Mộ Lam Yên. Ngay lập tức trong miệng hô hấp được không khí mới mẻ, bèn trốn ra vài bước, vẫn là một đôi mắt hoảng sợ nhìn lom lom.

Mộ Lam Yên nhất thời cũng không gấp gáp giải thích, mắt thấy Lạc Hề chạy trốn tới trong góc, đôi tay gắt gao giữ chặt cái giá thau rửa mặt, cười yếu ớt một hồi lại trở về ngồi trên cái băng, rót cho mình một chén nước trà.

Lạc Hề nuốt xuống nước miếng nhiều lần, mới bình phục tâm tình ngay sau đó, nhắm mắt nhìn Mộ Lam Yên y hệt một người không có liên quan vậy. Khi nam tử quý mến ngày xưa đột nhiên biến thành nữ tử, trong lòng tự nhiên rất là mâu thuẫn.

Tiểu cô nương như vậy, tâm tư thuần lương như suối trong chảy xuôi giữa núi xuống, muốn thu phục nhất định là phải uy hiếp bên trong có một ít đường. Đối phương sẽ mang ơn cảm giác bản thân là phụ mẫu tái sinh bọn họ. Thời gian Mộ Lam Yên uống một ngụm trà, Lạc Hề hiển nhiên đã làm xong đấu tranh tư tưởng, bộ dáng khéo léo đi tới trước mặt Mộ Lam Yên, mặc dù khóe mắt còn treo giọt nước mắt, nhưng giọng cũng không còn sợ hãi hết như trước vậy.

Mộ Lam Yên an ủi một hồi lâu, giải thích một hồi lâu, Lạc Hề mới chậm rãi tiếp nhận chuyện xảy ra ngày đó là thật sự buộc lòng phải làm vậy. Hơn nữa trong lòng chính nàng cũng hiểu, ngày đó Lâm Khòa có ý hại bọn họ. Trong thời gian bị giam giữ đây, nàng cũng từ từ phản ứng kịp tại sao lão gia bắt hai người trở về, một người trong đó chạy thoát, một người khác vậy mà lại đã chết ở trong phòng khách trong phủ bọn họ. Một lần cho là nàng hại chết bé trai kia, rơi vào trong tự trách thật sâu.

Mộ Lam Yên thấy lòng nha đầu kia tâm đã bị vuốt phẳng xấp xỉ rồi, mới mở miệng hỏi thăm chuyện vẫn muốn hỏi: "Sau khi ta đi, em vẫn ở trong phủ. Ta muốn hỏi là, một đứa bé khác cùng bị bắt với ta vào đó như thế nào rồi?"

Vương Mãng đã sớm chết rồi, trong nội tâm Mộ Lam Yên hiểu vô cùng rõ ràng, hỏi như vậy, cũng chỉ là để cho trong lòng nàng dễ chịu hơn một chút. Lạc Hề cũng không biết dụng ý của Mộ Lam Yên nói như thế, tạm thời cho là không biết Vương Mãng chết rồi, trừ trừ một hồi lâu, mới rù rì nói.

Ngày hôm sau Mộ Lam Yên chạy trốn, người làm bên trong Mạnh phủ đã phát hiện lão gia và phu nhân của mình đều chết hết. Kỳ quái chính là, trang ## bubble Lâm Khòa cũng không phải chết ở trong phòng khách của Mộ Lam Yên, mà là bị phát hiện ở trong phòng của hắn.

Đáy lòng Mộ Lam Yên suy nghĩ, nhất định là có người động tay chân. Nhìn Lạc Hề vẫn nghẹn ngào nói chuyện, nàng lại cảm thấy nơi nào đó có chút không đúng: "Vì sao em không khai ta ra?"

Lạc Hề có chút kinh hoàng lập tức trốn tránh tầm mắt của nàng, lại để cho Mộ Lam Yên tóm gọn. Giọng Mộ Lam Yên hỏi thăm lại tăng nhiều thêm mấy phần nghiêm túc, nha đầu kia bèn nói thẳng ra toàn bộ.

"Sau khi bắt lại, ở trước mặt em bị hỏi thăm, một nam tử áo đen đột nhiên tìm được em, nói để em làm như không thấy chuyện của Lâm lão gia. Khi đó em thấy khẩn trương, bèn nghe lời của hắn, không nói ra."

"Em nói là, có người sớm nói cho em thông suốt?" Mộ Lam Yên cảm thấy thật là kinh ngạc.

"Đúng vậy."

"Vậy em có thể nhìn rõ người nọ là ai?"

Lạc Hề lắc lắc đầu, bộ dáng thoáng chút dăm chiêu: "Chỗ chúng em bị giam quá tối, em không thấy rõ. Chỉ biết là một âm thanh đặc biệt dễ nghe, hơn nữa nam tử rất cao. Chỉ là khi đó thật sự là cực kỳ sợ, mỗi ngày buổi tối đều thấy nằm mơ ác mộng thấy Lâm lão gia máu me đầy người hỏi em tại sao không cứu hắn. Em...em..."

Mộ Lam Yên thấy nàng lại sắp nước mắt rơi như mưa, vội vàng mau chóng an ủi nàng lần nữa, ôm tiểu nha đầu đầu ở ngực của mình, một tay nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của nàng.

Đội nàng khóc đủ rồi, lòng đi theo Mộ Lam Yên cũng đã định ra rồi. Dù là nàng hiểu biết rõ ràng, trên tay tiểu thư của mình dính máu người, nhưng cũng không quan trọng, tối thiểu bây giờ nàng là an toàn.

Lạc Hề sửa sang xong dung nhan thất lễ mới vừa rồi của mình, đột nhiên lại là phịch một tiếng quỵ xuống.

Mộ Lam Yên có chút khó có thể suy nghĩ tâm tư của nha đầu trước mắt này rồi, vốn là ý đồ của nàng mua nha đầu này, không phải là bởi vì lớn lên giống Tô Quý, hơn nữa tâm tư vô cùng thiện lương. Hiện tại thu làm nữ tỳ thân cận chăm sóc nàng, ngày sau đội nàng rồi khỏi bên cạnh Mẫn phu nhân, cũng thuận tiện có một Ngao phủ có thể chứa chấp nàng làm nha hoàn.

Nhưng mà giờ phút chung đụng đơn độc vẫn chưa tới một canh giờ này, lại quỵ hai lần! Khiến Mộ Lam Yên trải qua sinh hoạt mười năm không bị ràng buộc như nhân văn đã hạc thật sự có chút không chịu nổi.

Vừa định cúi người đỡ Lạc Hề dậy, một câu như sấm sét giữa trời quang làm cho nàng sững sờ có định ở điểm bắt đầu.

"Từ lúc nô tỳ bị tiểu thư mua, chính là được sống lại. Tiểu thư gặp em liền kêu tên Tô Quý, nếu như tiểu thư không ngại, ngày sau nô tỳ đổi tên Tô Quý, xin tiểu thư thành toàn!"

Mộ Lam Yên si ngốc nhìn người quỵ lạy dưới chân, suy nghĩ nhưng không cách nào khắc chế bay bổng trở về trước kia.

Ở trong cung Khôn Ninh, nàng bởi vì khó sinh mà âm thanh khàn giọng gào thét hết sức, rung động tim của mỗi người tại chỗ. Tô Quý đã sớm không để ý chủ tớ phân biệt quỵ rạp xuống trước mặt giường phượng của Mộ Lam Yên, cặp mắt khóc còn sưng hơn Mộ Lam Yên, nắm chặt tay của đối phương không biết kêu gào bao nhiêu lần: "Nương nương, ngài lại dùng chút sức lực, ngài dùng sức chút đi!"

Cả đêm giày vò, Mộ Lam Yên đã sớm không có hơi sức.

"Tô Quý, Tô Quý, em nghe đây, nếu như mà ta và đứa bé chỉ có thể bảo vệ một người, em nhất định phải nói với bà mẹ, bảo vệ nhỏ. Em nghe chưa?"

"Không thể, không thể, cho dù muốn bắt mạng Tô Quý đáp lại, cũng phải bảo vệ nương nương bình an!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thiết kế cướp người

Editor: trang bubble ^^

Một đời trước, Tô Quý gào thét vẫn còn vang vọng ở bên tai Mộ Lam Yên, hai người họ đã bị Tiểu Thúy được Mẫn phu nhân phái tới mời đến gian phòng của Mẫn phu nhân.

Lạc Hề được Mộ Lam Yên đồng ý, chính thức đổi tên là Tô Quý.

Lúc ra cửa Mộ Lam Yên nhìn Tô Quý dùng khăn lông nóng đắp đôi mắt khóc sưng đỏ một cái, trong lòng đột nhiên suy nghĩ một chuyện. Nếu cứu Tô Quý ra, như vậy thì thể Vương Mãng tạm thời không biết ở nơi nào, chính là một tảng đá lớn đè ở ngực nàng. Ghé vào bên tai đối phương nhẹ nhàng nói mấy câu, mới rời khỏi gian phòng.

Gian phòng của Mẫn phu nhân là một phòng sang trọng nhất của khách điểm. Ba mặt gần cửa sổ, lúc này mở ra, thỉnh thoảng gió nhẹ lạnh thấu tim thổi vào, kết hợp với mùi thơm ngát mà bên trong phòng vốn có, làm cho người ta cảm thấy rất là thoải mái. Chỉ là không khí bên trong căn phòng có hơi quái dị, vào cửa là có thể thấy hai tỳ nữ mặt không có cảm xúc gì đứng trước cửa. Chắp tay chữ thập đặt ở bụng, một đôi mắt ngơ ngác không hề sáng bóng nhìn chăm chăm về phía trước, mà bên trong một tấm bình phong không lồ ngăn ở cửa không nhìn thấy người. Âm thanh bên trong còn lại trừ gió lay động mảnh châu phát ra tiếng leng keng thì không còn có những âm thanh khác.

Không phải nói Mẫn phu nhân bảo các nàng tới đây sao?

Đôi mắt Mộ Lam Yên nghi ngờ trông liếc mắt nhìn về phía Tiểu Thúy, không chờ mở miệng hỏi thăm, Tiểu Thúy bèn nhỏ giọng dùng tay ra hiệu với bọn họ, bảo các nàng chờ đợi tại chỗ, một mình đi vào.

Chỉ là một lát, phía sau bình phong liền vang lên tiếng dễ nghe của Mẫn phu nhân.

"Yên Nhi, vào đi."

Mộ Lam Yên dẫn Tô Quý vòng qua bình phong, mới thấy thì ra là Mẫn phu nhân ngồi xếp bằng ở phía sau bình phong này, trước người để một bàn thấp, trên mặt bàn thấp có một lư hương nhỏ lượn lờ bốc lên đàn hương. Mộ Lam Yên nhìn một chút bèn nhận ra đó chính là chỗ nàng ở sau khi tỉnh lại, trong phòng lần đầu tiên nhìn thấy chính là cái vật nhỏ kia, là một chế phẩm kim loại, tên gọi lư hương hoa sen. Cánh sen từng mảnh từng mảnh hướng lên trên, tự nhiên khê thu nhỏ miệng lại, có vẻ hết sức trang trọng. Cánh sen thân lò có tổng cộng năm tầng, đan xen hợp lý, dưới có ba tầng nền đài liên kết một thể, tỷ lệ thỏa đáng, trầm ổn trang nhã.

Mẫn phu nhân khẽ gật đầu, coi như là đáp lại hành lễ của hai người Mộ Lam Yên, lệnh Tiểu Thúy đến trong phòng cầm mấy nệm êm, bèn để cho cái con to lớn đồng thời ngồi trên mặt đất.

Trong lòng Mộ Lam Yên biết vì thay nàng chuộc Tô Quý về, Mẫn phu nhân đã xài hết tất cả tiền. Cũng không phải lo lắng Mẫn phu nhân đau lòng tiền, mà nàng cảm giác mình lợi dụng lòng đồng tình của Mẫn phu nhân như vậy để cho nàng miễn phí đổi được vật cần tìm, trong lòng rất là lo lắng.

Cho nên giờ phút này nhìn về về mặt Mẫn phu nhân, nhiều hơn mấy phần thủy mị, có lẽ nàng đang từ từ tiếp nhận vị mẫu thân thỉnh linh xuất hiện này.

Mẫn phu nhân quét mắt một cái hai nha đầu tuổi xấp xỉ trước mặt, cười nhạt một tiếng: "Nha đầu này quả nhiên là mua được đáng giá, Yên Nhi thật là hài lòng?"

Trong lòng Mộ Lam Yên thoáng dâng lên một dòng âm áp, ngoái đầu liếc nhìn lại một phen cặp mắt Tô Quý còn hơi có ứng đo: "Tạ mẫu thân ban ơn."

Tô Quý dĩ nhiên biết vị phu nhân thoát nhìn rất là ưu nhã trước mặt này, chính là chủ chân chính mua nàng phía sau. Hai tay lập tức chấp ở trước người, quỳ thân thể lại làm một đại lễ với Mẫn phu nhân: "Tỳ nữ cảm ơn phu nhân, phu nhân vạn phúc an khang."

Ở bên ngoài, từ trước đến giờ Mẫn phu nhân không thích những thứ ba quỳ bầy lạy chín dập đầu gì đó kia, đưa tay đỡ Tô Quý dậy bèn bắt đầu hỏi tên họ, nghe nói sau lại cảm thấy tên quá tuyệt diệu. Dù sao nàng cũng là một người thích thanh lịch, mà khi thấy viên mắt Tô Quý ứng hồng, không tránh khỏi hỏi lên.

"Mắt ngươi đây là xảy ra chuyện gì?"

Trước khi Tô Quý trả lời, liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên vẫn cười yếu ớt đối diện, thấy đôi phương truyền cho nàng ánh mắt khẳng định thì vuốt lên trái tim đang đánh trống trong ngực kia: "Không đối gạt phu nhân, kì thực tỳ nữ còn có một ca ca."

Mẫn phu nhân cau mày, giành hỏi: "Ca ca ngươi thì sao, vì sao để cho ngươi khổ sở đến nước này?"

"Hai ngày trước, ca ca vốn là tới Yên Thành này thăm nô tỳ, nhưng không nghĩ mới vừa ở lại một ngày đầu, Mạnh phủ đã bị diệt môn, mặc dù cả đám người làm chúng ta không có bị độc thủ. Đáng thương ca ca kia của nô tỳ lại đã bị chết ở tại Mạnh phủ. Hơn nữa, bởi vì nha môn cũng không có tìm được chứng cứ chứng thật thân phận của ca ca nô tỳ, giờ phút này đặt ở trong nha môn. Đáng thương mẹ già của ta ở nhà một mình, còn chưa biết chúng ta xảy ra biến cố lần này....."

Tô Quý càng nói càng bi thương, nước mắt như đậu nành tí tách rơi xuống. Mộ Lam Yên thấy nên mình ra tay, một đưa tay ôm Tô Quý vào lòng, một đôi mắt trong suốt khiến Mẫn phu nhân nhìn cũng là đầm đìa đáng yêu.

"Mẫu thân, con vốn thật vất vả mới trấn an được Tô Quý ở trong phòng, ngươi vừa nói như vậy, thật....."

Mộ Lam Yên cố ý không nói cho hết lời, hồng vành mắt làm bộ nói không được, cùi cái trán xuống cũng là đang len lén lau nước mắt.

Mẫn phu nhân chắc lưỡi hít hà, thật sâu cảm giác mình nói sai. Tỉ mỉ hỏi một lúc lâu, Tô Quý Tài trần thuật từng cái ngọn nguồn đã sớm chuẩn bị xong cho Mẫn phu nhân nghe.

Tiểu Thúy đang ở một bên, vừa thay họ châm trà, vừa tỉ mỉ lắng nghe họ nói những lời đó. Đôi mắt sáng thâm ý nhìn Mộ Lam Yên một lúc lâu, cuối cùng lại vẫn không có mở miệng nói cái gì.

Thấm thoát, mặt trắng sáng trong đã sớm leo lên đỉnh đầu. Ở bên ngoài thu xếp đồ đạc, Dung Thố đi vào nhắc nhở mấy lần, Mẫn phu nhân mới nòng đậm mỗi một chút để hai người Mộ Lam Yên đi về nghỉ.

Lúc gần đi, đưa tiễn tới cửa, Mẫn phu nhân lại gọi các nàng lại: "Tô Quý, nếu ngươi lựa chọn đi theo Yên Nhi, vậy gần đây cũng nhất định phải cố gắng thay ta chăm sóc nàng. Về phần ca ca đáng thương kia của ngươi, trang ## bubble hai bé gái như các ngươi nhất định là không đấu lại với nha môn. Nếu không trả thi thể của ca ca ngươi về, chỗ này ta có một tấm lệnh bài, các ngươi tạm cầm đi dùng trước, ngày mai xử lý xong chuyện, thì theo chúng ta cùng trở về kinh đô được không?"

Nhìn Mẫn phu nhân đã cầm một tấm lệnh bài đồng ở trên tay, hai người Mộ Lam Yên hai mắt nhìn nhau một lúc lâu.

Mộ Lam Yên vốn chỉ muốn Mẫn phu nhân tốt xấu gì cũng là phu nhân quan viên chính tam phẩm ở kinh đô, nếu là nàng ra mặt, nhất định có thể giúp nàng tìm về thi thể của Vương Mãng, đến lúc đó, nàng sẽ có thể thoát thân rồi đi. Mà lúc trước họ hàn huyền lâu như vậy, cũng không thấy Mẫn phu nhân có ý tứ ra tay giúp đỡ, nàng đã sớm bỏ qua con đường này. Nhưng không ngờ, cùng đường bí lối nghĩ ngờ không có đường, hi vọng thêm một thôn!

Chuẩn bị muốn đi, Mẫn phu nhân lại ra tay rồi!

Tổ Quý thức thời lập tức quỳ người xuống đi vội vàng đội ơn nói cảm ơn. Sau lưng Mẫn phu nhân, Tiểu Thúy một cái đã nhìn hiểu Mẫn phu nhân cầm trên tay là vật gì, vừa định mở miệng ngăn cản, lại bị Mẫn phu nhân không tiếng động ngăn trở.

Đội hai cô nương tuổi xấp xỉ kia càng đi càng xa, Tiểu Thúy mới có thể đi lên phía trước cùng nhau đáp lời với Mẫn phu nhân. Một đôi mắt sâu kín nhìn họ đi vào phòng, mới mở miệng: "Vì sao phu nhân này giao đồ vật quan trọng kia cho người ngoài như hai người bọn họ?"

Ánh mắt Mẫn phu nhân co rụt lại, thu hồi tầm mắt bên xoay người quay về phòng của mình: "Yên Nhi, nàng không phải người ngoài."

Tiểu Thúy bắt đầu nhìn bóng dáng của phu nhân mình, cũng sẽ không nhiều lời thêm. Chỉ là nhàn nhạt thở dài một hơi, nàng thay Mẫn phu nhân đóng cánh cửa lại bên cùng Dung Thổ trở về gian phòng của mình.

Ngày hôm sau mặt trời mới vừa vạn dâng lên, Mộ Lam Yên và Tổ Quý bèn thu dọn đồ đạc xong sớm một chút xuất hiện ở trước mặt phủ nha Yên Thành.

Nàng cũng không có kinh động bất cứ người thuộc hạ nào của Mẫn phu nhân, chỉ là vì không quấy rầy giấc ngủ yên tĩnh của Mẫn phu nhân. Trong tay nắm thật chặt lệnh bài có khắc hai chữ Ngao Thập, trong lòng vẫn còn có chút lo lắng. Dù sao nàng với Ngao Thập không có chút quan hệ nào, ngộ nhờ người khác nói nàng là giả mạo, không mang thi thể Vương Mãng ra không nói, chính mình còn phải hao tổn tiền, cuối cùng còn phải phiền Mẫn phu nhân đến đây cứu.

Sáng sớm, đường phố có một mùi hoa nhàn nhạt thấm vào ruột gan, nơi mấy dặm chung quanh cũng bị sương mù mỏng lung bao bọc. Nơi này không phải khu chợ náo nhiệt, người đi đường tùm năm tùm ba, đang không ngừng băng qua trong tầm mắt mơ hồ.

Lông mi của Mộ Lam Yên bởi vì khói mù, lấy dính chút giọt sương. Nháy mắt là có thể rõ ràng cảm nhận được giọt nước đọng vào da dẻ mang tới cảm giác lạnh băng.

Tổ Quý đứng ở phía trước đánh trống, có chút trừ trừ liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, sớm như vậy, trong nha môn lão gia còn chưa tỉnh đâu?"

Tổ Quý luôn là cẩn thận quy củ như vậy. Mộ Lam Yên lắc lắc đầu cũng không nói chuyện. Coi như sớm nữa, nàng cũng muốn đánh trống này. Trước đó bởi vì rất nhiều việc, trì hoãn lúc lâu, từ lúc tối hôm qua tiếp nhận lệnh bài trong tay Mẫn phu nhân, nàng đã luôn sốt ruột ngủ không yên. Giống như lấy được cái chìa khóa tiến vào nha môn, hận không thể sớm một chút nhìn thấy Vương Mãng!

"Tùng—tùng—tùng—" ba tiếng đánh trống nặng nề mà lại gây chú ý cho người ta, đưa tới không ít người đi đường quan sát.

Mộ Lam Yên cứng rắn lên tiếng, đầu gối phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, nhắm về cửa biển có viết "Nha môn Yên Thành" phía trước, lớn tiếng bi thương hô: "Thanh thiên đại lão gia, dân nữ có oan phải báo!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đại náo phủ nha

Editor: trang bubble ^^

Cũng may, khoảng cách phủ nha này và khách điểm Mộ Lam Yên cư trú cách nhau khá xa. Nếu không nàng cũng biết, hai người bên cạnh Mẫn phu nhân kia do Ngao Thập phái tới bảo vệ nàng kiên quyết là sẽ không mặc cho họ cầm lệnh bài của Mẫn phu nhân làm loại chuyện này!

Bên trong phủ tri huyện bản địa, Trang Lệnh còn đang trong giấc mộng, đã bị một đợt tiếng đánh trống nặng nề, dọa sợ đến cả người đầy cơ trí nhảy lên từ trên giường, làm tỉnh giấc phu nhân bên cạnh.

Trong mơ mơ màng màng, La thị nhìn tướng công của mình hai mắt vô thần, cả mặt hốt hoảng không ngớt, nhìn chăm chú vào phía trước, lập tức đã cho rằng trúng tà, tỉnh cả ngủ chống người lên: "Lão gia, ông làm sao vậy?"

Nghe thê tử kêu gọi, Trang Lệnh mới gọi ý thức đi vào cõi thần tiên trở về, vẫn cả mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm La thị như cũ, tí mị nghe một phen mới mở miệng: "Phu nhân, bà thực sự nghe phía bên ngoài có tiếng gì đó không?"

La thị cũng là nín thở, nghiêng tai lắng nghe, nhưng cái gì cũng không nghe thấy: "Nơi nào?"

"Phía trước phủ nha," Trang Lệnh bình tĩnh nói: "Hình như có người đang đánh trống."

"Lão gia, ông là nằm mơ thôi. Hậu viện và tiền viện của chúng ta cách xa nhau mấy cái phòng ốc, có người đánh trống cũng sẽ không truyền tới nơi đây. Hơn nữa, bây giờ mới sáng sớm, ai sẽ nhảm chán mà đánh trống như vậy chứ."

La thị dứt lời, bèn lật người tiện đà nằm xuống. Trang Lệnh vẫn cảm thấy ngực có chút buồn phiền khó chịu mãi, lập tức vén chăn lên định xuống giường đi một chút. Mới vừa chưa kịp mang xong một đôi giày, ngoài cửa đã truyền đến người làm của mình cấp báo!

"Bẩm lão gia, có hai cô gái gây chuyện ở cửa nha môn, nhất định nói có oan tình muốn báo!"

Mặc dù Trang Lệnh không phải một người làm quan thanh liêm, liêm khiết nhưng cũng không phải là một người không phân biệt được phải trái đối trắng thay đen. Cho nên nghe người làm báo lại, hấn vội vàng rời giường, không để ý tới phu nhân đang ở bên cạnh vẫn còn đang nghỉ ngơi, đã lệnh người làm vào phòng vội mặc cho mình. Không tới một chút thời gian, hấn cũng đã đi tới cửa nha môn ở tiền viện.

Cách cửa nam màu son vừa dấy vừa nặng, đã có thể nghe được rõ ràng lời mà một người con gái đang bị thương kêu lên ở ngoài cửa, thỉnh thoảng còn kèm thêm tiếng khóc yếu ớt.

Mộ Lam Yên đã sớm không quan tâm sau lưng có bao nhiêu người đang vây xem, phía trước thì có người làm trong nha môn mở cửa ra nhìn họ, nói một câu: "Vậy thì đi mời tri huyện đại nhân rời giường." Nàng bèn kêu Tổ Quý đi tới bên cạnh mình, hai người thê lương bi ai, vừa khóc lại kêu, làm cho người ta nhìn cảm thấy trong lòng khó chịu biết bao.

Một đợt tiếng nặng nề cửa chính mở ra, Trang Lệnh cả người trang phục lão gia quan phủ đã xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Đỉnh đầu mũ cánh chuồn, quan phục màu tím đen, trước ngực thêu một mảng trang trí thái dương nổi lên sáng sủa lớn, hai tay chấp sau lưng, xem ra rất là oai phong lẫm liệt!

"Người phương nào đánh trống kêu oan ở cửa chúng ta?" Trang Lệnh thổi râu mép đen trắng bao quanh, mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm hai người Mộ Lam Yên hỏi.

Mộ Lam Yên ưỡn thẳng sống lưng lên, chợt lau đi nước mắt trên mặt, bộ dáng đứng mực: "Hai ngày trước, đại ca của ta tới yến thành nhưng không ngờ đã bị chết ở tại Mạnh phủ thành Tây. Lần này ta đến đây, đặc biệt là vì nhận thi thể của hấn về!"

Trang Lệnh tuổi tác đã cao, trên mặt tràn đầy nếp nhăn không nhìn ra rốt cuộc là cảm xúc gì. Có điều nghe Mộ Lam Yên nói đến Mạnh phủ, con người đột nhiên chợt thu lại, quét mắt một vòng dân chúng càng ngày càng nhiều bên ngoài, lo lắng có kẻ tò mò nẩy sinh chuyện lời thôi, bèn sai người dẫn hai người bọn họ vào bên trong phủ.

Mộ Lam Yên và Tổ Quý nhìn nhau một cái, trong lòng sợ hãi than không ngờ sẽ dễ dàng để cho họ đi vào như vậy, rất nhiều lời kịch đối đáp tốt lúc trước cũng còn không kịp dùng tới, đã chào cảm ơn trước thời gian rồi! Lập tức cũng không để cho họ do dự nhiều, đi theo hai gã sai vặt ăn mặc đồ thường bèn đi vào.

Vừa bước vào cửa chính phủ nha, sau lưng gã sai vặt giữ cửa bèn đóng nó lại. Nghe cửa gỗ va chạm bịch một tiếng, Mộ Lam Yên theo bản năng quay đầu lại, nhìn tới phía cửa lớn đóng chặt một cái. Lúc đầu, hai người họ làm ra tiếng động lớn thế này ở tại cửa ra vào, vốn chính là muốn thật nhiều nhân chứng, khiến phủ nha này thả người nhanh lên một chút. Từ khi còn bé, nàng trong lúc lo lắng làm ra vẻ sau sự kiện Mã thị đánh Lăng Hồ kia, nàng đã hiểu sức mạnh đám người là vì đại! Có lúc, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, so với nàng nói khéo như rót thì hay hơn nhiều.

Nhưng lập tức..... Lại bị đóng cửa ngăn cách?

Trang Lệnh tinh bơ liếc mắt nhìn họ một cái, xoay người cong khoe miệng tràn đầy ảo não đi thẳng vào bên trong.

Tổ Quý có chút chột dạ cúi đầu xuống. Mộ Lam Yên vỗ vỗ mu bàn tay của Tổ Quý, lúc lòng ngón tay lạnh băng chạm đến đôi phương, lại làm cho đôi phương chợt giật mình thu hồi hai tay nắm chặt quyền ở một chỗ.

Mộ Lam Yên lúng túng nhìn phản ứng của Tổ Quý, cũng bèn không nhiều lời thêm nữa. Nàng vốn định an ủi Tổ Quý, nhưng không ngờ mình và nàng còn chưa tạo thành ân ý, không an ủi thành công, ngược lại làm nàng sợ.

Sau khi tiến vào cửa, chạm mặt là một bình phong cảnh đá có viết chữ to "Công chính" màu đen, hai bên chia ra có con đường, mấy bồn trúc bách bầy biện theo thứ tự. Phía sau chính là chỗ làm việc thường ngày của phủ nha Yến Thành, ba gian phía trước phòng ốc lớn nhỏ, hai gian bên cạnh đều có lan can vây quanh, chỉ giữ lại trung gian để cho người ta đi lại. Mà ở ngoài công đường, còn có hai cái hành lang không rộng lắm, quẹo khúc quanh kéo dài đến bên trong. Bầu trời vẫn chưa hoàn toàn sáng lên, cho nên tối như mực không thấy rõ đó là đi về nơi nào.

Sau khi Trang Lệnh dẫn mọi người trở lại trên công đường, chính là quen cửa quen nẻo ngồi ở vị trí của mình. Vừa gõ thước gỗ trên bàn dài phát ra âm thanh lớn, lại dọa Tổ Quý sợ hết hồn.

Bây giờ còn rất sớm, trên công đường chỉ có Trang Lệnh với mấy người làm bên trong phủ.

"Dưới đài là người phương nào, vì chuyện gì?"

Mộ Lam Yên đứng vững, đưa tay cầm hai tay của Tổ Quý, dùng nhiệt độ của bàn tay, dần dần làm ấm dần nha đầu thoát nhìn có chút ngơ ngác bên cạnh kia.

Tổ Quý lấy lại tinh thần, đối mặt cặp mắt dịu dàng của Mộ Lam Yên kia.

Trang Lệnh thấy các nàng chậm chạp không mở miệng, lại không nhìn được gõ bàn một cái: "Hai người các ngươi không phải là có chuyện muốn nói

sao? *d&d#l@q^d<.com> Có chuyện nói mau có rắm mau thả!"

Mộ Lam Yên thấy thái độ phách lối kia, ổn định tâm thần một chút: "Ta muốn thỉnh cầu lão gia nha phủ, trả ca ca của tỳ nữ ta lại cho nàng ấy."

Trang Lệnh nhướng mày, nhìn chằm chằm Mộ Lam Yên nói: "Mới vừa rồi ở ngoài cửa, không phải nói là ca ca của người sao? Thế nào đột nhiên biến thành ca ca của tỳ nữ người rồi!"

"Tỳ nữ của tiểu nữ tử nhất gan, nhưng lòng lại vẫn vương ca ca ruột một ngày không mờ yên mà đẹp thì nàng ấy một ngày không cách nào gặp mặt mẹ già trong nhà. Cho nên mới vừa rồi ở bên ngoài, ta bèn nói dối."

Mộ Lam Yên vừa dứt lời, trên công đường thước gỗ gõ vang lần nữa: "Điều nữ lớn mật! Chẳng lẽ các người không biết kết quả lừa bòn quan ra sao!"

Không khí dần dần trở nên căng chặt, trong lòng Mộ Lam Yên hiểu, loại thời điểm này, nàng với Tổ Quý nên lập tức quỳ xuống, cầu xin lão gia phủ nha nhẹ nhàng tha thứ. Nhưng mà nội tâm của nàng lại không để cho nàng làm như vậy, đời này, nàng cũng không thích cảm giác người khác cười trên đầu nàng!

Trong lòng Trang Lệnh rất là căm hận nhìn chằm chằm hai cô gái dưới đường quấy nhiễu giấc ngủ yên tĩnh của hần kia. Vụ án Mạnh phủ vẫn có rất nhiều điểm nghi ngờ. Ở trong buổi tối hôm hần tiếp nhận vụ án này, đã không hiểu ra sao bị một người áo đen uy hiếp, lệnh hần khiêm tốn xử lý chuyện này. Nếu không thì sẽ khiến cả nhà già trẻ của hần cùng nhau hạ táng theo người của Mạnh phủ!

Hần tự biết lớn tuổi ngồi lên chức tri huyện phủ nha, đã là không dễ. Hơn nữa, người tới còn từng tỏ rõ thân phận không tầm thường, người sáng suốt một chút đã hiểu rõ, chuyện Mạnh phủ nhất định là không trốn thoát liên quan với bọn họ.

Vì vậy để đạt được mục đích bảo toàn người nhà, hôm sau hần bèn phái đưa đi rất nhiều tin đồn, mê hoặc tầm mắt mọi người. Chính hần lại qua loa thu dọn những người liên can với gia tộc Mạnh thị, liên lạc họ hàng bên Mạnh phủ tới đây nhận thi thể.

Nhưng kì lạ, duy chỉ có nhiều thêm một thi thể tiểu nam như vậy, họ hàng bên Mạnh phủ thế nào cũng không chịu thay hần nhận đi. Trang Lệnh lo lắng người này có thân phận khác thường, cho nên vẫn để lại ở trong phủ nha, chưa từng nói với người ngoài. Trước mắt đột nhiên có người tới nhận khiến hần cảm thấy rất là không ổn.

Mộ Lam Yên vẫn nhìn chằm chằm vào thái độ của Trang Lệnh, thấy hần làm bộ hung ác, lại vẫn bộc lộ ra chán chờ. Suy nghĩ một lúc, mới mở miệng: "Chúng ta....."

Mới vừa thổ lộ hai chữ, từ sau lưng truyền đến tiếng một người con trai hô to, cắt đứt lời nói của nàng.

"Lão gia, lão gia, thứ cho tiểu nhân tới chậm!" Nghe tiếng, là một nam tử trung niên gầy bộ dáng ăn mặc thư sinh, đỉnh đầu cầm một cành gỗ đào ở trên búi tóc rất là dễ coi, bởi vì một đầu cành đào lại treo một cái lá xanh biếc, nhưng nhìn ra được hần là cố ý cái trang đi tới.

Mộ Lam Yên nhìn hoá trang hoa tuyệt thế này, thấy hần đi tới bên cạnh các nàng, không nhịn được che miệng trộm nở nụ cười.

Đuôi mắt của nam tử nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh hần lại đang cười nhạo hần, vội vã không đi hỏi thăm người tới là ai, mắt hạt đậu lại chó cạy gần nhà giận dữ, rống to: "Trên công đường! Cô gái hương dã như các người đã không tuân thủ lễ pháp quý lạy triều đình quan phụ mẫu, lại còn đang che miệng cười trộm! Có ai không, làm cho các nàng quỳ xuống cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nên về rồi

Editor: trang bubble ^^

Hai ba bộ khoái không biết từ nơi nào nhô ra, dần dần đến gần Mộ Lam Yên. Mắt thấy sắp đụng đến họ, Mộ Lam Yên đột nhiên lấy kim bài trong ngực ra, giờ về phía trên công đường: "Lệnh bài Ngao Thấp phủ thừa Tông Nhân ở đây, ai dám lỗ mãng!"

Lời nói của Mộ Lam Yên vừa ra, khắp nơi đột nhiên yên tĩnh lại.

Bộ khoái vây ở bên cạnh Mộ Lam Yên đột nhiên giống như bị điểm huyết vị vậy, không dám nhúc nhích chút nào. Nam tử thư sinh còn phồng mũi trợn mắt trước đó, giờ phút này biểu cảm bộ mặt không dám tin tưởng nhìn chằm chằm họ.

Mộ Lam Yên cười hả hê, lại đổi lấy sự không tin của thư sinh nam tử. Sư gia căm hận đầy mặt muốn phun một bãi nước miếng ở trên mặt đối phương: "Người đi đâu lấy đến một khối đồng nát sắt vụn như vậy, đã thành là lệnh bài của đại nhân Tông Nhân phủ thừa rồi. Thật sự là muốn cho người ta cười đến rụng răng rồi! Người đâu, còn không mau bắt hai nữ tử hương dã bắt chước vương pháp, khi quân bùng bít người trên này lại!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Trang Lệnh vẫn không tỏ thái độ đột nhiên hô to một tiếng: "Dừng tay!", chính là gương mặt khó có thể tin đứng đây, rồi sau đó bước nhanh đi tới phía Mộ Lam Yên.

Sư gia chưa từng trải qua việc đòi, Trang Lệnh tự nhiên không phải thế. Lúc trước, hắn đã biết Nhị hoàng tử tới chơi, mấy lần tới cửa thăm viếng, cũng không thể thấy được hoàng tử diện hạ đã khiến hắn cảm thấy thất vọng. Hiện nay lại không nghĩ rằng Nhị hoàng tử chân trước mới vừa đi, lại đột nhiên xuất hiện một phủ thừa đại nhân, mặc kệ có phải là thật hay không, xác nhận một chút tóm lại không sai.

Sư gia vốn là phách lối, thấy bộ dáng Trang Lệnh như vậy, trong nháy mắt mất đi ngôn ngữ. Lúc này người như phỗng đứng tại chỗ mặc cho Trang Lệnh đi qua, đẩy về sau một cái, nói nường một cái mới đứng vững.

Trang Lệnh nhận lấy lệnh bài từ trong tay Mộ Lam Yên, nhìn tỉ mỉ trước sau một phen.

Phía trước là tên của Ngao Tháp, còn lại phía sau lệnh bài là dấu ấn của Ngao Tháp. Ấn ký kia, Trang Lệnh một cái đã nhìn ra quả thật xuất phát từ tay hoàng gia, tuyệt đối không phải ngụy tạo, lập tức chính là hai chân mềm nhũn té quỵ trên đất.

"Vi thần ra mắt Ngao nhị tiểu thư, tiểu thư vạn phúc an khang!"

Đứng ở một bên, tâm tình sư gia phức tạp đã không biết lấy cảm xúc gì để bày tỏ cảm giác trong lòng. Vốn là hắn vội vàng vàng xông tới, cũng bởi vì nghe người ta nói sáng sớm Trang Lệnh đang khai đường, hắn cho là hôm nay có vụ án gì quan trọng muốn bắt đầu thẩm, hắn ngủ quên tới trễ. Cho nên lúc thấy Mộ Lam Yên và Tổ Quý, hắn đã cho rằng đúng lúc nên biểu hiện một chút. Chưa từng nghĩ, hắn không cẩn thận lại dậm ở trên đầu thái tuế.

Ánh mắt Mộ Lam Yên yêu kiều khinh người quét mắt một vòng mọi người ở đây, trong lòng một lóe lên ý nghĩ khiến nàng đột nhiên bắt đầu không biết ý vị. Thi ra là nàng vẫn rất hưởng thụ cảm giác mọi người cúi người bái lạy, có một đôi trước đi theo vương giả tiếp nhận người khác làm lễ, vậy mà giờ phút này nàng lại quyền uy khi đó.

"Cho nên người biết làm như thế nào rồi chứ?" Giọng nói của Mộ Lam Yên cứng rắn hỏi.

Trang Lệnh đã biết được thân phận của đối phương, tự nhiên không dám trì hoãn lung tung, ngẩng đầu lên chính là chất vấn sư gia một tiếng: "Thi thể đưa bé mang về từ Mạnh phủ kia đâu?"

Sư gia nghe tiếng, đầu tiên là sững sờ rồi sau đó vẻ mặt đầy đau khổ, thật giống như khóc lên: "Lão gia, ngày hôm qua thì người dẫn dò ta sai người kéo thi thể kia ra ngoài đốt, ngài bảo ta đi đâu tìm thi thể cho ngài đây!"

"Chuyện này....." Lúc này, Trang Lệnh mới hồi tưởng lại, hôm đó người áo đen tới tìm hắn thì đã hạ lệnh bảo hắn đốt tất cả thi thể mang ra ngoài từ Mạnh phủ ra tro. Mạnh lão gia và một đôi nữ nhi nữ tể kia dĩ nhiên là bị bên họ hàng mang về. Mà kẻ không ai nhận lãnh để ở trong phủ nhà mấy ngày lại cảm thấy tanh hôi, quả nhiên là kéo ra ngoài đốt.

Thi thể không có, Trang Lệnh chỉ có thể khổ sở nhìn Mộ Lam Yên, chờ xử lý.

Mộ Lam Yên chợt ngã về phía sau, cũng may Tổ Quý nhanh tay đỡ nàng, mới không để cho nàng ngã trên mặt đất.

Mộ Lam Yên cảm thấy cánh mũi có chút chua xót đau đớn, khắc chế đôi mắt đầm lệ không để cho nó chảy xuống. Mấy ngày nay nàng nhọc nhằn khổ sở chờ đợi, không phải là vì tâm nguyện cuối cùng là mang Vương Mãng về quê nhà. Nhưng bây giờ, không mang được không để cho nàng nhìn Vương Mãng một lần cuối cùng, đã bị mọi người trước mắt thiêu thành một đồng bột.

Nàng cũng không hận người khác, chỉ hận mình tới quá muộn.

Tổ Quý nhẹ nhàng kêu nàng, Mộ Lam Yên mới ngạt nhiên thức tỉnh.

Giờ phút này nàng chỉ là một người cầm lệnh bài, thay tỷ nữ đòi hỏi thi thể của ca ca.

"Vậy các người nói, làm sao bây giờ?" Lời này là hỏi bọn họ, cũng là hỏi bản thân Mộ Lam Yên.

Sư gia phản ứng kịp, phịch một tiếng quỵ xuống trên đất, vội vàng nói: "Chỗ thiêu hủy chắc là còn có tro cốt đưa bé kia, nếu như không để ý, hiện tại ta bèn có thể dẫn bọn người đi lấy trở lại."

Chợt tới chợt đi lần qua lần lại, mặt trời vốn là che khuất ở trong tầng tầng sương mù dày đặc, rốt cuộc vén ra mây mù thấy ngày sáng tỏ!

Lấy được tro cốt, Mộ Lam Yên bèn tha cả đám người Trang Lệnh, dẫn theo Tổ Quý, cặp mắt vô hồn đi ở trên một đường nhỏ có chừng phù hợp hai cái bánh xe. Hai bên đều là núi non trùng điệp chất chồng, trước không thôn xóm, sau không nhà trọ. Trên đường, Tổ Quý cũng chỉ là không nói gì, đi sát ở đằng sau lưng Mộ Lam Yên. Chỉ là càng đi vào trong, trong lòng Tổ Quý lại càng thêm hốt hoảng.

Từ lúc tiếp nhận cái bình sứ này, trạng thái của Mộ Lam Yên giống như bảy phách mất sáu. Hơn nữa, chính là bộ dáng này đã dẫn Tổ Quý đi ước chừng hơn một canh giờ.

Tổ Quý dù chưa là người làm nhưng cũng chịu đựng được nỗi bước chân như vậy. Huống chi, bốn phía đã không phải là chỗ Tổ Quý có thể biết, đi tiếp nữa, sợ là sắp lạc rồi.

"Tiểu thư, tiểu thư. Chúng ta đi như vậy đã lâu rồi. Người đây là muốn đi nơi nào? Phu nhân không tìm được chúng ta, sợ là sẽ sốt ruột đó!" Tô Quý tiến lên, tốn sức nói.

Trước mắt Mộ Lam Yên rốt cuộc có người quen mặt, trang ## bubble rồi mới đi ra từ trong mạch suy nghĩ của mình.

Nàng muốn đi đâu? Nàng tự nhiên là muốn trở về Mộng Lý Hồi của nàng!

"Tô Quý." Mộ Lam Yên đột nhiên nói, lòng bàn chân hơi đau đớn: "Nếu không ngại trước trở về một chuyến, báo tin bình an với Mẫn phu nhân. Nhân tiện ngại giúp ta đưa khối lệnh bài này trở về, nói tiếng cảm ơn với Mẫn phu nhân."

"Vậy còn người?"

"Ta, ta đưa xong đồ lại trở về." Mộ Lam Yên đột nhiên nói nhẹ nhàng, híp đôi mắt một cái nở nụ cười. Tô Quý nhìn tiểu thư, tâm tình đột nhiên thay đổi tốt, trong lòng chần chờ rồi cũng chậm chậm bỏ đi. Lúc gần đi, Mộ Lam Yên còn muốn đưa tất cả tiền bạc trên người của Mẫn phu nhân đều cho đổi phương, bảo Tô Quý đi tới nơi có người muốn chiếc xe ngựa trở về.

Tô Quý vốn là không đồng ý, nhưng cũng không làm gì được Mộ Lam Yên nói khéo như rót.

Đưa đi người đi theo cuối cùng, Mộ Lam Yên ngẩng đầu lên, mặc cho ánh mặt trời sáng rỡ chiếu vào trên mặt của nàng, in ra bóng dáng nồng đậm và hàng mi dài mảnh. Nhìn bóng dáng Tô Quý từ từ đi xa, gánh nặng trong lòng đột nhiên hết như giảm bớt. Khuỷu tay khóa chặt tro cốt Vương Mãng trong ngực, xoay người giẫm nhẹ bước chân, nhanh chóng đi tới sâu trong núi lớn!

Nếu như nhớ không lầm, chỉ cần vượt qua ngọn núi lớn kia, là có thể đi về!

Yến Thành, trong khách điểm

Đã qua lúc xế trưa, Mộ Lam Yên và Tô Quý chậm chạp không thấy bóng dáng khiến Mẫn phu nhân ở gian phòng lúc nào cũng đứng ngồi không yên. Ngồi trên băng ghế, nhanh chóng lần Phật châu, trong miệng không ngừng đọc thuộc lòng Chú Đại Bi. Trên bàn mặc dù đốt hương nhang tĩnh tâm ngưng thần, nhưng cũng không dẹp yên được nội tâm lo lắng của Mẫn phu nhân giờ phút này.

Từ lúc sau buổi cơm trưa, Tiểu Thúy và Dung Thố đã vẫn đi theo bên cạnh Mẫn phu nhân. Thấy phu nhân khó chịu như thế, Dung Thố lập tức bèn bắt đầu oán trách bất bình thay phu nhân: "Phu nhân, trước đó nô tỳ đã nói Mộ Lam Yên này không tin được. May nhờ Nhị hoàng tử điện hạ còn mong nàng cho là con gái của ngài. Ta xem chính là lòng muông dạ thú!" Tiểu Thúy nghe giọng điệu Dung Thố không đúng, lập tức tiến gần lên tiếng ngăn lại, nhưng không nghĩ, vẫn bị nàng đã nói xong tất cả rồi: "Lời ngon tiếng ngọt trộm lấy lệnh bài của lão gia, hiện tại sợ là không biết đang sung sướng ở nơi nào đó!"

Mẫn phu nhân nghe xong, tức giận vỗ bàn mà nhìn.

Tiểu Thúy chỉ sợ Dung Thố mở miệng nói thêm nữa càng thêm chọc giận phu nhân, lập tức giành ở trước mặt Dung Thố giải thích: "Phu nhân bớt giận, Dung Thố cũng là quan tâm ngài, quan tâm lão gia."

Trong lòng Mẫn phu nhân đương nhiên biết Dung Thố có lúc nói chuyện không trải qua đầu óc, nhưng cũng là thật lòng thật dạ chân thành với bọn họ. Đây cũng là nguyên nhân nàng đồng ý Ngao Thập sắp xếp một cô gái như vậy ở bên cạnh. Suy nghĩ một chút, nàng vẫn là áp chế lửa giận trong lòng mới vừa nhô ra, nói thật nhỏ: "Đợi sau khi trở về phủ, tự động chép quy tắc trong phủ một trăm lần giao cho ta."

Dung Thố tự biết có lòng tốt bị mất mặt, bèn lập tức cũng không nói thêm gì nữa.

Đang lúc này, một tỳ nữ dẫn Tô Quý, bèn vội vàng đi vào từ ngoài cửa.

"Phu nhân!" Sau khi Tô Quý hô qua một tiếng, lập tức đã quỳ gối bên chân Mẫn phu nhân.

Mẫn phu nhân thấy người kia ôm tâm tính thấy chết không sờn, lập tức trái tim chính là nhảy vọt một phen.

Tô Quý trở lại một mình, chẳng lẽ là Lam Yên đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng Mẫn phu nhân càng thêm lo lắng nồng đậm, vội vã đỡ Tô Quý kẻ người dậy: "Nha đầu, ngại mau dậy đi, nói tỉ mỉ với ta tình huống như thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 22: Tạm biệt cố hương

Editor: trang bubble ^^

Tô Quý quỳ trên mặt đất, dùng sức lắc đầu, cắn môi nói: "Nếu như phu nhân không tha thứ nô tỳ, sợ là nô tỳ không thể đứng dậy!"

Mẫu phu nhân nghe nói những lời này, sắc mặt càng thêm trắng xanh một hồi trắng bệch hơn nhiều. Ở bên cạnh Dung Thố và Tiểu Thúy nhìn gấp gáp, đưa tay tắt Tố Quý một cái: "Nô tài chết bầm người được đấy, chẳng lẽ không biết nói chuyện cẩn thận sao!"

Một tắt này, đánh Tố Quý đến hoa mắt. Nàng quả quyết là không có nghĩ đến, hai tỷ nữ bên cạnh Mẫu phu nhân lại đã man như vậy. Tỉnh táo lại, nàng đã là hai mắt trừng nhìn sắc mặt Mẫu phu nhân tiêu tụy.

"Tố Quý, người nói mau, có phải Yên Nhi của ta đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Thấy Mẫu phu nhân khó khăn dựa vào trên người của Tiểu Thúy ở phía sau, Tố Quý Tài biết đây là mình kích thích thân thể chủ tử ốm nhẹ rồi, quả nhiên là đáng đánh. Hồi tiếc đi qua, nàng vội vã móc ra lệnh bài mà Mộ Lam Yên giao cho nàng từ trong ngực của mình, đưa tới: "Phu nhân bớt giận, trách Tố Quý không nói hết lời trong một lần. Đây là tiểu thư bảo nô tỳ chuyển giao cho phu nhân. Tiểu thư, nàng không có việc gì."

Trước tiên Tiểu Thúy bèn nhận lấy lệnh bài, nhìn kỹ một cái đúng là lệnh bài của các nàng, bèn bỏ vào trong ngực.

"Vậy người bảo phu nhân tha thứ người cái gì!" Mới vừa đánh Tố Quý, Dung Thố hỏi lần nữa, Tố Quý bị dọa sợ canh chừng ánh mắt của nàng ta, dừng một chút, mới phản ứng được.

"Tiểu thư bảo ta đi trước thỉnh tội với phu nhân. Thật ra thì sáng sớm hôm nay chúng ta đi lãnh cũng không phải là ca ca của Tố Quý mà là đệ đệ của tiểu thư. Sau khi tiểu thư lãnh được tro cốt đệ đệ của nàng, bèn một thân một người đi chôn tro cốt rồi. Tiểu thư nói, chuyện như thế thật sự là giấu diếm, sợ mang về khiến phu nhân nhiễm tà vật sợ là không tốt, cho nên để ta thông báo một tiếng với phu nhân trước, tránh cho phu nhân lo lắng."

Dung Thố đang tính nói tiếp, Mẫu phu nhân lại đưa tay ý bảo nàng cầm miệng. Dung Thố đột nhiên nhớ lại trên người mình còn gánh vác một trăm lần quy tắc trong phủ, lập tức cũng không dám vi phạm ý nguyện của phu nhân ngoan ngoãn khép lại miệng của mình.

"Đưa nhỏ ngọc này." Mẫu phu nhân thương tiếc nói, trong giọng điệu tràn đầy đều là đau lòng. "Ta cũng không phải là người không thể thông tình đạt lý gì đó. Việc này thì có cái gì đáng giấu diếm." Khi biết Mộ Lam Yên không có việc gì, hơi thở kia Mẫu phu nhân không thuận vừa rồi kia cũng xuôi theo ổn thỏa, nghỉ lại lúc tới đây, lại trách cứ Tố Quý đi về: "Một mình Yên Nhi ở bên ngoài, sẽ nguy hiểm cỡ nào. Sao người có thể để mặc cho một mình nàng ở bên ngoài chứ."

Trong lúc nhất thời Tố Quý bị hỏi bối rối, nàng quả thật không nghĩ tới điểm này. Nghĩ lại lúc nàng rời đi, nơi đó chỉ có núi hoang không thấy được người, chỉ nghĩ thử cũng cảm thấy nếu là ném một mình nàng vào nơi nào, sợ rằng sẽ khóc ròng nói buổi tối bị sói ngâm trong mồm tha đi rồi.

Mẫu phu nhân thật sự không yên lòng Mộ Lam Yên sẽ một mình bình an trở lại khách điểm, cho nên gọi đủ mọi người, mang theo tất cả trang bị bèn đi theo Tố Quý chỉ đường đi tới tìm Yên Nhi của nàng.

Yến Thành này, nàng quả nhiên là một chút cũng không ở lại được nữa, chỉ cần đợi ở chỗ này, nàng lại luôn lo lắng dù Mộ Lam Yên cũng có thể đi mất, chỉ có trở lại trong phủ ở Biện Kinh kia, là có thể cẩn thận coi chừng đứa con gái đến không dễ kia của nàng!

Ánh nắng chiếu lá cây trên núi có chút khô khan.

Mộ Lam Yên ôm lọ tro cốt, ống tay áo đã không biết đã lau mồ hôi trên trán bao nhiêu lần rồi. Vốn phải là thời tiết cuối thu mát mẻ, làm sao mặt trời hôm nay cổ tình chiều nàng có chút miệng đắng lưỡi khô. Không nhớ rõ bao nhiêu thời gian không có uống nước rồi, chỉ là bờ môi càng lúc càng khô, đã không còn là nàng dùng đầu lưỡi liếm một cái là có thể trở nên ướt át rồi.

Mộ Lam Yên đứng ở trên một chỗ ngã ba đường, khắp nơi chung quanh đều là tùng bách thẳng tắp, lớn nhỏ, độ cao, diện mạo, hầu như giống nhau như đúc. Nàng đã đi tới lui lui rất nhiều lần rồi, đến cuối cùng, nàng chỉ có thể tin tưởng, nàng đã lạc đường!

Vốn là ôm lọ tro cốt của Vương Mãng có từng chút hi vọng một như vậy, nhưng lúc này bị cảnh tượng tạo hóa trên người kia, tuổi tất không dư thừa một chút.

Thật sự chẳng lẽ chính là một thế ngoại đào nguyên chỉ có thể ra, không thể vào sao? Mộ Lam Yên hỏi ở đáy lòng, cũng không cam chịu số phận có chấp còn muốn lựa chọn một ngã ba đi về phía trước.

Mới vừa bước ra bước đầu tiên, sau lưng đã truyền tới một âm thanh yếu ớt. Mộ Lam Yên nghiêng tai vừa nghe, chính là mừng rỡ phát hiện âm thanh kia chính là của Tố Quý đấy!

Nếu như nói, lạc đường mang cho nàng là tuyệt vọng càng ngày càng dày đặc, như vậy âm thanh đột nhiên xuất hiện kia chính là hy vọng mới. Dù là chỗ phát ra âm thanh cũng không phải là Mộng Lý Hồi mà nàng tâm niệm muốn trở về.

Không bao lâu, hai người kẻ kêu người đáp, Tố Quý đã tìm được Mộ Lam Yên sắp chết khát. Tố Quý nhìn về mặt đầy bụi bặm, trong tay còn ôm lọ tro cốt lúc tới, trong lòng tuy có nghi vấn, nhưng trước tiên vẫn lấy ra bình nước đã cống từ lâu, đưa tới cho Mộ Lam Yên.

Nhận lấy bình nước, chính là uống từng ngụm lớn ừng ực ừng ực.

Cho tới bây giờ Mộ Lam Yên cũng không nghĩ tới giờ phút này cảm thấy nước bình thường như vậy lại có sự ngọt ngào như nước suối.

Tố Quý đón lấy lọ tro cốt của Vương Mãng rồi ôm, dành ra một cái tay thay Mộ Lam Yên vuốt vuốt sau lưng, chỉ sợ tiểu thư thân ái của nàng uống

nước bị sặc!

"Tiểu thư, người uống chậm một chút. Tiểu thư....."

Mộ Lam Yên để bình nước xuống, thỏa mãn thở dài một hơi, mới phản ứng được mình không những không trở về, trang@d#d##q#d@bubble còn gọi Tổ Quý vốn hy vọng trở lại bên cạnh Mẫn phu nhân trở về. Nàng bèn trả bình nước lại cho đối phương ngay lập tức: "Sao người lại tới đây?"

"Tiểu thư, không phải người nói để cho ta bẩm báo phu nhân, sau đó lại trở về tìm người sao?"

Mộ Lam Yên nháy mắt một cái: "Trở về nhanh như vậy?"

"Đâu chỉ là nô tỳ đã trở về, Mẫn phu nhân đã ở phía dưới chân núi này. Ngược lại là tiểu thư, không phải là người nói muốn mai táng đệ đệ của người sau đó sẽ đi sao? Vì sao bây giờ còn ôm lọ tro cốt ở nơi này?"

Mộ Lam Yên bị Tổ Quý Vãn hỏi có chút quýnh, muốn tìm một lý do bưng bít qua đi lại phát hiện thật sự người biên soạn không cho mượn miệng, bèn dõng dè đề tài: "Sao người tìm được tới nơi đây được?"

"Tiểu thư,... " Tổ Quý nhìn Mộ Lam Yên, lông mi dài chớp chớp nháy mắt hai cái, áp úng mở miệng: "Theo như người nói, người cũng đừng khổ sở."

"Người nói."

"Tiểu thư, người nhìn một chút lọ tro cốt của đệ đệ người, phải có một chỗ đào một cái hố." Mộ Lam Yên nghe nói, nghi ngờ nhìn về phía bình sứ ôm trong tay. Tổ Quý tiện đà nói: "Mới vừa rồi, sau khi ta và phu nhân đi tới chỗ tách ra với người, tìm kiếm khắp nơi một lần, trùng hợp thấy bột màu trắng đút quăng. Ta suy nghĩ thứ này có khả năng là bình sứ trong ngực người rơi vãi ra ngoài, cho nên đi theo nó đi thẳng tới đây. Cho đến khi không còn bột phấn, mới dừng bước chân lại gọi người, không ngờ tiểu thư thật sự ở gần đây."

Tổ Quý nói xong, trên mặt rất là vui vẻ, Mộ Lam Yên lại u sầu đầy mặt. Mới vừa rồi, khi nàng thật sự phát hiện dưới đáy bình sứ này có một lỗ nhỏ thì bèn định nắp mở bình sứ ra. Bên trong nào còn tro cốt gì, bình sứ trống rỗng, rơi xuống thật sự là một chút cũng không thừa lại!

Mộ Lam Yên đột nhiên căng thẳng trong lòng, cảm nhận y hệt đao xoắn truyền đến từ ngực. Tri huyện Yên Thành đáng chết cùng với sư gia kia, thật không ngờ không hề bụng tìm một trò rách như vậy cho nàng. Bây giờ nàng lại là một chút ý nghĩ cuối cùng cũng đều biến mất sạch sẽ.....

Tổ Quý không hiểu nhìn Mộ Lam Yên mây đen giăng đầy mặt, trong lòng cho rằng mình phạm sai lầm gì, lập tức bèn quỳ gối trước mặt Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, nếu là Tổ Quý làm sai, muốn đánh muốn phạt ngài cũng có thể. Chỉ xin ngài nói một câu đi!"

Mộ Lam Yên chần chờ nhìn nha đầu cúi đầu bên chân kia, trong lòng ngay cả có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra khỏi miệng, nhưng bây giờ tìm không ra một từ ngữ thích hợp. Khấp nơi bị thương nhìn đỉnh núi xung quanh này chậm chạp không hề để cho nàng về đến cố hương.

Thứ số mạng này quả nhiên không phải tùy tiện tiện là có thể phản kháng.

Kiếp trước vào lúc này, chính là thời gian Tư Không Thận đưa nàng khỏi bệnh về thành Biện Kinh. Lúc Tổ Quý tới từng nói rõ đã giải thích rõ ràng hết thảy với Mẫn phu nhân. Mẫn phu nhân thiện tâm, chẳng những không trách cứ nàng nói dối, còn mang mọi người đến đang ở chân núi đợi nàng trở về.

Không thể làm gì, không thể làm gì khác hơn là buông xuống chấp niệm trong lòng, tìm một chỗ gần đây, dùng bình sứ vẫn còn dính một chút xú tro cốt của Vương Mãng, thay thế Vương Mãng, chôn xuống.

Lúc gần đi, Mộ Lam Yên đập đầu ba cái ở trước mộ phần Vương Mãng, đôi mắt mông lung nói: "Đệ đệ tốt của ta, đệ ở phía dưới đây chớ nên trách tỳ tỳ không có năng lực, không thể dẫn đệ về quê nhà an táng. Đợi một ngày kia tỳ tỳ trở về, nhất định đòi phần mộ đệ về, hạp táng đệ và mẫu thân của đệ ở chung một chỗ."

Dứt lời, Mộ Lam Yên đập đầu ba cái lần nữa.

Mặc dù Tổ Quý không hiểu rõ ràng cuối cùng xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn trên trán tiểu thư nhà mình đập đầu ra vết máu, và chưa từng nước mắt cất dứt, nên cũng cảm thấy cực kỳ đau khổ. Từ lúc nàng đi theo vị tiểu thư trước mắt này, cho tới bây giờ lại chưa từng thấy nàng khóc chân thành như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Vô tình gặp được ở cửa thành

Editor: trang bubble ^^

Rời khỏi Yên Thành, liên tục đi về phía tây, chính là tới kinh đô phồn vinh thịnh vượng của Kỳ Quốc —— thành Biện Kinh.

Khi ở Yên Thành, một nhóm người Mẫn phu nhân đón được Mộ Lam Yên và Tô Quý ở dưới chân núi, chính là ngựa không ngừng vó chạy tới kinh đô. Lúc tới, chỉ có Mẫn phu nhân và hai tỳ nữ của nàng cùng với một vài tùy tùng, vì thế chỉ có một cỗ xe ngựa Hầu phu. Lúc trở về, thấy nhiều người như vậy không chen lộn, bèn lại lần nữa chọn mua ngay tại chỗ một cỗ xe dầu nhỏ màn đen cho Mộ Lam Yên dùng ngồi.

Xe ngựa của Mẫn phu nhân ở phía trước, xe ngựa của Mộ Lam Yên ở phía sau, chạy chậm chạp, đi hai ngày mới coi như đi tới nơi.

Đi lên trước chỉ mấy bước nữa chính là cửa thành Biện Kinh, Mộ Lam Yên nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng bộ dáng bên ngoài kia. Từ cỗ chỉ kim, hễ là cửa thành kinh đô đều là kiến tạo vô cùng hùng vĩ huy hoàng. Thợ tốt nhất chế tạo mặt tường, góc thành có một phong cách, ngẩng đầu lên nhìn lên trên, chính là cảm thấy tường thành này cao cao không thể với tới, làm cho người ta lóa mắt không dứt.

Tô Quý vẫn là lần đầu đi tới nơi thịnh vượng này, chỉ tiến vào cửa này cũng đã làm cho nàng cảm thấy mừng rỡ không thôi, thò đầu nhỏ ra, một đôi mắt tò mò quan sát khắp nơi.

Tiểu Thúy cẩn thận rót một chén nước trà ấm áp đặt trên bàn thấp ở trước mặt Mộ Lam Yên. Quan sát tỉ mỉ Mộ Lam Yên vẫn nhắm mắt hít thở, nàng thấy thái độ của nàng ấy hoàn toàn khác biệt với Tô Quý bên cạnh, nghi ngờ trong lòng chính là tăng cao thêm ba phần. Nàng là Mẫn phu nhân bởi vì lo lắng Mộ Lam Yên không quen cuộc sống trên xe ngựa, cho nên sai phái nàng tới đây chăm sóc Mộ Lam Yên.

Đoạn đường này, nàng đều thấy đáng về Mộ Lam Yên hoàn toàn không quan tâm sự vật chung quanh chút nào, vốn cho là mất đi người thân, đau khổ không muốn nói chuyện. Nhưng ngay sau đó, nàng chính là không nắm được chú ý, nếu nói Mộ Lam Yên chỉ là một dã nha đầu đến từ nông thôn, thấy cảnh tượng lần này, phải hết như Tô Quý vậy mới đúng. Làm sao đối phương càng nhìn lên càng thêm giống như là khinh thường?

Đột nhiên, phu xe hô ngừng ngựa trước mặt xe dầu nhỏ của Mộ Lam Yên. Bên trong xe, ba người rớt rít bởi vì biến cố đột nhiên xuất hiện, nghiêng ngả tới trước một đợt.

Mộ Lam Yên vốn là ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần, bởi vì chuyện này, lặng lẽ mở hai mắt ra, vén màn đen lên nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe một phen, rồi sau đó lại ngồi thẳng thân thể tiếp tục không coi ai ra gì nhắm mắt lại.

Tô Quý cho là xảy ra chuyện gì, cả người căng thẳng ngồi ngay ngắn, một đôi mắt lo lắng chăm chú nhìn chăm chăm Tiểu Thúy đối diện. Tiểu Thúy lại là vén lên màn sau lưng nhìn tình huống bên ngoài một phen, mở miệng nói: "Đừng sợ, chỉ là đến trạm kiểm soát ở cửa thành mà thôi."

Những lời này hiển nhiên là nói với Tô Quý, bởi vì coi như giờ phút này, trên mặt Mộ Lam Yên vẫn là không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào.

Mộ Lam Yên nhắm mắt lại, tâm tư lại lần nữa bởi vì cảnh sinh tình trở lại ngày hôm nay ở một đời trước. Nàng mặc bộ váy lụa mỏng màu tím la, cười chung một con ngựa nhanh với Tư Không Thận đi tới trạm kiểm soát nơi này. Theo lý thuyết trở lại từ Yên Thành, khi đó bọn họ nên đến sớm hơn hai ngày, nhưng trên đường lại xảy ra chút chuyện, bị người mặc áo đen đuổi giết. Tùy tùng của hần dẫn đi toàn quân bị diệt, duy chỉ có để lại nàng và Tất Ngón Nam cùng nhau đi theo Tư Không Thận trở lại thành Biện Kinh. Sau khi vào thành, hần bèn bố trí nàng ở một chỗ trong biệt viện, chăm sóc tỉ mỉ. Thậm chí sau đó lại xảy ra rất nhiều việc, nhưng hiện nay làm nàng cũng không cách nào hồi tưởng lại từng việc nữa. Dù sao mặc kệ như thế nào, thời gian gấp lại cũng đã mười bốn năm rồi, mười bốn năm đủ để từ từ xóa đi dấu vết của một người.

Dĩ nhiên, đây cũng là hy vọng của Mộ Lam Yên. Nàng cũng không muốn đời này lại mang theo thù hận sống hết đời nữa.

Không bao lâu, xe ngựa lần nữa chậm rãi đi. Chỉ là vó ngựa còn chưa đi mấy bước, đã kinh ngạc nghe vài tiếng ngựa kêu, rồi sau đó xe của Mộ Lam Yên chính là bắt đầu rung động dữ dội.

Tô Quý chợt hét hoảng dẫn đầu nắm chặt cánh tay Mộ Lam Yên, Mộ Lam Yên lại là thuận tay vịn chặt bệ cửa sổ xe dầu. Một lúc lâu, đột hỗn loạn này mới xem như bình thường lại. Lần này chính là không còn ý định hồi tưởng lại.

Sau khi ngồi vững vàng, phản ứng đầu tiên của Tiểu Thúy chính là Mẫn phu nhân ở xe ngựa phía trước, lập tức vén lên màn sau lưng nhìn lại phía trước mặt. Cũng may ngựa bị hoảng sợ chỉ có họ, chiếc xe ngựa kia của Mẫn phu nhân bình yên vô sự dừng ở phía trước.

Mộ Lam Yên nhìn bóng lưng Tiểu Thúy rời đi, tò mò lộ ra phía ngoài. Có điều ngại vì mới vừa rời xe ngựa lộn xộn một hồi, góc độ cửa xe nhìn ra ngoài vốn không thấy được thứ gì, chỉ là cảm giác giống như giữa xe ngựa của bọn họ và xe ngựa hình như còn xen lẫn cái gì.

Tô Quý hiếu động hơn Mộ Lam Yên, tức thì cũng đã nằm ở trên cửa sổ xe, nhìn trước mặt một hồi, bộ dáng chính là mặt hoa si: "Thật sự rất đẹp trai đó."

Trong lòng Mộ Lam Yên rất là kinh ngạc, vội vàng đã kê vào sau lưng Tô Quý nhờ người về phía trước.

Chỉ thấy kẹp ở giữa xe ngựa của bọn họ lại là một con Hãn Huyết Báo Mã màu đen! Con ngựa này chính là ngoại bang Kỳ quốc tiến cử tới đây, sinh ở cỏ thảo nguyên, chỉ có loài ngựa thảo nguyên điển hình. Loài ngựa này thể trạng không lớn, nhưng mà thân thể khỏe mạnh, tứ chi vững vàng có lực. Hon nữa màu lông đen nhánh sáng bóng, không sợ rét lạnh, sức sống cực mạnh, năng lực phản ứng và tốc độ đều là đứng đầu số một số hai.

Sở dĩ nàng biết rõ ràng như thế, đó là bởi vì con ngựa này tên gọi là Truy Phong, chính là ngựa của Tư Không Thận.....

Ngoài xe, Mẫn phu nhân do Tiểu Thúy đỡ xuống xe ngựa. Tư Không Thận nắm cương cương ngựa, cũng không có ý đi xuống.

"Cửu hoàng tử Điện hạ." Mẫn phu nhân khẽ cúi đầu nói.

Khóe mắt Tư Không Thận kéo ra nụ cười, gật đầu một cái: "Thì ra là xe ngựa của Mẫn phu nhân, trang ## bubble mong rằng Mẫn phu nhân đừng trách tội chúng ta đã quấy rầy xe ngựa của các người." Tuy là Tư Không Thận nói áy náy, nhưng mà trên mặt lại không nhìn ra chút dấu vết nào.

Mẫn phu nhân cười nhạt một tiếng: "Thần phụ sao dám. Cửu hoàng tử Điện hạ vội vã chạy tới như vậy, nhất định là có chuyện gì gấp nhì."

"Cũng phải, đều do nha đầu này. Con ngựa thật tốt không ngồi nhất định phải tự mình cầm dây cương này, đã quấy rầy phu nhân, chúng ta còn cảm thấy ngượng ngùng."

Mộ Lam Yên nghe nói, lúc này mới chú ý tới trên lưng của Truy Phong, trừ Tư Không Thận lại còn nhiều hơn một cô gái. Hai người cười đùa, hoàn toàn không quan tâm ánh mắt người bên cạnh. Mộ Lam Yên nhìn hai người trước mắt, chỗ lông mày bọn họ truyền đến nhu tình, chợt cảm giác trái tim nóng bỏng trong lồng ngực mình kia đang bị một thanh chùy thủ sắc bén, hung hăng cắt vạch lên. Rốt cuộc cô gái kia là ai, nàng không biết!

Lập tức đặt móng ngựa ngồi ở bên trong xe ngựa, kinh động Tổ Quý vẫn hoa si.

Tổ Quý quay đầu lại, phát hiện sắc mặt tiểu thư nhà mình trắng bệch, lập tức bèn cho rằng xảy ra chuyện gì, lập tức lác lư thân thể Mộ Lam Yên, nhỏ giọng kêu lên.

"Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy? Nói chuyện với người đó, đừng dọa Tổ Quý."

Mộ Lam Yên ơi Mộ Lam Yên, người thật sự coi như không có tự trọng ghê gớm, làm lại một đời nhìn thấy cảnh tượng này lại có thể luống cuống đến mức này!

Ngoài cửa thành cách đó không xa, lại là một con báo mã màu đen chạy như điên tới. Tiếng vó ngựa rôi, người đi tới. Bộ dáng Tất Ngôn Nam phong trần một đời rất cuộc đời kíp hai người Tư Không Thận. Nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn đã biết người trong ngực Tư Không Thận sợ là gây họa rồi. Rồi sau đó thấy Mẫn phu nhân đứng trước mặt bọn họ, chính là quả đấm nắm chặt, thăm hỏi một tiếng: "Mẫn phu nhân tốt lành!"

Mẫn phu nhân cũng là lạnh nhạt khẽ gật đầu: "Tất tiểu vương gia." Khóe miệng đầy ý cười, hết thảy không dám coi khinh hai người trước mắt.

Tất Ngôn Nam chính là con cháu tướng quân khai quốc, gia tộc kia đã có mấy trăm năm ở Kỳ quốc, bởi vì là khai quốc nên Hoàng đế ưu ái, ban cho gia tộc Tất môn chức Vương Gia. Nhưng trải qua những năm này, dã tâm của hoàng tử đã mất nhìn chăm chăm đối với gia tộc nắm giữ binh quyền của bọn họ, chỉ có hắn cùng nhau lớn lên Tư Không Thận quan hệ rất tốt. Bàn về bối phận, bên ngoài nói Tư Không Thận là thú, Tất Ngôn Nam là chất.

Mộ Lam Yên lại chuyển tầm mắt tới trên người của Tất Ngôn Nam, quả nhiên vẫn là y hệt một đời trước vậy, cả người trường bào thuần sắc trắng. Hai mươi tuổi có lẽ, khuôn mặt thanh tú tương phản với bộ dáng yêu nghiệt của Tư Không Thận kia. Hơn nữa trên mặt phong cách, càng có cảm giác đánh vỡ sinh ra.

Chỉ là không biết tùy ý thoáng nhìn này không ngờ bị đối phương cảnh giác nhỏ như thế. Tầm mắt Tất Ngôn Nam nhìn tới vừa vặn chạm với Mộ Lam Yên ở trong không khí. Mộ Lam Yên kinh hoàng trong lòng, bèn lập tức rút đầu về.

"Cửu hoàng tử Điện hạ, lúc nào thì chúng ta đi vào đây?" Người trước mặt Tư Không Thận đột nhiên mềm mại mở miệng.

Tư Không Thận lại không để ý đến nàng. Một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng cùng nhìn theo tầm mắt lúc nảy của Tất Ngôn Nam, rõ ràng là gặp được một cô gái nhất gan như chuột lại làm cho hắn cảm giác nhìn rất là quen mắt.

Mẫn phu nhân thấy ánh mắt bọn họ đồng thời cùng nhau nhìn lại phía xe ngựa của Mộ Lam Yên, trong lòng khá là có chút bận tâm, hắng giọng nói với bọn họ: "Cửu hoàng tử Điện hạ, Tất vương gia, nếu như không có việc gì, có thể để cho chúng ta đi đâu đẹp đường hỏi phù hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ngao phủ ở kinh đô

Editor: trang bubble ^^

Tư Không Thận thu hồi tầm mắt, trêu ghẹo hỏi: "Trong xe ngựa này chính là người phương nào, vì sao thấy Bản hoàng tử không xuống xe tới gặp?"

Mẫn phu nhân ngoái đầu liếc mắt nhìn lại: "Hồi Cửu hoàng tử, bên trong chính là con gái mà thần phụ mới tìm về được từ bên ngoài. Ở bên ngoài lưu lại đã lâu, lệnh nàng ra ngoài bái kiến Cửu hoàng tử, sợ là sẽ khiến Cửu hoàng tử Điện hạ chê cười."

Mẫn phu nhân vừa dứt lời, Tất Ngôn Nam bèn nhớ tới một chuyện, giành nói: "Ta từng nghe nói trước khi Mẫn phu nhân gả cho đại nhân Ngao Thập phủ thừa Tông Nhân từng sinh có một đứa con gái, năm gần đây vẫn đang tìm kiếm. Từng cho rằng chỉ là lời đồn đãi, lại không nghĩ rằng lại là chuyện

thật. Bây giờ nhìn lại, tùy ngày sợ là phải tới cửa chúc mừng cho phu nhân rồi."

Tư Không Thận thấy hai người bọn họ nói một vài chuyện hán nghe không hiểu, lập tức chính là nhắc lên dây cương, không có bất kỳ chào hỏi nào bèn rời khỏi tầm mắt của bọn họ. Tất Ngôn Nam thấy tình thế này, có chút xấu hổ cười cười về phía Mẫn phu nhân chính là nói từ biệt cười ngựa rời đi.

Mẫn phu nhân đứng tại chỗ nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, nụ cười giả bộ trên mặt cũng nhanh chóng rút đi. Đột nhiên gặp phải hai đại nhân vật như vậy, trong lòng nàng tự nhiên là có chút mâu thuẫn. Những năm này, nàng không phải là đóng cửa không ra, thường là đi lại khắp nơi, chính là không muốn giao thiệp với người hoặc chuyện của trong cung, trong triều này. Ngoái đầu nhìn lại thâm ý liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên ngồi ở chiếc xe ngựa kia, thờ dãi một hơi chính là đến gần trong xe của mình.

Xe lần nữa chậm rãi lăn bánh, trái tim nhỏ bé nhắc lên trong lòng Mộ Lam Yên kia coi như là buông xuống. Trời mới biết mới vừa rồi lúc Tư Không Thận nói muốn để cho họ xuống xe bá kiến, rốt cuộc nàng có bao nhiêu hốt hoảng.

Cũng không phải sợ để Tư Không Thận nhìn thấy hình dạng của nàng cỡ nào, mà là sợ nàng gặp Tư Không Thận sẽ không khống chế được bản thân tiến lên đánh hấn.

Xe ngựa lại đi vào trong, khoảng chừng một khắc đồng hồ thì dừng xe lại. Trong lòng Mộ Lam Yên sáng tỏ, chắc đã đến nhà Mẫn phu nhân.

Quả nhiên cũng không lâu lắm, Tiểu Thúy bèn xuống từ trên xe Mẫn phu nhân nhắc nhở họ: "Nhị tiểu thư, đến nhà rồi, các người xuống đây đi."

Tổ Quý giấu trong lòng một trái tim kích động, nhìn Mộ Lam Yên vài cái, mới mong đợi nàng chuyển động thân thể trước.

Xuống xe, cửa chính màu son khí thế hào hùng dĩ nhiên đã làm khiếp sợ đến Tổ Quý chưa thấy qua cảnh đời. Cửa đã rộng mở, bốn quan binh nắm giữ bội đao quân dụng đứng ở ngoài cửa. Phía trên cửa đột nhiên treo hai cái chữ to Ngao phủ. Hai bên là hai tòa sư tử bằng đá uy phong lẫm lẫm, giương răng múa cào, trong miệng mỗi cái ngậm một viên thạch châu. Hai bên cửa là tường phủ, dọc theo một khoảng cách mới có nhà phố đối diện, nhìn đáng đáp Ngao phủ này nhất định là rất lớn.

Thấy Mộ Lam Yên đứng ở cửa, Mẫn phu nhân cho rằng nhất định là họ có chút hốt hoảng, lặng lẽ đi tới trước mặt họ, cười nói: "Yên Nhi, lần đầu cùng vi nương về nhà, nhất định là có chút không thích ứng nhỉ?"

Mộ Lam Yên gật đầu mỉm cười, nhưng vẫn không nói chuyện.

Chỉ là còn chưa vào cửa chính xa lạ này, bên trong cửa đã truyền tới một âm thanh giòn giã sang sảng, từ xa đến gần, không biết kêu bao nhiêu lần: "Mẫu thân, mẫu thân....."

Mộ Lam Yên định thần nhìn lại, chỉ là một hồi đã phát hiện bộ dáng một cô nương ước chừng nhỏ hơn nàng một hai tuổi xuất hiện tại cửa, mặc váy dài xanh mờ trên ống tay áo tím cũng là hoa văn tạp giao. Chỉ là lần váy thêu một con bướm bướm, bên ngoài khoắc sa y màu xanh lá cây mỏng mờ, trong sợi tơ mỏng manh lại thêu hoa anh đào từ từ rụng mà tách ra, lịch sự tao nhã nhưng không mất vẻ yêu mị.

Sau lưng cô gái này còn theo đuôi hai người tỷ nữ cúi đầu, đi theo bước tiến của nàng, nhanh chóng chạy như bay đến phía các nàng.

"Mẫu thân, mẫu thân, rốt cuộc ngài chịu trở lại rồi!" Thiếu nữ hớn hở nhanh chóng tìm nơi nương tựa đến trong ngực Mẫn phu nhân. Thấy Mẫn phu nhân đưa tay ôm chặt nàng, Mộ Lam Yên mới tỉnh hồn lại, sợ đây chính là con gái của Mẫn phu nhân mà Tiểu Thúy đã từng nói —— Ngao Tương.

Mẫn phu nhân cung chiêu đầy mặt vuốt mép tóc đưa nhỏ trong ngực: "Tương Nhi, con đã lớn như vậy, sao còn làm nũng với vi nương chứ?"

Ngao Tương nghe nói, trên mặt chính là thoáng qua vẻ tức giận: "Mẫu thân, người còn nói con gái lớn rồi đấy. Tháng sau chính là lễ thành niên của con gái, hai ngày trước trong lòng con còn lo lắng mẫu thân quả nhiên là không quan tâm đứa con gái là con đây, không muốn trở lại đây."

Mẫn phu nhân lập tức chính là buông Ngao Tương ra, 0di33xn0dafn330fys0doon dắt nàng đến trước mặt Mộ Lam Yên: "Tương Nhi, bên này là tỷ tỷ mà ta thay con tìm trở về."

Mộ Lam Yên vốn là muốn ôn hoà gật đầu mỉm cười với đối phương, nhưng không ngờ một nháy mắt Ngao Tương thấy nàng kia, trong ánh mắt bắn ra sự phẫn nộ khiến trong lòng nàng thật là kinh hoàng. Còn chưa kịp mở miệng, nàng chỉ nghe thấy Ngao Tương lớn tiếng giận dữ hét: "Tỷ tỷ gì! Ngao Tương ta không cần tỷ tỷ!"

"Tương Nhi, nói lời gì thế!" Mẫn phu nhân nhất định là nổi giận.

Nhưng Ngao Tương cũng không để ở trong mắt chút nào, phách lối tiến lên đẩy Mộ Lam Yên một cái. Bộ dáng đầy mặt hận không thể trực xuất đối phương khỏi Kỳ quốc không bao giờ gặp nhau: "Chính là vì tìm cô gái này, mẫu thân bỏ quên con ở trong nhà mấy năm. Con mới không cần tỷ tỷ như vậy!"

Mộ Lam Yên dĩ nhiên hiểu lý do Ngao Tương tức giận như thế, từng nghe Tiểu Thúy nói về, bởi vì Mẫn phu nhân chỉ cần vừa thấy nàng, chính là sẽ nhớ tới đứa con gái thất lạc nhiều năm kia, cho nên những năm này vẫn chưa từng gặp Ngao Tương. Nếu như không phải là Mộ Lam Yên xuất hiện, sợ là Mẫn phu nhân ngay cả lễ thành niên của Ngao Tương cũng sẽ không xuất hiện.

Cho nên Ngao Tương trước mắt này nên cảm tạ nàng, đúng không? Sao ngược lại còn tức giận lên?

Mẫu phu nhân nói nàng thêm mấy câu nữa, Ngao Tương chính là tức giận lần nữa chạy trở về trong phủ.

Phương thức nghênh đón này cũng khiến Mộ Lam Yên ngây ngô rồi. Ra cửa nói hai câu lại chạy về, mẹ con hai người mấy năm không gặp, vừa đến chính là cãi nhau. Đích tiểu thư Ngao phủ này, quả nhiên là tính khí lớn.

Mặt Mẫu phu nhân buồn rười rượi nhìn bóng lưng Ngao Tương rồi đi, chậm chạp chưa kịp phản ứng. Bên cạnh, Tiểu Thúy thấy gấp gáp, vội hỏi: "Phu nhân, nếu không nô tỳ đi khuyên nhủ tiểu thư nhé?"

Mẫu phu nhân lắc đầu một cái, cười khổ một hồi: "Thôi, đều tại người làm mẹ như ta quá không chịu trách nhiệm, quay đầu lại ta đi đổ dành là được." Dứt lời xoay người, khắp khuôn mặt chứa áy náy nhìn Mộ Lam Yên: "Yên Nhi, muội muội buồn bực, con tuyệt đối đừng so đo với nàng."

Mộ Lam Yên tự nhiên chỉ có thể là không nói chút nào lắc đầu một cái, trên mặt mang theo nụ cười chưa bao giờ thay đổi. Chỉ là vừa mới rồi thừa dịp chỗ trống lúc Ngao Tương và Mẫu phu nhân gây gổ, nàng quan sát tỉ mỉ một lần muội muội đột nhiên xuất hiện này. Mặc dù mới mười lăm tuổi, gương mặt vẫn là có một chút mập mạp trẻ con chưa rút đi. Nhưng xem toàn thể, giá trị nhan sắc vẫn tính là hoàn toàn di truyền Mẫu phu nhân. Chỉ là thoáng nhìn, chính là cảm thấy làm cho người khác có thể quên mất.

Nghe nói lúc nàng mới mười tuổi, Mẫu phu nhân chính là không lạnh không nhạt đối với nàng. Con cái nhà ai lại mất đi mẫu thân khi còn nhỏ tuổi giống như nàng. Cho nên nàng nhìn ở bên trong ánh mắt của nàng ấy, dù là có bài xích nhiều hơn nữa, chỉ sợ cũng bởi vì nguyên nhân từ nhỏ thiếu yêu thương thôi. Nghĩ tới đây, Mộ Lam Yên lại cảm thấy cô muội muội này cũng không phải là làm cho người ta chán ghét như vậy.

Định ý của nàng ấy đối với nàng, không phải là lo lắng mẫu thân thật vất vả trở về, bị người đoạt đi lần nữa thôi.

Mẫu phu nhân chào hỏi mọi người một tiếng ở cửa, bọn hạ nhân bèn cảm hành lý mênh mông cuộn cuộn trở lại bên trong phủ.

Mặc dù Ngao Thập là một quan viên chính tam phẩm, nhưng nghe nói cha của hắn là quan viên chính nhất phẩm đương triều, thuộc về chủng loại dưới một người trên vạn người kia.... Cho nên Ngao Thập này thân là con độc nhất, dĩ nhiên là thừa kế vàng sáng tất cả di sản của cha, ở trong giao tế triều đình cũng coi là tốt, mà phủ đệ cũng phải lớn hơn so với quan viên chính tam phẩm bình thường.

Mẫu phu nhân và Ngao Thập ở tại Đức Mẫu viện lớn nhất bên trong phủ, Ngao Tương là đích tiểu thư, tự nhiên cũng có một Mộng Tương viện, mà ngoài ra hai bên đông tây còn có hai phụ viện cũng đều ở có người. Mộ Lam Yên mới vừa vào cửa, Mẫu phu nhân bèn sắp xếp nàng ở Liễu Tâm viện cách Đức Mẫu viện của bọn họ gần nhất.

Mẫu phu nhân ước tính, mặc dù không lớn, nhưng vài ngày trước đã phái người trở lại thông báo người làm trong phủ quét dọn qua, đồ vật dùng bên trong đều mới mua về từ bên ngoài, để cho các nàng ở là được.

Bởi vì Ngao Thập có một ít việc trong quan trường, đã hai ngày chưa trở về. Nghe nói ở trong phủ còn có một vị lão phu nhân, chính là mẫu thân của Ngao Thập. Mặc dù phụ thân của Ngao Thập còn khỏe mạnh, nhưng bởi vì hàng năm chạy ở bên ngoài, Ngao Thập bèn đón lão mẫu thân này trở lại ở cùng nhau.

Mộ Lam Yên vốn tưởng rằng sau khi vào phủ, Mẫu phu nhân còn có thể dẫn theo nàng đi chỗ lão phu nhân đó vấn an trước, nói cho đối phương chúng ta đã trở về. Nhưng không ngờ, ở trong đại sảnh, sau khi Mẫu phu nhân lại lần nữa phân công cho nàng hai tỷ nữ, bèn bảo các nàng về Liễu Tâm viện thu dọn một chút trước.

Chuyện thỉnh an lão phu nhân cũng không nói tới một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Mới vào phủ viện

Editor: trang bubble ^^

Sau khi Thanh Hữu và Dung Chi dẫn Mộ Lam Yên ra khỏi đại sảnh, chính là vòng quanh một con đường đá cuội xiêu xiêu vẹo vẹo, cúi đầu đi không nói. Sau lưng vị nhị tiểu thư thỉnh linh xuất hiện này, họ tự nhiên sớm có nghe thấy. Mấy ngày trước đó lão gia vẫn còn ở đây đã nhận được thư phu nhân gửi, bèn sai người quét dọn Liễu Tâm viện kia, hai người họ còn tham dự trong đó. Vốn là một chuyện vui thật phần khởi, nhưng không ngờ lão gia chân trước mới vừa đi, đích tiểu thư nghe nói vị tỷ tỷ kia sắp tới chính là không an phận rồi, thừa dịp lão gia không có ở đây, lại đại náo phủ đệ. Bên trong phủ, người làm cũng sợ hãi hầu hạ nhị tiểu thư sắp sửa đến này.

Nhưng không ngờ, hai người họ lại may mắn như vậy.....

Mộ Lam Yên nhìn hai vị nữ tử áo xanh trước mặt, thấy chung quanh không có người nào chính là gọi các nàng lại: "Hai vị tỷ tỷ."

Thanh Hữu nghe tiếng, dừng bước chân lại, ngẩng đầu lên. Đầu tiên là liếc mắt nhìn Dung Chi bên cạnh, thấy đối phương cũng không muốn để ý tới vị nhị

tiểu thư này lắm, cho nên chỉ có thể tự xoay người hỏi: "Tiểu thư, ngài có chuyện gì?"

Mộ Lam Yên nhìn qua núi giả và hồ nước bên cạnh, sững sờ không thấy được một người, bèn hỏi: "Vì sao nơi này lại vắng lạnh như thế?"

"Hỏi tiểu thư, trong thường ngày Liễu Tâm viện này là không có người ở, người làm trong phủ tự nhiên cũng sẽ không tùy tiện đến bên này. Hơn nữa, bên trong phủ tạm thời chỉ có đích tiểu thư và lão phu nhân, bọn hạ nhân đều bị phái đi bên kia, dĩ nhiên là càng thêm không thấy được người rồi."

Thanh Hữu cố ý đọc rõ đặc biệt nặng ba chữ đích tiểu thư, càng thêm ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn về mặt Mộ Lam Yên. Thấy giao nhau với ánh mắt đối phương trên không trung, theo bản năng nàng lập tức bèn thu hồi tầm mắt, tiếp tục cúi đầu.

Dung Chi không biết là gân nào rút, nghe Thanh Hữu nói cũng cố ý nhắm vào Mộ Lam Yên, giành nói: "Tiểu thư tối ngủ nên chú ý, có thể xuất hiện ở nơi này, cũng không phải là người, mà là quỷ!"

Tổ Quý nhìn hai tỷ nữ mới tới làm bạn với nàng, chẳng để tiểu thư của mình ở trong lòng như thế, trong lòng rất là tức giận.

Mộ Lam Yên tự biết có thể đi vào Ngao phủ này hoàn toàn là ông trời làm càn! Nên cũng không đi so đo thái độ hai vị nha đầu trước mặt, tạm thời xem như không thèm đếm xỉa đến cái loại khinh thường và giễu cợt nhìn mình trong mắt hai người kia. Ở đây lòng an ủi bản thân, có một nha đầu ngây ngốc thân thiết như Tổ Quý là đủ rồi.

Mộ Lam Yên dừng một chút, không nén được nghi ngờ trong lòng lại hỏi: "Nếu lão phu nhân ở trong phủ, chúng ta không đi thỉnh an như vậy quả thật không sao ư?"

Vốn là muốn moi ra một ít lời từ trong miệng hai nha đầu trước mặt này, bởi vì từ sau lúc Mẫn phu nhân tiến vào cửa, thì chỉ nhắc tới lão phu nhân một lần. Nghĩ đến quan hệ của Mẫn phu nhân và Ngao Thái hòa thuận như thế, với bà bà này nhất định cũng là quan hệ hòa hợp mới đúng. Nhưng, biểu hiện của Mẫn phu nhân này lại hình như không phải.....

Lần đầu tiên đến, Mộ Lam Yên chỉ muốn làm rõ ràng, rốt cuộc người nào là đứng ở bên Mẫn phu nhân.

Thanh Hữu nghe vậy dừng một chút, về mặt có chút khó xử liếc mắt nhìn tới Dung Chi bên cạnh lần nữa. Thấy đối phương vẫn là trạng thái cả mặt hoàn toàn không nghe, trong lòng chỉ có thể ủ ể thờ dài một hơi. Do dự chút xíu, vừa định mở miệng, phía sau núi giả bên cạnh đã vang lên một tiếng nói phách lối.

"Muốn yên ổn kiếm miếng cơm trong phủ, tôi thiếu chính là quản tốt cái miệng kia của người!"

Nghe giọng nói này, Mộ Lam Yên đã biết rõ nhất định là Ngao Tương làm nũng vừa gây gỗ với Mẫn phu nhân ở trước cửa ra vào lúc ấy rồi!

Chỉ là một lát, Ngao Tương dẫn hai nha đầu, bộ dáng ngạo kiều hận không thể nhướng trông trắng mắt tới cái trán đã xuất hiện ở sau lưng Thanh Hữu. Đi thêm hai bước đã tới đến trước mặt Mộ Lam Yên, một đôi mắt thù địch hung hăng nhìn chằm chằm đối phương.

Thanh Hữu và Dung Chi thấy tình thế này, lách mình từng người lui một bước nhỏ. Ngay cả Dung Chi vẫn là biểu hiện khuôn mặt ghê tởm giống như Mộ Lam Yên thiếu mạng cả nhà của nàng vậy, thấy Ngao Tương thì lại cười. Bộ dáng lấy lòng, cùng Thanh Hữu đồng thời quý gồi bái kiến Ngao Tương một lần.

"Đích tiểu thư tốt lành!"

Trong ngày thường thấy tiểu thư nào có bộ dạng đấy! Bộ dáng này của họ dĩ nhiên là làm cho Mộ Lam Yên nhìn! Có điều kỳ quái chính là, Ngao Tương lẽ ra nên tức giận ở trong Mộng Tương viện đi ngược lại với Liễu Tâm viện, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Tổ Quý chỉ cảm thấy mấy người trước mặt này khinh người quá đáng, Mộ Lam Yên lại là bộ dạng đầy mặt gió xuân hiu hiu, cười nhạt: "Muội muội, không ngờ là khéo như thế, có thể gặp gỡ ở nơi này. Mới vừa rồi, ta còn nói với hai vị tỷ tỷ chỗ này không nhìn thấy người. Một vị tỷ tỷ trong đó còn nói, nơi này xuất hiện không phải là người, mà là quỷ. Mới vừa rồi, muội muội không thấy người nghe tiếng trước, quả nhiên là làm ta giật cả mình!"

Mộ Lam Yên dứt lời, nhẹ nhàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn thái độ Ngao Tương.

Ngao Tương quả nhiên là trộm gà không được còn mất nắm gạo, vô cùng căm tức nhìn hai nha đầu hai bên trái phải, cắn răng nghiêng lợi hận không thể cắn to một phen.

Trong lòng Tổ Quý mừng thầm, không ngờ tiểu thư vẫn còn có trí khôn có thể một mũi tên hạ hai chim, vừa phản bác tiểu thư Ngao Tương, sau lưng lại thọt lên một đao hai tỷ nữ phách lối mới vừa rồi. Giải trừ tức giận, bề ngoài còn lấy bộ dáng giả đồ như vô tội.

Dung Chi chưa bao giờ nghĩ tới mình không giữ mồm giữ miệng nói ra một câu nói, vậy mà lại trở thành đầu đề câu chuyện đắc tội đích tiểu thư. Trong lòng nàng cực kỳ tức giận Mộ Lam Yên, lại không thể phát tác ra, chỉ đành phải hết sức chôn đầu vô cùng thấp y như Thanh Hữu. Trên mặt khổ ép giống như là ăn một sọt khổ qua.

Ngao Tương thấy tiếp tục ở lại cũng không thú vị, phát tay áo kêu hai tỷ nữ sau lưng: "Đi!" Chính là không coi ai ra gì đụng tới Mộ Lam Yên, dọc theo đường nhỏ đá cuội đi tới Mộng Tương viện của mình.

Tổ Quý nhanh tay đỡ Mộ Lam Yên, quan tâm hỏi: "Tiểu thư, người thật không có chuyện gì?"

Mộ Lam Yên đứng vững lắc lắc đầu: "Không sao." Ánh mắt nhìn theo Ngao Tương từ từ đi xa một hồi.

Thanh Hữu và Dung Chi nhìn nhau một phen không nói chuyện nữa, nhanh nhẹn dẫn đám người Mộ Lam Yên về Liễu Tâm viện, còn chưa vào cửa, đã nói ở bên ngoài: "Nhị tiểu thư, lúc gần đi phu nhân bảo hai người chúng ta sau khi dẫn hai người tới thì trở lại bên trong viện nâng lấy chút đồ cho ngài."

Trong lòng Mộ Lam Yên sáng tỏ, gật đầu một cái: "Đi đi."

Sau khi Dung Chi xoay người, bèn nhỏ giọng nói với Thanh Hữu: "Vị nhị tiểu thư này thật sự là không có đầu óc sao? Lại nói như vậy ở trước mặt đích tiểu thư!" Nàng tự nhiên là đang oán trách lúc này Mộ Lam Yên khiến bọn họ rơi vào bối rối.

Thân thể Thanh Hữu thẳng tắp trực tiếp đi về đường phía trước, cũng là nhẹ giọng trả lời: "Cố gắng làm việc đi!"

Hai người còn đứng ở cửa Liễu Tâm viện, thấy Thanh Hữu các nàng đi xa, Tổ Quý mới tràn đầy oán trách mở miệng nói với Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, trong Ngao phủ này đều là người nào ấy, mắt đều mọc đình đầu sao? Ngay cả hai tỷ nữ mới vừa rồi cũng dám đối với người như vậy!"

Mộ Lam Yên khẽ thở dài một hơi, lệnh Tổ Quý đóng lại cửa chính của Liễu Tâm viện.

"Tổ Quý, ở trong phủ này cũng không nên học hai tỷ tỷ mới vừa rồi kia. Quả nhiên là phải quản lý tốt miệng của mình." Mới vừa rồi cũng bởi vì tò mò của nàng bị Ngao Tương tóm gọn. Nếu không phải trước đó Dung Chi dẫn nàng tới kia nói bậy, nàng cũng không biết phải làm sao đáp lời. Huống chi, từ thái độ Thanh Hữu mới vừa rồi đến xem, quan hệ của Mẫn phu nhân và lão phu nhân kia quả quyết là không hòa thuận, như vậy khẳng định cũng không coi trọng đối với người ngoại lai như nàng đây.

Đây mới là vừa mới bắt đầu, cuộc sống sau này còn không biết sẽ có bao nhiêu ngoài sáng và trong tối.

Tổ Quý như thế nào cũng không ngờ tiểu thư sẽ nói dạng này, lập tức gờ hai tay lên bưng kín miệng của mình. Một đôi mắt trừng trừng to như cái chuông nhìn chằm chằm Mộ Lam Yên.

Cầm lên chút ít hành lý mang về từ Yên Thành, bèn bắt đầu đi vào bên trong.

Mặc dù Liễu Tâm viện không lớn nhưng so với cái nhà ở Mộng Lý Hồi của Mộ lam Yên Mộng kia có thể nói là tốt hơn gấp nghìn lần vạn lần. Vào cửa thì có một con đường lát đá cẩm thạch dẫn vào, hai bên mỗi cái là một mảng sân cỏ, *d&d#l@q^d<.com> phía trên là hoa uất kim hương và đoá hoa khác do hoa nghệ trong phủ mới trồng. Đi lên trước nữa có một mảnh rừng trúc xanh, phía sau rừng trúc xanh là một hàng phòng ốc quanh co thành hàng, mở lối ra. Bên ngoài giống như là mới vừa quét qua nước son, màu sắc diễm lệ, chỉ là trong không khí bay một mùi nước son nhàn nhạt. Dù đã dùng phấn hoa nào đó che giấu, nhưng vẫn thoáng có chút gay mũi.

Mộ Lam Yên tiến lên, nhẹ nhàng đẩy mở ra gian phòng vừa thấy nhìn như tương đối lớn, hẳn là đại sảnh của Liễu Tâm viện.

Chỉ là vừa đẩy ra, chính là dọa sợ hai người.

Bên trong bàn ghế chung quanh nghiêng đổ, xóc xếch không thoáng. Tranh chữ vốn y theo treo trên vách tường, nằm ngang ngay chính giữa ở phòng khách, bình hoa, bình sứ, trà cụ, bệ nát, ngã đổ. Mặt đất, trên tường, bên ngoài khắp nơi bị bôi lên chất lỏng màu đỏ sẫm.

Người vừa nhìn, quả nhiên là làm cho người ta sợ hết hồn, cho là đi tới nơi vụ án cướp bóc!

Một mùi son nồng nặc lay động theo chiều gió mà đến từ bên trong cửa, không khỏi làm Mộ Lam Yên cau mày.

Tổ Quý thét chói tai một hồi, lui lại mấy bước về phía sau, sau đó đột nhiên nhớ tới gì đó, buông đồ trong tay xuống, chạy băng băng đẩy ra từng cái tất cả gian phòng ở Liễu Tâm viện.

Sau khi đẩy cửa ra, đều không ngoại lệ chỗ nào cũng hơi dơ dáy bẩn thỉu!

"Tiểu thư! Người của Ngao phủ bọn họ cũng quá không xem chúng ta như chủ nhân rồi!" Phát hiện cảnh tượng toàn bộ Liễu Tâm viện và tượng trưng trước khi đến hoàn toàn khác nhau, Tổ Quý thiếu chút nữa thì muốn nhảy dựng lên!

Mộ Lam Yên hơi giận nắm chặt quả đấm, đáy mắt thoáng qua vẻ tức giận. Tổ Quý cho là người làm trong phủ làm, nàng cũng không ngu như vậy. Trong phòng nồng nặc mùi son như vậy, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ một chút cũng biết nhất định là Ngao Tương làm.

Mới vừa rồi, Ngao Tương đi qua bên cạnh nàng thì cảm thấy mùi thơm nồng có chút làm cho người ta choáng váng đầu, nhưng không nghĩ Ngao nhị tiểu thư lại cầm son làm loại chuyện này ở chỗ ở của nàng! Cho tới bây giờ Mộ Lam Yên đều chỉ nghĩ tới, tạm thời đi theo Mẫn phu nhân tới nơi kinh đô này, trải qua cuộc sống mấy ngày bình yên. Ngày sau vẫn là phải tạm biệt thế tục hỗn loạn này, nghĩ trăm phương ngàn kế trở lại Mộng Lý Hồi! Nhưng không ngờ mới tới ngày thứ nhất, đích tiểu thư của Ngao phủ này cũng không cho nàng cuộc sống yên ổn!

Mộ Lam Yên nâng âm thầm thể ở đáy lòng, đời này không tranh sủng đoạt ái, cũng không có nghĩa là có thể bị người bắt nạt.

Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, nhất định khiến cho nàng biết cái gì gọi là kết cục!

"Tiểu thư, tiểu thư, người sao thế?" Tổ Quý có chút giật mình nhìn Mộ Lam Yên lạnh nhạt như băng, từ lúc đi theo người chủ tử này, đã từng gặp nàng

khóc thật, từng gập nằng khóc giả, từng gập qua nằng nói lá mặt lá trái..... Mặc dù chưa từng thấy qua cảnh đời gì, nhưng nằng cũng biết Mộ Lam Yên là một người rất có đầu óc. Duy chỉ có hiện tại, toàn thân Mộ Lam Yên tan mát ra ý lạnh, khiến Tô Quý bất thành linh rùng mình một cái.

Mộ Lam Yên lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra mình luống cuống, miễn cưỡng kéo lên khóe miệng khẽ mỉm cười: "Thế nào?"

"Người mới vừa rồi....." Mộ Lam Yên đột nhiên lại khôi phục bình thường, khiến Tô Quý thoáng thấy ở trong mắt nhưng lại không biết nói như thế nào với hình ảnh mới vừa nhìn thấy. Ánh mắt tối đi: "Không có, không có gì."

"Nha đầu ngốc," Mộ Lam Yên đưa tay sờ sờ trán của đối phương, "Ta cũng có chút mệt mỏi, nơi này tạm thời không quét sạch trước rồi. Gian phòng chung quanh có thể có cái nào hơi sạch sẽ một chút?"

"Có, có hai gian phòng tôi tớ coi như hơi sạch sẽ."

"Vậy hôm nay trước tiên chúng ta ở bên kia nghỉ ngơi một chút là được."

"Tuyệt đối không được!" Tô Quý đột nhiên hết sức nghiêm túc phản bác: "Người tôn làm tiểu thư, sao có thể cùng nô tỳ cùng nhau ở trong phòng người làm!"

Ánh mắt Mộ Lam Yên sáng lên, tràn đầy thâm ý nhìn Tô Quý đằng hoàng trình trọng, bật cười hi hi một tiếng.

Trước tới nay nhị tiểu thư như nằng luôn là người tồn tại trên danh nghĩa, đều là xem ở trên mặt mũi Mẫn phu nhân mà kêu. Thật ra thì trong lòng mọi người đều hiểu, nằng hoàn toàn không phải con gái ruột thịt của lão gia tòa phủ đệ này. Dù là trong lòng bản thân Mẫn phu nhân khẳng định cũng hiểu, nằng cũng không phải là đứa con gái của chính tay nằng!

Vì để cho cô gái nhỏ trước mắt này hoàn toàn buông bỏ tử thù lễ tiết, Mộ Lam Yên kiên nhẫn giải thích: "Ngươi còn nhớ lúc chúng ta vào cửa thành đã gặp hai anh chàng đẹp trai hay không?"

Tô Quý nghe nói, ánh mắt dĩ nhiên là từ từ hoa si, vội vàng gật đầu: "Dạ dạ."

"Vậy ngươi còn nhớ hay không? Trong đó có một Tất tiểu vương gia từng nói một câu như vậy: từng nghe nói ở trước lúc gả cho đại nhân Ngao Thập phủ thừa Tông Nhân Mẫn phu nhân từng sinh một đứa con gái?"

Tô Quý gật đầu một cái, rồi sau đó lại lắc đầu.

"Khụ, ta vốn không phải là con gái của Ngao Thập, chủ nhân phủ đệ này, tự nhiên không có đãi ngộ của Nhị tiểu thư trong phủ. Phòng tôi tớ nơi này cho dù là kém đi nữa cũng tốt hơn chỗ ngủ của ta trước kia thôi. Còn chờ cái gì, xem ta là tiểu thư thì cầm đồ vội vàng tới đây. Ta mệt mỏi rồi, nấu chút nước tắm một cái thôi....."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Quà sinh nhật cũ

Editor: trang bubble ^^

Mộ Lam Yên vừa dứt lời thì Tô Quý phát hiện đối phương đã đi ra vài bước, vội vàng cầm đồ lên nhanh nhẹn đi theo: "Tiểu thư, tiểu thư, nô tỳ không nhớ rõ những lời mà Tất tiểu vương gia gì kia đã nói. Chỉ là làm sao người nhớ rõ ràng thân phận của hần như vậy chứ? Khi đó ở trên xe ngựa, ta thấy ánh mắt hai vị công tử kia nhìn người đều không bình thường, về sau sợ tiểu thư nhất định là mệnh quan lại quyền quý đó....."

Mộ Lam Yên thấy nha đầu này liên thoáng không ngừng, đưa tay nhẹ nhàng gỡ trán của đối phương một cái, một mình cười mĩa một phen. Chỉ là đáy mắt lại giống như là sông băng vào tháng chạp vậy, lạnh làm cho người ta run lấy bầy.

Tô Quý nói những hình ảnh kia, tự nhiên là nằng không nhìn thấy. Nằng cũng không muốn nhìn thấy, trong lòng cực kỳ mong đợi, đây chẳng qua là một mình Tô Quý đoán mò mà thôi.....

Không lâu lắm, Thanh Hữu và Dung Chi đã dẫn hai gã sai vặt mới tới, khiêng một cái rương lớn lao đảo đi vào Liễu Tâm viện. Mộ Lam Yên bảo Tô Quý đóng lại toàn bộ từng cái cửa phòng vốn đã mở ra, tuyệt đối không thể nói nhiều một chữ với người ngoài.

Tô Quý chỉ nói gật đầu, làm xong từng cái, bèn đi cùng Mộ Lam Yên đến trong sân Liễu Tâm viện, nhìn gã sai vặt đặt một cái rương lớn xuống, bèn hỏi: "Đây là thứ gì?"

Thanh Hữu tiến lên, mở cái rương kia ra: "Đây là đồ phu nhân ban thưởng cho tiểu thư. Phu nhân nói, bên trong có một ít là cùng mang tới từ Yến Thành trước kia, còn có một ít là quà sinh nhật bắt đầu từ khi tiểu thư còn bé, mỗi một năm phu nhân đều chuẩn bị cho tiểu thư. Phu nhân nói, lễ ra cái này nên

tự mình đưa tới, nhưng quả thật là quá mệt mỏi, lại khẩn cấp muốn cho tiểu thư biết tấm lòng thân là người làm mẹ đối với tiểu thư của phu nhân, cho nên lệnh ta đưa tới. Còn cô, phu nhân nói nhớ tới ngày đầu tiên tiểu thư ở lại nhất định là có rất nhiều chỗ không tiện. Nếu lúc bữa tối cảm thấy nhàm chán, thì đến Đức Mẫn viện cùng dùng bữa với phu nhân."

Mộ Lam Yên không nghĩ tới chính là sau khi tiến vào bên trong phủ này, quy củ vẫn nhiều như thế, ngay cả ăn cơm cũng là không ăn cùng lúc. Nhưng nàng cũng cảm thấy như vậy cũng vô cùng tốt, không cần mỗi ngày đối mặt từ ái của Mẫn phu nhân và thái độ thù địch của Ngao Tương.

Ngay sau đó chính là quỳ gối ra hiệu nói cảm ơn với Mẫn phu nhân, giường nệm thì lại phát hiện tầng trên của cái giường đột nhiên nằm một chai son nước mang về từ Yên Thành, xa xăm nhớ lại lúc đó là Mẫn phu nhân mua hai chai, chỉ vì nói mùi thơm này kỳ lạ, chưa bao giờ người thấy ở khác nơi. Mà trong ngày thường nàng lại không thích trang điểm, lúc ấy còn buồn bực, mua tới hai chai làm chi. Hiện tại sợ là một chai cho Mộ Lam Yên dùng, một chai khác cho Ngao Tương.

Mẫn phu nhân quả nhiên là tại mọi thời khắc đều sẽ nhớ vị còn gái nhỏ trong nhà kia.

"Nhị tiểu thư, nếu thấy rồi, vậy ta bèn dặn dò người làm đặt vào trong phòng cho người như thế nào?"

Ánh mắt Mộ Lam Yên quét qua Thanh Hữu nói chuyện, lập tức ngăn cản: "Không cần!" Dừng một chút lại nói: "Bốn người các người chính là người làm mẫu thân ta phân công cho ta, ngày sau nhất định cũng phải cùng nhau ở tại Liễu Tâm viện này với ta. Đồ này, ta và Tổ Quý cùng nhau cầm đi vào là được, các người đi trở về trước, thu dọn một chút đồ, ngày mai thì dời đi qua thôi. Tránh cho lúc ta cần các người, các người lại không có ở đây."

Mộ Lam Yên nói không phải không có đạo lý, chỉ là bọn hắn còn chưa từng thấy chủ nhân có chủ ý như thế.

Thanh Hữu có chút khó có thể bắt bí liếc mắt nhìn hai vị đại ca khiêng đồ, thấy đáng về đối phương cũng không có phản đối, lập tức bèn quỳ gối đáp lời: "Vậy thì làm phiền tiểu thư và Tổ Quý cô nương."

Tổ Quý mắt thấy bốn người lao động chân tay sống sờ sờ kia cứ tiêu sái rời khỏi Liễu Tâm viện như vậy, lập tức lại có chút không cam lòng, chỉ vào giường lớn trước mặt nói: "Tiểu thư, không có việc gì người ôm đồm việc này làm gì?"

Mộ Lam Yên có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói: "Vật bản trong phòng kia, trong nháy mắt là người có thể dọn dẹp xong được không?"

Tổ Quý có chút nghẹn lời, dĩ nhiên là không nghĩ tới Mộ Lam Yên nói điểm này. Mới vừa rồi, nàng chỉ tập trung tinh thần nghĩ tới thật vất vả đi theo chủ nhân, đi tới trong một phủ lớn, có thể không buồn không lo làm nha hoàn thiếp thân là được. Nhưng không ngờ mới vừa vào cửa bị người ném sắc mặt không nói, trước mặt lại còn phải làm cu li?

Ngay khoảng trống khi đối phương chần chờ, Mộ Lam Yên tự xưng là từ nhỏ đi theo Lăng Hồ từng học vài năm bản lĩnh, tuy rằng nhìn ngoài mặt yếu đuối, nhưng những thứ cần kỹ thuật như khiêng đồ này, nàng vẫn là không có vấn đề gì. Nàng cả người trang phục yêu kiều chiều chuộng, khí thành đàn điền, đóng nắp giường lại, gài lên một tiếng bèn nâng nó lên!

Tổ Quý nghe tiếng, ngạc nhiên hoàn hồn phát hiện tiểu thư nhà mình vẫn còn có một mặt Hồng Vũ như thế. Lập tức khuôn mặt kích cỡ tương đương lòng bàn tay kinh ngạc đến ngây người, vẻ mặt dần dần giống như một kẻ đầu óc tối dạ.....

"Tiểu thư, người đang làm cái gì vậy?"

"Tiểu thư, người mau để xuống!"

"Tiểu thư, đây cũng là chuyện của Tổ Quý, sao có thể để cho người làm!"

.....

Mộ Lam Yên vừa khiêng cái giường vất vả đi tới phía gian phòng họ ở tới nay, vừa chịu đựng âm thanh om sòm của Tổ Quý. Còn kém một bước là sắp tiến vào cửa, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, chợt thuận tay bèn bỏ cái giường lại ở trên mặt đất.

Nhìn thứ to lớn vuông vức kia đột nhiên rơi xuống ở bên chân, Tổ Quý theo sát ở bên cạnh Mộ Lam Yên, đương nhiên đầu tiên là sợ hết hồn, rồi sau đó mặt mê mang nhìn Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, sao người thế nào không đỡ....."

Nha đầu này.....

"Không phải người không cho ta cầm sao?"

Tổ Quý nghe nói có chút bối rối, đồ nặng như vậy. Dĩ nhiên chỉ là tùy tiện nói một chút, nàng đâu có cầm lên được.....

Trong lòng Mộ Lam Yên nhìn tiểu nha đầu này, đã sớm hồi hộp, chỉ là trên nàng một chút, bộ dáng đã là hoàn toàn không biết phải làm sao mới tốt.

"Tiểu thư..... Ngài, ngài mau đừng đùa ta." Tổ Quý cúi đầu, tiếng thật nhỏ y hệt như muỗi vo ve.

Mộ Lam Yên tất nhiên không nhịn được nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai gầy yếu của Tổ Quý nói: "Còn kém một bước tiến vào, cùng nhau đỡ vào với ta đi thôi, cũng coi như để cho người làm hết nghĩa vụ chăm sóc ta!"

Kết cục như vậy, Tô Quý dĩ nhiên là tình nguyện nhìn thấy nhất. Ném đi một chút lúng túng mới vừa rồi, bộ dáng cười đùa khom lưng cùng với Mộ Lam Yên cầm vòng đồng bên cạnh cái rương lên, khiêng đi vào.

Chuẩn bị xong tất cả, Mộ Lam Yên mở cái rương ra lần nữa nhìn đồ vật bên trong một phen. Trên cơ bản tầng cao nhất đều là một chút đồ dùng hàng ngày, phía dưới mới là Thanh Hữu nói trước đó, quà sinh nhật hàng năm mà Mẫn phu nhân tặng cho con gái của nàng.

Mở ra mỗi một phần đều xen lẫn tờ giấy nhỏ, viết đều là năm đối ứng với nhau, cùng với tình cảm nhớ nhung của Mẫn phu nhân đối với con gái, 0di33xn0dafnB330fys0doon phía trên mỗi một câu đều là lời tâm huyết. Nhìn, Mộ Lam Yên không khỏi hốc mắt đỏ lên, thật là nhớ nhung mẫu thân trong Mộng Lý Hồi.

"Tiểu thư, tiểu thư, người xem, đây là giày nhỏ mà phu nhân chuẩn bị cho người lúc sinh ra." Trong tay Tô Quý cầm một đôi giày con cộp của trẻ sơ sinh, bảo vật thanh tú bình thường đựng đưa ở trước mặt Mộ Lam Yên. Trong lúc lơ đãng ở trong giày rơi xuống một trang giấy ố vàng.

Mộ Lam Yên mắt sắc nhất nó lên: "Long Thanh năm hai mươi ngày mừng ba tháng hai, ngày con gái ta ra đời, chi vừa thấy mặt đã vội vã ly biệt, đau khó tự lành."

Chỉ là mấy chữ này, đã nhìn ra được tâm tình Mẫn phu nhân viết xuống có bao nhiêu hồng bét. Có điều ngày trên tờ giấy này thật ra khiến Mộ Lam Yên cảm thấy rất là kinh ngạc, con gái của Mẫn phu nhân vậy mà ra đời chỉ cách nàng hai ngày.

Tô Quý chưa từng biết chữ, nghe trong miệng tiểu thư nhà mình lẩm bẩm gì đó, lại nhìn một chút trong tay đối phương vẽ một ít ký tự, gãi gãi đầu: "Tiểu thư người đang nói cái gì?"

Mộ Lam Yên đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Tô Quý, cười một tiếng bèn lại lần nữa nhét tờ giấy này về bên trong giày con cộp: "Sau khi xem nhớ cất tất cả đồ vật lại, tránh cho khi mẫu thân đi tới, ngộ nhớ muốn xem những thứ này, không tìm được ta chỉ có thể yêu cầu người tới hỏi!"

Tô Quý bị dọa sợ đến khẽ run rẩy, lập tức thả giày cầm trong tay lại trong rương. Bộ dáng cả mặt không bao giờ đựng lại nữa, không khỏi làm trong lòng Mộ Lam Yên âm áp lần nữa, có vài người vẫn là đơn thuần chút tốt.

Lại nhìn đồ mấy lần, lại cảm thấy có chút không thú vị, nàng bảo Tô Quý thu dọn xong đồ, chính mình thì trở lại trên giường coi như sạch sẽ kia, ngã đầu nghỉ ngơi.

Chỉ là một lát, tiếng Tô Quý cầu nhàu lại vang lên lần nữa: "Tiểu thư, sao lần đầu tiên nô tỳ phát hiện, người quả nhiên có chút mùi vị tiểu tử hương đã, một chút cũng không có hơi thở thực nữ đại gia khuê tú!"

Mộ Lam Yên nghe nói, tò mò hỏi: "Như thế nào là hơi thở thực nữ?"

"Chính là ăn không nói, ngủ không nói. Lúc nên đứng sẽ không ngồi, lúc nên ngồi sẽ không nằm, lúc nên nằm sẽ không ngồi xếp bằng như hòa thượng vậy!"

Mộ Lam Yên tỉ mỉ suy nghĩ, ngược lại đột nhiên cảm thấy có chút vừa bực mình vừa buồn cười. Cảm tình nha đầu này bây giờ là ghét bỏ mình không có hợp quy tắc? Hoàn toàn không giống như một tiểu thư?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tranh nhau đoạt cung chiêu 1

Editor: trang bubble ^^

Nói đến những thứ này thì lại khiến Mộ Lam Yên hồi tưởng lại nàng đã từng tay trái gà không chặt kia.....

Ở trong đời trước, không có một sư phụ học võ như Lăng Hồ dạy nàng, mười năm gần như Mộ Lam Yên đều bị mẫu thân Ôn Uyển Như che chở ở trên lòng bàn tay. Tam tông tứ đức, lễ nghi lễ mễ, cầm kỳ thư họa, loại nào mà nàng không biết. Ngoại trừ không ra cửa không bước cổng trong giống như tiểu tử muội trong thành kia, hiển nhiên Mộ Lam Yên chính là một đại gia khuê tú vạn năng toàn năng!

Thay vào đó một đời này, quả nhiên thời gian là thuốc độc, khiến nàng tẩy và nhuộm thành bộ dáng bây giờ. Trước mặt người ngoài còn có thể giả vờ giả vịt, một khi đến trước mặt người của mình như Tô Quý, bộ dáng nhóc con giả dối hoàn toàn bộc lộ ra, giấu cũng không giấu được.

Nghĩ quá nhiều rất nhiều, lật người, vốn rất mệt nhọc rồi vì tàu xe, nàng để nguyên quần áo đã ngủ thiếp đi.

Vừa tỉnh giấc lại đã là qua một canh giờ có lẽ.

Bên trong gian phòng yên tĩnh, tất cả cửa sổ đều khép chặt, ngoại trừ tiếng hít thở khe khẽ như có như không thì cũng không nghe được loại thanh âm thứ hai nữa. Nằm ở trên giường nhỏ, Mộ Lam Yên đột nhiên mở hai mắt ra, mở trừng nhìn chăm chăm phía trên, kéo dài một hồi, mới đặt xuống để phòng trong lòng, đột nhiên nhớ tới bản thân nằm ở Liễu Tâm viện của Ngao phủ!

"Tổ Quý! Tổ Quý!" Mộ Lam Yên lật người rời giường, lớn tiếng gào thét đôi câu.

Không bao lâu, ngoài cửa đã nổi lên một đợt tiếng bước chân dồn dập. Tổ Quý vội vàng hấp tấp đốc sức đẩy cửa phòng Mộ Lam Yên ra, tìm tòi bóng dáng Mộ Lam Yên bên trong gian phòng một phen, mới nhìn kỹ thấy tiểu thư ngồi ở trên giường nhỏ, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm hỏi: "Tiểu thư kêu ta gấp như vậy là có chuyện gì không?"

Mộ Lam Yên ổn định tâm thần một chút: "Vì sao người không ở trong phòng ta?"

Trong lòng Tổ Quý chỉ cảm thấy một chữ oan viết hoa, nhìn tiểu thư đen tối đầy mặt, áp ứng giải thích: "Ta thấy người buồn ngủ, trong lòng bèn nghĩ người cũng là một nhóc cả ngày, muốn đi nấu chút nước nóng cho người, để cho người tỉnh lại có thể thoải mái tắm ngâm nước nóng, nhân tiện thu dọn một phen Liễu Tâm viện này cho người. Cũng không thể vãn để cho người hạ mình ở tại phòng tôi tớ nhi....."

Lời của Tổ Quý còn chưa nói hết, ánh mắt sắc bén của Mộ Lam Yên quét ngang tới, nàng ấy bị dọa sợ đến lập tức tắt tiếng.

"Người đi quét dọn phòng bị người làm hư hại kia?"

Trong lòng Tổ Quý chợt run rẩy, chỉ đành phải chặt phát gật đầu một cái.

"Hò đồ!" Mộ Lam Yên đột nhiên đứng dậy cả giận nói, nàng còn chưa dạn dò Tổ Quý đi xử lý những thứ đó, chính là giữ lại còn có tác dụng. Nha đầu ngược lại rất tốt, trước tiên không nói tiếng nào giúp nàng thu dọn rồi!

Tổ Quý có chút hốt hoảng nhìn tiểu thư nhà mình, bây giờ là tiền cũng không được, lui cũng không phải, không thể làm gì khác hơn là cứng ngắt đứng ở cửa chờ xử lý. Trong lòng đồ mồ hôi một hồi, cho tới bây giờ nàng chỉ là muốn giảm bớt áp lực của tiểu thư một chút, chưa từng nghĩ, không ngờ một lòng cẩn thận lại kéo chân sau của tiểu thư nhà mình. Một mình than một tiếng, một đôi mắt khẩn cầu chăm chú khóa chặt Mộ Lam Yên.

Chỉ thấy Mộ Lam Yên đầu tiên là mặt buồn rười rượi đứng ở phía trước giường hẹp đi qua đi lại, sau khi suy nghĩ một phen, đột nhiên nói: "Lấy nước tới đây, ta muốn tắm!"

Cánh hoa hồng rơi xuống nước, Mộ Lam Yên duỗi ra mũi chân như ngọc thăm dò nước ấm, bèn hoàn toàn ngâm thân thể ở trong nước ấm rải đầy cánh hoa. Tóc đen màu mực treo ở bên ngoài bồn tắm, nhắm mắt dưỡng khí mặc cho Tổ Quý xoa bóp lưng cho nàng.

Chờ chốc lát, Mộ Lam Yên mặc một bộ áo váy bình la xuyên thấu màu xanh nhạt đứng ở trước gương đồng. Váy dài rơi xuống đất, không có một đoá hoa văn, chỉ là trong tay áo may mấy hoa lan. Bên hông buộc một cái đai lưng màu xanh dương nhạt, phía trên nạm bảo thạch màu xanh dương chiếu lấp lánh.

Một bộ này, chính là đưa tới từ trong rương của Mẫn phu nhân, trên tờ giấy nói đúng lắm, quả sinh nhật năm nay. Không thể không nói, ánh mắt và giải thích của Mẫn phu nhân quả nhiên là đặc biệt. Mộ Lam Yên mặc một bộ này vô cùng thích hợp, hơn nữa xuyên qua gương đồng, loáng thoáng có thể nhìn ra mặc quần áo này, rất nổi bật lên dung nhan xinh đẹp của Mộ Lam Yên, còn có mấy phần vị thoát tục.

Tổ Quý đứng ở bên cạnh, bộ dáng mặt hoa si: "Tiểu thư, người thật sự là quá đẹp."

Mộ Lam Yên nhếch miệng lên một chút ý cười, đưa tay cốc nhẹ một chút cái trán Tổ Quý: "Nha đầu người quả nhiên là nam nữ đều xoi nha!"

Khuôn mặt nhỏ của Tổ Quý đỏ lên, hơi cúi đầu xuống: "Tiểu thư đừng nói như vậy. Từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư, ta lại cảm thấy đáng đáp tiểu thư đặc biệt dễ nhìn."

Mộ Lam Yên nghe nói nhưng trong lòng lại chợt run rẩy, lần đầu tiên Tổ Quý thấy nàng vẫn là mở miệng một tiếng thiếu hiệp đó. Vì không đào hầm cho mình nhảy, dặn dò đối phương thu dọn đồ đạc, hai người chính là khoan thai chậm rãi rời khỏi Liễu Tâm viện.

Trước mắt đang vừa vận thời gian sắp ăn cơm tối, vốn là không có ý định đến Đức Mẫn viện ăn tiệc nhưng Liễu Tâm viện không thu dọn cũng không được, cho nên vẫn là quyết định đi một chuyến có vẻ tốt hơn một chút. Mẫn phu nhân mới vừa trở về phủ, cũng là một đến ngắt ngư, đoán chừng trong thời gian ngắn chắc là sẽ không tới Liễu Tâm viện thăm hai người họ.

Bên trong Đức Mẫn viện, đột nhiên xuất hiện truyền đến một hồi giọng nữ thét bén nhọn chói tai.

"Người chính là nhớ con như vậy sao?" Sau đó chính là tiếng một bình hoa gốm sứ rơi trên mặt đất vỡ tan.

Mẫn phu nhân vốn là ngồi ở trên ghế chủ đại sảnh, trở về phủ cũng đã sai người chuẩn bị một chút nước nóng, tắm rửa sạch sẽ mới gọi người mời Ngao Tương từ Mộng Tương viện qua. Có điều còn chưa có ngồi xuống nói mấy câu, Ngao Tương thấy quà tặng cho nàng, bèn nổi lên tính tiểu thư. Thuận tay vung một cái, bình hoa Mầu Đơn vốn là tặng cho nàng bị mạnh mẽ ném xuống đất.

Mẫn phu nhân nổi đoá, nắm chặt mười ngón tay sượt một cái đứng lên từ trên ghế.

"Con xem một chút bây giờ con còn có bộ dáng đích tiểu thư gì kia!"

"Bây giờ con còn muốn thân phận đích tiểu thư này có ích lợi gì! Sau khi Mộ Lam Yên đó trở về, con thấy tất cả tâm tư của mẹ đều ở trên người nha đầu kia!"

Lời vừa dứt, một bàn tay hung hăng rơi vào trên mặt Ngao Tương.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người giương mắt mà nhìn một đôi mẹ con này. Tiểu Thúy khẩn trương nhìn chăm chú qua lại giữa Mẫn phu nhân và tiểu thư, rất sợ sau một khắc lại xảy ra chuyện khó tin gì đó.

Mẫn phu nhân hậu tri hậu giác phản ứng kịp, mới phát hiện ra mình nhất thời xúc động, phạm vào lỗi không nên phạm. Ngay kập tức, trong ánh mắt thay đổi ngay thành ánh mắt nhu tình, đưa lên tay đánh mặt Ngao Tương, bèn muốn đi vuốt ve. Không biết làm sao Ngao Tương lại nhanh chóng quay đầu, tránh được đôi phương.

Bốn mắt giao nhau ở không trung, một đôi mắt tràn ngập áy náy, một đôi mắt lại là thù hận vô cùng.

"Trước tới nay người luôn là thiên vị! Ngay cả phụ thân một người yêu ta!" Ngao Tương không nhịn được rơi nước mắt, dẫn hai tiểu nha đầu xoay người khí thế hùng dũng thoát đi địa phương làm cho nàng đau lòng này.

Trong hành lang, Mẫn phu nhân có lẽ bởi vì chưa nói ra câu nói sau cùng, mà mệt mỏi ngã ngồi ở trên ghế, hai mắt vô thần nhìn cửa. 0di33xn0dafnB30fys0doon Trong lòng Tiểu Thúy tất nhiên hiểu tâm tư của chủ nhân, đưa tay vuốt vuốt sau lưng cho Mẫn phu nhân.

"Tiểu Thúy, ta có phải là một mẫu thân không hợp cách." Ngôn ngữ của Mẫn phu nhân có mấy phần chua xót.

"Làm sao lại vậy chứ." Dứt lời, ánh mắt ý bảo Dung Thố bưng nước trà cho Mẫn phu nhân.

"Nhưng mà, mới vừa rồi ta....."

"Phu nhân, người và tiểu thư năm năm không gặp. Tiểu thư đã sớm không phải bé gái rúc vào lòng người năm đó rồi, vừa mới bắt đầu các người chung đụng có chút cợt sát cũng là bình thường."

Theo đó, chính là hết sức yên tĩnh không hề có tiếng động.

Lối vào cửa chính Đức Mẫn viện, sau khi Ngao Tương dẫn hai tiểu nha đầu tùy thân ra ngoài, thì đột nhiên ngừng bước chân, trên tay một nha đầu trong đó bưng một hộp gấm, đó là đồ Mẫn phu nhân ban thưởng.

Ngao Tương ngang ngược càn rỡ ở kinh đô đó là đã xưng tên, vì ngại phụ thân mình bèn ra đời đã tập võ, mười tuổi đã không có mẫu thân dạy ở bên người, cho nên tính tình nóng nảy một chút cũng là có thể thông cảm được. Trước mắt mới vừa bước ra cửa chính Đức Mẫn viện, chính là xoay người bộc phát tức giận ngẩng đầu nhìn chăm chăm lên vài chữ to phía trên cửa biển.

Cái viện này đã từng mấy lần muốn đến, đều không thể đến, hiện tại đến rồi thì lại bị tức cảnh hờn!

"Tiểu thư." Tiểu nha đầu ôm hộp gấm trong đó đột nhiên hô.

Ngao Tương nghiêng mắt liếc nhìn, hỏi: "Chuyện gì?"

"Mới vừa rồi, tiểu thư để túi thơm chuẩn bị tặng cho phu nhân ở chỗ nô tỳ, tiểu thư còn muốn....." Nha hoàn còn chưa nói xong, Ngao Tương chợt kẻ người bên khiến nàng ta hốt hoảng mất đi ngôn ngữ, theo bản năng lui về phía sau một bước nhỏ, chôn đầu sâu hơn.

Thấy Ngao Tương đột nhiên đưa tay về phía nàng, bèn cơ trí móc ra một túi thơm màu đỏ tươi từ trên người, đặt ở trong lòng bàn tay đối phương.

Ngao Tương cảm lên, tỉ mỉ tìm ra đầu mối một phen. Mỗi một kim mỗi một kim phía trên đều là nàng vất vả cực nhọc thêu ra, cánh hoa nhét trong túi thơm càng là nàng chọn lựa tỉ mỉ từng mảnh từng mảnh. Trước khi làm ra thành phẩm này, không biết nàng bỏ đi bao nhiêu cái bán thành phẩm giống nhau như đúc, không biết mười ngón tay bị kim châm bao nhiêu lần, giữ lại bao nhiêu nước mắt mới thành hình.

Mẫu thân chưa thấy nó đã nói một câu: con không cách nào làm được có tri thức hiểu lễ nghĩa ta không trách con, nhưng vì sao ngay cả nữ công cơ bản nhất này cũng không biết? Nếu như không phải bởi vì những lời này, sao nàng như thế nào lại tâm niệm muốn làm ra đồ khiến mẫu thân hài lòng như vậy.

Trước mắt thì lại nhìn tới hộp gấm vẫn đóng chắc kia, nhớ trước khi tới Đức Mẫn viện đã có gã sai vặt báo lại, Mẫn phu nhân mới phái đi hai nha hoàn, vòng lại thì dẫn hai gã sai vặt tới, khiêng một cái rương lớn đến Liễu Tâm viện. Mà nàng lại là cái rương nhỏ như thế, đồ kỵ trong lòng lập tức nhảy lên thật cao, bật mở ra nắp hộp gấm, lấy ra một chất lỏng màu đỏ bên trong.

Ngay sau đó cầm hai cái trong tay so sánh, chính là cảm giác mình cực kỳ uất ức.

"Mẫu thân, người quá thiên vị!" Gầm lên giận dữ, nàng bèn cùng nhau ném thành phẩm hoàn mỹ nhất trong một năm này tới nay và chất lỏng màu đỏ mới vừa rồi vào trong hồ Đức Mẫn viện.

Tôm một tiếng, sóng nước gợn dập dờn, khiến cho Tố Quý đứng ở cách đó không xa theo dõi, trong nội tâm mờ mờ ảo ảo cảm thấy có chút đau khổ.

Mộ Lam Yên đã sớm tới ngoài cửa Đức Mẫn viện này, nhưng bởi vì nghe bên trong có một vài tiếng ồn ào, cảm thấy khi đó mình không tiện đi vào. Nàng bèn cùng nhau đứng ở bên ngoài với Tô Quý đứng lại một lát, nhưng không ngờ trời xui đất khiến để cho nàng nhìn thấy một màn trước mắt.

Thấy Ngao Tương tức giận phẩy tay áo bỏ đi, Tô Quý chính là nhắc nhở: "Tiểu thư, Ngao tiểu thư đã đi rồi, nếu không chúng ta vào đi thôi." Nàng cũng sẽ không giống như tiểu nhân trong phủ này, kêu Ngao Tương này là đích tiểu thư. Ở trong mắt nàng, Mộ Lam Yên mới là người mình, những tiểu thư khác, vậy cũng là người ngoài!

Đôi mắt Mộ Lam Yên thâm ý thu hồi từ xa phương, nụ cười không rõ liếc mắt nhìn Tô Quý: "Thôi, hôm nay sợ là chúng ta không đến Đức Mẫn viện này được. Ta về trong viện trước đi, còn người vào Đức Mẫn viện nói một tiếng với mẫu thân, cứ nói thân thể ta khó chịu giống như là dị ứng, hỏi nàng một chút nên đi nơi nào mời đại phu. Nhưng mà ở cửa thì miệng khóc lớn tiếng chút, giống như ta chết rồi vậy."

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tranh nhau đoạt cung chiêu 2

Editor: trang bubble ^^

"Phi phi phi, tiểu thư đang nói cái gì vậy! Tiểu thư dặn dò Tô Quý, Tô Quý làm là được, người nói mình như vậy khiến trong lòng Tô Quý khó yên đó."

Mộ Lam Yên nghe nói, chính là cười cười, đưa tay sờ sờ đầu của đối phương lần nữa bèn xoay người trở về Liễu Tâm viện.

Tô Quý nhìn bóng lưng tiểu thư rồi đi tiêu sái, lập tức hít sâu một hơi, áp ủ vài phần cảm giác, xông ra ngoài.

Đẩy ra cửa Liễu Tâm viện thì có một vị son như có như không phiêu tán mà đến, Mộ Lam Yên nhéo mũi, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại chỗ người làm vắng vẻ nhất. Chỉ có nơi đó là mùi thơm nhạt nhất.

Sau khi vào phòng, nàng nhanh chóng mở ra cái rương Mẫn phu nhân đưa tới, tìm được một quyển tranh chữ Lý Bạch trong đó. Sau đó lại lấy ra một chai chất lỏng màu đỏ từ trong bọc của mình, bước chân vội vã đi tới cửa đại sảnh sớm bị phá hư không còn đáng vẻ, đẩy vào.

Một mùi son nồng nặc đập vào mặt, Mộ Lam Yên trừ cảm giác bị hun trời đất quay cuồng, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập. Kể từ buổi trưa lần đầu tiên đi vào, nàng đã có cái loại thể nghiệm này, cho nên vốn nghĩ có thể không vào bên không tiến vào!

Nhưng bây giờ, nàng buộc lòng phải đánh nhanh thắng nhanh, mở tranh chữ Lý Bạch cầm trong tay ra, hung hăng xé rách dọc theo trung gian, rồi sau đó đặt chung một chỗ với tranh chữ vốn nằm ở giữa. Nàng lại tùy ý tưới chất lỏng màu đỏ son trong tay ở phía trên, tiện tay bèn để bình còn lại ở một bên.

Trong cả căn phòng, trong nháy mắt tràn ngập hai loại mùi vị nồng nặc.

Mộ Lam Yên nhìn bốn phía vòng quanh, nàng rất là hài lòng lực phá hoại của Ngao nhị tiểu thư này. Có điều nhìn dấu vết trạng thái rần màu đỏ trên tường kia, lại khiến trong lòng nàng dấy lên một loại quý kẻ.

Theo bản năng tiến lên đưa tay cào một chút son nước đã khô khốc xuống, nhìn bột hồng hồng trong lòng bàn tay, cắn răng một cái bèn nuốt nó vào trong miệng.

Trong nháy mắt, cổ họng hô hấp trở nên đặc biệt khó khăn.....

Mộ Lam Yên gác một cái tay ở trên cổ của mình, mặt đỏ lên, một cái tay khác gian nan vịn mặt tường để cho mình đi từng bước từng bước tới cửa chính. Khi thấy dư quang trời chiều ánh đỏ bên ngoài chiếu vào trên mặt của nàng, thì chỉ cảm thấy trời đất đều đang xoay tròn, chợt không có sức, cả người đều nghiêng về phía trước.

Trước khi ngã xuống đất, nàng rõ ràng nghe được tiếng chói tai và sợ hãi của Tô Quý, khóe miệng cũng chính là hơi nhếch lên. Coi như nha đầu này cơ trí, chạy tới kịp thời.....

Trong không khí, lần nữa phiêu dâng lên mùi đàn hương quen thuộc.

Trong phòng tởm của Liễu Tâm viện, Mộ Lam Yên vẫn ý thức hôn mê nằm ở trên giường như cũ. Tất cả mọi người nín thở, không dám ngẩng đầu nhìn Mẫn phu nhân đứng ở trước giường một cái, bao gồm Ngao Tương xem kịch vui ở phía trước.

Vốn là Ngao Tương sắp đi tới viện của mình rồi, không biết làm sao vừa vặn nghe gã sai vặt đến báo cáo tin tức, nha hoàn của Mộ Lam Yên vừa khóc vừa gào ở cửa Đức Mẫn viện, nhất định đòi kêu đại phu. Ngao Tương chính là tưởng rằng mình uy hiếp nàng đã hù sợ đối phương, làm hại đối phương một khúc hai nháo ba thất cô, chuẩn bị tìm chết ở Liễu Tâm viện. Cho nên, nàng lại đi vòng vèo về Liễu Tâm viện, muốn đi xem kịch hay một chút. Nhưng không ngờ vừa tới cửa Liễu Tâm viện thì thấy Mộ Lam Yên hôn mê ở chỗ kiệt tác của nàng, mà nàng bởi vì hốt hoảng, không cẩn thận bị Mẫn phu nhân bắt ra ngoài.

Tổ Quý vốn tưởng rằng chỉ cần theo lời tiểu thư nói làm là được, nhưng không ngờ trở lại thấy một màn như vậy. Nàng thật sự cho là mình mệnh xui xẻo hại tiểu thư, khóc y hệt chết cha ruột rồi vậy. Nếu không phải ngự y đến đây chữa trị, thấy nàng quá mức om sòm, tuyên bố cứ khóc náo thì không trị tiểu thư của nàng. Tổ Quý mới ngưng bật khóc thét lên, đổi lại quỹ gối trước mặt Mộ Lam Yên yên lặng rơi nước mắt.

Ngự y rút đi cây ngân châm cuối cùng ở căn cổ Mộ Lam Yên, mới ôm tai nói: "Nếu không phải lão phu trùng hợp ở quý phủ bắt mạch lệ thường cho Ngao lão phu nhân, mệnh vị tiểu thư này của các người thật sự có thể là khó giữ được rồi!"

Tổ Quý nghe nói, lại bèn lớn tiếng kêu rên lên.

Mẫu phu nhân liếc mắt nhìn, cũng lười giảng dạy, chỉ là gấp gấp đi vội vàng lại hỏi: "Thường ngự y, bệnh tiểu nữ của ta là như thế nào?"

Thường Đức ngoài đầu liếc mắt nhìn lại thiếu nữ bộ dáng mười sáu mười bảy tuổi nằm ở trên giường kia một cái, lại nhìn Mẫu phu nhân một phen, mới phản ứng được đó chính là đứa con gái mà Mẫu phu nhân thất lạc nhiều năm. Hắn cầm lên khăn ướt ở trên chậu nước rửa mặt trên giá bàn thấp, xoa xoa tay: "Đã không còn đáng ngại rồi, tiểu thư chỉ là dị ứng son. Theo lý thuyết người hơi nhiều sẽ là chỗ thờ sung lên, lại không biết tại sao lại là cổ họng tắc nghẽn."

Mẫu phu nhân hiển nhiên cũng không có nghe những lời này của Thường Đức vào trong lỗ tai, hung hăng nhìn lướt qua Ngao Tương đứng ở cách đó không xa, cũng không có nói thẳng.

Đúng lúc này, Mộ Lam Yên đột nhiên ho kịch liệt một hồi, đưa tới sự chú ý của đoàn người.

Tổ Quý là người đầu tiên phản ứng lại, vội xê dịch đến trước giường hẹp của Mộ Lam Yên, mong mỏi đưa tay muốn đỡ nàng dậy.

Sau khi tỉnh lại Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy cổ họng đau rát, giống như bị một đường khí Tam Vị Chân Hóa đốt khô trong cổ họng, cực kỳ khó chịu, rồi lại không thể không khàn khàn mở miệng: "Nước....."

Thanh Hữu cơ trí đi tới trước bàn, rót một chén nước đưa cho Tổ Quý.

Mộ Lam Yên nhìn thấy nguồn nước, giống như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng vậy, phần đầu quên mình tiến lên đoạt lấy ly trà trong tay Tổ Quý, uống một hớp xuống.

Đứng ở một bên, Thường Đức thấy tình thế chỉ lạnh nhạt nói một câu: "Tiểu thư đừng gấp gấp, mới vừa rồi thi châm cho người, tiêu sưng, khát nước là không thể tránh được, nhưng mà nước nhất định phải uống từ từ, nếu không người sẽ cảm thấy rất đau." Giọng điệu của Thường Đức cứng rắn nói xong nước mà Mộ Lam Yên mới vừa uống vào trong miệng, chính là lập tức phun toàn bộ ra ngoài.

Không phải là bị Thường Đức hù dọa phun, mà đúng là như Thường Đức đã nói, quả nhiên là uống không vào, *d&d#l@q^d<.com> một ngụm lớn đi vào lại cảm thấy cổ họng vô cùng đau đớn, ho ra.

Tổ Quý thấy chủ nhân có dấu vết sắc nước, vội vàng quên mất vì sao quý, đứng lên thay tiểu thư vuốt lưng: "Tiểu thư, người uống chậm một chút!"

Thanh Hữu thấy một chén nước đã không còn, bèn lại rót một ly nữa. Lần này, Mộ Lam Yên bắt được ly trà thì không còn uống một hơi cạn sạch giống như lần trước, mà là một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ để nó tự nhiên chảy vào. Trong lúc uống nước, nàng nghiêng mắt liếc nhìn Thường Đức cách đó không xa đang dùng một đôi mắt có thâm ý khác quan sát nàng.

Thường Đức chính là ngự y nhất phẩm trong cung, Mộ Lam Yên nàng tự nhiên nhận ra được. Một đời trước, trên căn bản chữa chứng cũng là hắn tới chứng mạch cho nàng. Y thuật của người này có thể có thể liều một trận với đại phu ở Mộng Lý Hồi, hơn nữa làm người tương đối trung dung. Mặc dù rất thông minh nhiều chuyện một chút là có thể nhìn thấu, nhưng mà rất ít nói lời thật.

Mộ Lam Yên quan sát thái độ của Thường Đức, chính là hiểu đối phương nhất định đã phát hiện ra cái gì, chỉ là không có vạch trần nàng.

"Tại sao tiểu thư lại đột nhiên dị ứng son? Chẳng lẽ trước đó tiểu thư dùng son cũng không biết mình dị ứng với nó sao?" Nụ cười của Thường Đức nồng đậm hỏi.

Mộ Lam Yên dĩ nhiên là ngẩng đầu, khuôn mặt trắng thuần ngẩng đầu lên nhìn về phía Mẫu phu nhân: "Sao mẫu thân cũng ở nơi đây? Tổ Quý, người còn chờ ở bên này làm gì? Không thấy mẫu thân luôn đứng đấy sao?" Mộ Lam Yên làm bộ giận dữ nắn mồm, ngược lại khiến Tổ Quý mơ hồ một hồi.

Mẫu phu nhân vội vàng gạt bỏ, tiến lên vài bước ngồi ở trên giường Mộ Lam Yên, đỡ tay Tổ Quý, nâng Mộ Lam Yên thẳng lên chút: "Yên Nhi, con xem như hù dọa vì nương rồi!"

"Mẫu thân, nhìn xem dọa người sợ rồi. Yên nhi còn chưa kịp cố gắng hầu hạ người, sao lại cam lòng lại làm cho người lo lắng?" Mộ Lam Yên nói nhẹ nhàng nhưng trong lòng là nhéo cho mình đồ mồ hôi lạnh. Vào lúc nàng nuốt vào những thứ bột son kia, quả quyết không nghĩ tới lại sẽ nghiêm trọng như thế. Trước đó hơi vị son này, nàng đã cảm thấy có chút không đúng lắm. Lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, chỉ biết là dị ứng, nhưng không nghĩ bởi vì nàng nhất thời hưng khởi, thiếu chút nữa hủy mười năm sống lại mà nàng cẩn thận che chở! Lập tức lại nhớ tới Ngao Tương, ngẩng đầu lên quét mắt mọi người một vòng, cuối cùng ánh mắt khóa chặt trên người Ngao Tương ở xa xôi nhất: "Tại sao mọi người lại trở lại? Nơi này của tỷ ty vô cùng dơ dáy bẩn thỉu, khiến mọi người chê cười rồi."

Từ sau lúc tiến vào cửa, Ngao Tương vẫn đang sợ hãi. Mặc dù trước khi thấy những chuyện này, nàng tâm niệm hi vọng Mộ Lam Yên có thể chết đi,

nhưng khi thấy Mộ Lam Yên thật sự cứ nằm như vậy ở cửa phòng mà nàng phá hư thì trong lòng hốt hoảng không nói ra được một câu. Nàng thân là cháu gái ruột của tiền Thái Phó Nhất Phẩm đương triều, đích tiểu thư của Tổng Nhân phủ thừa chính tam phẩm đương triều, sinh mạng của vô số người cũng có thể không chế ở trên tay nàng, nhưng nàng lại chưa từng làm tổn thương một người.

Mẫu phu nhân nghe nói vậy, lại chỉ nhẹ nhàng nghiêng mắt liếc nhìn, không muốn biểu đạt bất kỳ ý kiến gì đối với những lời này, thay Mộ Lam Yên sắp xếp chăn đệm, nói: "Yên Nhi, đây đã là lúc nào mà con còn lo lắng loại này. Nói với nương một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Mộ Lam Yên có chút khó xử liếc mắt Thường Đức trước giường một cái, Mẫu phu nhân chính là hiểu dụng ý của nàng, xoay người dặn dò Dung Thố đưa Thường ngự y đi, mới tiện đà hỏi kỹ càng.

Mộ Lam Yên từ chối mấy lần, thấy Mẫu phu nhân không chịu bỏ qua, mới khó xử rù ri: "Mẫu thân, nếu con nói rồi, người có thể tuyệt đối không thể tức giận, đặc biệt là tức giận muội muội." Mộ Lam Yên giả vờ từ chối, khiến trên mặt Ngao Tương càng thêm không nhịn được, nhiều lần muốn xông lên đánh Mộ Lam Yên một trận, đều bị tỷ nữ bên cạnh can lại.

Hiện tại tình huống như thế, ai cũng hiểu vô lực là không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, trừ Ngao Tương.

Thái độ của Mẫu phu nhân không nhìn ra có bất kỳ gọn sóng, nhưng trong lòng đã là sóng biển ngập trời, từ lúc nàng thấy cảnh tượng trong đại sảnh của Liễu Tâm viện này, thì biết rõ xảy ra chuyện gì: "Con nói."

"Từ lúc sáng sớm con tiến vào phủ, con đã nhìn ra được muội muội rất là quý trọng tình cảm với mẫu thân, cho nên có chút địch ý đối với con. Rồi sau đó trước đây không lâu, muội muội đã tới tìm con nói chuyện, lại vì vậy con với nàng trò chuyện với nhau thật vui. Thế nhưng khi con lấy ra lễ thành niên mà mẫu thân tặng cho con khi mười sáu tuổi —— tranh chữ của Lý Bạch thì muội muội sùng sốt không thể nào yêu thích. Rồi sau đó không cẩn thận còn đánh đổ sơn nước chúng ta cầm ở trên tay khi đó do mẫu thân đưa cho hai người tỷ muội chúng ta. Mẫu thân, mẫu thân..... Hu hu hu....."

Trước đó Mộ Lam Yên nói còn rất có thứ tự, nói đến phía sau, ngược lại có một ít ngôn ngữ khó có thể đi xuống. Mẫu phu nhân nhìn người trên giường nhỏ, nhu nhược đến cực điểm, ánh mắt nhìn Mộ Lam Yên càng có thêm mấy phần áy náy: "Yên Nhi, từ từ nói, từ từ nói, nương nghe đây."

"Đều do Yên Nhi không tốt, trong một ngày đã xé bỏ tranh chữ Lý Bạch mà mẫu thân mến yêu cho, còn đánh đổ sơn nước mẫu thân tặng cho muội muội, làm dơ quà sinh nhật năm nay mẫu thân tặng cho ta....." Mộ Lam Yên nói xong, đã sớm nước mắt rơi thành sông.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tranh nhau đoạt cung chiều 3

Editor: trang bubble ^^

Ngao Tương đã sớm là nghe không vô, mặc dù những câu mà Mộ Lam Yên nói đều không có trách tội nàng, nhưng cũng đều là nói vớ nói vẩn!

"Mộ Lam Yên, vì sao người vu oan ta!"

Lời nói của Ngao Tương vừa dứt, đã nghênh đón Mẫu phu nhân giằng co: "Ta để cho con nói chuyện sao! Lúc này, ta vừa vào Liễu Tâm viện này, đã nghĩ được hương son mà con thường dùng. Từ đầu tới đuôi, tỷ tỷ của con cũng chưa từng nói con một câu không phải, con lại còn nói nàng vu oan con! Ta tặng con sơn nước, dù cho con nhìn chừng mắt nữa, cũng không nên gọi ở trên tranh chữ Lý Bạch mà ta tặng."

"Nương!"

"Chớ gọi ta, Ngao Tương! Con xứng đáng với nương sao?"

"Xin lỗi thế nào!" Ngao Tương hỏi ngược lại, "Mộ Lam Yên không phải nói đổ sơn nước của con, hiện tại con sẽ cho người xem chứng cứ!" Nói xong, bèn xoay người bảo tỷ nữ cầm lấy hộp gấm cùng mang tới, mở ra xem thì đã sớm rỗng tuếch, mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Trước đây không lâu, bình sơn nước kia của nàng đã sớm bị nàng ném vào trong hồ nước ở Đức Mẫn viện.

"Không có thật sao?" Mẫu phu nhân nói.

Ngao Tương có chút ngây ngẩn: "Mẫu thân, bình kia của con bị con không cẩn thận rơi xuống nước." Nói xong lời cuối cùng, đã thật nhỏ hệt như muỗi ong.

Mẫu phu nhân có chút thất vọng: "Tương Nhi, vì sao đến cuối cùng con cũng vẫn nguyên vẹn."

"Con nói là sự thật!" Ngao Tương nhảy dựng lên lần nữa, đột nhiên nghĩ đến: "Người nói người mua tổng cộng hai chai, một chai bị con ném, một chai bị Mộ Lam Yên đổ ở trên tranh chữ. Con cũng không tin Mộ Lam Yên còn có thể xuất hiện bình thứ ba!" Dứt lời, không để ý tầm mắt của mọi người tiến lên mở ra cái rương lớn kia của Mộ Lam Yên.

Rầm một tiếng, bởi vì động tác biên độ hơi lớn, liên luy cái rương cũng có chút chấn động, nhưng đồ trong rương xuất hiện ở trước mắt mọi người, khiến mọi người không nhận được hít một hơi khí lạnh. Bình sơn nước mà Ngao Tương gọi là không thể xuất hiện kia, bình yên vô sự nằm ở một ô trên nhất của cái rương.

Ngao Tương có chút khó có thể tin.

Mộ Lam Yên thấy tầm mắt mọi người đều ở trên người Ngao Tương, trong biểu hiện giả bộ trên mặt bộc lộ vẻ hả hê. Mẫn phu nhân đương nhiên chỉ mua hai chai, thế nhưng lúc trước nàng cũng cảm thấy hương vị kia rất là dễ ngủ, nghĩ tới sẽ sắp chuộc Tổ Quý trở về, bèn muốn mua cho nàng làm quà gặp mặt. Không biết làm sao vẫn bị chuyện trì hoãn, không có đưa ra, trước mắt cũng để cho nó có đất dụng võ rồi.

Mẫn phu nhân đối với đứa con gái này đã thất vọng không muốn nhiều lời nữa, ánh mắt liếc qua không muốn nhìn lại Ngao Tương bất kỳ cái nào nữa.

"Mẫu thân! Người vậy mà tin nàng không tin con, con mới là con gái ruột thịt của người đây!" Ngao Tương đã tức giận gấp đến chân nhảy lên.

Nghe những lời này, biểu hiện trên mặt Mẫn phu nhân tối sầm lại, lập tức chính là nổi giận: "Ngao Tương, con nghe rõ cho ta, con là con gái của ta, Yên Nhi cũng vậy!"

"Nhưng nàng ta không phải là con gái của phụ thân!"

Ngao Tương vừa nói lời như thế, toàn trường im lặng. Tất cả mọi người kéo căng da đầu của mình không dám nhìn tới vẻ mặt bất kỳ một chủ tử nào. Mà bản thân Ngao Tương, đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó mới phát giác bản thân nói những lời này rốt cuộc là thực tế rồi lại hoang đường cỡ nào. Tất cả mọi người đều cẩn thận che chở bí mật mà tất cả mọi người đều biết này, lại bị nàng vạch trần ra ngay.....

"Cút!"

Bên trong Liễu Tâm viện, một tiếng quát phẫn nộ phá tan chân trời, đã quấy rầy chim nhò đang đậu phía trên rừng trúc xanh.

Ngao Tương lau không hết giọt nước mắt đầy mặt không ngừng chảy xuống, hoàn toàn không để ý đường dưới chân, trực tiếp chạy như bay ra khỏi cửa chính của Liễu Tâm viện.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ cảm thấy đau lòng như thế.....

Mẫn phu nhân cũng không còn tâm tình ở lại ở Liễu Tâm viện, nói mấy câu lời tri kỷ, bèn dẫn Tiểu Thúy và Dung Thố bước khỏi cửa chính. Lúc gần đi, nàng còn dặn dò Thanh Hữu và Dung Chi kêu mấy người làm tới quét dọn Liễu Tâm viện.

Mộ Lam Yên kiên trì rời giường tiễn Mẫn phu nhân ra cửa phòng, đứng ở cửa mặc cho Tổ Quý đỡ nàng, có thâm ý khác nhìn người từ từ đi xa.

Chuyện mới phát sinh vừa rồi, hoàn toàn vượt khỏi năng lực tiếp nhận của Tổ Quý, lúc này mới dám lên tiếng: "Tiểu thư, chúng ta làm như vậy có thể quá không đạo đức chút hay không?"

Mộ Lam Yên lạnh nhạt thở dài một hơi: "Tổ Quý, ngươi phải biết. Quy luật hoành hành của thế giới này chính là cá lớn nuốt cá bé, nếu như ngươi không lớn mạnh, sẽ có người đến ăn hết. Ta làm như vậy, cũng chỉ là muốn cho Ngao Tương một bài học, về sau để cho nàng hiểu, công khai bắt nạt ta là sẽ thiệt thòi lớn." Quay đầu lại thì thấy cái rương bị Ngao Tương mở ra ban đầu: "Đội lạt nữa ngươi lấy chút tiền, tìm vài người đã thông chút quan hệ, đưa bình sơn nước kia và một chút quà tặng quý trọng đến Mộ Dung Tương viện. Cứ nói là phụ nhân đưa, nhớ lấy!"

Tổ Quý gật đầu một cái, bèn đỡ Mộ Lam Yên đi vào.

Chân trước mới vừa đưa Mẫn phu nhân đi, chân sau của Liễu Tâm viện đã truyền đến một tiếng hỏi thăm hơi yếu. Mộ Lam Yên nằm ở trên giường, vênh tai nghe bên ngoài có tiếng gì đó, bèn bảo Tổ Quý ra cửa điều tra.

Tổ Quý cũng thay Mộ Lam Yên đến góc chần nói: "Tiểu thư, hiện tại chính là lúc ăn cơm tối, ai lại đang yên đang lành tới Liễu Tâm viện của chúng ta thăm hỏi. Hôn nữa, trải qua Ngao Tương tiểu thư quấy một trận như vậy, đoán chừng người trong phủ này thấy chúng ta cũng sẽ đi vòng qua, sợ đắc tội đích tiểu thư của các nàng."

Ngôn ngữ lần này của Tổ Quý không giả, Mộ Lam Yên thật là vui mừng cuối cùng thì nha đầu này đã thông suốt rồi, có thể nhìn tình hình chung.

Không biết làm sao, nàng chính là nghe phía bên ngoài có người đang nói chuyện, cho nên cố ý bảo đối phương ra ngoài nhìn một chút.

Cửa Liễu Tâm viện là một mảng rừng trúc lớn, giữa cánh rừng và tường viện là một con đường đá cuội rộng cỡ ba người, mỗi bên kéo dài tới hai hướng đông tây. Nắng chiều đã hoàn toàn chìm đắm, dựa vào một tia ánh sáng dư lại yếu ớt chiếu sáng tầm mắt người đi đường.

Chỗ có một tia sáng mờ tối như vậy, mơ hồ hiện ra hình dáng một vị phụ nhân: vóc người năm thước, thân thể mập mạp, tất cả tóc vắn ở sau ót, một bộ áo màu đỏ sậm, trên chân mang chính là một đôi giày vải màu đen hơi cũ kỹ.

Trù trừ cất bước qua lại đi lại ở cửa Liễu Tâm viện, kêu mấy tiếng thấy không ai ra ngoài, trên mặt mơ hồ lộ ra một chút sốt ruột.

Hơi không lâu nữa, ngóng thấy được bên trong dường như có một tiểu cô nương đang đi ra ngoài, trên mặt lập tức biểu hiện ra vui sướng.

Tổ Quý vốn là trong lòng thầm nhủ tiểu thư có chấp, *d&d#@q^d<.com> thấy cửa không đóng đột nhiên thấy rõ có một bóng người đứng. Trong lòng đầu tiên là run lên, nhớ tới lời Dung Chi nói ban ngày, tới nơi này đều không phải là người. Lòng bàn tay chính là bất thành linh rịn ra mồ hôi lạnh, vừa ngừng bước chân xem chừng hai cái, thấy người ở cửa không có đi vào mưu hại nàng, nên trong lòng cũng bỏ đi nghi ngờ lúc trước, tiếp đó đi tới.

Thấy ở cửa là một lão bà tử ăn mặc coi như xinh đẹp, Tổ Quý bèn biết thân phận của người này nhất định là không tầm thường.

"Vị cô cô này, không biết người tìm ai?" Tổ Quý tiến lên hỏi thăm, nhìn lão bà tử từ trên xuống dưới, đôi phương cũng dùng ánh mắt kia nhìn nhìn nàng giống vậy.

"Vị này là nha hoàn thiếp thân của tiểu thư mới tới nhì?" Lão bà tử cười lên cả khuôn mặt toàn là nếp nhăn, mí mắt nhão rũ ở phía trên con ngươi, đáng vẻ nhìn qua có chút quái dị.

Tổ Quý chỉ nói tí ti: "Đúng vậy, cô cô đây là?"

"Lão thân tên gọi Vạn cô, chính là tỷ tử của lão phu nhân Ngao phủ. Không biết tiểu thư mới tới có ở trong viện hay không? Để lão thân đi vào nói chuyện một chút?"

Tổ Quý vốn muốn từ chối, không biết làm thế nào thật sự tìm không ra có, chỉ có thể dẫn Vạn cô đi vào trong. Đạp vào mặt là mùi son càng ngày càng đậm hơn, khiến hai người theo bản năng nín thở nhanh chóng đi qua.

Vạn cô đi qua đại sảnh của Liễu Tâm viện thì có ý liếc mắt một cái chỗ nguồn gốc hương vị kia, nhìn thấy bên trong hoàn toàn dơ dáy bản thủ và đồ thối, trong lòng tất nhiên kinh thần không thôi. Nhưng chỉ trong nháy mắt, đáy mắt lóe lên thăm dò lạnh lẽo biến mất hầu như không còn. Trên mặt kinh ngạc quay lại bộ dáng ngoan ngoãn, đi theo bước nhỏ của Tổ Quý tiếp tục đi vào trong.

Đi tới chỗ Mộ Lam Yên nghỉ ngơi, Vạn cô không vào cửa, bèn nghỉ ngơi hỏi: "Đây là xảy ra chuyện gì? Vì sao tiểu thư lại ở phòng tôi tới hẻo lánh này?"

Tổ Quý ngoài đầu lại liếc nhìn nghi vấn đầy mặt của cô cô một phen, cũng không trực tiếp trả lời, bèn đẩy cửa vào.

Mộ Lam Yên vốn đã nằm xuống, nghe được cánh cửa "Ken két ——" một tiếng mở ra, lập tức chính là mở hai mắt ra ngó về phía ngưỡng cửa.

"Tiểu thư, còn chưa ngủ à?" Tổ Quý nói.

Mộ Lam Yên kéo cổ họng khàn khàn hơi ngồi dậy: "Chưa, thế nào? Bên ngoài có phải là có người không?"

Vừa dứt lời, Vạn cô theo sát ở sau lưng cũng là bộ dáng lấy lòng đầy mặt ngó vào bên trong, thấy Mộ Lam Yên trên giường nhỏ, lập tức cười làm lạnh, cặp mắt cũng híp lại thành một đường may: "Chính là lão thân, tiểu thư quả nhiên là cực kỳ thông minh, không ra cửa đã biết là ta sẽ tới đây."

Tổ Quý ngại vì bị đối phương đột nhiên lần qua một bên, trên mặt có chút không vui, nhưng không biết làm sao lại biết được thân phận của đối phương, không dám phát tác ra: "Tiểu thư, vị này là Vạn cô cô bên cạnh lão phu nhân. Cô cô nói, muốn vào nói hai câu."

Mộ Lam Yên nghe được thân phận của đối phương, trong lòng kinh ngạc một hồi. Lúc ban ngày, nàng đã suy nghĩ. Sau khi nàng và Mẫn phu nhân trở lại, cũng không có đi thỉnh an với trưởng bối duy nhất bên trong phủ, còn lo lắng không lễ phép lắm. Nhưng không ngờ cũng chỉ thời gian nửa ngày, đối phương cũng đã không chịu đựng được, tới tìm nàng tâm sự trước rồi.

Mộ Lam Yên lập tức chính là bộ dáng muốn ngồi dậy, thân thể ngồi dậy giữa chừng, dùng sức ho khan đến mấy lần: "Cô cô, thật là xin lỗi. Khụ khụ khụ....."

Vạn cô thấy tình thế, vội vã tiến tới bên giường hẹp đỡ Mộ Lam Yên: "Tiểu thư không nên dậy, nằm xuống là tốt rồi!" Dầu gì bà cũng đã làm hầu gái hơn mấy chục năm ở trong ngôi phủ này rồi, loại ánh mắt này vẫn phải có. Trước mắt, mặc dù vị tiểu thư này danh bất chính ngôn bất thuận, nhưng dù sao cũng là thịt đầu tim của Mẫn phu nhân, quan hệ của phu nhân và lão gia lại tốt như vậy, không dám đảm bảo về sau vị tiểu thư này sẽ trở thành hồng nhân trước mặt lão gia.

"Tiểu thư đây là thế nào? Thân thể không thoải mái sao?"

Mộ Lam Yên cười yếu ớt một phen, mặt trắng thuần không có một chút màu máu, cộng thêm ánh mắt nhu nhược, khiến Vạn cô nhìn thấy trong lòng cũng đau lòng một hồi.

"Ta với mẫu thân vừa trở về, thật sự là vô cùng mệt mỏi, trước hết nằm xuống. Chưa từng nghĩ cô cô trở lại đây. Tổ Quý, còn không mau cầm một cái băng ngồi cho cô cô, để cho cô cô đứng muốn nói lời gì."

"Chao ôi."

Tổ Quý nghe lời cầm một cái ghế tròn ngồi đặt ở bên cạnh Vạn cô, Vạn cô ngược lại khoát tay lia lịa, bộ dáng mặt không dám với cao: "Tiểu thư đây mới thật là ngại chết lão nô rồi. Lão thân chỉ là thay lão phu nhân truyền lại câu nói, truyền hết lời liền đi."

Mặt Mộ Lam Yên kinh ngạc và không biết gì: "Lão phu nhân có lời muốn nói với ta sao?"

Chương 30: Tuổi già sức yếu 1

Editor: trang bubble ^^

Vạn cô gạt đầu một cái: "Sáng sớm, lão phu nhân đã nghe thấy tiểu thư và phu nhân sắp trở về. Thanh Hà viện của lão phu nhân đã chờ mòn chờ mỏi cũng không chờ được. Mắt thấy trời cũng tối rồi, lão phu nhân lo lắng tiểu thư vừa trở về, có cái gì không thoải mái, đến lúc đó náo động lên chuyện cười gì thì thật là không xong. Cho nên sai lão thân tới xem một chút, nếu là chịu uất ức gì, cũng đừng giấu ở trong lòng, nói với lão phu nhân là được."

Mộ Lam Yên nghe từng chữ từng câu vào trong tai, trong lòng khen hay thật to kỹ xảo biểu diễn của lão phu nhân và vị cô cô trước mắt này. Lúc đầu Mẫn phu nhân và vị bà bà này xem ra là quan hệ tương đối. Buổi tối khuya, lão phu nhân này phái người tới đây nói chuyện phiếm với nàng. Nếu mà đặt ở tâm tư đơn thuần của nàng trước kia, không chừng đã thật sự bị lão phu nhân làm từ thiện này làm cho cảm động. Không chừng, ngày sau lại dần dần cách xa Mẫn phu nhân ngã về bên lão phu nhân kia.

Nhưng mà, bản tính này của lão phu nhân coi như đã đánh lâm rồi.

Biểu hiện trong mắt Mộ Lam Yên dần dần dính vào vẻ bi thương, bộ dáng tủi thân: "Tạ lão phu nhân quan tâm, Yên Nhi nhất định sẽ ghi tạc vào tim. Chẳng qua Yên Nhi thật sự là không hiểu chuyện, sau khi trở về không thể lại đi báo cáo với lão phu nhân trước tiên, còn khiến lão phu nhân nhớ nhung."

Vạn cô thấy vẻ mặt Mộ Lam Yên không giống như là làm bộ, hơn nữa đã ghi nhận khen ngợi lão phu nhân ở trong lòng, thì biết được mục đích hôm nay mình đi tới coi như là đạt được, lập tức cười ha ha mấy tiếng, hết như một nãi nãi hòa ái: "Chỉ cần trong lòng tiểu thư hiểu, lão phu nhân không xem người là người ngoài là được. Hôm nay sắc trời cũng đã muộn, hơn nữa thân thể tiểu thư ốm nhẹ, cố gắng nghỉ ngơi ở trong viện. Chỗ của lão phu nhân, ngày mai tới vẫn an cho lão phu nhân là tốt rồi."

Vạn cô rời khỏi Liễu Tâm viện thì lần nữa ngoái đầu liếc mắt nhìn lại cánh cửa đại sảnh rộng mở, khinh thường trong ánh mắt hoàn toàn lộ rõ. Chẳng qua là khi bà nâng bước chân lên chuẩn bị rời đi, trùng hợp đụng phải đoàn người Thanh Hữu trở về.

Bốn, năm người làm, trên tay mỗi người đều xách một thùng gỗ, đưa tới dùng tưới dội. Vốn là cười cười nói nói đi vào, đối diện ánh mắt của Vạn cô thì tiếng nói chuyện của tất cả mọi người im bặt đi.

Toàn phủ cũng biết, Vạn cô cô chính là hồng nhân bên cạnh lão phu nhân. Mà từ trước đến giờ, quan hệ của lão phu nhân và vị nàng dâu Mẫn phu nhân này không phải là đặc biệt hòa hợp, đều là có thể không gặp thì không gặp. Giờ phút này, Vạn cô đột nhiên xuất hiện ở Liễu Tâm viện, khiến trong lòng Thanh Hữu dấy lên một nỗi kinh ngạc.

"Vạn cô cô ~" Mọi người quỳ gối hành lễ.

Vạn cô nhìn cũng không muốn nhìn tới một cái, bèn sát vai đi qua từ bên cạnh đám người kia.

Hôm sau, mặt trời mọc lên y như thường ngày.

Liễu Tâm viện không còn có mùi son nồng đậm, khắp nơi đều phiêu đẳng mùi đàn hương nhàn nhạt. Đây cũng là Mẫn phu nhân dặn dò, Thanh Hữu và mấy người làm quét sạch tất cả gian phòng bị vấy bẩn ở Liễu Tâm viện cả đêm, càng thêm hết sức xua tan mùi son đáng ghét này.

Sáng sớm, Tô Quý bưng một chậu nước rửa mặt bằng kim loại, gõ cửa phòng của Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, tiểu thư, tỉnh chưa? Sáng sớm, phu nhân phái người tới truyền tin, nói là đội lát nữa tới đón người đi thỉnh an với lão phu nhân."

Mộ Lam Yên chậm rãi mở hai mắt ra, tận tình hít thở thích không khí mang theo từng chút từng chút vị ngọt kia. Liễu Tâm viện này, thứ không thiếu nhất chính là bị cây cối bao vây, hơn nữa cách xa đường phố, sáng sớm tỉnh lại cũng cảm giác rất là thư thái. Chỉ là bên tai quanh quẩn lời của Tô Quý khiến cho tinh thần của nàng càng tăng lên gấp trăm lần.

Tối hôm qua, Ngao lão phu nhân đã phái người tới truyền, bảo nàng đi thỉnh an. Không ngờ sáng sớm, Mẫn phu nhân đã chủ động tới đây muốn đón nàng đi qua. Không biết lão phu nhân chưa từng gặp mặt kia thấy hai người các nàng cùng đi, có thể rất kinh ngạc hay không.

Mộ Lam Yên cúi lưng một cái, cảm giác cổ họng cũng không đau đớn như ngày hôm qua: "Ừ, người vào đi!"

Tô Quý đẩy cửa vào, bèn bắt đầu một ngày mới bận rộn của nàng.

"Tiểu thư, hôm nay mặc bộ quần áo màu hồng này như thế nào?"

"Có thể, mới vừa rồi người nói ở ngoài cửa, đội lát nữa mẫu thân sẽ lại đây đón ta đến chỗ lão phu nhân thỉnh an thật sao?"

"Dạ, đúng vậy. Sáng sớm hôm nay, Thanh Hữu các nàng đã dọn đồ vào Liễu Tâm viện, tin tức này chính là họ mang tới. Về sau, họ sẽ ở cùng một chỗ với chúng ta. A! Đúng rồi, phu nhân còn nói, buổi chiều mời một thợ may tới đây, làm mấy bộ xiêm áo cho tiểu thư người."

Thời gian Tổ Quý cần nhàn nhàn, Mộ Lam Yên đã rửa mặt xong đổi lại một bộ quần áo màu hồng mà lần đầu tiên Mẫn phu nhân chuẩn bị cho nàng. Nhìn mình trong gương đồng, theo bản năng lòng bàn tay sờ lên gương mặt.

Trong gương hình như nàng có một ít xa lạ. Đặc biệt là trong đầu không bỏ đi được gương mặt của Ngao Tương, làm cho đáy lòng của nàng đột nhiên có chút kinh ngạc: hai người bọn họ thậm chí có mấy phần tương tự.....

Thanh Hữu dọn đồ phòng bếp phía ngoài, làm mấy món ăn sáng đưa tới cho Mộ Lam Yên. Vợ vả ăn xong, đoàn người Mẫn phu nhân đã tới cửa viện của nàng.

Trong sân có mấy chiếc lá thu rơi trên mặt đất. Mặt trời lúc sáng sớm vô cùng chói mắt, chiếu một đám đi theo sau lưng Mẫn phu nhân nheo mắt lại.

"Mẫu thân, để cho người chờ lâu." Mộ Lam Yên dẫn Tổ Quý, hành lễ với Mẫn phu nhân đứng ở giữa sân.

Hôm nay, Mẫn phu nhân ăn mặc tươi sáng đẹp đẽ. Trên đầu vẫn búi tóc tơ vàng Bát Bảo toàn châu, cài trâm Ngũ Phụng Triều Dương treo ngọc trai, cổ đeo một chuỗi vòng ngọc vàng ròng vòng quanh. Trên người mặc quần áo màu đỏ vàng điêu khắc, ngực thêu tranh Bách Linh Điều, có thể nói từng kim miêu tả sinh động tỉ mỉ khiến con chim nhỏ này rất sống động.

"Yên Nhi mau đứng lên." Mẫn phu nhân vợ vả tiến lên đỡ Mộ Lam Yên dậy, về mặt nhìn nàng đều là cung chiêu: "Yên Nhi, hôm nay còn có cảm giác khó chịu gì hay không?"

Mộ Lam Yên lắc đầu một cái: "Tạ mẫu thân quan tâm. Chỉ là Tương Nhi muội muội của con....." Chuyện sai khiến Tổ Quý làm tới hôm qua còn chưa kịp làm, cho nên hiện tại Ngao Tương chắc còn bị chọc tức ở trong Mộng Tương viện của nàng ta, chỉ là không biết Mẫn phu nhân bên này là tính toán thế nào.

Mẫn phu nhân thở dài một hơi, về mặt thất vọng xen lẫn một chút khổ sở: "Ta đã lệnh nàng không được đi đâu hết, ở trong Mộng Tương viện xét lại mình thật tốt. TRANG #DDLQD# BUBBLE Yên Nhi, hôm qua Tương Nhi nói năng lỗ mãng, đại khái là một làm mẹ như ta đây không có cẩn thận dạy dỗ. Thực chất, nội tâm Tương Nhi rất thiện lương, con cũng đừng để vào trong lòng nhé?"

Mộ Lam Yên chỉ bày tỏ gật đầu một cái, có điều nhìn về mặt Mẫn phu nhân còn kèm theo một chút khó xử. Mẫn phu nhân tự cho rằng Mộ Lam Yên vẫn còn có một chút thành kiến đối với Ngao Tương, cho nên đưa tay nắm lấy cổ tay của đối phương, tiếp tục mở miệng nói: "Yên Nhi, nếu như con nhất định muốn trách, thì nên trách vì nương đi, Tương....."

"Không phải."

Còn không chờ đối phương nói xong, Mộ Lam Yên đã cắt đứt ngay, ánh mắt lóe lên, gọi đối phương thật là gấp gáp.

"Yên Nhi, có chuyện gì, con nói đi."

"Mẫu thân, có một việc, con không biết có nên nói hay không?"

"Nói ra để cho vì nương nghe một chút."

"Thực không dám giấu diếm! Tối ngày hôm qua sau khi người đi, lão phu nhân đã phái người tới đây nói chuyện, bảo con hôm nay đi qua Thanh Hà viện một chuyến... Không ngờ sáng sớm mẫu thân cũng kêu người báo cho con việc này... Không biết, mẫu thân và lão phu nhân đã nói xong rồi hay không?"

Dứt lời, Mộ Lam Yên liền cảm thấy ngón tay Mẫn phu nhân nắm cổ tay nàng, khẽ giữ chặt một phen. Con người vừa co lại, thái độ có chút không tự nhiên, chỉ là qua chốc lát dường như khôi phục lại bình thường khẽ nói: "A, chuyện này à. Vì nương dĩ nhiên là biết. Được rồi, chúng ta cũng không nên trì hoãn nữa, khiến lão phu nhân chờ lâu sẽ không tốt."

Mộ Lam Yên đáp một tiếng, bèn cùng nhau ra khỏi Liễu Tâm viện với Mẫn phu nhân.

Một nhóm người cuộn cuộn về phía con đường đá cuối ngoài cửa đi thẳng tới phía tây, băng qua mười hành lang và vườn hoa, lại lượn quanh qua một mảng lớn đường ao hoa sen chính là đi tới Thanh Hà viện, chỗ ở của lão phu nhân. Lão phu nhân yêu thích yên tĩnh, cho nên chọn lựa một chỗ tĩnh lặng nhất Ngao phủ, chẳng qua vẫn còn ở bên ngoài đã xa xăm người thấy một loại mùi giống như lửa khói của Tự Miếu.

Cửa chính của Thanh Hà viện có hai bồn đá tảng, phía dưới chính là một tảng đá linh hầu nâng lên, phía trên rót đầy nước. Mấy miếng thủy tiên (hoa súng) lười biếng nằm ở phía trên. Bây giờ đã cuối mùa thu, đã sớm không còn hoa sen.

Mộ Lam Yên ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn một phen biển của cửa chính, trừ vài chữ to "Thanh Hà viện", bên cạnh còn điêu khắc mấy đóa hoa sen, trông rất sống động. Hoa sen kia vẫn luôn đại biểu cho chính nhân quân tử. Lão phu nhân yêu thích như thế, không biết lão phu nhân cũng theo phẩm hạnh hoa sen kia hay không?

Nhưng mà suy nghĩ một chút quan hệ của Mẫn phu nhân và bà ta thì biết, sợ là phu nhân này cũng không phải hiền lành gì.

Thấy Mộ Lam Yên đột nhiên ngược đầu ngẩn người, Mẫn phu nhân tất nhiên tiến lên nhắc nhở một phen: "Yên Nhi, đây là thế nào?"

Mộ Lam Yên lấy lại tinh thần, dùng một chút mới nói: "Không có việc gì, chỉ là đường giống như có chút khăn trương."

Mẫn phu nhân cười nhạt một tiếng, tay dặt Mộ Lam Yên vỗ vỗ ở trên mu bàn tay của nàng: "Đừng hốt hoảng, đợi lát nữa con dừng lại một lát ở tại cửa ra vào trước, chờ lúc ta đi vào gọi con, con lại đi vào. Nếu là lo lắng nói nhầm, vậy thì ngay trước khi nói chuyện nhìn tới mẫu thân một cái, mẫu thân thay con tới trả lời là được."

Khăn trương..... Dĩ nhiên là Mộ Lam Yên thuận miệng nói láo, người mà nàng cũng dám giết, còn có cái gì không dám. Nhìn ánh mắt một thoáng nhu tình kia của Mẫn phu nhân, trong lòng càng thêm cảm kích trở tay khoắc lên mu bàn tay của Mẫn phu nhân, đáp lại bằng một nụ cười trấn an.

Đi vào cửa chính của Thanh Hà viện, một tỷ nữ tuổi còn trẻ chính là cười khanh khách đi tới các nàng.

"Phu nhân, tiểu thư, các người tới rồi." Tỷ nữ này nói, chính là nghiêng người làm một tư thế xin mời: "Lão phu nhân đã chuẩn bị tốt nước trà, ở đại sảnh chờ lâu rồi. Hai vị xin mời đi theo nô tỳ."

Mẫn phu nhân ừ một tiếng, bèn đi vào bên trong.

Bên trong Hân Duyệt các, nhà kẻ của Thanh Hà viện, lửa khói lượn lờ chậm rãi bay lên từ lư hương ở trước mặt lão phu nhân. Lão phu nhân ngồi xếp bằng, nhắm mắt trong miệng lầm bầm kinh Phật, một tay cầm chuỗi Phật châu, một tay từng đốt từng đốt gỗ mồi có trật tự không đông dài. Theo sát ở bên cạnh lão phu nhân, Vạn cô nghe bên cạnh có bước chân người đến gần, chính là nhắc nhở: "Lão phu nhân, đại sảnh hình như có người đến."

Lão phu nhân hơi hí ra hai mắt nhắm chặt, động tác trong tay lại không có ý tứ dừng lại chút nào, lúc lâu tiếp theo mở miệng nói: "Hãy để cho nha đầu kia chờ thêm một chút đi."

Trong lòng Vạn cô sáng tỏ, nên cũng không nói thêm.

Nội viện của Thanh Hà viện gần giống với Liễu Tâm viện, chỉ là chưa từng thấy qua những thứ hoa khô rất nhiều trên bãi cỏ kia. Đã là mùa thu, những nụ hoa kia vẫn còn tranh nhau nở ra, làm cho cả viện nhận nhậ hương khói, tăng lên một chút cảm giác khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tuổi già sức yếu 2

Editor: trang bubble ^^

Mẫn phu nhân đi tới đại sảnh, lại không thấy ai ở bên trong. Một đôi mắt nghi hoặc quét tới tỷ nữ bên cạnh.

Tỷ nữ giật mình một cái, vội nói: "Phu nhân, người tạm thời chờ một lát, nô tỳ sẽ đi mời lão phu nhân ra ngoài." Dứt lời, chính là xoay người đi vào phía sau một mảnh tường chênh bên đại sảnh.

Chờ chốc lát, lão phu nhân lại do Vạn cô với tỷ nữ mới vừa đi vào điu hai bên ra ngoài, vốn là nụ cười nồng đậm, một thoáng bộ dáng lão mẫu hiền lành. Nhưng ngẩng đầu lên thấy mặt bên của người tới trong đại sảnh cũng không phải là Mộ Lam Yên mà là Mẫn phu nhân, nụ cười trên mặt đã sụp đổ tan rã trong nháy mắt, thay thành một thoáng nghiêm túc.

Chậm rãi đi tới trước mặt ghé chủ, ngồi lên.

"Con dâu thỉnh an cho mẫu thân, mẫu thân đại nhân vạn phúc kim an." Mẫn phu nhân quỳ gối hành lễ.

Sau khi lão phu nhân ngồi xuống thờ một hơi dài nhẹ nhõm, dường như mới vừa đi tới dùng sức lực lớn đến đâu. Lúc lâu, bà mới từ bên trong giọng điệu khàn khàn kia, kiềm nén ra một câu nói: "Sao Mẫn nha đầu đột nhiên muốn đến chỗ của ta ngồi một chút?"

Mẫn phu nhân cũng không có bao nhiêu tình cảm, chỉ là lạnh nhạt nói: "Mẫu thân quả nhiên là trách lầm con dâu rồi. Hôm qua, con dâu vừa trở về thật sự rất mệt mỏi, cho nên chưa có tới thỉnh an với mẫu thân. Sau lại nghe nói mẫu thân phái Vạn cô cô tới trong viện của tiểu nữ Lam Yên, mẫu thân đây là biến đổi phương pháp, đang đánh mặt của con dâu sao?"

Mẫn phu nhân vừa nói lời như thế, lão phu nhân chính là tàn khốc nhìn tới Vạn cô một cái. Hôm qua đi tới Liễu Tâm viện, đã bảo bà ta làm việc cẩn thận, không thể bị nữ nhân trước mắt nhìn thấy.

Nhưng, lúc này Vạn cô cũng là đáng vô tội thiếu chút nữa thì muốn khoát tay phủ nhận.

Tiểu Thúy và Dung Thổ đã sớm thấy quen sóng ngầm cuộn cuộn dưới hồ nước yên bình của đôi mẹ chồng nàng dâu này. Một câu rõ ràng có thể tranh đấu, cũng có thể để cho hai người trước mắt kia nói vô cùng bình thản.

"Vậy nếu con cũng biết ta từng bảo tiểu thư mới tới trong phủ, sáng sớm hôm nay sẽ tới trong viện ta, để cho ta xem. Lần này chỉ một mình con tới đây lại là ý gì? Con đây là định Kim Ốc Tăng Kiêu, không để cho lão bắt từ ta đây nhìn tới một chút thật sao?"

Giọng của lão phu nhân có chút nghiêm nghị, Mẫn phu nhân lại là cười nhạt một tiếng: "Mẫu thân nói đùa, Yên Nhi đang ở bên ngoài, chờ mẫu thân cho gọi đây. Tiểu Thúy, người lại đi bên ngoài gọi tiểu thư đi vào."

Tiểu Thúy đáp một tiếng, bèn xoay người ra khỏi đại sảnh.

Lúc Mộ Lam Yên vào cửa, bộ dáng tự nhiên hào phóng, nhìn trên mặt Vạn cô hết sức kinh ngạc. Tối hôm qua sau khi trở lại, bà đã thuật lại với lão phu nhân cảnh tượng lúc gặp Mộ Lam Yên. Hai mắt vô hồn, yếu ớt nhiều bệnh, hình dạng khô héo, không có chút tinh thần nào.....

Nhưng bây giờ, một đôi mắt to long lanh mây rậm, môi hồng răng trắng, da dẻ trên mặt càng thêm trắng như mỡ đông, hai bên hơi lộ hồng. Ngoại trừ người là người của ngày hôm qua, còn lại nào có bộ dáng ngày hôm qua.

Sau khi Mộ Lam Yên vào cửa, chính là quỳ gối trước mặt lão phu nhân: "Mộ Lam Yên bái kiến lão phu nhân, lão phu nhân vạn phúc an khang."

"Tốt tốt, đứng lên đi." Lão phu nhân mỉm cười nói.

Sau khi đứng dậy chính là nhìn thấy vẻ mặt Vạn cô tràn đầy kinh ngạc còn chưa thu hồi, ngược lại lão phu nhân là bộ dáng sóng nước chẳng xao, dường như đã sớm ngờ tới.

Trên đầu lão phu nhân đeo một vòng bạc, ngay chính giữa khảm một viên bảo thạch xanh lá, tất cả tóc bạc búi ở chung một chỗ, cắm một cây trâm cài tóc xanh biếc. Thân thể có chút phì thũng, da dẻ đã sớm nhão, nhìn giống như vỏ cây già nhăn nheo. Nhưng dù cho như thế, cặp mắt hạnh nhân ứng sáng kia thoát nhìn rất đẹp, chắc hẳn lúc còn trẻ nhất định cũng là mỹ nhân bại hoại.

Mắt tuy dễ nhìn, Mộ Lam Yên lại phát hiện Ngao lão phu nhân đang dùng một loại phương thức quan sát không cách nào miêu tả, chăm chú nhìn nàng. Một đôi mắt hết như vực sâu, đen nhánh như đêm, nhìn không ra bất kỳ biểu lộ gì trên mặt, giống như đối đầu chính là một cái tượng gỗ. Chỉ là, lòng dạ tượng gỗ kia không phải sâu bình thường.

"Con tên là gì?"

"Mộ Lam Yên."

"Ừ, tên là không tệ." Lão phu nhân gật đầu một cái, tiếp theo đưa mắt quét tới trên người Mẫn phu nhân: "Nếu đã tìm trở về, vì sao không thay đổi tên chứ? Tiểu thư Ngao gia, nào có không lấy Ngao làm họ."

Lời này hiển nhiên là nói cho Mẫn phu nhân nghe.

Trong lòng Mẫn phu nhân có chút nổi đóa, nhưng mà trên mặt lại cũng không biểu hiện ra một chút. Chống lại ánh mắt của lão phu nhân vừa định nói chuyện, Mộ Lam Yên chính là giành trước nói chuyện: "Hồi bẩm lão phu nhân, là con cho rằng cái tên Mộ Lam Yên này đối với con mà nói, đã dùng liên tục mười bảy năm, có chứa tình cảm, cho nên con không muốn thay đổi."

Xưa nay, lão phu nhân có thành kiến đối với đứa con dâu này, đều là bởi vì Mộ Lam Yên giờ khắc này quỳ gối trước mặt bà. Làm một đại gia khuê tú tam tông tứ đức, tuổi thơ nghe phụ, trung niên nghe phụ, già tới nghe tử. Nhưng cố tình, con trai duy nhất của bà lại là người phản nghịch.

Ban đầu con gái của quan viên nhị phẩm thật tốt thì không cưới, nhất định cưới một nữ nhân đã từng sinh con cho nhà người khác, khiến lão phu nhân thiếu chút nữa thì một khóc hai nháo ba thất cô. Cuối cùng, mặc dù lão phu nhân chưa chết được, nhưng thành kiến với Mẫn phu nhân cũng chưa bao giờ thay đổi, bao gồm bất kỳ một đứa con gái nào mà Mẫn phu nhân sinh ra.

Lúc này, chỉ nghe thấy lão phu nhân hừ lạnh một hơi: "Điểm này ngược lại rất giống với phu quân đương nhiệm của mẫu thân con, rất quật cường. Cũng được, dù sao cũng là nha đầu ngoại lai, nếu mà theo họ Ngao gia, đó mới là nói không thông."

Ai cũng không dám tiếp nhận những lời này của lão phu nhân. Trong lòng Mộ Lam Yên cảm khái vô tận lão nhân gia đã lớn tuổi này, quả nhiên là thời tiết trong ngày mùa hè, nói trở mặt là trở mặt. Một hồi cười nói với người, một hồi vươn tay ra đánh người một cái, người cũng không thể đánh trả.

Từng người im ắng mấy phần, lão phu nhân phá vỡ yên lặng lần nữa.

"Lam Yên, lần đầu tiên gặp con, ta cũng không chuẩn bị lễ ra mắt gì." Dứt lời, ánh mắt ra hiệu cho Vạn cô bên cạnh một phen, Vạn cô cầm lấy một bao tiền li xì từ trong tay tỷ nữ quay bên cạnh: "Nơi này là một chút ý tứ nho nhỏ, con nhận tạm đi. Ngày sau, con đừng có lại nói một lão bắt từ như ta đây bạc đãi con."

Lúc lão phu nhân nói chuyện, bộ dáng cười khẩy chứa ba phần gian xảo, người sáng suốt một cái cũng biết đó là lời nói đùa giỡn. Mộ Lam Yên biết ở bên trong là thứ gì, nhưng vì thể hiện sự nghe lời mẫu thân, cho nên nghi ngờ liếc mắt nhìn tới Mẫn phu nhân. Mẫn phu nhân lập tức nói: "Đây là lễ ra mắt mà lão phu nhân đưa. Yên Nhi, con nhận đi."

Nghe lời của mẫu thân, Mộ Lam Yên tất nhiên tiến lên cầm, rồi sau đó lại cúi đầu đáp lại: "Lam Yên cảm ơn lão phu nhân. Lão phu nhân thọ cùng trời đất, phúc Trạch con cháu đời sau, sao lại bạc đãi Lam Yên đây."

Một câu nói khen hay hai điểm của lão phu nhân, lão phu nhân dĩ nhiên là vui vẻ ra mặt. Ánh mắt đầy ấp cung chịu nòng đậm quan sát trên dưới Mộ Lam Yên một phen bèn để cho nàng ngồi xuống.

Ngồi vào chỗ của mình, lão phu nhân lại một thoáng biểu hiện nhìn tới Mẫn phu nhân: "Mẫn nha đầu, con thật đúng là đòi trước tích tụ không ít phúc khí, trang ## bubble có thể có con gái như Lam Yên vậy."

"Mẫu thân quả nhiên là hay khen. Yên Nhi mới trở lại từ bên ngoài, còn có rất nhiều lễ phép không quen, mong rằng mẫu thân đừng ghét bỏ mới phải."

Mộ Lam Yên lạnh nhạt nhìn hai người người một lời ta một câu, trong lòng lại một đòn cân, làm một phen so sánh khí thế của Mẫn phu nhân và lão phu nhân. Mặc dù lão phu nhân này từng chữ từng câu trong ngoài bất nhất, cũng là lòng dạ sâu đoạ người. Cũng may, thoát nhìn ở bề ngoài Mẫn phu nhân là một nữ nhân tay trái gà không chặt, nhưng đối với mặt lão phu nhân lại chưa bao giờ bộc lộ ra mấy may run rẩy một chút nào.

"Mẫn Nhi, con nói xem, lần này đi ra ngoài, vừa đi cũng mất thời gian?"

Mẫn phu nhân khản thiết trả lời: "Một tháng lại là ba ngày."

Lão phu nhân thở dài: "Ồ, người này vừa đi, khổ nha đầu Tương Nhi kia, đã sớm có mẫu thân lại y như không có mẫu thân vậy. Lão bà tử như ta đây nhìn ở trong mắt cũng cảm thấy đau lòng."

Mẫn phu nhân khẽ đứng dậy, mặt không vẽ gì cúi thấp trán, nhàn nhạt trả lời: "Tạ mẫu thân quan tâm Tương Nhi như thế, ngày sau con dâu sẽ không bao giờ đi ra ngoài nữa."

"Ừ ~" Lão phu nhân lần nữa nhẹ nhàng và kéo dài trả lời một tiếng, trong tay không nhanh không chậm lần một chuỗi Phật châu. Chuỗi Phật châu này có khác biệt lớn với chuỗi của Mẫn phu nhân.

Chuỗi của Mẫn phu nhân chỉ có lúc tìm kiếm con gái của nàng mới có thể dùng để cầu nguyện, cho nên bình thường như y hệt Phật châu thường ngày. Nhưng chuỗi trên tay lão phu nhân kia, duyên có ước chừng là dùng thời gian lâu dài, phía trên hạt châu mài ánh sáng giống như có thể chiếu ra bóng người.

Đến lúc đó, nha đầu bưng nước đi lên, đặt một chén trà ở trước mặt mỗi một người.

Lão phu nhân uống xong một ngụm trà, trên mặt mới biểu hiện giống như mới vừa nghĩ tới một chuyện: "Tối hôm qua, ta kêu Vạn cô đi Liễu Tâm viện thăm thi nghe nói nha đầu này thân thể ốm nhẹ. Hôm nay liếc mắt nhìn, ngược lại rất lạnh lợi, không có bộ dáng thân thể khó chịu chút nào đấy."

Vạn cô nghe, sợ lão phu nhân có ý chất vấn bà, giật giật bờ môi, vừa định giải thích, Mẫn phu nhân lại mở miệng trước: "Hôm qua, Yên Nhi của cũng là thân thể có chút bất thường, chắc hẳn lúc Vạn cô đi, đã nằm xuống."

"Chính phải chính thế." Vạn cô vội phụ họa. Không biết làm sao, lão phu nhân nghiêng mắt liếc bà ta, chính là ngậm miệng lại, không nói nữa.

"Ta nghe nói, ngày hôm qua Liễu Tâm viện có thể nói là xảy ra một chuyện lớn à."

Mẫn phu nhân làm bộ không hiểu: "Chuyện gì?"

"Ta chính là nghe nói, vào lúc Yên Nhi trở lại, Ngao Tương làm cho Liễu Tâm viện toàn là không khí ngột ngạt, xóc xếch không tan. Tối hôm qua lúc Vạn cô trở lại còn nói với ta, Yên Nhi đó là đầy mặt uất ức, khóc cũng không có chỗ khóc."

Ở ngoài mặt, lão phu nhân là đang trút giận cho Mộ Lam Yên, Mộ Lam Yên cũng là trong lòng sáng tỏ. Ngày hôm qua, Vạn cô đột nhiên tới chơi, nàng cũng biết nhất định là lão phu nhân bảo bà ta đi đến thăm dò cái gì. Có điều, giờ phút này nàng cũng không giống như tỏ thái độ, hệt như xem một chút đại chiến mẹ chồng nàng dâu này sẽ phát triển trở thành cái hình dạng gì.

Mẫn phu nhân vừa định nói chuyện giải vây cho chuyện này, lão phu nhân bèn tự mình giành đề tài. Mất hạnh nhân lại chuyển tới chén trà trong tay mình, một giây trước còn là bộ dáng đau lòng ai đó, sau một khắc chính là mặt không để ý chút nào thổi một chút nước trà vốn cũng không có bất kỳ tạp vật nào: "Chẳng qua lời vừa nói ra, Ngao Tương chính là đích tiểu thư, có chút tùy hứng cũng là bình thường, ngược lại cũng không cần đi nói nàng cái gì. Lam Yên, ngày sau con thấy Tương Nhi, cẩn thận một chút là được."

Lời hay nói xấu kia cũng để cho một mình lão phu nhân nói đi, còn dư lại hai người, hai mặt nhìn nhau không biết tiếp theo nên nói cái gì. Nếu là nói ngày hôm qua thấy Ngao Tương là trận đầu tiên, như vậy Mộ Lam Yên toàn thắng. Thế nhưng trận thứ hai, hai người nàng và Mẫn phu nhân hoàn toàn thất bại đến mức nào, nàng đã không cách nào lường được. Lão phu nhân này y như một con hồ ly xảo quyết, để cho nàng mới vừa cảm thấy có một chút đầu mối. Giấy lát trong nháy mắt, lão phu nhân cũng đã hung hăng giẫm nàng ở dưới lòng bàn chân. Cho nên ngày sau, vẫn là bớt tiếp xúc thì tốt hơn.....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tuổi già sức yếu 3

Editor: trang bubble ^^

Lúc thỉnh an kết thúc chuẩn bị đi trở về, lão phu nhân đứng dậy nhìn về mặt của các nàng lại dường như thoáng có chút không muốn, trong miệng không nặn không lạt nói chuyện: "Con đây vừa trở về, nha đầu Thuần Nhi kia cũng đi ra ngoài. Chao ôi, bên trong phủ này không biết tương thật là càng ngày càng lạnh rồi."

Mộ Lam Yên cho rằng chỉ là một câu tán gẫu nhân nhạ, mặc dù nàng không biết Thuần Nhi trong miệng lão phu nhân là ai. Ánh mắt Mẫn phu nhân cũng là thoáng qua một chút tức giận không dễ dàng phát giác.

"Họ đi nơi nào."

"Đi Long Vực tự ăn chay niệm Phật rồi."

Trong lòng Mộ Lam Yên đánh giá đối thoại của bọn họ. Vừa bắt đầu gặp Mẫn phu nhân, nàng đã biết Mẫn phu nhân là vì con gái của nàng, cho nên thành tâm niệm Phật. Lão phu nhân trước mắt này tương ứng đã lớn tuổi cho nên không có việc gì thấp chút nhang. Nhưng Thuần Nhi trong miệng họ, lại ngay trước lúc họ chân đi vào, chân sau lại đi Long Vực tự hương khói vướng nhất thành Biện Kinh kia ăn chay niệm Phật? Nếu như không phải còn có một nam chủ nhân chưa từng gặp mặt —— Ngao Tháp, Mộ Lam Yên sẽ cảm thấy nàng tiến vào không phải là một phủ đệ, mà là một am ni cô rồi!

Chỉ thấy lão phu nhân lần nữa từ từ thở dài một hơi, nói: "Mấy ngày nữa, chính là ngày ta vào Phật môn. Phương trượng niệm tình ta hồng trần chưa dứt, để cho ta tu hành ở trong nhà. Trong ngày thường, nha đầu Thuần Nhi kia ít khi chạy tới Thánh Địa Phật Tổ, cho nên nàng muốn đi qua sớm hơn ta mấy ngày, gạt bỏ hồng trần quyến luyến."

"Vây, muội muội quả nhiên là có lòng."

Nghe đến đó, Mộ Lam Yên coi như là hiểu Thuần Nhi trong miệng các nàng, nhất định là Nhị phu nhân của Ngao Tháp rồi.

"Đúng vậy đó. Mẫn nha đầu, con cũng trở lại rồi. Không bằng sau buổi trưa hãy thu dọn một tý hành lý, đi theo ta cùng đi làm bạn với Thuần nha đầu thôi."

Mẫn phu nhân ngoài đầu lại liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên, muốn từ chối: "Nhưng mà, buổi chiều con tìm một vị thợ may cho Yên Nhi, muốn coi làm mấy bộ xiêm áo cho Yên Nhi. Mẫu thân, người xem, nếu không có thể ngày mai đi được không?"

Lão phu nhân đột nhiên vỗ trán mình: "Con xem đầu óc của ta đây." Nhìn hai người phía dưới mặt đầy hoài nghi, chỉ thấy gương mặt bà hậu tri hậu giác: "Vốn là ta đã định cho Lam Yên một chút lễ ra mắt, mới vừa rồi chỉ cho bao tiền lì xì, lại không cho đồ. Chiều cổ nói chuyện phiếm với các con, ngược lại quên mất việc này. Vạn cô, đi lấy quà tặng mà ta muốn tặng nhị tiểu thư tới."

"Vâng." Vạn cô đáp một tiếng, chính là lui ra ngoài.

Lúc này, lão phu nhân nói là già nên hồ đồ rồi, kì thực trong lòng đánh bàn tính cố ý lấy đồ cho hai lần. Một là vì biểu đạt đối đãi của mình với bất kỳ con cháu nào đều là ngang hàng. Thứ hai chính là nói cho Mộ Lam Yên, ở trong lòng ta đây người không quan trọng.....

Mộ Lam Yên và Mẫn phu nhân liếc mắt nhìn lẫn nhau, vốn đã định đi về nhưng không nghĩ trên đường lại vẫn trộn lẫn nhiều chuyện như vậy. Ngay sau đó, họ cũng chỉ đánh ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, chờ Vạn cô cầm đồ vật đi lên.

Mười cuộn lương bố, năm cây trăm ngọc, năm cây trăm vàng, mười cặp vòng tay cộng thêm một da lông chồn trắng như tuyết mà Vạn cô đặt ở trên khay của những tỷ nữ kia. Mấy cái trăm vàng ngọc bên kia thì nàng không biết có tốt hay không, nhưng mà mười cuộn lương bố này thì nàng biết rõ ràng.

Những thứ bố kia xuất phát từ một bố phường gọi là Hà Công phường. Hà Công phường đưa ra mỗi một xấp bố thì cạnh bên cũng sẽ thêu lên dấu hiệu đặc biệt của bọn họ, hơn nữa châm pháp là nhà khác không có. Bố phường này chỉ làm cho Hoàng thất, tất cả nương nương cung nữ trong cung đều là xuất thân từ một nhà này. Cũng không phải Công phường này tính tình lớn, mà chính là tiên hoàng hậu đã từng truyền lệnh, thường ngày không cho phép Hà Công phường nhận tờ danh sách của lão bách tính.

Chuyện này dĩ nhiên là có nguyên nhân. Hà Công phường đưa lương bố thượng đẳng vốn là hoàng hậu chuẩn bị cho ngoại bang biến thành hạ đẳng, cũng bởi vì trộn lẫn với danh sách của dân chúng làm cho ngoại bang cho rằng Kỳ quốc không xem trọng đối với bọn họ. Mặc dù trên căn bản đám người phụ trách Hà Công phường kia đều bị xử tử, nhưng ông chủ của Hà Công phường thì các nàng không thể động vào. Hay, bởi vì bọn họ biết nguyên vật liệu mà người trong cung cần, sau đó bên sống chết mặc bay.

Cho nên, lão phu nhân có thể lập tức lấy ra đồ chỉ có Hoàng thất mới có thể hưởng dụng, không phải thân phận bà không tầm thường mà Hà Công phường cho nàng tình mọn, chính là thân phận bà không giống nhau, luôn có thể nắm được ban thưởng như vậy.....

Suy nghĩ một vòng, vẫn cảm thấy phía sau khả năng tương đối lớn một chút.

Khi tiếng Vạn cô vang dội đọc xong tất cả ban thưởng, Mộ Lam Yên chính là đứng dậy quỳ gối tạ lễ: "Lam Yên cảm ơn lão phu nhân."

Lão phu nhân tất nhiên cười ha ha một phen, nói về phía Mẫn phu nhân: "Ta tạm tặng nhiều vải vóc như vậy, đợi lát nữa người kêu thợ may tới. Nếu mà lo lắng đám nô tỳ nhìn không tốt, để Vạn cô đi qua hỗ trợ nhìn không được sao, cũng tránh cho nha đầu Trương Nhi kia tới làm loạn nữa."

Mẫn phu nhân vẫn còn có chút khó xử, nhưng thấy thái độ lão phu nhân nhất định muốn nàng buổi chiều phải đi theo bà, chỉ đành xem như thôi gật đầu một cái.

Cuối cùng đoàn người mang theo quà tặng mà lão phu nhân tặng đi ra khỏi Hà Hương viên, Vạn cô đỡ lão phu nhân đứng ở cửa đại sảnh xa xăm nhìn bọn họ rời đi.

Lão phu nhân không còn bộ dáng hòa ái, trên mặt dần dần bộc lộ vẻ hung ác.

"Lão phu nhân, vì sao người khách sáo với nha đầu Mộ Lam Yên kia như thế?" Vạn cô nói.

Trong ánh mắt thăm thẳm của lão phu nhân bắn ra một thoáng ý thù địch: "Khiến nàng mê muội, nơi nào mới là nàng nên đứng."

"Nhưng dù sao nàng cũng là phu nhân đích thân tìm trở về, lòng của nàng không phải nghĩ tới phu nhân sao?"

Nói tới đây, vẻ mặt lão phu nhân mới dần dần thu hồi, trên mặt cũng hiện lên vẻ thất vọng: "Ta trăm cay nghìn đắng muốn đẩy Phí Mẫn đi, cũng chỉ là muốn cho con trai ta có thể tỉnh táo chút. Người nhìn Ngao gia ta những năm này bị người khác đâm thọt sau lưng còn chưa đủ sao. Từ lúc lão gia xa rời kinh đô, quả nhiên là mặc kệ chúng ta."

Vạn cô than một tiếng, cả Thanh Hà viện dần dần bao phủ một tầng buồn bã không rõ.....

Sau khi ăn cơm trưa xong, Mẫn phu nhân dẫn theo một tỳ nữ, bèn cùng với lão phu nhân ngồi xe đi tới Long Vực tự.

Còn ở trong Mộng Tương viện, Ngao Tương vẫn rơi nước mắt từ buổi sáng tới buổi trưa, chưa uống giọt nước, trong lòng phiền muộn không dứt. Ngồi trước gương đồng ở khuê phòng, không biết bao nhiêu lần lau chùi mà không lau sạch được nước mắt, nha hoàn đứng ở một bên sốt ruột: "Tiểu thư, ngài cũng đừng khóc, xem mặt cũng khóc lem hết rồi. Đến lúc đó nhị hoàng tử điện hạ gặp phải, chắc sẽ rất đau."

Ngao Tương vừa nghe thấy nhị hoàng tử, trong nháy mắt dừng nước mắt lại. Một đôi mắt đau lòng không dứt đối mặt tỳ nữ bên cạnh: "Bây giờ người xem một chút, mặt của ta có phải đã lem luot hay không?"

Tỳ nữ hi hi một tiếng che mặt mà cười, đưa tay xoa xoa nước mắt còn sót lại trên mặt tiểu thư: "Nô tỳ là nói, nếu mà ngài cứ khóc, sẽ lem luot luôn. Bây giờ, trang ## bubble ngài đó vẫn là như hoa như ngọc, nhị hoàng tử điện hạ gặp được, nhất định bị người mê hoặc thần hồn ngã nhào."

Bị nha hoàn trêu ghẹo, trên mặt Ngao Tương cũng cười rộ lên hi hi bật cười một tiếng: "Nha đầu chết tiệt người đó, lại trêu ghẹo ta." Vừa định đưa tay gõ, ngoài cửa đã truyền đến tiếng của gã sai vặt.

"Khởi bẩm tiểu thư, ngoài cửa có Tiểu Thúy cầu kiến."

Ngao Tương nghi ngờ nhìn một chút nha hoàn trước mặt, thấy đối phương cũng lắc đầu một cái bèn hô với bên ngoài: "Mời nàng vào đi."

Sau đó lung tung lau khô nước mắt, bèn đi ra cửa.

Sau lưng Tiểu Thúy dẫn theo hai tỳ nữ, đi theo gã sai vặt vào Mộng Tương viện. Sau khi ra ngoài từ trong gian phòng, Ngao Tương thấy được trên tay các nàng đều cầm đồ, chính là tò mò hỏi: "Các người đây là....."

Tiểu Thúy chính là nữ tỳ thiếp thân của mẫu thân, Tiểu Thúy đến dĩ nhiên là có liên quan với mẫu thân.

"Tham kiến tiểu thư, tiểu thư vạn phúc kim an." Mọi người cùng chính tề quỳ gối hành lễ, Ngao Tương chỉ bày tỏ đáp một tiếng, bèn hỏi thăm họ đây là muốn làm gì.

Tiểu Thúy ngoái đầu lại liếc mắt nhìn đồ sau lưng bèn nói: "Đây là phu nhân dặn dò. Trong lòng phu nhân tất nhiên đối với những chuyện làm ngày hôm qua, trong lòng áy náy không dứt, cho nên lệnh nô tỳ đưa chút đồ cho tiểu thư."

"Mẫu thân của ta đâu?" Ngao Tương đuôi sát hỏi, dù sao mặc kệ có bao nhiêu đồ, cũng không chống cự nổi một câu quan tâm của mẫu thân.

Tiểu Thúy dừng một chút: "Sau khi ăn cơm trưa xong, Phu nhân đã cùng lão phu nhân đi ra khỏi phủ."

"Vậy sao các người không đi theo chứ? Nếu mẫu thân của ta xảy ra chuyện gì, các người có thể chịu trách nhiệm nổi sao?" Tiểu Thúy và Dung Thố đều là Bảo Tiểu Cận Thân mà Ngao Thập phái cho Mẫn phu nhân. Đây là Ngao Tương rõ ràng trong lòng, vì vậy thấy Tiểu Thúy chính là có chút kinh ngạc.

Tiểu Thúy giải thích phu nhân chỉ là ngại vì họ vừa trở về, bèn để cho các nàng ở lại trong phủ nghỉ ngơi, hơn nữa xuất hành theo lão phu nhân đều là cao thủ bên trong phủ. Cuối cùng, Ngao Tương mới yên tâm ở trong lòng.

Thấy Tiểu Thúy lại móc ra từ trong ngực một bình son nước khiến nàng kiên quyết ném đi, chính là tức giận cắn răng vang ken két. Nếu không phải Tiểu Thúy tay mất lạnh lẽo, Ngao Tương đã hung hăng quăng đồ nàng cầm xuống đất.

"Mẫu thân ta đây là ý gì!" Đôi mắt Ngao Tương đầy căm hận nhìn chòng chọc vào bình son nước kia. Nếu không phải là nàng ta, làm sao lại bị mẫu thân đối đãi như vậy? Làm sao lại tội nghiệp khóc ở bên trong gian phòng cho tới trưa cũng không có người đến quan tâm?

Tiểu Thúy chỉ sợ nàng còn làm ra chuyện gì khác người, lập tức giải thích: "Đây là phu nhân lấy tới từ chỗ Lam Yên tiểu thư. Phu nhân biết đều là bởi vì thứ này, khiến hai tỷ muội các người không hòa thuận như thế. Cho nên vốn định thu hồi vứt đi, nhưng lại muốn để cho tiểu thư hiểu, trong lòng phu nhân là có người, cho nên lại lệnh ta lấy trở lại, bảo ta nói với tiểu thư. Mặc kệ như thế nào, mẫu thân cũng sẽ để đồ tốt nhất lại cho người."

Ánh mắt Ngao Tương đột nhiên sáng lên: "Người nói là thật?"

Sau khi lấy được trả lời khẳng định của Tiểu Thúy, Ngao Tương tất nhiên nhanh chóng nhận lấy son nước từ trong tay Tiểu Thúy, đặt ở trong lòng bàn tay nâng niu y hệt là bảo bối vậy. Lúc ngẩng đầu lên thấy mấy tỷ nữ bụng đồ trong tay sau lưng Tiểu Thúy, nàng tùy ý nhìn một phen bèn nhận hết tất cả.

Tiểu Thúy thấy Ngao Tương rốt cuộc vui vẻ ra mặt, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Vốn là phu nhân rồi phủ, lệnh nàng nghỉ ngơi thật tốt, giờ phút này hai người hẳn là ở nơi khác cùng Dung Thổ nghiên cứu làm sao may cho mình một bộ quần áo mới qua mùa đông. Nhưng nha đầu thiếp thân của Nhị tiểu thư mới tới đột nhiên tìm tới nàng, hơn nữa mang theo rất nhiều lễ vật, xin nàng chuyển giao cho tiểu thư. Mới đầu còn có một chút nghi ngờ, lo lắng có chút không ổn, nhưng sau đó vừa nghĩ vì quan hệ của tiểu thư và phu nhân, có lẽ làm như vậy mới là có lợi đối với các nàng.

Bây giờ nhìn lại, tuy rằng ở bề ngoài Mộ Lam Yên này làm kẻ ác, nhưng trong đáy lòng cũng vẫn thiện lương lắm.

Chuyến đi này của Mẫn phu nhân chính là bốn năm ngày, Mộ Lam Yên biết được trong phủ chỉ có nàng và Ngao Tương tức giận bất hoà, lập tức chính là tự giải trí phía sau cánh cửa đóng kín. Dọn đồ Thanh Hữu và mấy gã sai vặt mang tới, dọn dẹp bồn hoa ở cửa vào, trồng một chút rau quả quen thuộc ở Mộng Lý Hối, vui rạo rức chuẩn bị làm bà thổ địa.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Phụ thân giả trở về

Editor: trang bubble ^^

Trong sân đoàn người tất nhiên kinh ngạc đầy mặt, trong sân của thiên kim tiểu thư nhà nào không phải là sắc màu rực rỡ, hương thơm mức mũi. Nhưng Mộ Lam Yên lại đi ngược lại con đường cũ, có điều là nói ngược lại, dù sao người ta cũng là mệnh tiểu thư, chỉ đành phải làm theo đối phương.

Không biết làm thế nào, cuộc sống như thế chỉ có ba ngày, còn chưa chờ Mẫn phu nhân trở lại. Nam chủ nhân của Ngao phủ —— Ngao Thái chính là trở về trước một bước.

Hôm đó chính là mặt trời chói chang trong ngày mùa thu, Mộ Lam Yên nằm ở trên ghế làm người lười nhàn nhả phoi nắng y như thường ngày. Thanh Hữu tay cầm một hộp bánh xốp mới mua về từ trên đường, chính là nòn nóng vội đi trở về Liễu Tâm viện.

Thấy Mộ Lam Yên, mới về mặt hốt hoảng nói với nàng: "Tiểu thư, tiểu thư, lão gia trở lại."

"Lão gia?" Mộ Lam Yên nghe tiếng, bắt đầu đứng dậy khỏi ghế, một quyển sách che ở trên mặt rơi xuống, trùng hợp đánh vào trong lòng bàn tay của nàng: "Lão gia nào?"

"Còn có thể là lão gia nào," Thanh Hữu đến gần, thái độ có chút gấp gáp, dường như sắp xảy ra chuyện to tát gì đó vậy: "Dĩ nhiên là Ngao lão gia của Ngao phủ chúng ta trở về!"

Mộ Lam Yên khoan thai chậm rãi đáp lại a một tiếng, mặt không hiểu lúc lâu mới hỏi: "Vậy lão gia trở lại, sao người gấp gáp làm gì? Cũng không phải là trở lại khẩu trừ lương tháng của người."

Thanh Hữu thở mạnh một hơi: "Lúc vừa nãy nô tỳ đi qua chủ viện nghe người làm nơi đó nói lão gia vừa trở lại, tam tiểu thư chính là chạy đến chỗ lão gia rồi, sợ là sẽ kiện cáo người."

Từ lúc lần trước Ngao Tương âm ỉ ở Liễu Tâm viện, sau khi ăn quả đắng trở về, ở bề ngoài người trong phủ tất nhiên đối với Mộ Lam Yên khách sáo không ít. Dù sao ai cũng suy nghĩ nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, hai phe đều là tiểu thư, cũng không muốn đắc tội. Mộ Lam Yên ngồi ở tại chỗ, ánh mắt thay đổi suy nghĩ một phen, rồi sau đó gạt đầu một cái, bèn bảo Thanh Hữu tự mình bận rộn việc của mình đi.

Quả nhiên, có vẻ chưa tới một canh giờ, cửa Liễu Tâm viện đã có gã sai vặt tới kêu, nói là lão gia ở chủ viện cho mời.

Đi tới Đức Mẫn viện, bên trong không có Mẫn phu nhân che chở, Mộ Lam Yên đứng ở cửa ngược lại đột nhiên nhiều thêm mấy phần kiên đề. Từ nhỏ, phụ thân nàng đối với nàng chính là che chở có thêm, cho tới bây giờ cũng chưa từng lớn tiếng khiển trách qua một tiếng. Nhưng bên trong đó, dù sao cũng là phụ thân nhà người ta, bây giờ mặc dù ở bề ngoài cũng là phụ thân, nhưng dù sao cũng không phải là ruột thịt. Lúc trước mình còn đối với con gái ruột của người ta làm ra bộ dáng như vậy, Mộ Lam Yên vẫn có chút lo lắng ngờ nhờ không cần thận bỏ mạng ở nơi này sẽ không tốt.

Cho nên chân chừ đứng cách cửa đó không xa một hồi, Mộ Lam Yên đột nhiên xoay người nắm tay Tô Quý nói: "Tô Quý, ngươi nói bây giờ chúng ta chạy trốn còn kịp hay không?"

Mặt Tô Quý vô tội: "Hả?"

Mộ Lam Yên suy nghĩ một chút, vẫn là thờ dãi: "Ôi, thôi. Chính mình tạo nghiệt, tự mình chịu đựng thôi. Đi, chúng ta tiến vào."

Dứt lời, hai người chính là một trước một sau đến gần cửa chính Đức Mẫn viện.

Cửa vẫn là hai gã sai vặt không có chút biểu tình, chỉ là sau khi tiến vào cửa, đột nhiên nhiều thêm mấy nam tử mặc trang phục lính. Từng người một mặt không hề có cảm xúc trong tay cầm giáo, nhìn chăm chú về phía trước. Những kẻ này sợ là Ngao Thập dẫn về.

Ngao Thập chính là võ phu sinh ra, từ nhỏ đã chinh chiến sa trường với phụ thân của hắn, tiêu diệt quân phản loạn. Những năm nay sau khi Kỳ quốc quốc thái an ổn nên cũng lẫn lộn quan viên tương đương chính tam phẩm ở trong triều đình. Bình thường không có chuyện gì, hắn ở trong cung làm người huấn luyện võ thuật cho các hoàng tử, tham mưu một chút một chút triều đình nghị sự.

Mà trước mắt, lúc Mộ Lam Yên đang ảo tưởng bộ dáng kẻ võ phu Ngao Thập thì bị người dẫn đến cửa thư phòng của Đức Mẫn viện.

Một nam tử trung niên bộ dáng hơn 40 tuổi một tay cầm bút lông, một tay nắm ống tay áo, đứng ở trước bàn đọc sách cực kỳ nghiêm túc luyện thư pháp. Mặc dù cúi đầu, nàng cũng thấy rõ bộ dáng của đối phương, ngũ quan tinh xảo, xương hàm nhô ra, mặt mày để lộ ra một thoáng anh khí. Tuy là sinh ra luyện võ, vóc người mặc quần áo tử tế ngược lại thoát nhìn gầy nhỏ như thư sinh. Cô đơn gác lại bảo kiếm ở trong tay, cho hình ảnh hết thấy vị Thư Hương nồng đậm, có thêm một chút kỳ lạ.

Mộ Lam Yên nhìn mấy lần ở cửa ra vào, khen ngợi người kia xứng đôi với Mẫn phu nhân. Cho đến khi gã sai vặt bên cạnh nhắc nhở, mới hoàn toàn tỉnh ngộ khi này bản thân luống cuống, cúi đầu nở nụ cười đi theo đối phương vào thư phòng.

"Lão gia, Lam Yên cô nương đến."

Ngao Thập vốn là vợ lẽ trở lại, chính là vì đoàn tụ với nương tử trong nhà, không biết làm sao sau khi trở lại mới biết được đã theo lão mẫu thân đi Long Vực tự. Trùng hợp trước đây không lâu Ngao Tương vừa tới làm ẩm ỉ một phen chọc cho trong lòng hắn rất bức bối, hắn bất đắc dĩ chọn luyện chữ là một mục mình không am hiểu nhất để bình tâm tĩnh khí.

Gã sai vặt đến nhắc nhở, khiến hắn giật mình hoàn toàn đội đất chui lên từ say mê trong suy nghĩ của mình. Ngẩng đầu lên, một đôi mắt vẫn đục mà có chứa tia máu nhìn lướt qua Mộ Lam Yên, giọng nhàn nhạt: "Tới đây." Sau khi nói xong mới nhẹ nhàng để xuống bút lông trong tay tiếp theo nâng đầu lên.

Mộ Lam Yên cúi đầu đáp một tiếng: "Ngao lão gia." Mặc dù nàng là công khai thân phận con gái của Mẫn phu nhân tiến vào Ngao phủ, nhưng mà ai cũng biết phụ thân ruột cũng không phải là Ngao Thập. Cho nên, nàng cũng rất là thức thời kéo ra quan hệ với Ngao Thập.

Trước đó chưa thấy được người này, Mộ Lam Yên đã nghe nói vô số phiên bản. Cho đến xuất hiện ở trước mắt, nàng mới phát hiện nam tử này cũng không hoàn toàn tương tự với trong miệng mấy người kia nói. Mặc dù cả người chính khí, trang ## bubble xem ra vô cùng nghiêm túc, nhưng ngay mới vừa rồi, Mộ Lam Yên ngẩng đầu thấy dưới ngòi bút của Ngao Thập lại viết vô số chữ Mẫn.

Đã sớm nghe nói Ngao Thập và Mẫn phu nhân tình cảm thâm thiết, nhưng không ngờ Ngao Thập lớn tuổi rồi mà vẫn còn có loại kích tình của người trẻ tuổi.

"Ngươi đi xuống trước đi." Ngao Thập phát tay áo, về mặt nghiêm túc thận trọng thoáng liếc mắt gã sai vặt kia, vòng qua bàn ghế, đi tới trước mặt Mộ Lam Yên: "Ngươi có biết, ta kêu ngươi tới có ý gì?"

Tô Quý có thể cảm nhận được hai từ trường mạnh mẽ đến từ trước mặt, trong lòng âm thầm toát mồ hôi thay chủ nhân. Ngược lại thì Mộ Lam Yên, trên mặt cũng không nhìn ra nét mặt gì, chỉ là khoe miệng hơi vênh làm một loại đáng vẻ vô tội cho người ta thấy. Có điều sau khi nghe Ngao Thập hỏi như vậy, ánh mắt đột nhiên hiện ra vẻ hốt hoảng, một lời không hợp chính là quỳ xuống: "Xin lão gia trách phạt."

Lúc đi vào, đã làm rất tốt các loại chuẩn bị, lúc trước Thanh Hữu cũng đã nói khi Ngao Thập trở lại Ngao Tương đã tìm hắn, nhất định là muốn kiện cáo nàng. Thay vì bị đối phương nắm mũi dẫn đi, chẳng bằng đánh đòn phủ đầu, cho nên diễn ra một màn kịch như vậy.

Gã sai vặt dẫn nàng tiến vào thấy tình huống như thế, trong nháy mắt là sững sờ một phen, ngẩng đầu nhìn một chút lão gia của mình. Trên mặt cũng không có ý nổi giận nên làm cho hắn càng thêm có chút mông lung không hiểu, chỉ sợ tiếp theo trong căn phòng này sẽ xảy ra chuyện ánh đao bóng kiếm gì đó. Hắn gấp rút khom người một cái, bèn thối lui ra khỏi thư phòng.

Tô Quý vốn đi theo sau lưng Mộ Lam Yên thấy thế, cũng không nói hai lời phịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Ngao Thập có chút vẻ kinh ngạc lộ ra ở trên mặt, nhưng qua chớp lát đã khôi phục lại trạng thái nghiêm túc, rất hứng thú nhìn hai nha đầu trước mặt: "Đây là?"

"Chắc hẳn lão gia nhất định là muốn chất vấn chuyện ba ngày trước nhỉ." Trên mặt Mộ Lam Yên lộ ra một thoáng chắc chắn, ánh mắt đúng mực nhìn chăm chú ánh mắt của Ngao Thập, giống như Ngao Thập là một kẻ thiên vị con gái bụng dạ hẹp hòi cỡ nào, mà nàng lại là một người thà chết cũng sẽ không thừa nhận sai lầm.

Dưới bề ngoài trầm ổn, Ngao Thập cũng không có bộc lộ quá nhiều tin tức cho Mộ Lam Yên đi phán định bản thân làm rồi cuộc là đúng, hay là sai. Mỗi người trầm mặc lúc lâu, Ngao Thập mới xem như thả lỏng ra ngậm khí đầu tiên. Khóe miệng vốn là cứng ngắc, đột nhiên khẽ giương lên, làm cho Mộ Lam Yên nhìn chính là mơ hồ một hồi.

Lão gia này là tự mình cười?

"Người đã kêu ta trách phạt, nhưng vì sao từ trong ánh mắt của người, ta lại thấy là không thừa nhận sai lầm của mình?"

"Ta....." Mộ Lam Yên lập tức mất ngôn ngữ.

Ngao Thập giãn quá hóa cười: "Vi sao người cảm thấy chuyện ba ngày trước, ta sẽ chất vấn người?"

Mộ Lam Yên nhìn ánh mắt của Ngao Thập, đã không nhìn ra đối phương hề là giận lay sang mình là một chút xú. Nhưng người lẫn lộn lâu ở trong quan trường giống như Ngao Thập vậy, quả quyết chắc là sẽ không bộc lộ tất cả biểu cảm ở trên mặt. Cho nên, trong lòng Mộ Lam Yên đã quyết định chủ ý, càng muốn chống lại ý mặt ngoài của đối phương, bức ý nghĩ trong lòng của hắn ra: "Kính xin lão gia trách phạt."

Trong lòng Tổ Quý tuy sợ, nhưng lại cảm thấy không nhìn ra ý đồ của tiểu thư, rõ ràng lão gia cũng không có tức giận, nhưng tiểu thư chính là không hé miệng.

Ngao Thập thấy nữ tử trước người, tính tình quá mức quật cường, trong lòng hiểu nếu là dùng mềm kháng định vô dụng. Vì vậy thu hồi thái độ hơi không đúng đắn ban đầu, cứng rắn nói: "Người đã một lòng cầu xin phạt, vậy ta chính là đồng ý người. Người đâu, kéo nữ tử trước mặt này ra ngoài trường trách một trăm trước!"

Trong lòng Mộ Lam Yên chợt run rẩy, không ngờ Ngao Thập lại là một phụ thân bảo vệ con gái như vậy. Nhưng mình cầu phạt, khóc cũng phải nghênh đón. Tổ Quý vốn đang lòng tràn đầy nghi ngờ lão gia sẽ khuyên xúc động tiểu thư như thế nào, không biết làm sao nghe một câu như vậy, hoàn toàn dọa nàng sợ choáng váng. Nàng liếc mắt nhìn tiểu thư trước mặt sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt, lập tức lên tiếng nói: "Cầu xin lão gia bỏ qua cho tiểu thư nhà chúng ta đi. Ba ngày trước, là nô tỳ trộm son nước của đích tiểu thư, ta....."

Tổ Quý còn chưa nói hết, Mộ Lam Yên chính là lên tiếng ngăn cản: "Tổ Quý đừng nói, là ta làm, chính là ta làm. Lam Yên đồng ý lãnh phạt."

Mộ Lam Yên lần nữa cúi đầu ở trên đất, chỉ là bên tai cũng không có vang lên tiếng gã sai vật đẩy cửa vào, ngược lại là đột nhiên vang lên tiếng Ngao Thập cười to.

"Quả nhiên là một cô nương quật cường, có chút tương tự với phu nhân nhà ta. Đáng tiếc, người lại không phải là con gái ruột thịt của phu nhân ta, ôi chao ~"

Lần này, Mộ Lam Yên bối rối, Tổ Quý cũng bối rối.

Hai người ngẩng đầu lên, giờ phút này khác biệt nhìn Ngao Thập vui vẻ nòng đậm ở trên mặt. Ngao Thập cảm nhận được hai cặp ánh mắt đến từ phía dưới, vội vã thu hồi bộ dáng bản thân thất lễ khi này: "Hai vị chó hoang sợ. Ta cũng đã sai người làm ở nơi này đi ra ngoài rồi. Nào, mau đứng dậy đi."

Mộ Lam Yên cứ mơ hồ bị Ngao Thập đỡ lên như vậy, trong lòng tất nhiên nghi vấn đầy bụng, nhưng cố tình lại không biết hỏi từ đâu. Như vậy, dù nàng lại gỡ một chút quá trình cả sự kiện, vốn là ở Yên Thành, nàng chính là không cẩn thận qua khẩu dụ của nhị hoàng tử, thành quan hệ mẹ con với Mẫn phu nhân. Trong lòng Mẫn phu nhân tự nhiên biết nàng cũng không phải con gái ruột thịt của nàng, thế nhưng mọi người giống như đã sớm chấp thuận ngoài miệng sự kiện này rồi vậy, chưa bao giờ nói đến. Tới nơi Ngao phủ này, mọi người chính là chắc chắn nàng chính là con gái ruột thịt của Mẫn phu nhân, nếu không Ngao Tương cũng sẽ không vừa xuất hiện đã âm ỉ lên như vậy. Nhưng bây giờ, ngôn từ của Ngao Thập lại dường như cái gì cũng biết....

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Bị gài bẫy

Editor: trang bubble

"Người tên gì?" Ngao Thập đột nhiên hỏi.

Trong lòng Mộ Lam Yên ngẩn ra, thành thật trả lời: "Mộ Lam Yên."

"Người lại ngẩng đầu lên đi." Ngao Thập nghiêm túc thăm dò bộ dáng của đối phương: "Quả nhiên là lớn lên về mặt đẹp dễ. Hơn nữa, dáng dấp cũng tương tự phu nhân nhà ta mấy phần. Nhị hoàng tử điện hạ quả nhiên là Thần Thông Quảng Đại, không biết hẳn là tìm được người từ nơi nào?"

Ngao Thập làm cho nàng có chút mơ hồ, nhưng bộ dáng đối phương mở miệng cười to, không giống như là diễn trò cho nàng xem. Hơn nữa, một dáng

mày râu có tiền có thể như vậy không có cần phải làm điều thừa.

"Lão già nói thế giải thích ra sao?"

Mặt Ngao Thập ghét bỏ liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên, cảm thấy đối phương là đang biết rõ còn hỏi: "Nha đầu người đó, ta đang nói gì chẳng lẽ người không hiểu sao?"

Mộ Lam Yên lắc lắc đầu.

Ngao Thập lập tức liền sinh ra một nghi vấn, trong nháy mắt cười đùa trên mặt cũng biến mất hầu như không còn: "Chẳng lẽ, người không phải là nhị hoàng tử điện hạ tìm đến đóng giả con gái của phu nhân ta?"

Trong nháy mắt Mộ Lam Yên cảm thấy đại não ngũ lõi đánh xuống đầu, trống rỗng nhưng mà trên mặt lại vẫn không nhìn ra có một tý gợn sóng. Thì ra là hôm đó Tư Không Vân đột nhiên nói năng và Mẫn phu nhân thành mẹ con, tất cả đều bởi vì Ngao Thập hoạch định phía sau màn. Hôm đó, nàng còn kỳ quái tại sao Tư Không Vân hỏi Mẫn phu nhân, ngoại trừ nàng có còn biết cô nương khác hay không. Hóa ra là người hấn sắp xếp tạm thời không thấy, cho nên trời xui đất khiến bị nàng thay thế. Sau khi nhanh chóng suy nghĩ một phen, nàng lập tức lựa ý hùa theo nói: "A ~ thì ra là người nọ là nhị hoàng tử điện hạ à!"

Diễn trò diễn toàn bộ, hiện tại cũng chỉ có thể coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa chạy rồi!

Ngao Thập thấy bộ dạng đối phương chợt nhớ tới, lại cảm thấy người kia không biết là nhị hoàng tử điện hạ cũng hợp tình lý, nên lập tức cũng không suy nghĩ nhiều, đưa tay muốn mời Mộ Lam Yên tiến về phía cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

"Mới vừa rồi, ta thấy cô nương sừng sốt không đứng lên, mới tuyên bố nói những lời muốn đánh cô nương, hù dọa cô nương thôi."

Ngao Thập giải thích khiến khuôn mặt nhỏ của Mộ Lam Yên đỏ lên, lập tức khoát tay nói: "Không có, không có. Nhưng Ngao tiểu thư kể khổ với ngài, chẳng lẽ ngài không tức giận sao?"

Ngao Thập tất nhiên là cười nhạt một tiếng, thu lại ống tay áo nâng ly trà trên khay trà lên uống một hớp nhỏ: "Thuở nhỏ tiểu nữ đã bị ta nuôi điều ngoa vô lễ. Hơn nữa, phu nhân ta đã làm ra quyết định đối với các người, tự nhiên ta sẽ không nhúng tay. Ta tin tưởng năng lực xử sự của phu nhân ta."

Mộ Lam Yên nghe vậy, trong lòng càng nhiều thêm vài tia kính nể đối với người nam nhân trước mắt này. Nhớ phụ thân Mộ Cảnh của nàng, trong ngày thường chính là quơ tay múa chân đối với mẫu thân của nàng, chủ nghĩa Đại Nam Tử cực kỳ bá đạo. Lại không ngờ rằng, vị hôn phu của Mẫn phu nhân lại là một người thâm minh đại nghĩa (hiểu rõ đúng sai) tin tưởng nàng như vậy. Mẫn phu nhân quả nhiên là hạnh phúc.

Ánh mắt Ngao Thập không nhìn về phía Mộ Lam Yên nữa, có chút rời rạc nhìn tới phía trước: "Thật ra thì buổi sáng Trương Nhi tới nói với ta, trong lòng ta là có mấy phần tức giận. Nhưng sau lại bị ta ép hỏi, mới biết thì ra là nàng bắt kính đối với các người trước. Ta đây là một người làm cha, quả nhiên là phải nói tiếng xin lỗi với Mộ cô nương."

"Thật ra thì ta hiểu tâm tư của Ngao tiểu thư, đã sớm nghe nói Ngao tiểu thư lên mười tuổi cũng không có Mẫn phu nhân ở bên cạnh chăm sóc. Lúc này đột nhiên nhiều hơn một người giành yêu mến với nàng, dĩ nhiên là muốn vượt lên rồi."

Ngao Thập đột nhiên có chút hạnh phúc cười một tiếng: "Đứa con gái này của ta quả nhiên là, ha ha..... A đúng rồi, Mộ cô nương, người đã trở thành con gái của phu nhân ta, vậy cũng là con gái của Ngao tổ ta. Ngày sau trong phủ này cũng không còn có cái gì đích tiểu thư. Tuổi của người sợ là lớn nhất, Trương Nhi nhỏ nhất, người cần phải giúp đỡ nàng nhiều hơn. Tính tình nàng có chút không tốt, ngày sau gả đến phu gia không nói, chỉ là hiện tại trong phủ thì..... Ồi."

Lời còn sót lại, Ngao Thập coi như không nói, Mộ Lam Yên cũng đoán được. Tính tình Ngao Trương không tốt thành bộ dáng này, nhất định là người làm sợ, trưởng bối ghét. Tiểu cô nương này lớn như vậy, sợ là trừ phụ thân Ngao Thập này coi như chăm sóc đối với nàng, người khác đều là hận không thể chèn ép nàng.

Tiếp theo, Ngao Thập dứt quãng nói rất nhiều chuyện xưa của hấn với Mẫn phu nhân, Mộ Lam Yên cũng tỉ mỉ lắng nghe, trong đó nhớ nhất sâu nhất chính là đoạn sở dĩ Mẫn phu nhân lại trăm phương ngàn kế tìm kiếm con gái.....

Ánh mắt Ngao Thập xa xăm nhìn tới phong cảnh ngoài cửa sổ: "Mấy ngày nữa chính là lễ thành niên của tiểu nữ Ngao Trương rồi. Thật ra thì ta cũng không để ý trước đó phu nhân ta đã sinh ra một đứa con gái, nhưng nếu thật sự có thể tìm trở về, ta nhất định xem là con gái ruột thịt mà nuôi dưỡng. Nhưng lúc ta biết nàng, con gái của nàng đã bị người ôm đi rồi."

"Hôm ta gặp phải nàng chính là ngày thứ ba ta tiêu diệt phản tặc, ở trong thành Biện Kinh lửa khói nổi lên bốn phía, cửa thành không phòng thủ, góc đường đều là người đi xin ăn. Phụ thân ta lo lắng còn lại dư đảng lưu lại ở bên trong kinh đô, cho nên lệnh ta tuần tra chung quanh. Nàng cứ nương thân ở bên trong một cái ngõ cụt như vậy, trên người đắp là một lớp vải bông cũ nát, thân thể bị đều là vết máu loang lổ. Đáng về đau khổ cầu xin ta, cả đời ta cũng sẽ không quên."

"Sau đó, ta lấy nàng làm thê, lại sinh ra một tiểu nữ nhi như Trương Nhi vậy. Vốn tưởng rằng có Trương Nhi, phu nhân ta là có thể dần dần đi ra từ trong bi thương, nhưng không ngờ năm năm trước, phu nhân ta nửa đêm nằm mộng. Nàng nói, ở trong mơ đại nữ nhi của nàng đau khổ cầu khẩn nàng, tổ cáo nàng tại sao nhiều năm như vậy còn không đi tìm nàng ta. Nàng ta nói nàng ta trôi qua thật đáng thương, ăn bữa có bữa không."

"Từ đó về sau, chỉ cần phu nhân nhìn thấy Trương Nhi, sẽ khổ sở không thể tự kiềm chế. Rồi sau đó, nàng đã bước lên con đường tìm kiếm con gái, càng

thêm chưa từng thấy qua mặt Trương Nhi. Mấy tháng mới đầu kia, đến mỗi ban đêm, Trương Nhi lại theo ta ồn ào muốn mẫu thân, ta cũng buồn vô cùng. Sau đó Trương Nhi giống như cũng đã hiểu ra cái gì, không hề ồn ào với ta nữa, tính khí cũng trở thành càng lúc càng lớn. Những năm này, ta cũng bận rộn việc triều chính, chăm sóc đối với Trương Nhi đã ít lại ít hơn, nuôi ra tính tình của nàng."

"Nếu nàng có cái gì xin lỗi người, người lại tuyệt đối không nên để vào trong lòng, muốn trách thì trách ta đây một kẻ làm cha không có tận sức trách nhiệm nên có."

Nghe đến đó thì Mộ Lam Yên giống như đã trải qua một màn năm đó theo lời Ngao Thập. Năm ấy nàng vừa mới ra đời, hơn nữa quá khứ đã nhiều năm rồi, đời trước tự nhiên chưa bao giờ nghe được ở trong miệng Tư Không Thận. Âm thầm tự than thở mình quá mức ích kỷ, chỉ vì ham muốn cá nhân của bản thân lại để cho Ngao Trương và Mẫn phu nhân làm thành nông nỗi như vậy.

Nói một hơi tất cả lời tâm huyết đè ép ở trong lòng, Ngao Thập đột nhiên thu hồi tầm mắt, thấy trên mặt Mộ Lam Yên cũng không có lộ ra vẻ mặt chán ghét, trong lòng rất là an ủi, bèn tiếp tục nói: "Nguyên vọng lớn nhất của Trương Nhi chính là mẫu thân nàng có thể xuất hiện ở trên bữa tiệc của nàng. Vì vậy, ta bèn cùng nhau diễn một màn kịch với nhị hoàng tử điện hạ. Ta để cho nhị hoàng tử điện hạ đi theo phu nhân của ta cùng đến Yên Thành, rồi sau đó bảo hắn tìm đại sư tính một quẻ cho phu nhân của ta, chỉ nói tâm nguyện của nàng sắp đạt thành. Rồi sau đó sẽ đẩy người ra ngoài, để cho trong lòng phu nhân của ta sáng tỏ chuyện này. Cho nên Yên Nhi, ta vẫn là muốn cảm ơn người đến đây, cứu vớt con gái của ta và phu nhân của ta."

Đột nhiên cảm tạ lần nữa, khiến cả người Mộ Lam Yên chợt giật mình dứt người ra từ trong thương xuân buồn thu, nhìn một đôi mắt bức thiết kia của Ngao Thập, tất nhiên cũng không nhiều lời. Mặc dù biết rõ trung gian có quá nhiều trùng hợp, nhưng bây giờ cũng không phải là thời cơ tốt để giải thích, ngay trước mặt Ngao Thập, chỉ có thể là ngậm chấp nhận.

Ra khỏi Đức Mẫn viện, dọc đường đều là vô tri vô giác trở lại Liễu Tâm viện.

Ba ngày sau, lão phu nhân dẫn theo hai nàng dâu cuối cùng cũng trở lại. Khi đó trong phủ cũng bắt đầu giăng đèn kết hoa chuẩn bị lễ thành niên của đích tiểu thư Ngao phủ vào ba ngày sau. Liễu Tâm viện của Mộ Lam Yên tự nhiên cũng sẽ không rút lại. Trong đoạn thời gian này, Ngao Trương giống như cũng không xuất hiện ở trước mặt Mộ Lam Yên nữa.

Đêm hôm trước lễ thành niên, lão phu nhân đột nhiên truyền đến tin tức, để chỉ thứ hai của phòng lớn với Ngao Thập cùng đến Thanh Hà viện của bà tụ họp một chút. Mộ Lam Yên vốn định từ chối ở Liễu Tâm viện của nàng yên ổn làm một Tiểu Chủ Tử, nhưng không ngờ người trong phủ này chưa chắc mỗi người đều nghĩ giống như nàng vậy. Vừa nghĩ tới đến bên kia sẽ phải gặp Ngao Trương vừa yêu vừa hận, nàng chính là bắt đầu nhức đầu.....

Hôm nay, Thanh Hà viện cũng không ngửi thấy cái loại hương khói trong chùa miếu kia nữa, mùi thơm nhàn nhạt như có như không quanh quẩn bên cạnh mỗi người ở trong đại sảnh.

Ngao lão phu nhân mặc một bộ áo dài màu trắng thuần trên người, tự nhiên cùng với Ngao Thập ngồi xuống trên ghế chủ. Mẹ con hai người đã lâu không gặp, không coi ai ra gì cười cười nói nói. Mẫn phu nhân ngồi ở phía bên phải, mặc một bộ áo màu vàng nhạt, mặt mũi có chút tiều tụy. Phu nhân chỉ thứ hai Thượng Quan Thuần Nhi thường ngồi cùng ở đối diện, nói vài lời không đau không nhột.

Hai tiểu thư Ngao phủ khác tất nhiên đi theo mẫu thân nhà mình, tách ra ngồi hai bên. Ngao Lôi đoan trang thư nhả hai tay đặt ở trước người, bộ dáng khéo léo nghiêng người không nói một lời nghe tiếng mọi người nói chuyện. Ngao Trương cô đơn hoàn toàn không hợp với hình ảnh náo nhiệt này, dưới vẻ mặt ngạo mạn, không nói lên một câu nói với bất kỳ kẻ nào tại chỗ này, nghiêm nhiên giống như một con Khổng Tước độc lập trong gió.

Lúc lão phu nhân và Ngao Thập tán gẫu, ánh mắt thỉnh thoảng quan sát nét mặt mỗi người phía dưới. Nhìn thấy bên cạnh Phí Mẫn còn có một chỗ trống, ngay khi đó chính là nghiêm mặt, giọng điệu hơi giận nói: "Nha đầu Lam Yên kia đâu? Vì sao còn chậm chạp chưa tới."

Không chờ Mẫn phu nhân mở miệng giải thích, Thượng Quan Thuần Nhi tất nhiên là cười đùa đầy mặt, phát tay áo che lại phía dưới cánh mũi mình: "Thật đúng là! Từ lúc hai ngày trước, sau khi ta với lão phu nhân trở về, nhị tiểu thư môn hạ này của tỷ tỷ là một người mặt mũi như đều phải lớn hơn hết."

Mẫn phu nhân hiểu chỉ thứ hai trước mắt này lại đang bắt đầu oán giận mình, nên cũng lười cãi cọ. Thấy Ngao Trương bên cạnh sau khi nghe nói lại có ý nổi giận, nàng vội vàng đưa tay đè xuống mu bàn tay của đối phương gác ở trên bàn trà, liếc nhìn đối phương một cái, ý bảo không nên cử động.

Ngao Trương trước tức giận cứ tức giận, nhưng cũng hiểu kia là người mình, bên kia là hận không thể khiến người của họ sống không tốt. Nàng nhìn chăm chăm về mặt đối phương tức giận sâu hơn chút.

Sau khi Thượng Quan Thuần Nhi nói xong, Ngao Lôi lại dường như không thể chịu nổi chuyện nhỏ đi tiếp tục nói: "Mẫu thân, lời này của người thật là không đúng rồi. Mẹ cả mới vừa tìm thấy tỷ tỷ e rằng sợ người lạ, e thẹn đi ra đấy!" Nói xong thì nghe thấy thái độ hai người kia người cười khanh khách.

Ngao Trương nhìn chòng chọc về phía trước, mười ngón tay ở trong nắm đấm dần dần khế nắm chặt.

Thượng Quan Thuần Nhi còn vào cửa sớm hơn so với Mẫn phu nhân, cho nên Ngao Lôi này chính là lớn hơn Ngao Trương hai tuổi. Nhà mẹ của Thượng Quan Thuần Nhi chính là con gái quan thủ hộ của một tòa thành trì bên ngoài thành Biện Kinh, phụ thân bán nữ cầu vinh, nhét nàng vào Ngao phủ.

Khi đó, lòng lão phu nhân thích một vị đích tiểu thư nhà quan viên nhị phẩm trong kinh thành, cho nên mặc dù đồng ý Thượng Quan Thuần Nhi vào cửa, lại chỉ để cho nàng làm một thiếp. Trong lòng Thượng Quan Thuần Nhi dĩ nhiên là không cam lòng, nhưng vậy thì lại thế nào, con gái đã gả ra ngoài như tát nước đi. Địa vị ở nhà mẹ vốn cũng không cao, càng thêm không thể nào một khốc hai nháo ba thất cổ ở Ngao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Con rồi di mẫu (dì)

Editor: trang bubble ^^

Chịu nhục, rốt cuộc năm thứ hai sau khi kết hôn mang bầu Ngao Lô, mới tính là có thêm chút không gian ở trước mặt Ngao Tháp. Nhưng cô tình khi nàng sinh ra Ngao Lô không bao nhiêu thời gian, Ngao Tháp lại dẫn về một đã nữ nhân đã sinh đứa bé từ bên ngoài, hơn nữa leo lên trên đầu của nàng, trực tiếp trở thành phu nhân của Ngao phủ!

Điều này khiến cho những năm mà nàng ép dạ cầu toàn kia, trong nháy mắt thay đổi thành động lực nhằm vào Phí Mẫn. Cộng thêm cho tới bây giờ, lão phu nhân cũng chứng mất đối với con dâu chính quy này, từ nay về sau thì càng dễ cho nàng lộ mặt mũi ở trước mặt lão phu nhân nhiều chút.

Mẫn phu nhân thấy các nàng không nói thêm gì nữa, mới giải thích với lão phu nhân: "Mới vừa rồi, lúc con đi qua Liễu Tâm viện, Yên Nhi nói, lần đầu tiên thấy dì, thế nào cũng phải chuẩn bị chút lễ ra mắt. Muội muội khẳng định thấy cũng nhiều một ít loại trò chơi nhỏ thông thường. Cho nên nàng chuẩn bị một chút bánh ngọt ở Liễu Tâm viện của nàng, đợi lát nữa mang tới, bảo con nói một tiếng với mọi người, không cần chờ nàng là được."

Mới vừa rồi, Thượng Quan Thuần Nhi còn đang giễu cợt Mộ Lam Yên, giờ khắc này lại nghe thấy Mộ Lam Yên tự chuẩn bị lễ ra mắt cho nàng. Trong nháy mắt bị bề mặt, sắc mặt khó coi chút, ngay người ánh mắt liếc mắt nhìn tới phía lão phu nhân.

Chỉ thấy lão phu nhân cười nhạt một tiếng, nói với Mẫn phu nhân: "Xem ra nha đầu Lam Yên kia quả nhiên là có lòng. Lần đầu tiên gặp ta cũng không chuẩn bị cho ta lễ ra mắt gì đấy, gặp nha đầu Thuần Nhi ngược lại để tâm rồi."

Thượng Quan Thuần Nhi cười gượng mấy tiếng, bèn không nói chuyện nữa.

Đến lúc đó, bên ngoài đại sảnh Thanh Hà viện đột nhiên truyền đến tiếng bước chân lộp cộp. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy dưới ánh đèn lò mờ Mộ Lam Yên cười khanh khách cầm một cái giỏ cùng nhau tiến vào từ bên ngoài với Tố Quý.

Hôm nay, nàng mặc một bộ trường sam màu vàng sữa, khoác bên ngoài chính là sa mỏng màu trắng. Bên hông buộc một đai lưng màu vàng, ăn ý lẫn nhau với màu sắc trên người Mẫn phu nhân. Chải một búi tóc chia đôi rủ xuống, trên đầu cài ngọc rủ xuống tóc lắc lư đi theo bước chân của nàng, một trước một sau, rất là đáng yêu.

"Lam Yên thỉnh an lão phu nhân, phụ thân, mẫu thân, di mẫu. Lam Yên đã tới muộn chút, mong rằng phụ thân thứ tội." Đi tới chính giữa đại sảnh, Mộ Lam Yên chính là quý gối hành lễ. Kể từ lần trước ra khỏi cửa Đức Mẫn viện, Ngao Tháp đã bảo nàng sửa lại miệng.

Ngao Tháp nhìn Mộ Lam Yên chính là cười hi hi bảo các nàng đứng lên: "Yên Nhi mang đến bánh ngọt cho chúng ta mùi thơm ngào ngạt như thế, làm sao ta chịu trách tội con đây." Từ lần trước sau khi nói chuyện với nhau thổ lộ tình cảm, từ đáy lòng Ngao Tháp cũng thích đứa con gái đột nhiên xuất hiện này, cho nên còn chưa chờ những nữ nhân kia nói chuyện, dẫn đầu giải vây giúp Mộ Lam Yên.

Lão phu nhân nhìn đồ mà Mộ Lam Yên cầm trên tay, có chút chua xót nói: "Thuần Nhi à, mới vừa rồi con còn ngờ nha đầu Lam Yên này không biết lễ phép đấy, nhưng không ngờ nàng đối với con còn dễ ý hơn so với ta. May mà lần trước ta còn tặng cho nàng nhiều đồ như vậy."

Lão phu nhân vừa cười khẩy bên trong chứa ba phần vui đùa giảo hoạt. Đột nhiên làm khó dễ, Thượng Quan Thuần Nhi hiển nhiên là không ngờ tới, ngẩn tò te trơ mắt nhìn Mộ Lam Yên đi tới trước mặt của mình, trước tiên lấy xuống phần đồ ngọt đầu tiên, bỏ ở trên tay mình.

Nhìn cái nắp đập lên chén đĩa bình sứ màu trắng kia, trong nháy mắt Thượng Quan Thuần Nhi không biết bước kế tiếp phải làm gì.

Khỏe miệng Mộ Lam Yên xẹt qua một nụ cười tà, cúi đầu bảo đảm tất cả mọi người tại chỗ đều không nhìn thấy. Từ lúc nhị phu nhân này và lão phu nhân vào đi trong phủ, nàng vẫn luôn thăm dò với Thanh Hữu về lời đồn đãi bất quái của các nàng. Ở bề ngoài, quan hệ của lão phu nhân và nhị phu nhân này rất là hòa hợp, kì thực nhị phu nhân cũng là cẩn thận. Lúc nhị phu nhân vào cửa, lão phu nhân ngay cả ngụm trà nóng cũng không uống, nếu không phải sau đó mẫu thân của nàng, Mẫn phu nhân vào Ngao phủ, cắt đứt ý nghĩ muốn cưới đích tiểu thư nhà khác của lão phu nhân, mới chậm rãi dựa sát vào nhị phu nhân.

Những năm này, cho tới bây giờ lão phu nhân đều chèn ép nhị phu nhân ở trên tất cả mọi chuyện, khiến một phòng nhị phu nhân thoạt nhìn như là con rồi của lão phu nhân. Dù cho chính là như vậy, Thượng Quan Thuần Nhi vì có thể đặt chân ở Ngao phủ, cũng băng lòng ủy thân chịu thiệt, bởi vì bên cạnh nàng còn có một Ngao Lô lấy làm kiêu ngạo.

Ngao Lô cũng không phải là đích tiểu thư của Ngao phủ, lại ý vào lớn hơn Ngao Tương một hai tuổi, ở bất kỳ phương diện có tri thức hiểu lễ nghĩa nào đều cao hơn Ngao Tương rất nhiều lần. Dù là ở trên tướng mạo hoàn toàn kém Ngao Tương, nhưng ở trên khí chất lại được người của cả thành Biện Kinh nhận định là tiểu thư đẹp nhất.

Chẳng qua là ngay sau đó, Mộ Lam Yên cố ý chẳng phân biệt được chủ thứ trước tiên đưa qua cho Thượng Quan Thuần Nhi, chính là vì kích động lòng đố kỵ của lão phu nhân. Qua nhiều năm như vậy, lão phu nhân vẫn luôn là trung tâm tất cả nữ nhân bên trong phủ, chưa từng bị lơ là cho qua như vậy.

Thượng Quan Thuận Nhi không nhúc nhích chút nào, Mộ Lam Yên tốt bụng nhắc nhở: "Di mẫu, vì sao không mở ra xem một chút bên trong là cái gì?"

Ngao Lôi biết được giờ phút này mẫu thân mình do dự, cho nên lên tiếng nhắc nhở: "Bản về thời gian ra đời, ta nên kêu muội một tiếng muội muội nhi. Làm tỷ tỷ, ta không thể không nói với muội một tiếng, ở bên ngoài muội đã từng học được bao nhiêu thứ, vậy cũng là khó mà đến được nơi thanh nhả rồi. Thân là tiểu thư của Ngao phủ không nhất định lên phòng khách xuống được phòng bếp, nhưng nhất định phải có ánh mắt quan sát đánh giá. Nơi này ai mới là nhiều tuổi nhất, bỏ quên lão phu nhân như muội vậy, thật là không tôn trọng lão phu nhân rồi?"

Lời nói của Ngao Lôi đặt ở trên người bất kỳ một cô gái trẻ về từ hương dã nào, cũng đều khiến đôi phương xấu hổ hận không thể tìm dưới đáy bàn chui vào thối.

Mẫu phu nhân rất sợ Mộ Lam Yên thua thiệt, đang chuẩn bị gọi nàng, nhưng hết lần này tới lần khác thấy trên mặt Mộ Lam Yên không hề có vẻ xấu hổ, ngôn ngữ càng thêm không có ngừng ngắt, trả lời: "Không phải di mẫu nói muội là một người không biết lễ phép sao? Lòng muội quan tâm di mẫu, bèn muốn phần đầu tiên cho di mẫu, cũng là coi như nói xin lỗi lần đầu tiên gặp mặt đã đến trễ. Tỷ tỷ nói lời kia thật sự là quá làm cho muội đau lòng rồi. Trước kia, muội có thể không học được bản lĩnh, cũng mời di mẫu mở ra mới có thể chứ." Dứt lời, trên mặt chính là gương lên một thoáng uất ức, làm cho người ở chỗ này đều cảm thấy dường như Ngao Lôi đang bắt nạt nàng.

Lão phu nhân thấy tình thế cũng nói: "Thuận Nhi, chỉ là một nha đầu. Con cũng đừng so đo với nàng, mở ra để cho chúng ta nhìn một chút khó mà đến được nơi thanh nhả trong miệng Lôi Nhi là bao nhiêu bất nhả."

Thượng Quan Thuận Nhi vốn cũng không chủ định thích gây chuyện, quá khứ nhằm vào Mẫu phu nhân phần lớn là dựa vào lão phu nhân. Nhưng lúc này lão phu nhân lên tiếng, chính là không nói hai lời đưa tay mở ra bình sứ màu trắng kia.

Ngao Lôi có lòng ngăn cản, cũng là không đến kịp.

Trước không nói màu sắc, sau khi mở ra một hương thơm xông vào mũi, bèn khiến cho cả tinh thần Thượng Quan Thuận Nhi vì đó rung một cái. Lại ngó kỹ hình dáng kia, một thứ giống như bánh nếp dẻo màu trắng yên lặng nằm ở trong chén, ngay ngắn chỉnh tề nhìn sơ một chút không có gì khác biệt, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện bên trong lại chứa một bức vẽ rập hát trẻ nhỏ.

Lão phu nhân thấy Thượng Quan Thuận Nhi có chút sững sờ, ánh mắt ra hiệu cho Vạn cô một phen, bảo đến phía trước nhìn một cái. Không qua bao lâu, Vạn cô chính là mặt vui mừng nói với lão phu nhân: "Tay nghề này của Nhi tiểu thư quả nhiên là thiên hạ ít có mà."

Lấy được khen ngợi, Mộ Lam Yên dĩ nhiên là trong lòng hồi hộp.

Xưa nay Ngao Lôi được mọi người thổi phồng là thiên chi tài nữ, vốn là trước đó theo lời trong miệng nàng: lên phòng khách xuống phòng bếp, cầm kỳ thư họa, trang@d#d#H#q#d@bubble canh thang bánh ngọt, loại nào không phải giành ánh mắt của người. Trước kia, nàng chính là làm rất nhiều thức ăn ngon muốn lấy lòng lão phu nhân, không biết làm sao lão phu nhân lại chỉ lướt qua một lượt, cho một đánh giá cũng không tệ lắm.

Giờ phút này không kịp đợi người khác khen Mộ Lam Yên thêm một câu nữa, lập tức đứng dậy liếc mắt nhìn về phía khay trà của mẫu thân nàng. Chỉ một cái liếc mắt, đã khiến cho nàng lập tức mất hồn, ngã ngồi ở trên ghế.

Phù phù một tiếng rước lấy mọi người ghé mắt quan sát, ngay sau đó Ngao Lôi chính là mặt đỏ lên trốn tránh tầm mắt mọi người.

Trong lòng lão phu nhân đã sớm trăm móng cào tìm, ghen tỵ không dứt, nhưng trên mặt lại vẫn là nhạt như nước hồ, nhìn đoàn người nói một câu: "Xem ra, Lam Yên quả nhiên là học nghệ không cạn nhi."

Ngao Lôi đã sớm tâm tình không ổn định, mạnh miệng nói: "Vậy cũng chưa chắc, dù sao cũng là cô gái tới từ hương dã, biết một chút tài nấu nướng cũng rất là bình thường. Nhưng bản về cầm kỳ thư họa, chỉ sợ ngay cả Tương Nhi muội muội cũng không sánh bằng đấy!"

Ngao Tương vốn cũng lười đi để ý tới đám người cả ngày diễn trò kia, nhưng không biết làm sao nghe được có người đột nhiên nhắc đến bản thân, lập tức nhảy lên: "Lời này của ngươi có ý gì? Là đang châm chọc ta không tốt sao?"

"Muội....." Trước khi Ngao Lôi nói câu kia, vốn chính là vô tâm nói như vậy, vừa định phản bác thì cảm nhận được từ vẻ mặt của Thượng Quan Thuận Nhi ra lệnh nàng câm miệng. Tuy nàng có ý phản kháng, lại liếc thấy phụ thân đại nhân cũng dùng ánh mắt đồng dạng nhìn mình, ngay lập tức cũng chỉ có thể coi như thôi.

Mộ Lam Yên ngoái đầu lại liếc mắt nhìn, cho là mình nói rất đúng nên Ngao Tương mới không còn lời nói, khoe miệng gương lên nụ cười mỉm. Muội muội này tuy là tính tình chính trực một chút, nhưng tối thiểu còn hiểu phải trái.

Lão phu nhân chỉ sợ nói thêm gì nữa, Thanh Hà viện của bà sẽ bị làm cho tối tăm rối loạn, nhưng trong lòng lại không chịu buông tha mẹ con Thượng Quan Thuận Nhi, ho khan một cái lại tuyên bố nói: "Lam Yên cũng coi là ý tốt. Thuận Nhi, nếu con nhận phần quà tặng đầu tiên của người ta, tự nhiên cũng cần phải tặng lại cho người ta."

Thượng Quan Thuận Nhi vừa nghe, tiếp theo lại không biết làm thế nào mới tốt.... Nàng chưa bao giờ để Mộ Lam Yên ở trong mắt, sao lại chuẩn bị lễ ra mắt.

Lão phu nhân liếc mắt thì thấy Thượng Quan Thuận Nhi bối rối, trong lòng thoáng có chút tức giận: "Làm Nhi phu nhân Ngao gia, sao con không hiểu lễ

nghe như thế?"

Bề mặt! Thượng Quan Thuần Nhi chỉ cảm thấy trong lúc vô hình, gương mặt nóng hừng hực bắt đầu đau muốn chết.

Mặc dù Ngao Thập không có chút quan hệ nào với từ quan thanh liêm, nhưng cũng không phải đại tham quan, cho nên bên trong phủ tiền thán của tất cả mọi người đều không phải là đặc biệt nhiều. Đặc biệt là chi thứ hai, từ Thượng Quan Thuần Nhi và Ngao Lôi cùng ở Lâm viện một bên khác của Ngao phủ là có thể nhìn ra được, bọn họ vốn không được coi trọng.

Lão phu nhân đoán ra đầu mối của Thượng Quan Thuần Nhi, giả vờ thay nàng giải vây: "Thuần Nhi, ta thấy vòng tay trên tay con kia cũng không tệ. Nếu không có mạng quả ra mắt, thì lấy nó làm quả đi. Chắc hẳn Lam Yên sẽ nhất định không ghét bỏ đó là đồ con từng mang."

Vòng tay kia, bên trong phủ ai không biết là đồ cưới của Thượng Quan Thuần Nhi gả tới, là đồ duy nhất mà mẫu thân của nàng để lại cho nàng. Đây chính là đồ ngày sau muốn để lại cho Ngao Lôi đấy!

Mọi người, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm cái vòng ngọc chỗ cổ tay Thượng Quan Thuần Nhi. Ngao Lôi giận đến nghiến răng, một đôi tay ngọc gầy nhỏ giấu ở dưới ống tay áo cuộn chặt nắm tay. Nàng biết rõ ở trong phủ này mẫu thân trôi qua không dễ dàng, cho nên bằng mọi cách lấy lòng lão phu nhân và phụ thân. Nhưng bây giờ, lão phu nhân lại hỏi hột bèn muốn đoạt đi đồ duy nhất trước kia của mẫu thân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Diễn trò với nhau

Editor: trang bubble ^^

Ngao Tương càng ngày càng cảm thấy tuồng vui trước mắt này hết sức đặc sắc, cùng với Mẫn phu nhân, hai người không nói lời nào chờ đợi chuyện xảy ra tiếp theo.

Mộ Lam Yên thấy một tay Thượng Quan Thuần Nhi xoa vòng ngọc kia, mặc dù nhìn ra được đối phương rất là không nỡ, nhưng lại muốn phối hợp lão phu nhân diễn trò, bưng cái giỏ, chính là quý gói trước mặt Thượng Quan Thuần Nhi: "Lam Yên cảm ơn di mẫu ban ân."

Quả thật, một màn mới vừa rồi kia, tất cả mọi người đều cho rằng Thượng Quan Thuần Nhi muốn lấy vòng ngọc xuống.

Nhưng duy chỉ có trong lòng chính nàng hiểu, mới vừa rồi nàng chỉ là trong lòng quấy phá muốn giấu nó đi!

Tên đã lấp vào cung, không bán không được.

Thượng Quan Thuần Nhi nhìn đau, vẫn là cứng rắn lấy vòng tay này từ trên cổ tay mình xuống. Thành vòng tay ấm áp xẹt qua xương tay nhô ra, cần mu bàn tay vốn cũng không có quá nhiều màu máu càng thêm trắng bệch.

Nhưng cái đau này cũng không so được với đau đớn trong lòng nàng.

Lão phu nhân thấy thế chút hờn giận trong lòng tiêu tán, ngay sau đó cũng không làm khó dễ với chi thứ hai nữa. Bà mỉm cười gọi Mộ Lam Yên từ trước mặt Thượng Quan Thuần Nhi về.

Mộ Lam Yên cầm vòng ngọc trên tay, được tiện nghi còn ra về, cười hi hi lại hành lễ cho đối phương bèn đi tới phía lão phu nhân.

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, giờ phút này Thượng Quan Thuần Nhi coi như tức giận nữa, cũng chỉ có thể giả vờ bộ dáng trưởng bối hiền lành, đưa mắt nhìn Mộ Lam Yên rời đi.

Mộ Lam Yên chia ra phái tặng một bình sứ màu trắng cho hầu hết mỗi người tại chỗ, đi ngang qua trước mặt Ngao Tương thì không chuẩn bị trước thấy đối phương lại vẫn đưa ra ngón tay cái về phía mình. Ngại vì ngăn cách phía trước, nàng cũng nhếch miệng mỉm cười bèn lập tức đi qua từ trước mặt nàng.

Lão phu nhân nhìn bình trong tay mình hơi lớn một chút so người khác, hỏi vội: "Đây là ý gì?"

Mộ Lam Yên đến gần phía lão phu nhân: "Ngài là trưởng bối, cho ngài đương nhiên phải khác biệt với người khác một chút. Lão phu nhân, con tới mở ra cho người nhé!" Mộ Lam Yên dứt lời bèn đặt nắp màu trắng ở bên cạnh.

Một góc hoa sen trông rất sống động, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người. Chén sứ của lão phu nhân vốn là rất khác với mọi người, chén tròn đáy hình cung hướng lên, giống như hai bồn đá có trồng thủy tiên (hoa súng) ở cửa Thanh Hà viện này. Mà bên trong lại còn là màu trắng làm đế, phía trên trải tầng bánh ngọt trong suốt, ví như nước hồ. Ở trên nữa chính là lá sen nằm rạp ở "Mặt nước", giữa lá sen có một cây trụ xanh biếc uốn lượn đi lên, nở ra một đóa hoa sen trong trắng lộ hồng.

Có hương thơm nhàn nhạt hết như hoa sen phủ tới trước mặt, chế tác kia có thể nói là vừa đẹp vừa thần kỳ đặc sắc vô song.

Lão phu nhân thấy thế, mừng rỡ vỗ tay hô lớn: "Đẹp! Quả nhiên là đồ tốt!"

Trước đó mẹ con chi thứ hai đã ăn quả đắng, giờ phút này thấy cảnh tượng này trong lòng lạnh lẽo như sông băng trong tháng hai, chết lặng người nhìn chăm chú về phía trước.

Lão phu nhân kỹ tính đột nhiên phát hiện mặt trên lá sen này còn có một ít chữ viết, vội cúi đầu xuống, nheo cặp mắt lại quan sát tỉ mỉ: "Liền trời sắc lá xanh xanh ngắt, nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng....." Đây hiển nhiên là một bài từ, vội ngẩng đầu lên hỏi: "Đây là con làm?"

Mộ Lam Yên cười một tiếng, gương mặt ửng đỏ gật đầu một cái.

Đây dĩ nhiên không phải là của nàng làm, đây là hai năm sau một thi nhân gọi là Dương Vạn Lý viết ra. Hôm đó khi tới viện của lão phu nhân, trong lòng bèn cực kỳ nhớ nhung đối với bài từ này. Rồi sau đó vì để làm lão phu nhân vui vẻ, chính là mang lên dùng một chút, dù sao bây giờ vị thi nhân này còn không biết ở phương nào, suy nghĩ một chút vậy cũng sẽ không tạo thành quá nhiều gì đối với sáng tác thời kỳ sau của hắn nhỉ!

Trong miệng lão phu nhân vẫn lặp đi lặp lại nói thầm những lời này, Ngao Tháp càng là sâu thêm mấy phần cảm tình đối với vị con gái trước mắt này. Tuổi thơ của hắn không thích nghiền ngẫm từng chữ một. Nhưng những năm gần đây, sau khi vào triều làm quan mới phát hiện bên cạnh luôn vây quanh một đám quan văn tỏ vẻ nho nhã, hại hắn luôn không chen lọt lời nói.

Đến trong phủ, Mẫn phu nhân lại đọc đủ thứ thi thư từ thuở nhỏ, không có một loại nào không thuộc lòng ra được, trong lòng hắn bị đá kích lớn. Thật vất vả có hai đứa con gái, mặc dù đại nữ nhi cảm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, lại ngại vì mẫu thân của nàng, thế nào cũng không yêu thích được. Độc sủng tiểu nữ nhi —— đáng tiếc là một người cũng không thích đi học như hắn.....

"Lôi nha đầu....." Lão phu nhân đột nhiên nêu tên, làm cho các vị đang ngồi ở đây đột nhiên giật mình, nghiêng mắt nhìn lại phía Ngao Lôi.

Ngao Lôi vốn là muốn khiêm tốn một chút lại biết điều một chút, toàn thân chấn động ngạc nhiên chống lại ánh mắt của lão phu nhân: "Lão phu nhân, sao ạ?"

Lần này, trước khi lão phu nhân nói chuyện đầu tiên là nghiêng mắt liếc nhìn Mộ Lam Yên bên cạnh: "Lúc trước không phải con nói, nha đầu Lam Yên không biết cảm kỳ thư họa sao?" Dứt lời, một đôi mắt lấp lánh ánh có thần trực tiếp bức Ngao Lôi, dọa đối phương sợ đến đần độn gật đầu một cái, mới tiếp tục nói chuyện: "Lam Yên làm một kỹ thuật tốt, hơn nữa tranh phía trên lại làm đẹp như thế, còn nhân tiện đề đôi câu từ cho ta. Có phải con cũng có thể thu hồi câu kia lại hay không?"

Lão phu nhân nói lời nhẹ nhàng, Ngao Lôi nghe vào trong tai lại là bề mặt bôm bốp, rất miễn cưỡng gật đầu một cái, nói xin lỗi với Mộ Lam Yên, hỏi han mấy câu với nhau, mới tính là kết thúc.

Giả bộ thu hồi tầm mắt, Ngao Lôi liếc mắt nghiêng nhìn lão phu nhân tươi cười đầy mặt, trong lòng thế nào cũng nghĩ không thông. Trong ngày thường lão phu nhân đều tập trung tinh thần oán giận Mẫn phu nhân, hôm nay thái độ lại chuyển biến lớn, dường như muốn giảng mẹ con hai người các nàng không đáng giá một đồng.

Sau khi Mộ Lam Yên vui vẻ thu nạp tất cả chỗ tốt lại, mới dẫn Tố Quý vẫn theo đuôi sau lưng trở lại vị trí mình nên có.

Trước khi ngồi xuống, Mẫn phu nhân cười thỏa mãn nhìn nàng. Trong lòng Mộ Lam Yên chính là hiểu nàng mưu tính một tuồng kịch lâu như vậy, vẫn tính là kết thúc hoàn mỹ.

Ngày mai chính là bữa tiệc lễ thành niên của Ngao Tương, lần này lão phu nhân kêu mọi người đến đơn giản chính là thông báo một ít chuyện vào ngày mai. Và nói cho mọi người, ngày mai mình sẽ không tham dự.

Đây đối với Ngao Tương mà nói, không thể nghi ngờ là một chuyện tốt. Xưa nay, nàng không thích bà nội nhìn không biết thật giả này. Giờ phút này, lòng dạ tràn đầy chỉ cần vây ở bên cạnh Mẫn phu nhân là đủ.

Lúc ra khỏi Thanh Hà viện, mặt Nhị phu nhân Thượng Quan Thuần Nhi tức tối dẫn Ngao Lôi nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của mọi người. Ngao Tháp nói còn muốn trò chuyện thêm với mẫu thân, bèn bảo Mẫn phu nhân dẫn Mộ Lam Yên và Ngao Tương trở về viện mỗi người trước.

Dọc theo đường đi, trăng sáng cao chiếu, chiếu sáng tầm mắt đoàn người đi đường.

Vốn là Mẫn phu nhân ở trước, hai nữ nhi ở phía sau. Đi tới nửa đường, Mẫn phu nhân đột nhiên mở miệng dò hỏi: "Yên Nhi, con hãy nói cho vì nương, những thứ bánh ngọt kia thật sự là con làm à?"

Mộ Lam Yên chợt giật mình, ánh mắt bắt đầu lơ đãng trở lại: "A, mẫu thân đang nói gì?"

Mẫn phu nhân thấy bốn bề vắng lặng, dứt khoát dừng bước, quay người lại nói với Mộ Lam Yên: "Chớ giả vờ ngây ngốc với nương, chút bánh ngọt kia của con vừa nhìn đã biết không phải là con tự tay làm. Đó là một cửa tiệm bánh ngọt tên gọi ‘Cách Tây Lý’ ở Thành Tây của thành Biện Kinh làm ra, có đúng không?"

Ngao Tương hiển nhiên đã loại trừ khoảng cách với Mẫn phu nhân, một đôi mắt không biết các người đang nói cái gì nhìn chăm chăm Mẫn phu nhân:

"Mẫu thân đang nói gì thế? Cách Tây Lý lại là một cửa tiệm bánh ngọt có tiền cũng không mua được, làm sao Mộ Lam Yên lại mua được?"

Mộ Lam Yên vốn cho là vấn đề của Ngao Tương có thể làm cho Mẫn phu nhân cũng nhận thấy được bản thân, khiến bỏ đi nghi ngờ. Nhưng không biết làm sao thấy ánh mắt đối phương chắc chắn, chính là biết Mẫn phu nhân kiên quyết sẽ không cảm thấy đó là ngoài ý muốn, mới rù rì nói: "Dạ, đó là con sai người mua về từ bên ngoài."

Lấy được câu trả lời thẳng thắn của Mộ Lam Yên, vẻ mặt Mẫn phu nhân vốn là căng thẳng, mới chậm rãi trở lại bình thường: "Vậy con có biết, ngay vừa mới rồi, lão phu nhân diễn một tuồng kịch với con hay không?"

Những lời này, hiển nhiên càng làm cho người ta thêm khiếp sợ so với Mẫn phu nhân biết nàng làm giả trước kia!

Ngay cả trên mặt Ngao Tương cũng lộ ra vẻ mặt khó mà tin được.

Trong chớp mắt như vậy, đầu óc Mộ Lam Yên trống rỗng, dĩ nhiên khi phản ứng lại, trên mặt mới hơi lộ ra một chút hoảng hốt, hỏi tới: "Vì sao mẫu thân nói như thế?"

Mẫn phu nhân vốn là vẻ mặt sáng láng, hai mắt đột nhiên ảm đạm xuống, quay người sang: "Vừa đi vừa nói thôi."

Tiếng bước chân của đoàn người lần nữa chậm rãi vang lên ở trong bóng đêm mờ lung.

"Cách Tây Lý này là nổi tiếng ở kinh đô. Ở chỗ này, ai không biết bánh ngọt của Cách Tây Lý là có tiền cũng không mua được, ra vào cửa tiệm kia chỉ có quan viên và phu nhân chính nhị phẩm trở lên mới có cơ hội. Ta có một lần may mắn vô tình gặp được, đi vào ăn một lần, không hề có sự khác biệt với con mang tới lần này. Mà lão phu nhân chính là thê tử của đương kim tiền Thái Phó, tự nhiên có cơ hội có thể thưởng thức được bánh ngọt này. Cho nên, mặc dù con hù dọa mẹ con chỉ thứ hai, nhưng lão phu nhân nhất định là ăn ra được mùi vị của nhà kia."

"Lão phu nhân, từ trước đến giờ người này lấy mình làm trung tâm, lời nói của bất kỳ người nào đều là không nghe vô. Hơn nữa, con cố ý lấy lòng bà ấy, ngược lại bà ấy không thích con. Cho nên những năm này, chỉ thứ hai trôi qua cũng không phải là đặc biệt tốt. Ở bề ngoài ý vào lão phu nhân cáo mượn oai hùm, theo sát ở sau lưng lão phu nhân, khắp nơi đều suy nghĩ cho lão phu nhân. Nhưng con cũng thấy đấy, mới vừa rồi con cố ý bố trí chỉ thứ hai một phen, không phải là lão phu nhân không có ra tay giúp đỡ, càng là bỏ đá xuống giếng."

"Lão phu nhân đây chính là muốn dùng con giết chết kiều ngao của các nàng, để cho các nàng hiểu rõ, trong phủ này trừ bà ấy có thể phách lối, người khác là không thể."

Lúc Mẫn phu nhân nói hết lời này, trùng hợp dừng lại ở cửa chính Liễu Tâm viện.

Trong lòng Mộ Lam Yên lọc lại lời Mẫn phu nhân nói vô số lần: "Cho nên mẫu thân là bảo con về sau cách xa lão phu nhân và di mẫu có đúng không?"

Mẫn phu nhân gạt đầu một cái, dưới ánh đèn u ám, toàn bộ bóng lông mi thon dài của nàng phủ trên gương mặt: "Đừng vậy. Con chỉ cần giống như vi nương vậy, làm một người trung lập là được rồi. Tuyệt đối không nên đi lấy lòng bất kỳ bên nào."

Lần này Mộ Lam Yên nghe nói vậy, nàng bừng tỉnh hiểu ra Mẫn phu nhân và lão phu nhân nhìn như quan hệ mẹ chồng nàng dâu không tốt, đi về lại cho nàng kiểm được một chỗ ngồi thờ đóc.

Hôm nay ở Thanh Hà viện hiểu biết khí thế lực lão phu nhân chèn ép di nương, quả nhiên là làm cho lòng người sinh sợ hãi. Mà Ngao Tháp làm người trung gian, quan sát cả màn nháo kịch, hoàn toàn không nói một câu. Ngược lại thì trong ngày thường bởi vì Mẫn phu nhân đối nghịch với lão phu nhân, càng làm cho lòng Ngao Tháp thoáng sinh ra chút áy náy. Dù sao một là mẫu thân của mình, một là nữ nhân của mình, không thể chung đụng hòa hợp, chỉ có thể đối với hai bên đều tốt. Mà, Thượng Quan di nương đó cũng bởi vì cố ý lấy lòng, làm cho hẳn cảm thấy tâm lý nàng đủ lớn có năng lực chịu đựng, tự nhiên không cần hẳn mở miệng nhiều hơn.

Đưa mắt nhìn theo Mẫn phu nhân thì Ngao Tương cũng đột nhiên dừng lại bước chân. Mộ Lam Yên hỏi nàng ta chẳng lẽ không ghét nàng sao?

Ngao Tương cũng thản nhiên nói: "Hôm nay người quả thật làm cho ta mở rộng tầm mắt. Phụ thân nói cho ta biết, người không phải là con gái ruột thịt của mẫu thân. Ta có lòng tin máu mủ tình thâm, quả quyết sẽ không để cho mẫu thân bị người cướp đi từ bên cạnh ta."

Mộ Lam Yên nghe nói vậy, tất nhiên cười một phen, phát tay đưa tiền.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Bữa tiệc hào môn 1

Hôm nay, Ngao phủ đông như trẩy hội. Nhưng hề là nhận được thiệp mời, đều nhất nhất mang theo quà tặng tới cửa chúc mừng.

Sáng sớm, Mộ Lam Yên đi theo Mẫn phu nhân chính là bận rộn các nơi trong phủ, chỉ sợ bữa tiệc này xảy ra mấy may sai lầm nào. Đội kiểm tra tất cả không có sai sót, thì đi tới cửa chính thu nhận bao tiền lì xì, thấy người làm trong nhà sắp không chịu nổi, bèn vội vàng kêu Mộ Lam Yên cùng đi giúp một tay.

Trên đường càng thêm có không ít người mà Mộ Lam Yên nhìn quen mắt kiếp trước, đến đây chúc mừng với Mẫn phu nhân. Mộ Lam Yên chỉ có thể núp ở sau lưng Mẫn phu nhân, làm bộ không thấy những người đó. Ngược lại, Mẫn phu nhân bắt được một người quen, bèn kéo Mộ Lam Yên đi ra giới thiệu, hận không thể thông báo khắp thiên hạ, đó là con gái của nàng —— Mộ Lam Yên.

Bữa tiệc lần này của Ngao Tương có thể nói là vùng tiền như rác. Trình độ xa hoa có thể sánh với tiệc cưới của đích tiểu thư quan viên nhất phẩm lần trước. Đứng ở nơi xa đám người nhất, Thượng Quan Thuần Nhi dẫn theo Ngao Lôi ghen ghét.

Hai năm trước, lễ thành niên của Ngao Lôi cũng chỉ mở tiệc mời một vài thân bằng hảo hữu tương đối thân thiết. Không giống lần này, đừng nói là quan lại quyền quý, ngay cả hoàng tử trong cung đình cũng có mời một vài người!

Ngao Lôi xa xa thấy Tư Không Thận đứng ở cửa cố ý tìm lời nói tán gẫu với Mộ Lam Yên, ngay lập tức chính là có chút tức giận.

Nữ nhân ghê tởm đó lại vẫn cả mặt ác cảm không muốn nói chuyện với Tư Không Thận!

"Lôi Nhi, con đến Mộng Tương viện xem một chút Ngao Tương chuẩn bị xong chưa?" Thượng Quan Thuần Nhi nói.

Ngao Lôi thu hồi ánh mắt mà mình phát ra, lạnh nhạt đáp một tiếng với Thượng Quan Thuần Nhi bèn quay đầu đi tới nội viện.

Bên trong Mộng Tương viện, Ngao Tương đang lắc lư trước gương đồng, áo thì Mẫn phu nhân đã sớm sai người chuẩn bị xong. Nàng nhìn trái nhìn phải một chút mới hoài nghi hỏi tỷ nữ bên cạnh: "Linh Linh, người nói đội lát nữa Nhị hoàng tử điện hạ nhìn thấy ta đầu tiên, sẽ khắc sâu ấn tượng đối với ta sao?"

Linh Linh hiểu ý cười một tiếng, tiến lên này đặt chủ nhân không yên phận ngay ở trên băng ngồi: "Tiểu thư, người đã lớn lên xinh đẹp như vậy rồi. Đừng nói là Nhị hoàng tử điện hạ, dù là hôm nay Cừu hoàng tử điện hạ đến, cũng sẽ lau mắt mà nhìn đối với người đấy!"

"Cừu hoàng tử điện hạ cũng tới hay sao?"

"Đúng vậy đấy! Nghe nói bộ dáng Cừu hoàng tử điện hạ phong lưu phóng khoáng, hề là nữ tử đã gặp cũng hâm mộ hần mãi. Ngẫm lại, đội lát nữa gặp được hắn, là thật kích động!"

Ngao Tương đối với Linh Linh hoa si, khuôn mặt dâng lên ác cảm: "Coi như đáng đáp lớn lên đẹp hơn nữa, nhưng cũng chỉ đáng tiếc về bề ngoài tốt. Hai ngày trước, tiểu thư Lâm phủ mời chúng ta qua thưởng thức trà không phải đã nói rồi. Tư Không Thận này mới trở lại từ bên ngoài đã dẫn về một cô gái tuyệt sắc. Hai người kiều căng cười ngửa qua phở, cuối cùng còn muốn nuôi nốt nàng kia trong một tòa phủ đệ ở thành Biện Kinh. Nam nhân lang thang ngang ngạnh như thế, nhất định kém hơn Tư Không Vân ca ca của ta."

"Dạ dạ dạ, đều gọi đến ca ca rồi. Tiểu thư, người không ngưng à."

Ngao Tương nghe vậy, nhìn mình trong kiếng, vui vẻ nhếch miệng nở nụ cười.

Đây thật đúng là lần đầu tiên nàng xuất hiện ở trước mặt của Nhị hoàng tử Tư Không Vân. Bởi vì quan hệ của Tư Không Vân và Ngao Tháp không tầm thường, cho nên luôn đến thăm nhà. Nhưng nam nữ khác biệt, cho nên mỗi lần nàng nghe gã sai vật báo lại Tư Không Vân lại tới làm khách trong phủ, nàng chính là núp xa xa theo dõi trong bóng tối. Dần dà, nội tâm của tiểu nữ tử này đã hoàn toàn bị Tư Không Vân khí khái anh hùng phi phạm bắt được trọn vẹn!

Ở ngoài cửa, Ngao Lôi nghe được câu nói kia của Linh Linh, tất nhiên lòng sinh đố kỵ, hận không thể hung hăng giẫm nữ tử lớn lên xinh đẹp ở bên trong dưới lòng bàn chân. Nàng cái gì cũng hoàn mỹ hơn nàng ta, nhưng diện mạo này lại chính là kém một khoảng dài như vậy. Mà mới vừa rồi lại nghe thấy nhắc tới Cừu hoàng tử điện hạ, ngọn lửa ghen ghét trong lòng giống như bị thêm dầu vào lửa vậy, thiêu đốt càng thêm hùng hực.

"Muội muội chuẩn bị xong chưa?" Ngao Lôi đột nhiên tiến vào, khiến hai người trong phòng lập tức cả kinh trong lòng. Nhìn rõ người đến là ai rồi, Ngao Tương mới treo dáng vẻ ngạo mạn lại trên mặt.

"Đây là ngọn gió nào giục tỷ tỷ đến nơi này của ta thế?" Từ trước đến giờ, Ngao Tương không thích tỷ tỷ giòi về lấy lòng người khác này, còn ghét hơn cả Mộ Lam Yên.

Trên mặt Ngao Lôi lộ ra một chút khổ não, than thở một tiếng đi tới sau lưng Ngao Tương, cố ý làm cho đối phương có thể thấy biểu hiện trên mặt nàng ở trong gương: "Mới này, ta và mẫu thân ở tiền viện thay muội tiếp đãi khách. Không biết làm sao, Mộ Lam Yên kia và mẫu thân muội hai người như hình với bóng, mẫu thân muội càng là gặp người bèn nói Mộ Lam Yên là con gái của nàng. Thân là nữ tử còn chưa xuất giá, xuất đầu lộ diện ở bên ngoài giống như vậy, quả thật cũng không sợ người cười nhạo không tuân thủ nữ tắc (chuẩn mực đạo đức phụ nữ). Nhưng cố tình, mẫu thân muội chính là cung chiêu nàng cung chiêu muốn chết, ở tiền viện hoàn toàn không đề cập tới con gái ruột thịt là muội một câu. Ta nhìn khó chịu, bèn tới đây thăm muội một chút."

Ngao Lôi vốn là suy đoán kể xong những lời này, tính tình Ngao Tương dữ dội khẳng định sẽ không nhẫn nại được rống lớn lên. Nhưng cố tình, nàng

nhìn hai người trong kiếng, trừ gương mặt nàng giả bộ khổ sở, Ngao Tương lại là mặt không chút thay đổi, ánh mắt cũng không dừng lại ở trên mặt nàng một chút xấu nào.

Trước mắt lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, Linh Linh thay chủ nhân liếc mắt nhìn đại tiểu thư không sợ phiền phức lớn một cái, nói: "Chủ nhân của chúng ta tuyệt đối sẽ không bởi vì chuyện như vậy lại nói này nói nọ với những người khác bên ngoài. Quan hệ của tiểu thư nhà chúng ta và phu nhân thẳng thắn, người cũng đừng mở mắt nói mò ở chỗ này được không?"

Bị người làm bề mặt, kẻ làm chủ nhân nào có đạo lý không tức giận, lúc này Ngao Lôi hô: "Chủ nhân chúng ta nói chuyện, người làm như người chen miệng cái gì!"

Thấy đáng về đối phương muốn đánh mình, Linh Linh vội vàng lùi mình lui một bước.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, một nữ tử yếu đuối như Ngao Lôi nào có động tác mau như Ngao Tương tập võ trong ngày thường. Còn chưa kịp thu hồi động tác của mình, Ngao Tương đã đứng dậy, đứng ở trước mặt của nàng, một cái tay hung hăng kéo cổ tay của nàng lại.

"Tỷ tỷ, đây là có ý muốn đánh muội muội?"

Về mặt Ngao Lôi vốn là hơi giận, đối đầu về mặt ngạo mạn của Ngao Tương, nhất thời lại giống như kẻ trộm bị bắt ăn vụng. Ánh mắt lóe lên một cái, cổ tay cứng rắn chia ra từ trong tay đối phương, đứng vững thân thể.

Nàng là con thứ, dù là đại tiểu thư cũng không dám đụng địch tiểu thư chút nào: "Muội muội nói đùa, tỷ tỷ nào có gan này. Chỉ là....."

"Không có chỉ là cái gì? Linh Linh là tỷ nữ thiếp thân của ta, nàng nói chính là ý của ta. Phiền tỷ tỷ, lúc sau này muốn khích bác lý gián thì suy nghĩ rõ ràng, trang ## bubble hàng ngũ đối phương là sắp xếp như thế nào. Không có việc gì đừng luôn đọc Tứ Thư Ngũ Kinh, xem một chút binh pháp Tôn Tử có lẽ có trợ giúp với các người diễn trò đó!"

Ngao Tương thẳng thắn làm cho sắc mặt Ngao Lôi lúc xanh lúc đỏ. Không biết phản bác như thế nào, chỉ có thể sững sờ nhìn đối phương, trong lòng đã sớm là hận không ra tay xé đối phương, làm thế nào cũng không xuống tay được!

Ngay lúc môi thương khẩu chiến ở trong Mộng Tương viện, ở tiền viện Mẫn phu nhân thấy thời gian xấp xỉ rồi, bèn bảo Mộ Lam Yên mời Ngao Tương đi ra. Mộ Lam Yên vui mừng rất cuộc không cần nhìn Tư Không Thận lắc lư ở trước mặt nàng, lập tức bèn chạy đi như một làn khói ngay trước mắt.

Mắt thấy lại rẽ một chỗ ngoặt thì có thể đi tới Mộng Tương viện kia, lập tức chính là tăng nhanh bước chân. Thật đúng là càng gấp gáp lại càng dễ loạn, nàng nghiêm túc nhìn đường, bị gì đó đột nhiên nhảy ra từ trong một lùm cỏ ven đường làm cho sợ hết hồn. Chỉ là trong nháy mắt đã bị một nam tử xa lạ hung ác lôi cổ tay một cái, kéo nàng đến vách tường hành lang trước mặt.

Lúc hoàn hồn thì cảm giác sự đau đớn của ót đụng vào trên mặt tường, mà trong khoảnh khắc, bản mặt nam nhân phóng đại đột ngột xuất hiện ở trước mặt của nàng. Theo bản năng, trái tim căng thẳng chính là muốn giơ tay lên đánh đối phương.

"Người dám đánh ta thử xem?" Giọng nói quen thuộc của nam nhân làm cho động tác vung vẩy của nàng lập tức dừng lại ở trong không trung.

Thấy nam nhân từ từ rời khỏi mình một đoạn khoảng cách, mới nhìn rõ đối phương lại là Nhị hoàng tử điện hạ —— Tư Không Vân!

"Điện, Điện hạ....." Mộ Lam Yên giả vờ bộ dáng sợ hãi, một đôi mắt không ngừng lóe lên nhìn chăm chú đối phương.

"Biết ta là ai chứ?"

"Biết, biết."

Tư Không Vân hừ lạnh một tiếng: "Người không biết."

Trong nháy mắt trong lòng Mộ Lam Yên nghi ngờ, Tư Không Vân nói như vậy chẳng lẽ là hắn còn có thân phận khác?

"Tại sao lại muốn tới giả mạo con gái của Mẫn phu nhân?"

Lời nói của Tư Không Vân làm cho Mộ Lam Yên có chút không hiểu: "Người có ý gì? Không phải người bảo ta nhận thức Mẫn phu nhân làm mẫu thân sao?"

"Ồ, bây giờ giọng điệu trả lời không có cảm thấy sợ chút nào à." Tư Không Vân vừa nói ra lời này, Mộ Lam Yên chính là hiểu muốn hỏi chiều cô mới vừa rồi, không che giấu mình tốt. Có điều nếu Tư Không Vân cũng định thẳng thắn chuyện này, như vậy nàng cũng không cần trốn nữa, một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm khuôn mặt lưu manh của đối phương.

Tư Không Vân nhìn nữ tử trước mắt trở mặt trong nháy mắt, trong lòng chính là hồi hộp. Chỉ cần là nam nhân, đều sẽ có một mặt thích nữ tử cuồng dã.

"Người nói cho ta biết trước, người kèm hai bên ta như vậy là muốn làm gì?"

"Ta vốn là, thực sự tìm một đứa con gái cho Mẫn phu nhân. Nhưng mà vào đêm hôm đó, ta lại không thấy nàng, ngược lại gặp được người, cho nên chỉ có thể đâm lao phải theo lao. Vốn là con gái của Mẫn phu nhân không sống hơn một tháng, nhưng trước mắt....."

Mộ Lam Yên nhìn ánh mắt đối phương thăm dò mình, trong lòng có chút không thoải mái lắm, chuyển tầm mắt của mình: "Cho nên, bây giờ ngươi là muốn tôi giết ta à?"

"Không, hiện tại ta không bỏ được." Giọng điệu Tư Không Vân gian xảo, khiến Mộ Lam Yên cảm thấy người nam nhân trước mặt này ghê tởm cực điểm: "Ta có thể bảo vệ ngươi không chết, nhưng ngươi nhất định phải nghe lời của ta, làm....."

"Làm Đại Đầu Quỷ ngươi đó!" Mộ Lam Yên tự nhiên biết rõ phía sau đối phương muốn nói cái gì, đời trước gặp qua nam nhân nhiều hơn người khác, cũng không phải là nhìn vô ích. Từ khi Tư Không Vân nói ra ba chữ "Không bỏ được" kia thì trong lòng nàng đã biết rõ, đối phương nhất định là..... Ham sắc đẹp của mình!

Ngay lúc nàng chuẩn bị ra tay, một giọng nữ bén nhọn rít gào bên tai, làm cho nàng theo bản năng nghiêng mặt đi nhìn đến một cái.

Ngao Tương dẫn theo hai tỷ nữ thiếp thân xuất hiện ở trên hành lang kia của bọn họ, mà giờ khắc này tư thế của nàng và Tư Không Vân có thể nói là mập mờ không rõ. Một tay Tư Không Vân giam cầm nàng ở trên vách tường, đầu hai người dựa vào không gần nhưng cũng không xa, vượt ra khỏi phạm vi nam nữ bình thường nên cư xử!

Đại não của Ngao Tương như Ngũ Lôi Oanh Đình, trong nháy mắt mất đi năng lực suy tư, cứng ngắc nhìn chằm chằm về hai người phía trước mấy lần, mới hốt hoảng chạy trốn. Đây là lần đầu tiên nàng thấy nam nhân trong lòng đây, lại không nghĩ rằng vậy mà gặp phải hình ảnh Mộ Lam Yên quyền rũ nhị hoàng tử.....

Theo bản năng nhanh chân bắt đầu chạy trốn từ trước mặt bọn họ.

Bên tai Mộ Lam Yên quanh quẩn tiếng gào của tỷ nữ Ngao Tương, Tư Không Vân cũng hết như chạm điện nhảy ra từ trước người của nàng. Sau đó, ánh mắt ghét bỏ ngoài ra còn hết sức bất mãn liếc mắt nhìn tới Mộ Lam Yên, hừ lạnh một tiếng xoay người phát tay áo rời đi.

Mới vừa rồi, một màn kia quả nhiên là vô cùng nguy hiểm.....

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Bữa tiệc hào môn 2

Editor: trang bubble ^^

Tư Không Thận đứng ở cách đó không xa, tất nhiên toàn bộ màn mới vừa rồi rơi vào trong mắt của hắn.....

Mộ Lam Yên nhìn phương hướng đám người kia đi tới, vỗ vỗ ngực: "Hôm nay ra cửa đã không xem Hoàng Lịch sao? Gặp phải đều là những người gì!"

Ai có thể ngờ, Tư Không Thận lặng lẽ xuất hiện ở phía sau của nàng: "Vậy bản vương ở chỗ của ngươi, lại thuộc về người nào đây?"

Âm thanh bá đạo khiến cả người Mộ Lam Yên chột giật mình, bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác.

Khuôn mặt yêu nghiệt của Tư Không Thận không hề bất ngờ rơi vào trong đôi mắt Mộ Lam Yên, dọa đến nàng sợ xoay người quá mau, chính là trực chân bổ nhào về phía đối phương.

"Cẩn thận!"

Vừa dứt lời, Mộ Lam Yên tất nhiên nhào tới ở trong ngực Tư Không Thận.

Mùi vị quen thuộc đập vào mặt, hai đôi mắt sáng trên dưới, không khỏi kinh ngạc nhìn đối phương lúc lâu. Cho đến Tư Không Thận khẽ nhếch bờ môi, mới làm cho Mộ Lam Yên phục hồi tinh thần lại.

"Nữ tử chủ động như thế, quả nhiên là đáng tiếc về bề ngoài tốt của ngươi."

Mộ Lam Yên vèo một cái bèn nhảy ra từ trong ngực đối phương, nhanh chóng dời về sau một bước. Nhìn đôi mắt đen nhánh của Tư Không Thận một lúc lâu, nàng mới dời ánh mắt về phía nơi khác.

Từ trước đến giờ, mắt hoa đào đều là tượng trưng của yêu nghiệt. Tư Không Thận vốn là lớn lên với dáng vẻ bề ngoài tốt, kết hợp với ánh mắt kia chỉ nhìn một lát đều sẽ bị hơi thở mập mờ của đối phương quấy nhiễu cả người đều cảm thấy tê dại.

Chỉ là một đời trước, Tư Không Thận chỉ biết sử dụng chiêu này đối với nàng, đối xử với người khác lại đều là từ hạ thấp mắt xuống tàn mát ra lạnh lẽo, làm cho người ta không gần gũi được. Nhưng chỉ là một điểm này, lại khiến cho Mộ Lam Yên hừ lạnh một tiếng từ đáy lòng: xem đi, đời này bọn họ còn

chưa có như thế nào, Tư Không Thận đã bắt đầu quyến rũ nàng.....

Mộ Lam Yên chỉ sợ đợi tiếp nữa sẽ càng phức tạp, lập tức cúi thấp đầu, quỳ gối hành lễ: "Mới vừa rồi chỉ là không cẩn thận bị ngã, Lam Yên tạ công tử ra tay cứu." Dứt lời, chính là muốn xoay người rời đi.

Tư Không Thận thấy nữ tử hoảng hốt chuẩn bị chạy trốn, vội vàng hô: "Mới vừa rồi, ta nói chuyện với ngươi ở cửa, vì sao ngươi không để ý ta?"

Mộ Lam Yên ngần ra: "Ta với ngươi cũng không quen biết. Huống chi, ngươi và mẫu thân tán gẫu thật vui, ngươi muốn hỏi, mẫu thân cũng thay ngươi trả lời rồi. Ta nơi nào lại có cách nói không đề ý."

"Ngươi quả thật không biết ta?" Tư Không Thận lặng lẽ đến gần một bước về phía Mộ Lam Yên đưa lưng về phía hắn. Nghe nói vậy, Mộ Lam Yên không chút do dự nói ra ba chữ không quen biết, chính là hắn đột nhiên đưa tay vòng chặt cổ đôi phương.

Trái tim Mộ Lam Yên rõ ràng giật nảy một cái kịch liệt, phản ứng lại trước ngực mình kia là đôi tay của Tư Không Thận muốn sàm sỡ nàng. Chính là muốn trở tay bắt hắn, nhưng hết lần này tới lần khác quả nhiên là không nhanh hơn đôi phương. Mười ngón tay còn chưa kịp động tới cánh tay đối phương, đã bị Tư Không Thận dành ra một cái tay khác mạnh mẽ kẹp chặt!

Tư Không Thận dùng phương thức ôm sau lưng, giam cầm Mộ Lam Yên gắt gao ở trước ngực chính mình.

Trong lòng Mộ Lam Yên than thở, trước mắt tất nhiên là không thể động đây. Nhưng vì để tránh cho bị người khác thấy, trước tiên vẫn là ngoan ngoãn cầu xin tha thứ: "Công tử, nơi này chính là Ngao phủ. Nam nữ khác biệt, xin công tử thả ta ra."

Tư Không Thận thấy người trong ngực ngoan ngoãn, dùng giọng điệu vui đùa tiếp tục mở miệng: "Tại sao ta phải thả ngươi ra? Hơn nữa, ngươi nói ngươi không quen biết ta, chúng ta như vậy, có phải ngươi sẽ nhớ ra nhiều hơn một chút hay không?"

Đáy lòng Mộ Lam Yên đánh trống mánh lệt, lảng lảng cảm nhận hô hấp của đối phương phả ra hơi thở mập mờ phía trên tai trái của mình. Nàng tự nhiên biết là muốn cho nàng nhớ lại cái gì. Ngày đó ở thư phòng Mạnh phủ tại Yên Thành, nàng và hắn chính là gặp nhau lần đầu tiên như vậy. Nắm chặt đôi tay muốn kháng cự, nhưng đối với đối phương mà nói lại nhẹ như lông hồng.

Thấy Mộ Lam Yên chậm chạp không nói lời nào, Tư Không Thận vốn có kiên nhẫn cũng bị mài đến không còn một mống. Hắn vốn chỉ muốn biết được một chút về hướng đi của Tư Không Vân từ trong miệng nữ tử trước mắt này. Nhưng thật không ngờ lại không phối hợp như vậy, hắn đột nhiên thay đổi tính tình trước đó, lạnh lùng hỏi: "Mới vừa rồi, ngươi và Tư Không Vân đang mưu đồ bí mật thứ gì?"

Mộ Lam Yên giờ mới hiểu được đối phương cũng đã sớm theo dõi nàng, buồn cười mới vừa rồi trong lòng nàng còn đang vòng vèo vì hơi nóng hắn thổi ra. Cẩn rằng, ổn định tâm thần một chút: "Mới vừa rồi, ta và nhị hoàng tử điện hạ chỉ là ngẫu nhiên gặp phải, tùy tiện nói mấy câu, không có những thứ mưu đồ bí mật mà công tử nghĩ kia."

Nàng dĩ nhiên không thể thừa nhận, ai biết tại sao Tư Không Thận phải để mắt tới Tư Không Vân. Hiện tại, nàng chỉ muốn có thể ở lại chỗ này yên phận làm đại tiểu thư giả mạo là đủ rồi. Dừng một chút, cảm nhận được sự chần chờ đến từ người phía trên, Mộ Lam Yên chính là nghĩ biện pháp chuẩn bị thoát thân.

Bên tai đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bình sứ vỡ tan, hai người đồng thời nhìn về phía sau, lại chỉ thấy một chậu hoa bị đá ngã lăn với một thoáng quần áo chạy như điên cách đó không xa.

Giờ này ở đây vẫn còn có người.

Mộ Lam Yên nghi ngờ nhắm tới phía kia hồi tưởng một phen có ai có thể xuất hiện. Lúc này, Tư Không Thận cũng cảm thấy ép hỏi một cô gái như vậy rất là không ổn. Buông đôi tay ra chính là nhẹ nhàng nhảy một cái bay lên mái hiên.

Bên cạnh đột nhiên không có bất kỳ ai, Mộ Lam Yên mới giật mình ngã xuống về phía sau, đưa hai tay ra không nhìn được vịn vách tường.

"Tiểu thư, tiểu thư, người đang ở đâu?" Cách đó không xa, Tổ Quý một lần lại một lần kêu tên Mộ Lam Yên, nhớ lại làm sao đến phía Mộng Tương viện, một đường đi tìm đến, chỉ sợ tiểu thư không đáng tin cậy nhà các nàng lại không biết núp ở chỗ nào.

Đi một hồi, đột nhiên thấy tiểu thư nhà mình dán vào bức tường trắng trước mặt, lập tức mừng rỡ chạy như điên qua.

"Tiểu thư, tiểu thư, sao người ở đây vậy?"

Mộ Lam Yên ngẩng đầu nhìn Tổ Quý trước mắt, khủng hoảng trong lòng mới hơi ổn định chút. Trời mới biết mới vừa rồi thấy Tư Không Thận là sợ hãi dường nào, nàng cũng cố gắng đi khắc chế, nhưng chính là trong lòng không khắc chế được một thoáng quyến luyến và hận ý còn lưu lại đối với hắn kia.

"Làm sao người đột nhiên đến hậu viện tìm ta?"

Tổ Quý tiến lên đỡ Mộ Lam Yên dậy, nhìn tiểu thư mồ hôi rịn đầy đầu trong lòng tràn đầy nghi vấn: "Tam tiểu thư đã đến tiền viện, phu nhân thấy người chậm chạp không đến, bèn kêu nô tỳ tới tìm người một chút. Tiểu thư, người mồ hôi đầy đầu như vậy là mới vừa rồi chạy bộ sao?"

Mộ Lam Yên đưa tay sờ trán của mình, mới cảm thấy có chút dính dính, nhưng lại không muốn nói chuyện xảy ra mới vừa rồi cho Tổ Quý, cố ý ngăn lại đề tài: "Vội bữa tiệc đã bắt đầu thật sao?"

Trong nhà làm chuyện vui, tự nhiên mỗi người đều sẽ bị lây nhiễm. trang ## bubble Tô Quý nghe vậy đã ném đi nghi ngờ trước đó, cười hi hi gạt đầu một cái: "Đúng đấy, mọi người đã vào chỗ rồi, còn thiếu người và đại tiểu thư, các người....."

Mộ Lam Yên giống như nghe được tin tức quan trọng, lập tức hỏi: "Người nói Ngao Lôi cũng không ở đó?"

"Đúng vậy, ôi chào tiểu thư, người đi nhanh một chút đi, xem thật kỹ ca múa phía trước, là đẹp mắt nhất mà đời này Tô Quý thấy....."

Mộ Lam Yên mặc cho Tô Quý lôi kéo đi về phía trước, trong đầu hồi tưởng lại một thoáng quần áo đã gặp trước đó, bèn phỏng đoán đó là Ngao Lôi. Suy đoán, một nữ tử thâm khuê như Ngao Lôi thấy lôi lôi kéo kéo như vậy nhất định là cảm thấy nhìn thấy thứ gì không nên thấy, mới hốt hoảng chạy trốn. Mộ Lam Yên vốn cũng không có ý định quen thân với đối phương, nên cũng sẽ không tra cứu đối phương sẽ như thế nào nữa.

Bữa tiệc đặt ở phía bên phải tiền viện Ngao phủ, là ở lộ thiên. Phóng tầm mắt nhìn tới hình ảnh người đông nghìn nghịt kia, trong lòng chính là vì đó rung một cái. Chính là trận chiến này, sợ rằng cũng hơi kém bữa tiệc hoàng gia một chút. Chỗ ngồi của Mộ Lam Yên thuộc về một chỗ cao cấp nhờ ra.

Ngao Tháp là nhân vật quan trọng nhất, dĩ nhiên là ngồi ở phía trước nhất. Giờ phút này, trên mặt Ngao Tương phủ khăn che mặt, khéo léo ngồi ở bên tay phải Ngao Tháp và Mẫn phu nhân, mà bên tay trái Ngao Tháp chính là một phái Thượng Quan Thuần Nhi.

Lúc Mộ Lam Yên quan sát đi qua, trùng hợp thấy Ngao Lôi vào chỗ. Bốn mắt nhìn nhau ở không trung, lại làm cho nàng phát hiện đối phương lại là một thoáng thù hận nhìn mình, theo bản năng về mặt chính là lập tức tránh khỏi.

Trừ chủ nhà, trên bậc thang nhô ra còn ngồi mấy vị quan viên chính nhị phẩm trở lên với hai vị hoàng tử.

Một đôi mắt gian xảo của Tư Không Vân chăm chú nhìn nữ tử quần áo đẹp đẽ tươi sáng cực ít trên sân khấu phía trước. Mà từ sau lúc Mộ Lam Yên vào chỗ, Tư Không Thận chính là vẫn nhìn tới phía kia.

Thấy ánh mắt của Mộ Lam Yên và hân giao hội ở không trung, lại một lần nữa hốt hoảng cúi đầu xuống, khoe miệng giương lên một thoáng cười tà.

Tùy tùng đi theo Tư Không Thận tham gia yến hội, thấy ly rượu trong tay đối phương đã hết từ lâu, bèn cầm bầu rượu lên chuẩn bị rót rượu: "Điện hạ, rót cho ngài thêm chút rượu nhé."

Tư Không Thận cũng không trực tiếp trả lời hân, tự mình nhỏ giọng thì thầm một câu: "Quả nhiên là rượu không say người người tự say."

Tùy tùng cho là chủ tử say rồi, lập tức chính là cúi người xuống nhìn một chút gò má của Tư Không Thận. Thấy hai bên cũng không có ứng hồng, hơn nữa vẻ mặt lạnh lạnh, bộ dáng nào có men say.

Tư Không Thận à, dĩ nhiên không có say. Chỉ là trong đầu không ngừng hồi tưởng cảm giác ôm Mộ Lam Yên từ phía sau ở hậu viện trước đó. Cảm giác còn giống với lúc nửa tháng trước ở Yên Thành, tóc mịn, có mùi thơm thoang thoang, còn có eo thon đầy một nắm tay kia khiến cho hân nửa đêm mơ về luôn khó có thể quên mất.....

Ngao Tháp thấy ca múa quá hứng chí, mọi người đã sớm chăm chú ly rượu, trò chuyện với nhau thật vui. Lập tức chính là phát tay kéo Vũ Cơ lắc lắc eo thon trên sân khấu xuống, đứng lên giơ ly rượu lên mặt hướng mọi người: "Tại chỗ cảm tạ các vị đến lễ thành niên của tiểu nữ, một lần nữa Ngao mỗ tạ kính mọi người một ly trước."

P phía trước liên tục truyền đến chúc mừng chúc mừng.

Một tay Mẫn phu nhân nắm hai tay của Ngao Tương, ước chừng là thấy con gái trưởng thành, trong mắt bắt đầu nổi lên nước mắt. Đó là khẳng định, bởi vì ở trong loại phủ đệ này, nữ tử chỉ cần là thành niên thì có thể tới cửa cầu hôn. Nếu là nói chuyện xong, chẳng mấy chốc Ngao Tương sẽ xuất giá.

Mà Thượng Quan Thuần Nhi ở một bên khác, ước chừng là bị con giận tới hôm qua còn chưa biến mất, giờ phút này bày gương mặt ước ao ghen tị căm thù nhìn về phía Mẫn phu nhân. Ngược lại thì giờ phút này, ánh mắt Ngao Lôi dù cho nhìn Mộ Lam Yên cũng không coi là kẻ thù nữa. Giống như một đại gia khuê tú thành thực hiểu chuyện, nàng vẫn tươi cười đầy mặt chào đón mọi người.

Nàng thân là đại tiểu thư của Ngao phủ, muội muội nhỏ nhất cũng đã trưởng thành, mà nàng lại còn khuê nữ, tự nhiên không phải là vì không có ai cưới nàng. Tài nữ thành Biện Kinh không phải là nói không, nhưng tóm lại là nàng không phải đích tiểu thư của Ngao phủ. Đến cửa cầu hôn không phải là thân phận quá thấp, chính là định cưới về làm tiểu thiếp. Hơn nữa, mục tiêu của nàng là hoàng phi của Cừu hoàng tử, làm sao có thời giờ để ý đám người ô hợp kia.

Thấy ánh mắt của Tư Không Thận vô ý liếc về bên phía nàng, bèn lập tức ỏng ẹo làm dáng, hận không thể lấy tư thế trước đó nhìn thấy Mộ Lam Yên kia lại để cho Tư Không Thận ở trên một lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Xảy ra chuyện lớn!

Editor: trang bubble ^^

Mộ Lam Yên không có lắng nghe Ngao Thập nói cái gì tiếp theo, liếc mắt một cái cặp mắt Tô Quý bên cạnh trợn lên đảo quanh mỹ nam tử vây quanh, đưa tay chính là đánh một cái ở chỗ đầu gối của đối phương.

Tô Quý hơi bị đau, rất không cam lòng cúi đầu xuống: "Tiểu thư, người làm gì thế?" Không thấy nàng đang mặc hoa si sao?

Mộ Lam Yên ác cảm ním môi, đưa tay ra hiệu một phen trong ly trà của mình đã sớm không còn nước trà, hận đối phương không hăng hái tranh giành mà. Dù sao một đôi mắt của Thượng Quan Thuần Nhi đã trùng đến trong ly trà của nàng rồi.

Tô Quý cúi người xuống chính là thêm chút nước trà, nhân tiện ghé vào bên tai Mộ Lam Yên nhẹ giọng nói ra: "Tiểu thư, nô tỳ thấy Cửu hoàng tử điện hạ luôn nhìn người đó."

Mộ Lam Yên dĩ nhiên có thể cảm nhận được điểm này, không nhìn được phát phát tay, để cho đối phương tiếp tục đi nhìn mỹ nam của nàng.

Nhưng mà vào lúc này, ly trà mà Mộ Lam Yên bưng lên còn chưa có đụng đến bờ môi, Mẫn phu nhân mở miệng thiếu chút nữa khiến cho nàng phun nước ra ngoài.

Chỉ thấy Mẫn phu nhân chậm rãi đứng dậy, trên tay nhân tiện còn dắt Ngao Tương: "Cảm tạ các vị có mặt tới tham gia lễ thành niên của tiểu nữ. Thật ra thì hôm nay trừ một chuyện này, còn có một chuyện khác. Đây chính là ta có thể vào lúc sinh thời tìm được đứa con gái thất lạc nhiều năm. Ta rất là vui vẻ, cho nên hôm nay cũng coi như là tiệc đón gió cho nàng."

Nghe được câu này, trong lòng Mộ Lam Yên rất là không bình tĩnh. Vốn tưởng rằng mình nghe lầm, nàng ngẩng đầu lên nhìn về họ thì mới chú ý tới Ngao Tương chỉ lộ ra đôi mắt kia, chỉ hận không thể xé nát Mộ Lam Yên.

Đây không phải là nội dung bàn tốt trước đó mà.

Nụ cười chính thức của Ngao Thập chưa bao giờ kéo xuống ở trên mặt, nhưng khi nhìn đáng về Mẫn phu nhân sớm có tính toán, lại dường như là bọn họ đã sớm dự tính trước xong rồi.

Trong nháy mắt, nàng ngẩng lên thì cảm thấy sau lưng của mình có người đang xô đẩy, Tô Quý nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, ngăn người cái gì chứ. Thời khắc mấu chốt đi liền, phu nhân đang gọi người đấy!"

Trải qua nhắc nhở, Mộ Lam Yên mới nghe rõ ràng tiếng Mẫn phu nhân phối hợp khép lại cánh môi là đang gọi nàng. Nhưng khi nhìn đôi mắt của Ngao Tương hận không thể phóng hỏa, lại khiến cho nàng bắt đầu do dự có nên đứng dậy đi lên trước hay không.

Vẫn bàng quan, Tư Không Thận thấy Mộ Lam Yên không có động tác, cố ý phóng to âm thanh, nói hết như cười giỡn: "Nhị tiểu thư của Ngao gia không ra được, có phải bởi vì Mẫn phu nhân dẫn người điếc trở lại hay không thể?" Dứt lời, chính là cười lên ha ha.

Một số người đang ngồi đây tự nhiên sẽ không biết Mộ Lam Yên, nghe Tư Không Thận nói như thế cũng vụng trộm vui vẻ.

Tư Không Vân lo lắng lửa không đủ lớn, cố ý phụ họa một tiếng: "Cửu đệ nói như vậy lại là không tốt rồi. Vừa mới rồi lúc vào cửa, nhị tiểu thư của Ngao gia còn cười đùa nói với ta, chẳng lẽ bởi vì đối phương không nói với người, người chắt chứa oán hận trong lòng rồi hả?"

Ngao Tương vừa nghe ý trung nhân vậy mà nói chuyện giúp người đáng ghét, tức giận trong lòng chính là chòng chát một phần.

Trong lòng Mộ Lam Yên mắng to hai người đối đầu gay gắt này, cố tình cãi vã ở trên nơi mấu chốt này. Rồi sau đó lại thấy Ngao Thập vốn là bên dưới vẻ mặt tươi cười nhiều hơn một vết tức giận, cùng với một phái Thượng Quan vui vẻ, trong lòng quyết tâm chính là đứng lên, trả lời về phía hai huynh đệ Tư Không gia: "Hai vị quả nhiên là quá lo lắng rồi, vừa nãy ta chỉ là đang suy nghĩ. Nghe nói Cửu hoàng tử điện hạ kiếm vũ tuyệt học, nếu hôm nay có thể vì hai tỷ muội chúng ta múa lên một đoạn làm chúc mừng, vậy nhất định là một phần quà tặng cực lớn!"

Đây chính là Mộ Lam Yên cái khó ló cái khôn nghĩ ra được cách duy nhất có thể làm cho một người trong đó cảm miệng rồi.

Đời trước tiếp xúc với Tư Không Vân không nhiều lắm, đời này khẳng định cũng không có bán lãnh gì. Ngược lại thành tựu võ học của Tư Không Thận thì rất nhiều người đều biết đã rất cao. Bởi vì sự thương yêu của hoàng đế đương triều, chính là con trai yêu muốn gì được đó. Kiếm pháp của Tư Không Thận chính là hoàng thượng tốn số tiền lớn thuê Bắc Phương đại sư tới đây tự tay dạy.

Đều nghe nói ngoại trừ kiếm pháp, đại sư kia sử dụng kiếm so với múa càng là một tuyệt học lớn.

Chỉ là nhiều người nghe, ít người thấy, bởi vì nghe nói người thấy đại sư múa kiếm cũng đã chết ở dưới thanh kiếm kia.

Mà Mộ Lam Yên lại là đời trước duy nhất thấy Tư Không Thận xa hoa múa lên một màn cho nàng mà không bị giết chết người ở dưới hoa anh đào.....

Chỉ là lời vừa nói ra, tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, bởi vì bọn họ đều từng nghe nói truyền thuyết kẻ xem múa sẽ chết.....

"Điện hạ, đừng nghe một nha đầu nói bậy. Người hãy vui vẻ uống rượu là được rồi." Một người nhát gan trong đó lập tức nịnh nọt nói, trong lòng thầm mắng Mộ Lam Yên không nhận thức việc lớn. Một số người còn lại cũng lú lú chỉ trích Mộ Lam Yên.

Mắt thấy khoe miệng Tư Không Thận nâng lên hài lòng, trong lòng Mộ Lam Yên cũng chột mùng thầm. Bảo hấn lăm mồm đầy, bố trí hấn một đường, dù sao trong lòng cũng chắc chắn đối phương tuyệt đối không thể nào lấy ra biểu diễn cho mọi người nhìn.

Tư Không Thận cho rằng Mộ Lam Yên đang đào hố cho mình nhảy, nhưng không ngờ đối phương vốn chắc chắn hấn không thể nào mứa.

Cho nên về ngạo mạn trên mặt Mộ Lam Yên, làm cho Tư Không Thận thấy trong lòng khó chịu như trăm móng cào tim.

Nữ tử thiên hạ này, một mình nàng mới có thể như vậy!

Ngao Tháp thấy trường hợp bắt đầu không bị khống chế, có ý ho một tiếng, sắc mặt nội liễm kín kẽ mở miệng: "Lam Yên, chớ có hồ đồ. Mẫu thân con kêu con tới đây là được rồi."

Mộ Lam Yên nghe lời lần nữa nhìn tới đoàn người Mẫn phu nhân, lại phát hiện vẻ mặt Ngao Tương căm tức nhìn nàng càng ngày càng đậm. Đang chuẩn bị nhắc chân đi tới, lại trùng hợp nghe Tư Không Thận đột nhiên đứng lên nói: "Nếu nhị tiểu thư có ý định xem, vậy ta mứa là được!"

Lời này vừa nói ra, làm cho trong lòng Mộ Lam Yên lập tức nảy một phát, mắt phương hướng.

Đời trước hấn từng nói, kiếm này mứa trừ giết người, chính là mứa cho nữ tử mển yêu nhìn, cho nên đời trước lời này của Tư Không Thận cũng là lừa nàng à?

Còn chưa chờ Mộ Lam Yên kịp phản ứng, ở phía trước, Ngao Tương đột nhiên không bị khống chế hất tay Mẫn phu nhân ra, hô về phía Mộ Lam Yên: "Người đắc ý đi, hiện tại khắp thiên hạ đều biết người là con gái của mẫu thân, tỷ tỷ của ta rồi!" Nói xong, chính là xoay người chạy đi.

Mộ Lam Yên nghe vậy trong lòng chính là hừ lạnh một trận, cái gì coi như là báo cho thiên hạ. Đời trước Tư Không Thận đã báo cho khắp thiên hạ nàng là nữ nhân mà hấn thích nhất, cuối cùng còn không phải là hiểu lầm nàng, dẫn đến ba mạng cả nhà bọn họ đều bị mất mạng. Đời này dễ dàng đánh đã phá vỡ một vài lời nói dối thuận miệng nói một đời trước.

Cho nên, loại tùy tiện nói một chút chuyện này kiên quyết không thể tin!

Mọi người không rõ chân tướng thấy tình thế này, lại hít một hơi khí lạnh.

Đây là đang náo tung náo thế? Mới vừa rồi vẫn còn đang tập trung tinh thần suy đoán Cửu hoàng tử điện hạ có theo yêu cầu của tiểu thư mới tăng thêm của Ngao gia hay không? Giờ khắc này, Tam tiểu thư của Ngao gia lại kêu khóc rồi đi.

Mộ Lam Yên nhìn phương hướng Ngao Tương chạy ra, cũng là cả mặt mơ hồ. Hồi tưởng một ngày hôm nay, ngoại trừ bị chạm mặt ở cùng Tư Không Vân, dường như cả ngày cũng không có trâu chọc đến đại tiểu thư này. Mà trong nháy mắt nghĩ đến Tư Không Vân đó, mới giật mình kinh ngạc ngờ vực: chẳng lẽ nha đầu ngốc này thích kẻ vô dụng Tư Không Vân kia?

Mẫn phu nhân sốt ruột, xoay người kêu Ngao Tương mấy tiếng bèn đuổi theo.

Sắc mặt Ngao Tháp khó coi quét mắt mọi người một vòng, cuối cùng kết thúc ánh mắt tức giận ở trên người Mộ Lam Yên. Hừ lạnh một tiếng, hấn mới bụng lên ly rượu trong tay, nâng lên uống vào.

Cuối cùng bữa tiệc lễ thành niên này dĩ nhiên là làm qua loa. Tất cả mọi người giống như xem một chuyện cười lớn vậy, ôm cái bụng ăn no bụng uống đủ, trang@d#d##q#d@bubble tùm năm tùm ba giải tán đi. Có điều đúng là âm hồn bất tán, ánh mắt Tư Không Thận lại chưa bao giờ rời khỏi bên cạnh Mộ Lam Yên, làm cho nàng hận không thể đá một phát người thù địch chuyện này ra khỏi Ngao phủ.

Tiền tân khách rời đi, trở lại hậu viện thì đã là sắc trời mờ tối.

Trên đường mặc dù náo loạn xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng Ngao Tháp vẫn chủ trì đại cuộc chẳng những không tìm nàng làm phiền. Cuối cùng ngay cả lúc nào thì rời khỏi Tiền viện, Mộ Lam Yên cũng không biết rõ.

Cho nên kết luận, trong lòng Ngao Tháp khẳng định cũng đã bắt đầu vứt đi thành kiến đối với nàng.....

Tổ Quý vẫn đi theo chủ nhân chạy tới lui, ban ngày may mắn được thấy no đủ, buổi tối làm việc cũng là vô cùng chịu khó. Ngay cả giờ phút này, trên đường nhỏ đá cuội trở về Liễu Tâm viện, chỉ có hai người họ, nàng cũng là hấp tấp mừng rỡ vui vẻ tự hừ tiểu ca dao.

Có điều đi tới nửa đường thì Mộ Lam Yên đột nhiên đưa tay bảo nàng cầm miệng dọa đến nàng giật mình, ngo ngác nhìn chủ nhân.

Sau khi Mộ Lam Yên cắt đứt một chút tạp âm cuối cùng ở lòng bàn tay mình, cảnh giác nghiêng tai nghe bốn phía bên cạnh, tìm được phương hướng của âm thanh, mới thả miệng Tổ Quý ra.

"Tiểu thư, buổi tối khuya, người làm gì thế?"

Mộ Lam Yên ra dấu tay nhỏ giọng lại, bèn lôi kéo Tổ Quý đi thẳng tới một đường nhỏ khác.

Đi chưa được mấy bước, một tòa nhà tường cao kiểu khép kín xuất hiện ở trước mắt các nàng. Nhà cũng không lớn, chỉ có một cửa chính hình tròn, bên trong bay ra một mùi vị hương khói nhàn nhạt.

Không cần nghĩ cũng biết, nơi này nhất định là Từ Đường của Ngao phủ rồi!

Bên trong truyền ra tiếng khóc đứt quãng của một nữ tử, yên tĩnh một hồi, đột nhiên tuôn ra tiếng Ngao Thập nghiêm nghị, dọa sợ hai người nghe trộm bên ngoài chột run rẩy, không cẩn thận đã bị hai gã sai vặt trông chừng bên ngoài phát hiện ra rồi.

Ở Ngao phủ, thân phận Nhị tiểu thư của Mộ Lam Yên đã không xa lạ gì, hai gã sai vặt gặp nàng chính là chào một cái.

Mộ Lam Yên chấn chỉnh thái độ của mình, nghiêm túc gật đầu một cái, liếc mắt trong đường một cái, hỏi: "Nơi này là thế nào?"

"Hồi Nhị tiểu thư, bữa tiệc hôm nay còn chưa kết thúc, lão gia đã lệnh hai người chúng ta dẫn Tam tiểu thư tới nơi này. Hiện tại lão gia ở bên trong, ừm....."

Ở bên trong làm gì ở bên ngoài nghe một chút đã biết, Mộ Lam Yên phát phát tay để cho bọn họ trở về vị trí, ánh mắt ra hiệu cho Tố Quý một phen. Hai người chính là một trước một sau đi vào.

Mẫn phu nhân và Ngao Thập thấy ngoài cửa có người đi vào, đầu tiên là ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn. Hốc mắt của Mẫn phu nhân đã sớm ửng hồng, thấy Mộ Lam Yên đi tới, lập tức chính là lau lau nước mắt.

"Yên Nhi, làm sao các con qua đây?" Mộ Lam Yên tăng nhanh bước chân, tiến lên đỡ đôi tay Mẫn phu nhân đưa về phía nàng, hai mắt liếc qua nhìn chăm chú vào trước mặt phụ mẫu.

Ngao Thập cảm roi mềm trên tay, đứng ở trước mặt Ngao Tương. Mặt đỏ lên, chắc là đang tức giận với Ngao Tương.

Mà Ngao Tương lại là quý trên mặt đất, trên người mặc còn là quần áo tham gia tiệc hôm nay, sau lưng có hai vết rách bị roi mềm quất ra. Mộ Lam Yên nhìn vết máu loang lổ mà kinh hãi trong lòng.

"Phụ thân, đây là muốn làm gì?"

Ngao Thập cũng không trực tiếp trả lời Mộ Lam Yên, nhìn đứa con gái không chịu thua kém, cắn răng oán hận nói: "Rốt cuộc con có nhận sai hay không?" Dứt lời, chính là một tiếng roi mềm rơi xuống đất nghe rộn cả người, dọa sợ mọi người ở đây da đầu tê rần.

Đôi mắt Ngao Tương phấp nước mắt, nhưng thái độ vẫn từ chối không nhận sai: "Tương Nhi không sai!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nóc nhà ôn chuyện

Editor: trang bubble ^^

Ngao Thập tức giận dùng đôi tay sấp phát run, nâng roi mềm, chỉ lát nữa sẽ phải rơi vào trên người Ngao Tương. Dù là Mẫn phu nhân tức giận nữa cũng đau lòng con gái, lúc thiên quân vạn phát muốn ngăn cản, Mộ Lam Yên lắc mình nhanh chóng tiến lên chính là nắm cổ tay Ngao Thập.

Nhìn ánh mắt của đối phương, trong nháy mắt biến thành ánh mắt lạnh lùng sắc bén: "Người đánh như vậy, là muốn vu oan giá họa sao?"

"Lão phu chỉ là quản giáo con gái của mình lễ phép một chút, một người ngoài như người nói xét cái gì!"

Tiếng nói vang lên, trong lòng Mộ Lam Yên dường như có thứ gì âm áp đang từ từ nguội lạnh. Thì ra tất cả tốt đẹp trước đó đều là giả tạo, có một thứ gọi là máu mủ, mà ở chỗ này thì nàng không có.....

Ngao Thập chú ý tới một thoáng kinh ngạc kia trong mắt Mộ Lam Yên, có chút chột dạ tránh ra khỏi tay của đối phương, nhứt chí rũ đôi tay xuống hai bên.

Mộ Lam Yên thấy đối phương bỏ qua kích động quất Ngao Tương, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặt trước mắt này, không cần nghĩ cũng biết Ngao Thập nhất định là đang tức giận về chuyện Ngao Tương nửa đường rút lui ở lễ thành niên, cho nên không có tìm đến nàng. Trách tội nàng đại khái cũng là mới vừa rồi Ngao Thập không cẩn thận nói ra. Mộ Lam Yên nàng là một người ngoài, cho nên hẳn không có quyền trách cứ nàng.

Nhưng nguyên nhân cuối cùng vẫn có nguyên nhân của Mộ Lam Yên nàng. Cho nên nhìn một vòng biểu hiện thất vọng trên mặt hai vị trưởng bối, nàng lập tức chính là quý xuống.

Tổ Quý nhìn Mộ Lam Yên tưởng rằng làm thế nào, bật thốt lên hô một tiếng tiểu thư. Thấy đối phương vung tay lên ý bảo nàng cầm miệng, lập tức cũng ngoan ngoãn ủy thân ở sau lưng nàng, cố gắng làm một người trong suốt.

"Hôm nay trên đường muội muội vô cớ rời sân khấu làm cho phụ thân mất mặt, cũng có quan với ta. Lam Yên tự nguyện chịu phạt, thay thế muội muội chịu khổ!"

Ngao Tháp và Mẫn phu nhân đều còn đang trong kinh ngạc chưa tỉnh táo lại, Ngao Tương chính là thù ghét liếc mắt Mộ Lam Yên quỳ gối bên cạnh một cái, chán ghét nói một câu: "Ta mới không có tỷ tỷ thừa dịp hậu viện không có ai quyền rũ Nhị hoàng tử điện hạ!"

"Ngao Tương, con!" Ngao Tháp bị Ngao Tương không giữ mồm giữ miệng chọc tức nhất thời không biết nói cái gì.

Mẫn phu nhân vẫn cho rằng mình muốn công khai thân phận Mộ Lam Yên với hậu thế, khiến cho Ngao Tương ghen tức quá độ: "Tương Nhi, lời như thế nhất thiết không thể nói lung tung. Nếu mà bị Nhị hoàng tử điện hạ nghe được chọc cho mặt rùng giận dữ là nhỏ, danh tiếng của tỷ tỷ của con bại hoại là lớn đó!"

Ngao Tương hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Mẫn phu nhân thiếu chút nữa giận đến giậm chân, sự bình tĩnh trong ngày thường cũng mất tăm mất tích: "Ta đã nói con và Yên Nhi đều là con gái của ta, ta tuyệt đối sẽ không xem nhẹ bất kỳ một người nào, bao che bất kỳ một người nào!"

Ngao Tháp chỉ sợ Mẫn phu nhân ở lại tiếp nữa sẽ xảy ra chuyện, vội vã hô một câu về phía Ngao Tương: "Con quỳ ở đó cho ta, đến khi biết được sai lầm của mình mới thôi. Nếu không vĩnh viễn cũng đừng đứng lên cho ta!" Nói xong bèn ném roi mềm tới một bên, tiến lên đỡ Mẫn phu nhân, hai người nhân nhó một lúc lâu, lại rời khỏi Từ Đường.

Trước mắt, chung quanh Từ Đường gió thổi này chỉ còn lại có Mộ Lam Yên, Tổ Quý và Ngao Tương.

Nghe bước chân Ngao Tháp càng đi càng xa, trong lòng Mộ Lam Yên sâu kín thờ dài một hơi thay Ngao Tương: đây có phụ mẫu ân ái cũng không như vậy. Tuy nhiên, cha già đau lòng mẹ già chạy trốn, in dấu câu nói tiếp theo sẽ tùy Ngao Tương tự tiện.....

"Nếu không, người đứng lên đi trước? Trên đất này cũng rất lạnh." Mộ Lam Yên tốt bụng nhắc nhở.

"Chòn chúc tết gà, không có ý tốt!"

Mộ Lam Yên bị một câu nói lại bị chặn trở lại, có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tổ Quý sau lưng, bèn để cho nàng đỡ dậy. Trường bối quản sự đều đi hết rồi, quỳ nữa chính là ngu ngốc. Vô vô bụi bặm ở chỗ đầu gối, nàng liếc mắt nhìn cảnh phi thường phía trên, nghĩ thầm, nhìn trời là sắp mưa rồi, vẫn là về sớm một chút mới tốt.

"Người cũng biết người là con gái ruột thịt của phụ mẫu người, người cần gì phải cứng rắn la hét với người ngoài như ta thế!"

Mộ Lam Yên thử suy nghĩ theo đối phương để khuyên an ủi người ta đôi câu, nhưng không ngờ Ngao Tương không những không cảm kích, còn hăm dọa: "Cũng bởi vì ta là con gái ruột thịt của phụ mẫu, ta mới chịu nghe lời bọn họ nói. Ta không cho là ta sai. Cho nên, ta sẽ quỳ đến khi bọn họ tin tưởng là ta đúng. Ngược lại là người, không tuân thủ nữ tắc (chuẩn mực đạo đức phụ nữ) lời lôi kéo kéo với Nhị hoàng tử điện hạ ở hậu viện, thật là ngượng ngùng thay người!"

Mộ Lam Yên còn muốn khuyên nữa, nhưng lại không biết còn có thể nói cái gì. Thầm nghĩ, một đời trước nàng cũng đã hoài thai cho Tư Không Thận, thiếu chút nữa sinh ra đứa bé, nội tâm của nàng còn có nữ tắc gì có thể nói. Nàng thật sự không chịu nổi Ngao Tương cứng đầu trước mặt, hất tay chính là rời khỏi Từ Đường.

Trở lại Liễu Tâm viện, tĩnh cả ngủ.

Sai Tổ Quý trở về phòng nghỉ ngơi, bản thân chính là đi tới sân, thân thể nhẹ nhàng nhảy một cái bay đến trên nóc nhà.

Giờ phút này đã gần khuya, phóng tầm mắt nhìn tới đèn đuốc trong Ngao phủ, ngoại trừ bọn hạ nhân vẫn còn đang đánh quét dọn tiền viện, trên căn bản hậu viện không còn gì. Mấy ngày nữa chính là đầu mùa đông, giờ phút này nhiệt độ trong gió lạnh cũng có chút lạnh.

Chỉ là hoàn cảnh như vậy mới có thể khiến Mộ Lam Yên càng có thể trầm tư và yên tĩnh buông thả tất cả tình cảm trong lòng.....

Đột nhiên, trước mắt có một bóng dáng màu trắng xẹt qua từ trước mắt Mộ Lam Yên.

"Người nào!" Trực giác nói cho nàng biết, kinh công của đối phương không kém nàng. Mới vừa rồi, toàn thân căng thẳng làm tốt trạng thái chiến đấu, bên cạnh cũng đột nhiên xuất hiện một bóng người thon dài.

Ánh trăng chiếu trong sáng, tóc rối của Tư Không Thận phiêu dật trên không trung, một đôi mắt đào hoa đùa giỡn chán chường làm người chán động cả hồn phách chăm chú nhìn Mộ Lam Yên đang ngồi phía dưới, thấy đối phương phản ứng kịp sự hiện hữu của hắn, mới phát ra tiếng: "Nhị tiểu thư đây là lại muốn tấn công bổn hoàng tử thật sao?"

Mộ Lam Yên nhìn rõ người tới, trái tim vốn đang lơ lửng mới chậm rãi dễ xuống, lạnh lùng trả lời: "Cửu hoàng tử điện hạ thật sự là nói đùa, tiểu nữ từ nào

dám."

Hai đôi mắt lạnh nhạt kiêu ngạo giao hội trên không trung, ai cũng không chịu nhường ai. Cuối cùng Tư Không Thận bỏ xuống trước, theo bộ dáng Mộ Lam Yên ngồi ở bên cạnh nàng: "Nếu không đánh, vậy ta ngồi một lát thôi."

Cảm nhận được cánh tay tứ chi tiếp xúc, Mộ Lam Yên theo bản năng ngồi tới bên cạnh một chút. Mắt nghi ngờ nhìn người tình cũ hành động không theo động tác kia, mặt ác cảm mà hỏi: "Bữa tiệc đã sớm tan rồi, Cửu hoàng tử điện hạ làm cái gì vậy?"

Tư Không Thận cười nhạt một tiếng, Mộ Lam Yên nhìn có chút hoảng hốt. Thầm mắng trong lòng, độc của nam nhân trước mắt này thật đúng là không dễ dàng giải.

"Ta chỉ muốn trở lại xem —— Nhị tiểu thư của Ngao phủ."

Lời này vừa nói ra, cả người Mộ Lam Yên chợt run rẩy, ngạc nhiên phát hiện đối phương nghiêng đầu sang chỗ khác đột nhiên chống lại ánh mắt của nàng. Thái độ nghiêm túc làm cho nàng chợt dạ lập tức quay đầu đi. Trong lòng đã sớm sóng lớn mãnh liệt, nhưng mà trên mặt lại bình thản như nước không nhìn ra một chút cảm xúc nào.

"Cái này thì có cái gì mà đẹp mắt. Ta cũng không phải là nguyệt lão, nhìn nhiều lại không thể dắt tơ hồng cho người." Mộ Lam Yên làm bộ cười mỉa, cố gắng che giấu biểu cảm trên mặt mình.

Tư Không Thận cũng không trực tiếp trả lời nàng, nhìn gò má Mộ Lam Yên, kim lòng không đầu không thể dời đi tầm mắt của hắn. Trong vài ngày trước đó, hắn đã mơ hồ cảm thấy còn có thể gặp gỡ nàng. Mấy ngày trước đó ở cửa thành Biện Kinh, tình cờ phát hiện nàng lại ngồi ngay ngắn ở bên trong xe ngựa của Mãn phu nhân, đã khiến hắn quyết định nhất định phải tới Ngao phủ nhìn một chút. Nhưng không ngờ, nữ tử này xem ra lác mình một cái gọi là Nhị tiểu thư Ngao phủ.

Mộ Lam Yên cảm giác mặt của mình đã bị đối phương nhìn chằm chằm nóng rát, cố ý làm bộ liếc đối phương một cái, cười ra tiếng: "Người làm gì thế, có gì để nhìn?"

Đôi tay vốn quơ múa trên không trung, hóa giải lúng túng ở giữa hai người. [trang@d#d##q#d@bubble](#) Nhưng không ngờ, một tay Tư Không Thận đột nhiên bắt được cổ tay của nàng, cực kỳ chăm chú hỏi: "Tại sao người hình như không sợ ta?"

Mộ Lam Yên không chút nghĩ ngợi trả lời: "Tại sao ta phải sợ người?"

Đúng vậy, tại sao nàng phải sợ hắn? Bọn họ từng là phu thê không có gì giấu nhau, từng là người tình có thể chia sẻ bất kỳ bí mật nào của đối phương với nhau. Nhưng lời vừa nói ra, nàng đã giật mình cảm giác có một chút không đúng.

Hiện nay, hắn là hoàng tử, mà nàng lại là một nữ tử không chút liên hệ nào, nàng gặp hắn nên sợ hắn mới đúng.

Vừa định giải thích che giấu không giữ mồm giữ miệng lúc này, Tư Không Thận chính là hơi thở lạnh lẽo đến gần nhìn nàng: "Bởi vì ta có một ngàn loại phương pháp có thể khiến người đi chết, hoàng tử có thể vạch trần tất cả bí mật của người ra."

Không khí dường như kết thành khối băng giữa bọn họ, vô tận rét lạnh phun đến Mộ Lam Yên. Nhìn cảm xúc của Tư Không Thận lạnh nóng bất nhất, tùy tâm tình động ở trước mặt nàng làm cho nàng cảm thấy cực kỳ xa lạ. Nhưng vì miễn cưỡng an toàn trò chuyện tiếp, nàng chỉ có thể dùng một đôi mắt vô tội nhìn đối phương, khoe miệng cứng ngắt kéo ra nụ cười: "Cửu hoàng tử điện hạ, người thật thích nói giỡn." Bởi vì nàng hiểu rõ Tư Không Thận, nếu như không phải người hèn yếu, hắn thật sự có thể làm cho đối phương đi tìm chết bất cứ lúc nào.

Thấy Tư Không Thận vẫn không nói lời nào, Mộ Lam Yên tiếp tục làm bầm lẫu bầu: "Hoàng tử điện hạ, người đừng nhìn ta như vậy, sẽ dọa sợ ta đấy."

"Tại sao hoàng tử điện hạ có thể có yêu thích nửa đêm đến đầu tường nhà người ta, thật sự là....."

"Thật sự là cái gì?" Tư Không Thận đột nhiên nói chuyện, dọa sợ nàng lần nữa quay đầu lại nhìn đối phương một cái. Thấy một khắc trước còn là mặt băng sơn, giờ khắc này lại có dấu vết lộ ra nụ cười, để cho lòng nàng căng thẳng, rốt cuộc thoáng trở lại bình thường.

Tư Không Thận chính là có tật xấu này, hù dọa người quả nhiên là có thể hù chết người. Nhưng dù bề ngoài hắn độc tài nữa, bá đạo nữa, giờ phút này sẽ tự mình cười, nói rõ ý định ban đầu của hắn không xấu.

Cảm giác quen thuộc ập tới trước mặt, Mộ Lam Yên cũng bật cười theo bản năng, đẩy Tư Không Thận một cái, lầm bầm nói: "Người thật sự là rất xấu, mới vừa rồi nếu bị người hù chết, cho rằng người thật sự muốn kẹp chết ta."

Tư Không Thận rút cuộc khôi phục nghiêm trang, ngồi vững vàng ở nóc nhà. Đôi tay ngửa ra sau chống ở trên ngói vụn, nghiêng mắt tiếp tục chăm chú nhìn bóng lưng Mộ Lam Yên, tiếp tục yên tĩnh lắng nghe đối phương oán trách liên miên.

Mới vừa rồi chỉ là muốn thử một chút sức chịu đựng trong lòng của nữ tử này, lại không nghĩ rằng biểu hiện còn tốt hơn so với mong đợi của hắn.

"Nói ta thích treo đầu tường, chính người cũng không phải là thường treo đầu tường."

"Ta đây không phải như thế, đây là nhà ta."

"Đây thật sự là nhà ngươi sao?"

Tư Không Thận nhẹ nhàng hỏi lên, khiến trái tim Mộ Lam Yên run lên. Dừng một chút, nàng lại cảm thấy vẫn giấu diếm như vậy cũng không có gì thú vị, ban ngày người ta đã cho một cơ hội, không hề từ bỏ bây giờ còn hỏi. Nếu không phải thành thật trả lời, sợ hậu họa vô cùng. Nàng giả vờ ho một tiếng rồi nói: "Trước kia không phải, nhưng về sau có thể là vậy."

Đây là Mộ Lam Yên nói lời thật lòng, nhìn ra xa cảnh đêm yên bình trước mắt kia. Dù là nơi này xen lẫn lão phu nhân không thích và chi thứ hai nhăm vào.

"Cái gì gọi là có thể là vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chứng cảm quái lạ

Editor: trang bubble ^^

Bởi vì ngộ nhớ nếu trở về Mộng Lý Hồi được, nhất định là trở về. Ngộ nhớ nếu không thể quay về, ở bên ngoài này có thể có một chốn nương thân với mẫu thân yêu thương mình, cũng là vô cùng tốt.

Mộ Lam Yên đương nhiên không nói ra những lời này, đôi mắt sáng ý nghĩ sâu xa chỉ hé miệng cười với Tư Không Thận, qua thật lâu, mới mở miệng: "Bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết tại sao còn chưa trở về chưa?"

"Bởi vì năm xưa phụ vương đã đồng ý cho ta xây một phủ đệ ở bên ngoài, có lúc ham chơi không muốn trở về, thì có thể không đi về."

Người nói vô ý, người nghe có lòng. Lòng bàn tay của Mộ Lam Yên truyền đến một đợt cảm giác đau đớn do móng tay đâm thủng da, trước tiên cố nén tâm tình của mình, chính là lấy đau chế đau! Nhưng bây giờ, bất kỳ xúc cảm da nào cũng không sánh nổi như đao khuấy trong lòng.

Quả nhiên là mình đào hầm tự mình nhảy, Mộ Lam Yên hoàn toàn quên mất Tư Không Thận trừ có một tấm cung trong hoàng cung, trong thành Biện Kinh này còn có một nơi "Hành cung" thuộc về hần! Bên trong "Hành cung" này trang hoàng xa hoa lăng phí, áp dụng đều là thứ xa xỉ nhất cả nước. Chính là quanh năm hần vào nam ra bắc tập hợp đủ cả.

Mà giờ khắc này, Mộ Lam Yên lại nghĩ tới hình ảnh vô tình gặp gỡ ở cửa chính lúc trở lại kinh đô.

Đôi mắt đẹp khéo léo của nữ tử ngày đó rõ ràng ngồi ngay ngắn ở trên con ngựa của Tư Không Thận. Hai người vừa nói vừa cười, có lẽ nhất định là thay thế thân phận của nàng đời trước, vào hành cung của Tư Không Thận ở.

Cho nên theo con đường cũ, Tư Không Thận nên thích người kia mới đúng nhỉ.....

Tư Không Thận thấy Mộ Lam Yên đột nhiên ngăn người, lo lắng nàng là có chút mệt mỏi. Vì vậy dừng lại thêm một lúc, đột nhiên vọt ra một chút khoảng cách từ bên cạnh Mộ Lam Yên.

Lấy lại tinh thần, Mộ Lam Yên còn chưa kịp hỏi hần muốn làm gì, chỉ thấy Tư Không Thận đột nhiên rút ra một thanh nhuyễn kiếm từ bên hông, thân kiếm sáng loang loáng, chiếu xạ ánh trắng làm cho người ta đột nhiên cảm thấy trước mắt chợt lóe.

"Ban ngày không phải ngươi nói muốn xem ta múa kiếm sao? Vậy hiện tại bốn hoàng tử sẽ múa cho ngươi xem!"

Giọng Tư Không Thận nhẹ nhàng, giống như một con sâu hung hăng chui vào trong tai Mộ Lam Yên, nhiễu loạn tâm thần của nàng có chút không tập trung. Trăm mối cảm xúc ngổn ngang nhìn Tư Không Thận uyển chuyển nhảy múa đón ánh trăng phía trước.

Múa kiếm chú trọng nhất là phối hợp cả nhu hòa với kiên cường. Tư Không Thận vốn là phái nam, cho nên dương khí tràn đầy, rồi lại bởi vì từ nhỏ đi theo sư phụ kỹ tài các loại võ học để luyện tập công pháp, xương cốt có thể mềm mại đến mức so được với nữ nhân. Cho nên bộ kiếm pháp này của hần có thể dùng để giết người không chớp mắt, lại cho người ta một loại ý cảnh xinh đẹp.

Ánh mắt của Mộ Lam Yên có chút si mê nhìn phía trước, nhớ tới hình ảnh một đời trước Tư Không Thận bay múa cho nàng ở dưới hoa anh đào.

Kiểm thủ linh hoạt, mưu lợi thủ tiêu tất cả cánh hoa xuống từ trên chạc cây. Vận dụng nội lực xoay tròn vài nụ hoa không nơi nương tựa ở chung quanh Tư Không Thận. Ở phương xa, nàng cứ si ngốc vỗ tay bảo đẹp như vậy. Đón gió, ánh nắng ấm áp, hình ảnh khắc cốt ghi tâm.....

Đột nhiên, một giọt mưa to đánh vào trên cánh mũi Mộ Lam Yên, hoàn toàn đánh nát hình ảnh trong hồi tưởng của nàng. Chung quanh hoàn toàn đen kịt, gió lạnh rót vào tai, chỉ có tư thế quen thuộc của Tư Không Thận, ở phía trước dùng sức quơ múa nhuyễn kiếm trong tay.

Mộ Lam Yên đột nhiên đứng dậy: "Trời mưa rồi, mau về nhà đi!" Nói xong, chính là chột bay người xuống mái hiên.

Mới vừa đứng vững gót chân, bên tai đã vang lên tiếng thét chói tai kinh khủng.

Mặc đồ ngủ màu trắng, Tổ Quý đứng ở trên hành lang cách đó không xa, hệt như là thấy quý, gương mặt trắng phờ phạc, con mắt sợ hãi nhìn chăm chăm Mộ Lam Yên.

Theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn phía trên mái hiên, nào còn bóng dáng của Tư Không Thận. Tất cả vừa nãy giống như bọt nước như mộng xảy ra quá không chân thật rồi.

Mà trước mắt quan trọng nhất chính là ngăn cản tiếng thét chói tai om sòm này.

Mộ Lam Yên ba bước hợp hai bước nhanh chóng đi tới bên cạnh Tổ Quý, đưa tay bèn bịt miệng đối phương lại.

"Người quý kêu quý gào cái gì!" Lớn tiếng hỏi.

Tổ Quý phục hồi tinh thần lại mới phát hiện là tiểu thư của mình, chưa tỉnh hồn lấy tay dời lòng bàn tay bịt lại miệng của nàng kia: "Tiểu thư, tại sao là người vậy? Vừa nãy ta đi tiểu đêm, vừa quay đầu thì thấy người đột nhiên bay xuống, còn tưởng rằng là quý."

Tổ Quý biết nàng từng luyện võ công, nhưng không biết chuyện nàng biết khinh công. Mộ Lam Yên bất đắc dĩ nhìn Tổ Quý trước mặt nói với nàng còn cẩn thận từng li từng tí một, vừa định mở miệng, lại bị đối phương giành trước: "Tiểu thư, sao lòng bàn tay người tất cả đều là máu?"

Chờ đối phương nói xong lại định trả lời, đột nhiên lại cảm thấy ngực rất khó chịu, một ngụm máu tươi phun ra từ trong cổ họng, mặn ngấy. Trong nháy mắt hai lỗ tai giống như ngăn cách với bên ngoài vậy, chỉ là yếu ớt nghe được Tổ Quý gấp gấp rồi lại nhỏ giọng kêu gọi: "Tiểu thư! Tiểu thư!"

Khi Mộ Lam Yên tỉnh lại, mặt trời ngày kế đã sớm leo lên ba sào.

Tổ Quý nhìn chủ tử rốt cuộc mở mắt, vội vã kích động qua lại trước mặt đại phu chẩn bệnh nói: "Đại phu, người xem, tiểu thư tỉnh rồi, tiểu thư tỉnh rồi!"

Đại phu vốn là lo lắng suy nghĩ phủ ba ngón tay lên chỗ cổ tay của Mộ Lam Yên bắt mạch, nghe tiếng chính là nghiêng đầu nhìn tới Mộ Lam Yên. Thấy ánh mắt nàng còn có chút mờ dần, kẻ người tới chính là đẩy ra tròn trắng mắt của đối phương quan sát.

Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy cả người đã bị đại phu trước mặt không giải thích được này làm cho có chút không thoải mái, đưa tay vung cánh tay của đối phương đi, ngồi dậy từ trên giường: "Đây là muốn làm gì?"

Tổ Quý thấy Mộ Lam Yên có chút không phối hợp, nhanh chóng giải đáp: "Tiểu thư, tối hôm qua người đột nhiên phun một ngụm máu tươi ngã ở trong lòng nô tỳ, quả nhiên là dọa hống nô tỳ rồi. Vị đại phu này là tới chẩn bệnh."

Nói đến đây, Mộ Lam Yên mới chợt bừng tỉnh nhớ tới một thoáng ý thức cuối cùng của mình vào tối hôm qua, chính là vị máu tươi mặn ngấy ở cổ họng. Dưới ảnh hưởng của tiềm thức khiến cho giờ phút này nàng cũng còn cảm thấy cổ họng có chút không thoải mái, nuốt nước miếng một cái.

"Ta thế nào?"

"Tức giận công tâm." Đại phu trả lời đơn giản, khiến khoe miệng Mộ Lam Yên nhếch lên vẻ tự giễu, hay cho một cái tức giận công tâm, gặp Tư Không Thận một lần lại còn sẽ làm cho nàng gặp tội như vậy.

Từ sau lúc đại phu bị Mộ Lam Yên vung cánh tay đi, chính là không làm gãy giữa bắt đầu thu dọn đồ của mình. Tổ Quý thấy hần cũng đã bắt đầu đóng hòm thuốc rồi, vội vàng kéo cánh tay đại phu lại, hai mắt lưng tròn nhìn đại phu: "Đại phu, ngài không xem lại một chút tiểu thư nhà chúng ta sao? Ta thấy nàng giống như cũng không phải là rất bình thường đâu."

Trên mặt đại phu cũng không có quá nhiều biểu hiện, giống như làm việc theo thông lệ trả lời lại: "Vị tiểu thư này đã không còn đáng ngại, bản thân thể chất khỏe mạnh,> cho nên ngủ một đêm cộng thêm ta châm cứu tối hôm qua, không có việc gì lớn rồi. Ta còn phải đến Mộng Tương viện xem Tam tiểu thư một chút đấy. Phu nhân, lão gia đều vẫn đang chờ."

Nghe nói Mộng Tương viện, Mộ Lam Yên chính là giật cả mình, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm đại phu: "Tam tiểu thư thế nào rồi?"

Tổ Quý quan tâm chủ tử sốt ruột, giọng điệu có một chút chỉ trích: "Tiểu thư, người đã như vậy, còn quan tâm Tam tiểu thư gì đó!"

Đại phu thấy Mộ Lam Yên cầu hỏi sốt ruột, dừng một chút thì bèn trả lời. Nửa đêm hôm qua rơi xuống một trận mưa siêu cấp lớn, Ngao Tương từ chối không nhận sai cứ quý cả đêm ở trong cơn mưa xối xả như vậy, lúc buổi sáng bị người phát hiện đã rơi vào hôn mê mức độ nặng. Dù là chữa trị, cũng kéo dài phát sốt cao, chậm chạp không lui.

Lúc đại phu gần đi, khẽ thở dài một hơi: "Tam tiểu thư này cũng không biết tạo nghiệt gì, mà lại có đáng về bệnh quái lạ như vậy. Nếu là sống không qua tối nay, lão phu quả nhiên là không thể ra sức mà....."

Lời than thở xa thẳm của đại phu chậm chạp quay quanh ở bên tai Mộ Lam Yên không chịu tan đi. Lập tức chính là vén chăn lên, độc đoán ra lệnh Tổ Quý mau chóng chuẩn bị nước rửa mặt, mặc quần áo cho nàng chạy tới Mộng Tương viện.

Tiến vào cửa chính Mộ Tương viện, chính là loáng thoáng cảm giác vô cùng nặng nề. Giờ phút này, đám tỷ nữ hầu hạ Ngao Tương trong ngày thường cúi mặt xuống đều đứng ở bên ngoài, chỉ có Linh Linh hầu hạ thiếp thân, theo Ngao Thập và Mẫn phu nhân cùng đợi ở bên trong phòng.

Mộ Lam Yên trực tiếp đi tới trong khuê phòng của Ngao Tương.

Mẫn phu nhân ngồi ở cuối giường, hai mắt đỏ bừng nhìn sắc mặt Ngao Tương ứng hồng ở trên giường, nghe tiếng bước chân thấy Mộ Lam Yên đến gần, vốn định đứng dậy, lại bị đối phương không tiếng động khuyên ngăn. Ngao Thập trù trừ đi qua đi lại ở bên trong phòng, Linh Linh mau chóng giúp đỡ đại phu đưa một ít đồ vật. Mà đại phu vẫn còn đang chữa trị Mộ Lam Yên trước đó, giờ phút này thật sự ngồi ở trước giường của Ngao Tương, cả mặt u sầu xem mạch.

"Tình huống như thế nào?" Mộ Lam Yên nhỏ giọng hỏi.

Mẫn phu nhân lau nước mắt: "Không phải quá tốt, đều tại ta." Sau đó lại nhỏ giọng khóc sụt sùi.

Mộ Lam Yên dừng lại đứng một lúc ở cách đó không xa, dứt quãng có thể nghe được Ngao Tương mơ mơ màng màng nói mơ. Đại khái đều là một vài lời gọi mẩu thân và không nhận sai. Mẫn phu nhân hẳn là nghe được tí tẹo, cũng sẽ là chữa roi nước mắt xuống.

Đứa nhỏ ngốc này quả nhiên là bướng bỉnh ghê gớm!

Ánh mắt khao khát của mọi người vây quanh ở bên cạnh đại phu, nhưng qua lúc lâu, cũng không nhìn ra đối phương có thể nói không ra được nguyên do gì. Nhìn chân mày Ngao Tương nhíu càng ngày càng gấp ở trên giường, trong lòng Mộ Lam Yên cũng gấp gấp theo.

Thật sự không chịu nổi đáng về đối phương giãy vò rên rĩ, ở trong lòng Mộ Lam Yên mắng to một tiếng: lang băm! Tiến lên chính là đẩy đại phu tự mình ngồi lên.

Mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm Mộ Lam Yên, nhưng không ai lập tức đi lên ngăn cản, chỉ thấy nàng cũng là có hình có dạng y hệt đại phu mới vừa rồi kia, nhẹ nhàng bắt mạch cho Ngao Tương.

Đại phu đã sớm không thể ra sức mà lúc này cũng không cại cộ quá nhiều, ánh mắt như cà nhiễm sương nhìn Mộ Lam Yên, thế nhưng hi vọng đối phương có thể nói ra một chút.

Trong lòng Linh Linh hiểu trước đó tính tình chủ tử nhà mình không hợp với vị tiểu thư trước mắt này, lo lắng sau lưng nàng ngấm ngấm bất lợi đối với tiểu thư, cho nên trước tiên lên tiếng chất vấn với Mẫn phu nhân và Ngao Thập: "Đây là đang làm cái gì? Nếu mà tiểu thư bởi vì người có chuyện không may, ta....."

Còn chưa nói hết, chính là bị một ánh mắt sắc bén của Mộ Lam Yên bức lui trở về: "Nếu muốn cứu tiểu thư nhà người, tốt nhất thì câm miệng cho ta!"

Mộ Lam Yên quả thật biết một chút y thuật! Đòi trước chính là cái gì cũng không biết, cho nên mọi chuyện đều rất bị động. Cho nên đòi này, dùng nhiều hơn mười năm, nàng không chỉ đi theo Lăng Hồ học võ thuật, càng thêm quán quít chặt lấy theo Cận đại phu học không ít y thuật. Trong lòng rất có niềm tin với y thuật này, chắc chắn sẽ không thấp hơn đại phu bên cạnh kia.

Mặc dù Mẫn phu nhân kỳ quái Mộ Lam Yên đây là muốn làm gì, nhưng nàng cũng hiểu Mộ Lam Yên chắc chắn sẽ không làm ra chuyện khác người gì đối với Ngao Tương, cho nên không có ngăn cản. Chỉ thấy Mộ Lam Yên bắt mạch qua đi, không chút dừng dài vén chăn của Ngao Tương lên, hơi dùng sức, bèn lật người đối phương, cởi quần áo của Ngao Tương ra.

Cho đến sau lưng lộ ra một mảng lớn lấm tẩm màu đỏ sẫm! Mọi người mới rõ ràng hít một hơi khí lạnh!

Đại phu ngại vì nam nữ khác biệt, gấp rút quay người qua ngay. Bây giờ Linh Linh đã kinh ngạc như cọc gỗ ở bên giường, Ngao Thập nhìn một mảng lớn màu đỏ sau lưng kia, đột nhiên hồi tưởng lại một tối năm năm trước. Khi đó, nàng mỗi ngày khóc nháo muốn mẫu thân, mình vừa khổ lại chưa bao giờ chăm sóc đứa bé, làm cho Ngao Tương liên tục sốt cao và sốt nhẹ hơn một tháng, đi một lượt từ Quỷ Môn quan.

Mà trước mắt, rốt cuộc lại bởi vì sai lầm của hắn, hại khổ đứa con của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hành cung xin thuốc

Editor: trang bubble ^^

Mẫn phu nhân chỉ liếc mắt một cái, đã hiểu rõ, Ngao Tương đây là di truyền bệnh di truyền của gia tộc các nàng!

"Nhanh đến trong cung mời Thường đại phu!" Ngao Thập giận dữ gầm lên, dọa sợ đến Linh Linh vốn là ngây người như phỗng, đã có thể tỉnh táo lại.

Sau khi đầu mạnh mẽ gật như bầm tôi, bèn chuẩn bị nhanh chân muốn chạy đi.

Năm năm trước chính là Thường Đức cứu được Ngao Tương, giờ phút này trong đầu Ngao Thập chỉ có thể nghĩ đến Thường ngự y trong cung kia rồi!

Trong lòng Mộ Lam Yên biết được thời gian cấp bách, lập tức chính là không để ý hình tượng bò lên giường của Ngao Tương, lại tách thân thể của nàng tới đây. Mười ngón tay chạm đến thân thể nóng lên của đối phương, trong lòng chính là căng thẳng: "Sợ là không còn kịp rồi, từ nơi này tới hoàng cung, ít nhất phải nửa tiếng. Ngự y điện xây dựng trong hoàng cung, các người lỗ mãng đi vào bọn họ nhất định sẽ không cho phép qua. Đến lúc đó đủ loại quanh đi quẩn lại, chờ các người mời Thường Đức ra được, đã qua một hai canh giờ. Lần này Ngao Tương sốt có chút cao, phải nhanh chóng tìm được thuốc!"

Mọi người chỉ mãi nghe Mộ Lam Yên nói, nên dĩ nhiên là bị xoay chóng mặt rồi, đầu chú ý đến suy nghĩ tại sao Mộ Lam Yên biết tên Thường ngự y? Tại sao lại rõ ràng từ nơi này đến hoàng cung lại mời ngự y trở về cần thời gian dài như vậy?

Ngao Thập chỉ được nhắc nhở như vậy, mới bỗng nhiên vang lên thật sự cần thời gian dài như vậy, chính là vội vàng hỏi ngay: "Vậy chúng ta nên làm cái gì?"

Ngao Tương đã sốt hoàn toàn không còn ý thức, bị Mộ Lam Yên lăn qua lộn lại như vậy, trừ hơi nhướn mày, cặp mắt ngay cả một chút ý mở ra cũng không có, cho nên càng sẽ không bởi vì giờ phút này Mộ Lam Yên cười trên người nàng mà nhảy dựng lên.

Chỉ thấy Mộ Lam Yên thoáng cười vẩy Ngao Tương ra, rồi sau đó ra lệnh cho bọn họ đưa túi châm cứu của đại phu cho nàng: "Hiện tại, ta châm mười ngón tay của nàng cho ra chút máu độc. Các người nhanh chóng đi lấy một vài khối băng tới đây, cũng đóng chặt cửa phòng, không thể để một chút gió xuyên qua, nhiệt độ trong phòng phải hạ xuống. Các người yên tâm, lúc ta còn nhỏ thường phát sốt cũng xuất hiện tình trạng như vậy, bệnh lâu thành thấy thuốc."

Mặc dù trong lòng Ngao Thập vô cùng sợ hãi, cũng không biết tại sao chính là nghe Mộ Lam Yên nói như vậy, giống như ăn một viên Định Tâm Hoàn. Theo lời dặn dò của Mộ Lam Yên, hần phải bọn họ nhanh chóng đi làm.

Dưới dung nhan đau lòng, Mẫn phu nhân nghe nói Mộ Lam Yên nói như thế, đôi mắt ảm đạm đột nhiên sáng lên một cái, nhưng nhìn con gái nhỏ nhắm chặt hai mắt ở trên giường, lại là đau lòng mãi. Nàng dựa tới gần Ngao Thập, mười ngón tay nắm áo đối phương thật chặt.

Tất cả khẩn cấp xử lý xong, Mộ Lam Yên mới khẽ thở dài một hơi đi xuống giường. Nàng dẫn đo cầm giấy bút đại phu chuẩn bị sẵn viết mấy vị thuốc, đưa tới cho đối phương.

Giờ phút này, về mặt đại phu nhìn Mộ Lam Yên tràn đầy kính nể! Nhưng nhìn mấy vị thuốc trên đơn thuốc, về u sầu trên khuôn mặt lại từ từ treo lên.

Mẫn phu nhân thấy tình thế, hỏi vội: "Đại phu, thế nào? Kê đơn thuốc có vấn đề sao?"

Phương thuốc có vấn đề? Mộ Lam Yên đánh chết cũng sẽ không tin tưởng, đó đều là nàng uống trước kia, trừ một vị dược liệu đặc biệt trong đó.

Mà mặt đại phu lộ vẻ khổ sở, cũng bởi vì một vị dược liệu đặc biệt kia: "Nhị tiểu thư, dược liệu bình thường mà người viết trên phương thuốc này thì bên ta đều có, nhưng duy chỉ có Tiên Linh Thảo này. Đây chính là một truyền thuyết, người bảo ta đi nơi nào tìm cho người?"

"Cái này sao lại là một truyền thuyết? Rõ ràng đỉnh núi của chúng ta....." Mộ Lam Yên nói một nửa, mới giật mình thiếu chút nữa bản thân nói lỡ miệng rồi. Ánh mắt lóe lên bị Ngao Thập sốt ruột khuê nữ bắt được trong nháy mắt: "Yên Nhi, chỗ nào có, người nói thật ra đi!"

Ngao Thập đương nhiên từng nghe nói tới Tiên Linh Thảo này. Năm năm trước, Thường Đức cũng bởi vì thiếu một vị Tiên Linh Thảo này, mới kéo dài lâu như vậy mới cứu Ngao Tương trở về. Nếu quả như có thật, hần coi như táng gia bại sản cũng sẽ bằng lòng đi đòi lấy!

Mộ Lam Yên nhìn một đôi mắt khẩn cấp trước mặt, có chút chột dạ. Nàng muốn nói trên đỉnh núi Mộng Lý Hồi của bọn họ thì có. Tiên Linh Thảo có thể làm một loại thức ăn, ăn vào có thể cường thân kiện thể. Cho nên, Cận đại phu trồng một chút ở trên ngọn núi kia. Mà ở thế giới bên ngoài này, bởi vì thiên nhiên sinh trưởng ít, nhân công trồng trọt tỉ lệ sống sót cực thấp, cho nên rất hiếm.

Nhưng trước mắt, nói ra bọn họ cũng không lấy được. Dù sao nếu như trở về được, nàng đã sớm đi về rồi.

Dưới tình huống khó xử, Mộ Lam Yên nỗ lực nghĩ tới biện pháp, đột nhiên trong đầu nhớ tới một chỗ tốt, bỏ lại đoàn người, để lại một câu nói bèn nhanh chân chạy ra ngoài.

"Cho ta một canh giờ! Ta đi lấy thảo dược cho người, người nhanh chóng nung nấu chế thuốc đi!"

Tổ Quý vốn định cùng đi theo tiểu thư nhà mình, nhưng quả nhiên là bước chân làm gì nhanh chóng như người từng tập võ công. Vừa ra khỏi cửa đã sớm không còn bóng dáng của Mộ Lam Yên, nàng tức giận đứng ở cửa bậu mãi trầm nghĩ, lần sau đợi cơ hội nhất định đòi tiểu thư dạy nàng võ công.....

Ngay lúc tất cả mọi người ở Ngao phủ đều kéo căng da đầu bận việc, ở Thành phủ cách Ngao phủ không xa chính là bởi vì một trận xúc cức (đá cầu), chơi tới mồ hôi đầm đìa.

Kể từ sau khi Tư Không Thận cứu Lâu Lan từ Yến Thành trở về, bèn liên tục nuôi nhốt nàng ở trong phủ của mình. Thứ nhất là vì bảo vệ mệnh của cha hần, hần khổ sở tìm người trở về. Thứ hai cũng còn muốn xem một chút, người trước mắt này cuối cùng có phải là người bọn họ muốn tìm hay không.

Từ sau khi vui chơi thỏa thích ở Yến Thành trở lại, Tất Ngôn Nam đã bị phụ thân nhốt ở bên trong phủ vài ngày rồi. Hôm nay thật vất vả được thả ra, hần bèn dẫn đội ngũ của nhà mình, ngựa không ngừng vỗ chạy đến trong "Hành cung" của Tư Không Thận, chơi thỏa thích một phen.

Mộ Lam Yên liên tiếp khinh công vượt nóc tường quen cửa quen nẻo đi tới Thành phủ, nhưng không có đi vào cửa chính, mà là tìm nửa ngày ở trên mái hiên, mới tìm được Tư Không Thận võ trang cả người ở trên một bãi đất trống to lớn.

Nàng mắt sắc, một cái đã thấy cô gái cùng một đám nam tử đang chơi vui vẻ ở phía dưới, chính là cô gái vô tình gặp gỡ ở cửa thành lúc trước.

Số mệnh an bài, quả nhiên vẫn là theo đường cũ tới, thấy bọn họ vui vẻ biết bao....

Bản thân Mộ Lam Yên cũng không có phát hiện khi nào thì thất thần. Khi nàng phản ứng lại, một xúc xúc chính là không chút khách sáo bay vút đến phía nàng. Theo bản năng nàng chính là xoay người chột ngựa ra sau, giờ mũi chân lên bèn đá xúc xúc về nơi chốn thuộc về Tư Không Thận.

Sợ đi nàng lại tới tìm hần, cũng bởi vì một đời trước sau lần đầu nàng rời núi, phát sốt ở Yến Thành, chính là sốt cao sau lưng dẫn tới mất đồ. Trang@d#d##q#d@bubble Nếu không phải Tư Không Thận sai người ra roi thúc ngựa mang tới Tiên Linh Thảo từ kinh đô, sợ rằng nàng đã sớm đi đời nhà ma.

Vốn cho rằng có thể không gặp thì không gặp, nhưng không ngờ vì Ngao Tương, nàng vẫn phải tới gặp hần, cầu xin hần!

"Nữ hiệp, công phu tốt như vậy, xuống cùng nhau đá một trận với chúng ta đi!" Xa xa Tất Ngôn Nam chính là thấy Mộ Lam Yên.

Tư Không Thận dừng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước một cái, một phát đá cầu mới vừa rồi kia chính là nàng đá ra. Khi tất cả bởi vì cầu bị đá bay kia mà cảm thấy trong lòng chột lạnh thì chỉ có trên mặt Tư Không Thận lộ ra nụ cười tà ác nhạt.

Hần tin tưởng lấy bản lĩnh của nàng, chắc chắn sẽ không bị thương được.

"Tư Không ca ca, tại sao đá cầu bay vậy!" Cả người Lâu Lan mặc đồ vận động có chút không vui vẻ đi tới Tư Không Thận.

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng ồn ào ồn ào, chọc cho Tư Không Thận nhướng mày, nhìn tới đối phương.

"Thấy cầu mới vừa đá tới không?"

Lâu Lan gắng sức gặt đầu một cái, giả vờ bộ dáng rất nghe lời.

"Đi lượm nó về."

Giọng điệu của Tư Không Thận không được nghi ngờ, nói xong bèn xoay đầu trở về tiếp tục nhìn lại phía Mộ Lam Yên. Thừa dịp lực chú ý của hai người trước mặt không ở nơi này, đôi mắt của Lâu Lan liếc về phía Mộ Lam Yên xem qua về tức giận. Hai đại Nam Thần vốn đều là của nàng, cố tình nửa đường nhảy ra một cô gái xa lạ, thật là mất hứng.

Mộ Lam Yên thấy nữ nhân mà Tư Không Thận cứu trở về bị sai đi, theo bản năng trong lòng cho Tư Không Thận một khen ngợi. Nàng lưu lại ở trên mái hiên này lâu như vậy, chính là đang do dự có nên đi xuống hay không?

Mà trước mắt, phía dưới không có nữ nhân chướng mắt đó, chính là thời cơ tốt tìm Tư Không Thận nói chuyện!

Tất Ngôn Nam thấy trên mái hiên, mỹ nhân nhẹ nhàng ngựa mặt lên nhắm về phía trước, bèn bắt đầu bay tới phía bọn họ, trái tim chân thành liền bùng bùng tất cả đều cho đối phương. Tư Không Thận thấy hần nhìn mê mẩn, tốt bụng cho một phát ở tại ốt.

"Người làm gì thế!" Tất Ngôn Nam nhảy dựng lên.

Tư Không Thận giả bộ nghiêm trang trả lời: "Chú ý cho kỹ thân phận tiểu vương gia của người." Tự mình lại là thân thể thẳng tắp, nghiêm nhiên một vị chờ đợi loại triều bái của quân thần.

Tất Ngôn Nam vốn còn muốn phản bác, Mộ Lam Yên cũng đã lướt qua chính là đi đến phía trước bọn họ. Nhìn hai người quen thuộc trước mắt, trong lòng đau xót, nhưng trong con ngươi lóe lên lại là một thoáng kính sợ.

"Tiểu nữ tử bái kiến Cửu hoàng tử điện hạ, bái kiến Tất tiểu vương gia."

Tất Ngôn Nam có chút kinh ngạc, vậy mà đối phương lại nhận biết mình, thấy Mộ Lam Yên nâng đầu lên, mới như là thấy được quý, hoảng sợ vô vô cánh tay Tư Không Thận bên cạnh, vội hô: "Tư Không Thận, đây không phải là tên tiểu tử chỉ bày bạ đường cho chúng ta trên núi hoang ở Yến Thành kia sao?"

Tư Không Thận lạnh nhạt ừ một câu, hần đương nhiên biết những thứ Tất Ngôn Nam nói kia. Hơn nữa còn từng gặp đối phương không chỉ một lần, tới ngày hôm qua Mộ Lam Yên không hề lễ phép vội vã bỏ hần lại, nên vẫn khiến hần nhớ mãi. Lần này, đối phương đột nhiên đến thăm, thật là làm cho hần có chút kinh ngạc.

"Vị này không chỉ là thiếu hiệp nữ giả nam trang ngày đó, còn là Nhị nữ nhi của đương kim Tông Nhân phủ thừa, Ngao Tháp. Ngao tiểu thư, hôm nay

đột nhiên có một phong cách riêng không đi cửa chính đến thăm, chẳng lẽ là có chuyện gì tìm tại hạ mà không thể cho người biết?"

Nghe xong câu nói bao hàm lượng lớn tin tức kia, Tất Ngôn Nam vẫn bộ dáng chưa tỉnh hồn nhìn chăm chú vào Mộ Lam Yên như cũ, hậu tri hậu giác tiếp tục làm bầm lâu bầu: "Ta nói nhé, không trách được năm sáu ngày trước, ở cửa thành gặp phải Mẫn phu nhân đã cảm thấy cô nương trong xe ngựa của nàng có chút quen mặt. Lúc đầu vội vã không thể thấy rõ một chút, không ngờ hôm nay tình cờ gặp ở đây, Ngao tiểu thư vậy mà đáng đẹp xinh đẹp như thế. Tại hạ Tất Ngôn Nam, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Một câu vô tình gặp gỡ, ở trong mắt Mộ Lam Yên hiển nhiên là một chuyện cười. Bởi vì một đời trước, cực khổ của nàng và Tư Không Thận chính là lay huynh đệ tốt này ban tặng. Nếu như không phải là hấn ở giữa làm rồi, mưu triều oán vị, sao nàng lại chết ở trong tầm cung của nàng.

Cho nên đời này, dù đối phương vẫn là một công tử bột ham thích vui đùa, thái độ của nàng đối với hấn cũng không khá hơn chút nào!

"Thật xin lỗi, ta họ Mộ, không phải họ Ngao."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Không có sau đó

Editor: trang bubble ^^

Rõ ràng cảm thấy thái độ của đối phương đối với mình có chút lạnh lẽo, hơn nữa đến câu nói đầu tiên, đã ném tất cả sự nhiệt tình của mình xuống đất. Tất Ngôn Nam cũng bèn thức thời không đáp lời nữa.

Tư Không Thận mất lạnh quan sát đối thoại của hai người, thấy Mộ Lam Yên đối với huynh đệ tốt của hấn lại là thái độ lạnh lùng như vậy, trong lòng lại không giải thích được mà hồi hộp, một đôi mắt nghiêm túc tĩnh lặng chăm chú nhìn Mộ Lam Yên.

Cảm nhận được ánh mắt tập kích, Mộ Lam Yên mới phản ứng được mục đích của chuyến đi này: "Ta tới đây là muốn khăn cầu Cừ hoàng tử điện hạ ban thuốc."

"Thuốc gì?"

"Tiên Linh Thảo."

Đối thoại thật đơn giản, khiến Tất Ngôn Nam vốn định làm người trong suốt, nhảy lên với Tư Không Thận trước. Một là xuất phát từ khí độ quý tộc của bản thân, hai là hấn lo lắng Tư Không Thận quen thích làm gì thì làm, nhất thời khó chịu bèn tổn thương cô gái trước mặt.

Tổn thương nhị tiểu thư của Ngao phủ là chuyện nhỏ, không biết làm sao hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng nước nghiêng thành của Mộ Lam Yên, bèn không nhận được muốn đi bảo vệ.

"Mộ cô nương, lời nói này lại là không đúng rồi. Nơi này của chúng ta nào có Tiên Linh Thảo gì đó. Có phải người tìm lộn phương hướng rồi hay không?"

Mộ Lam Yên lạnh nhạt liếc mắt Tất Ngôn Nam một cái, bộ dáng không muốn để ý tới hấn: "Cầu xin Cừ hoàng tử điện hạ ban thuốc!"

Thuốc này khó cầu, trong lòng Mộ Lam Yên tất nhiên hiểu.

Tiên Linh Thảo của Tư Không Thận bắt nguồn từ không cẩn thận gặp phải lúc trốn đi dạo chơi vào mấy tháng trước. Tổng cộng có hai gốc cây, sinh trưởng ở trên vách đứng cheo leo, hơn nữa xung quanh thân còn có linh hầu canh giữ. Hấn thấy mới lạ, mới bỏ sức của chín trâu hai hổ lấy được. Trên đường bởi vì sự ngăn trở của linh hầu, còn không cẩn thận rớt xuống từ trên vách núi cheo leo, té gãy chân, sau đó nghe nói hai bụi cây chính là kỳ dược, cho nên mới xem như an ủi rất nhiều.

Thuốc hiếm thấy nhưng Tư Không Thận cũng không phải là loại người tính toán chi li đó. Sờ đi Tất Ngôn Nam lại có phản ứng kia, hoàn toàn bắt nguồn từ lúc hấn cũng từng muốn vụng trộm lấy đi một hạt, lại bị Tư Không Thận bắt gặp, sau đó thế nào cũng không chịu cho hấn, còn bày ra bộ dáng đặc biệt hẹp hòi!

"Người có lý do gì, có thể khiến ta cho người thuốc?" Tư Không Thận đột nhiên nói.

Tất Ngôn Nam tự nhận là đã đoán đúng ý định của đối phương, cảm thấy Mộ Lam Yên nhất định sẽ khen ngợi hấn ở trong lòng. Không biết làm sao không đợi hấn làm xong mộng đẹp, Mộ Lam Yên bèn đẩy người chướng mắt này tới một bên: "Muội muội của ta ở nhà ngã bệnh, cần dùng gấp Tiên Linh Thảo của Cừ hoàng tử điện hạ làm thuốc dẫn, kính xin Cừ hoàng tử điện hạ ban thuốc!"

Câu nói sau cùng, nói mỗi một lần đều đọc rõ đặc biệt nặng nề.

Tư Không Thận nhìn ánh mắt Mộ Lam Yên gần như cầu xin, trong lòng đột nhiên có một chút không đành lòng, nhưng tiềm thức vẫn còn muốn trêu chọc đối phương một chút nữa: "Ta còn nhớ, lúc ngươi gạt ta lần thứ hai, đã nói ngươi có một đệ đệ, ngay lúc đó bị lão gia của một phủ đệ còn sống đánh chết. Hiện tại, ngươi lại xuất hiện thêm một muội muội, ai biết có phải thật vậy hay không?"

"Đệ đệ không giả, bị đánh đến chết là không giả, muội muội Ngao Tương ngã bệnh, tự nhiên càng là không giả!"

"Vậy vì sao ngươi ẩn nấp ở Ngao phủ, thật sự không có ý đồ?"

"Từ nhỏ tiểu nữ từ cùng khổ, nửa đường nhảy ra một mẫu thân có tiền tự nhiên mừng đến phát khóc. Ta lựa chọn ở lại Ngao phủ, chỉ là muốn cầu xin một cuộc sống yên ổn qua một đời, cũng không nghĩ gì khác!"

Tư Không Thận hỏi lúc lâu, cũng không hỏi ra được nguyên do, nên cũng không vòng vo nữa, lại trở về đề tài vốn có: "Vậy ngươi có căn cứ gì tin chắc ta nhất định có Tiên Linh Thảo?"

"Núi Lang Nha, Cự Linh hầu, xương chân trái!" Mỗi một câu đều có thể nghiệm chứng chuyện xảy ra lúc ấy, những thứ này dĩ nhiên là một đời trước Tư Không Thận nói với nàng. Nhưng, Mộ Lam Yên biết kéo thêm một khắc đồng hồ, đối với Ngao Tương vẫn còn ở Ngao phủ đợi nàng trở về mà nói đều là một loại khảo nghiệm. Về phần, hai người đối diện muốn nàng thế nào, nàng quả nhiên là không quản được.

Tư Không Thận và Tất Ngôn Nam Diện nhìn nhau mắt ngôn ngữ trong nháy mắt, núi ấy là tên núi, khi kia là người bản xứ gọi làm tên, về phần xương chân trái đúng là chỗ Tư Không Thận hân tể bị thương! Cô gái mới biết nửa tháng trước mắt này, lại hoàn toàn có thể nói ra đúng những cái này.

Trừ từng điều tra bọn hân, còn có cái gì có thể giải thích?

"Coi như bản hoàng tử có, vậy ngươi lại có thể lấy cái gì trao đổi với ta?" Ánh mắt Tư Không Thận lần nữa nhìn về Mộ Lam Yên, trong nháy mắt biến thành một thoáng lạnh lạnh, hận không thể nhìn thấu đối phương.

Mộ Lam Yên đứng tại chỗ chần chờ một lúc, không chờ đối phương phản ứng kịp, chính là nhào về phía Tư Không Thận, đôi tay vòng quanh ở giữa cổ, miệng chọt hôn lên.

Bây giờ nàng nào có cái gì có thể trao đổi với hân, nếu như có, đó chính là danh tiết đời này của nàng. Bị người yêu không tin tưởng là một chuyện đau khổ cỡ nào, mà khổ sở hơn vẫn lại là rành rành tước đoạt tư cách làm mẹ của nàng. Cho nên đời này, nàng thà sống ở trong đau khổ, cũng tuyệt đối sẽ không bước vào lòng ngực của bất kỳ nam nhân nào nữa.

Cho nên tùy tiện đối với nàng mà nói là vô thưởng vô phạt.

Tất Ngôn Nam hiển nhiên bị một hình ảnh không cách nào tưởng tượng này chấn động kinh hoàng, ngây người như phỗng, biểu cảm trên mặt nhàn nhạt cứng nhắc. Giống với hân như đúc chính là Lâu Lan nhật cầu trở về, nhìn hai người trước mặt đột nhiên hôn nhau, trong lòng khó thở giống như bị một trái bom nặng ký tập kích vậy. Thù hận nhìn Mộ Lam Yên, tùy tâm mà sinh ra!

Tư Không Thận chỉ cảm thấy thân thể bị người đẩy lui về phía sau, mới vừa đứng vững mũi chân, một khuôn mặt người phóng đại xuất hiện ở trước mắt hân, sau đó cánh môi giống như bị một thứ tròn mềm mại chặn lại. Mờ cặp mắt kinh ngạc kia ra, trong mắt là bóng ngược của Mộ Lam Yên đóng chặt hai mắt lại, hai bên hoàn toàn ửng đỏ.

"Tất cả đều nhắm mắt lại cho ta!" Tư Không Thận đột nhiên hét lớn một tiếng.

Dọa sợ đến mọi người chung quanh giật mình một cái, lập tức nhắm mắt xoay người sang, ngoại trừ Lâu Lan mừng rỡ đầy cõi lòng trùng hợp nhật cầu trở lại.....

Mộ Lam Yên vốn chỉ muốn chuồn chuồn lướt nước, một cái bèn nhanh chóng tránh ra. Đáng tiếc đầu óc quá loạn, khiến cho nàng chần chờ chốc lát, cũng làm cho Tư Không Thận thừa cơ. Trang@d##q#d@bubble Bên tai chỉ nghe thấy hân gầm lên giận dữ sau đó eo nhỏ của mình đột nhiên bị một cánh tay mạnh mẽ mà có lực siết lại thật chặt. Đầu cũng bị bàn tay dịu dàng của đối phương che phủ lên.

"Ồ ô ——" Cánh môi của Mộ Lam Yên bị lấp kín, muốn chống đối lại phát hiện đối phương không hề có ý bỏ qua cho nàng. Hân càng thêm thừa dịp người gặp nguy, đầu lưỡi linh hoạt thâm nhập trong miệng nàng.

Nàng và hân hôn lưỡi trước mặt nhiều người như vậy.....

Mộ Lam Yên cấu thẹn không dứt muốn tránh thoát, nhưng cố tình càng cố gắng, cánh tay của đối phương trói buộc ở trên eo nàng lại càng dùng sức. Hơn nữa, hân càng thêm một lần lại một lần ra sức mút thỏa thích, dường như muốn hút khô đường khí trong cơ thể nàng.

Cái hôn này không biết kéo dài bao lâu. Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy khi Tư Không Thận buông nàng ra, có một loại khuynh hướng trời đất quay cuồng. Bởi vì lúc trước gây thoát quá kịch liệt, miễn cưỡng chạy khỏi từ trong ngực đối phương, thiếu chút nữa nàng chọt ngã ở trên mặt đất.

Nhìn khuôn mặt Tư Không Thận thỏa mãn ngoài ra còn hân trước mặt, ý nghĩ thù hận của Mộ Lam Yên không giải thích được đốt lên lần nữa. Hân chính là như vậy, chính là mỗi một lần đều giống như ai thiếu hân vậy, giống như tất cả mọi người là đang cầu xin hân.

"Ta muốn giết ngươi!" Hốc mắt Mộ Lam Yên ửng đỏ, đột nhiên tức giận vùng vẫy tới phía đối phương.

Tư Không Thận nhanh chóng chặn lại quả đấm của đối phương một lần, mới vừa rồi vẫn là khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt trở nên vô cùng lạnh lùng. Đôi mắt nhìn Mộ Lam Yên phát ra khí thế đủ để giết người.

Hắn chợt đẩy Mộ Lam Yên về phía trước, mới tức giận nói: "Đừng quên mới vừa rồi là tự mình chủ động đưa lên! Quả nhiên là nữ nhân không biết xấu hổ nhục nhã!"

Mộ Lam Yên ngã ở trên mặt đất, nước mắt bắt đầu không tự chủ chảy xuống dưới.

Đúng vậy, mới vừa rồi nàng chính là lấy thanh danh của mình làm trao đổi với đối phương đổi lấy Tiên Linh Thảo, bây giờ mình lại ra vẻ kiên cường kiểu cách cái gì. Dừng một chút, sửa sang tâm tình của mình, nàng lại lần nữa quỳ gối ở trước mặt Tư Không Thận: "Mong Cửu hoàng tử điện hạ ban thuốc."

Đi một vòng lớn, lại trở về điểm bắt đầu.

Tư Không Thận nhìn cô gái nước mắt lã chã quỳ gối trước mặt, trong lòng giống như đánh cuộc một hồi, mặc kệ như thế nào cũng không thể đưa nó xuôi ra ngoài.

"Người đâu, đi lấy Tiên Linh Thảo của bốn vương tới!" Nói xong, chính là không chút do dự quay người đi. Đi ngang qua bên cạnh Lâu Lan thì giọng cực kém nói: "Còn không mau đi theo bốn hoàng tử!"

Lâu Lan chưa tỉnh hồn nghe cho gọi, cuối cùng liếc mắt nhìn Mộ Lam Yên quỳ dưới đất, chính là xoay người đi theo Thận ca ca của nàng rồi đi.

Đến cuối cùng, Tất Ngôn Nam cũng không thể làm rõ được nguyên do, bắt chuyện bọn hạ nhân ở tại chỗ một tiếng, theo sát cùng rồi đi theo phương hướng của Tư Không Thận.

Không bao lâu, người làm Thành phủ đã lấy Tiên Linh Thảo mà Mộ Lam Yên thỉnh cầu lại.

Mộ Lam Yên nhận lấy hộp gỗ, trên mặt đã sớm không còn nước mắt, có chút si mê nhìn về phía Tư Không Thận rồi đi. Trong đầu không ngừng quanh quẩn một đôi "Bích nhân" cùng nhau rồi đi mới vừa nãy. Mặc dù nàng cũng không biết giờ phút này cô gái bên cạnh Tư Không Thận là ai, chẳng qua là cảm thấy nàng ta giống như bản thân nàng năm đó. Thế nhưng đời này, nàng đã sớm lừa hắn không biết vô số lần, sợ là trong lòng hắn đã sớm mệt mỏi đối với nàng rồi.

Cô cô đưa thuốc thấy ánh mắt chờ đợi của Mộ Lam Yên nhìn phía trước, tốt bụng nhắc nhở: "Tiểu thư, không phải ngài nóng lòng xin thuốc sao? Lấy thuốc rồi còn không mau chóng trở về?"

Mộ Lam Yên lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra bản thân luống cuống, kéo ra một nụ cười vô cùng miễn cưỡng, nói tiếng cảm ơn, chính là vội vã rời khỏi Thành phủ.

Ngay vào lúc Mộ Lam Yên liều mạng bay trở về Ngao phủ, bên trong vườn của Thành phủ, nước trong hồ đột nhiên giống như có quả bom ném vào vậy, kéo dài phun trào liên tiếp đi lên, cho đến khi hồ nước vốn là trong suốt trở nên đục không chịu nổi.

Trong tay vẫn ôm xúc cức, Lâu Lan hoảng sợ không dứt đứng ở cách đó không xa, chăm chú nhìn Tư Không Thận vận dụng nội lực, phát tiết không thoải mái trong lòng mình.

Kể từ sau khi Thận ca ca của nàng gặp cô gái quái lạ đó, cảm xúc lại trở nên kỳ quái không ngớt. Trong ngày thường, coi như nàng chọc đối phương tức giận nữa, cũng chỉ dẫn tới trán bị gõ một cái. Mà trước mắt, từ sân xúc cức mới vừa rồi, nàng đã nhìn ra được Tư Không Thận nhìn rất vất vả, ánh mắt nhìn cô gái kia là vừa giận, vừa đau lòng. Đó là thứ nàng chưa bao giờ thấy được.

Đồng dạng đứng ở cách đó không xa, Tất Ngôn Nam thấy cảm xúc của Tư Không Thận có chút ổn định, mới dám lặng lẽ tiến lên.

Hắn học được đều là công phu mèo quào, đâu có đánh thắng được Tư Không Thận!

"Tư Không Thận, ngươi làm sao vậy?" Tất Ngôn Nam nhỏ giọng hỏi.

Bị ao nước tung tóe ướt cả người, Tư Không Thận liếc mắt mọi người chung quanh một cái, mới nhàn nhạt trả lời một câu: "Quần áo của bốn hoàng tử ướt đẫm, mau chuẩn bị cho Bản hoàng tử tắm rửa thay quần áo!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Thuốc này đáng quá

Cách lúc Mộ Lam Yên rời đi, đã qua nửa giờ!

Bên trong Mộng Tương viện ở Ngao phủ, khe hở của cửa phòng đóng chặt truyền đến tí ti ý lạnh.

Bên giường cách xa năm bước để hai thùng khối băng, đều đang tỏa ra khí lạnh lượn lờ. Đó là thứ lấy ra từ trong hầm ướp lạnh của Ngao phủ, Mẫn phu nhân và Ngao Thập cũng đứng khá xa, trên người cũng có quần áo bao bọc thân thể mà người làm mang đến. Tổ Quý thấy không phải tiểu thư nhà mình ngã bệnh, cũng không tới gần phía trước tham gia trò vui, khéo léo ở lại bên cạnh Mẫn phu nhân không dẫn theo một tỷ nữ, chờ Mộ Lam Yên trở lại.

Chỉ có Linh Linh một tay cầm khăn lông ướt, vừa một lần lại cẩn thận lau chùi thân thể nóng bỏng của Ngao Tương. Dù là giờ phút này đôi môi nàng đã cóng tím bầm run lấy bấy, cũng không dám máy may chậm trễ, bởi vì những thứ này đều là Mộ Lam Yên dặn dò lúc gần đi!

Đang lúc mọi người yên tĩnh chờ đợi người trên giường có một chút dấu hiệu chuyển biến tốt, cửa chính gian phòng của Ngao Tương đột nhiên bị một sức mạnh to lớn đẩy ra.

Mọi người cho là bên ngoài nổi lên gió lớn, cho đến khi nghiêng đầu sang chỗ khác thấy Mộ Lam Yên đến gần, lòng thấp thỏm mới thả xuống.

Tổ Quý là người đầu tiên trực tiếp chạy tới bên cạnh Mộ Lam Yên trước, nhìn bộ dáng đối phương có chút nhếch nhác, đau lòng nói: "Tiểu thư, người đây là đánh nhau ở đâu tới? Tại sao cả người bần thiêu vậy?"

Mộ Lam Yên không có thời gian giải thích những thứ này, ánh mắt nhìn ra xa đến trên người Linh Linh bên giường Ngao Tương, móc ra một buột Tiên Linh Thảo phơi khô từ trong lòng.

"Đại phu đâu?" Mộ Lam Yên hỏi.

Linh Linh cảm nhận được ánh mắt đến từ Mộ Lam Yên, trong lòng tất nhiên hiểu rõ tiểu thư được cứu rồi. Ánh mắt cảm kích không rời khỏi Mộ Lam Yên, bèn để khăn ướt xuống, bước nhanh đi tới. Mẫn phu nhân và Ngao Thập thấy Mộ Lam Yên trở lại, cũng là tiếp cận cửa, muốn nhìn một chút đối phương có cảm thuốc dần về hay không.

"Sau khi đại phu cầm thuốc về, bèn đến trong sân nấu thuốc cho tiểu thư rồi!" Ánh mắt Linh Linh lấp lánh nhìn cổ khô trên tay Mộ Lam Yên, có chút nghi ngờ hỏi: "Chính là cái này?"

Mọi người chỉ nghe nói về Tiên Linh Thảo, không thấy mô tả kia, cho nên cảm thấy kỳ quái cũng là hoàn toàn có đạo lý. Chỉ có trong lòng Mộ Lam Yên biết, cái này bắt nguồn từ Tiên Linh Thảo hoang dại được linh hầu bảo vệ ở trên vách đá, được hiệu so với nhân công trồng trọt ở Mộng Lý Hồi cao hơn rất nhiều lần.

"Nhanh đi đưa cái này cho đại phu là được, nhất định phải nhìn chăm chăm đại phu bỏ cả gốc cây xuống. Nếu không hiệu quả sẽ giảm phân nửa đấy!" Mộ Lam Yên nhét vào trong lòng bàn tay của đối phương, nghiêm túc dặn dò, cũng không phải bởi vì không tin tưởng đại phu đó, mà là vật này rất hiếm thấy, ngộ nhờ đâu —— dù sao cái này chung quy cũng là năng hy sinh nhan sắc đổi trở lại đấy!

Linh Linh không hiểu, chỉ đành phải nhanh chóng gạt đầu một cái, chạy như bay ra khỏi gian phòng. Khi nhiệt độ phía ngoài bao vây nàng thì mới cảm giác thiên nhiên quả thật là quá tuyệt vời!

Ở lại bên trong phòng, Mộ Lam Yên dùng một ánh mắt an ủi nhìn một chút hai người Mẫn phu nhân, mới vòng qua Tổ Quý tiến về phía bên giường Ngao Tương. Đến gần thì liền cảm giác chung quanh quả nhiên là lạnh ghê gớm, theo bản năng rút áo váy một cái, mới đưa tay bắt mạch cho Ngao Tương.

Giờ phút này, Mẫn phu nhân cũng không nhịn được nữa, vội hỏi: "Tương Nhi sao rồi?"

Mộ Lam Yên ngoái đầu nhìn lại đối phương một cái, tiếp tục thả cánh tay Ngao Tương trở về: "Ổn định, mạch đập có chút yếu. Đợi lát nữa uống thuốc, qua một khắc đồng hồ nhìn lại. Mẫu thân, không cần quá lo lắng, muội muội không có việc gì."

"Ôi, thật sự là nghiệp chướng mà!" Mẫn phu nhân có chút tự trách, Ngao Thập thấy tình thế lập tức đi lên an ủi mấy câu. Mộ Lam Yên nhìn đôi phu thê xứng đôi lại ân ái kia, quả nhiên là có chút hâm mộ!

Tổ Quý thấy tiểu thư giống như chuyện cũng xong xuôi rồi, mới lên trước méo miệng nói: "Tiểu thư, người nhanh lên một chút đi ra đi, bên trong lạnh, chớ đông lạnh bị cảm!"

Mộ Lam Yên nghe nói, nhú mày liếc mắt nhìn Tổ Quý quan tâm nàng, giọng có chút gian xảo nói: "Sợ ta bị cảm à? Vậy thì cùng nhau dời khỏi băng đi ra đi!"

"A!" Tổ Quý có chút kinh ngạc, từ lúc nàng đi vào đã không thích Tam tiểu thư của Ngao phủ này, chớ nói chi là làm việc cho Tam tiểu thư này. Ánh mắt nhìn Mộ Lam Yên, không để ý mọi người chung quanh đứng là ai, lầm bầm một câu: "Ta mới không muốn đấy. Người làm của Tam tiểu thư nhiều chuyện, để cho các nàng đi làm không phải là được rồi."

Mộ Lam Yên cũng là nổi giận bĩu cánh môi, mặt không thể làm gì: "Vậy cũng được. Vậy thì một mình ta tới là được rồi!" Dứt lời, chính là kẻ người muốn đi đi chuyển những thùng băng vừa lớn vừa nặng kia.

Nào có đạo lý chủ tử làm việc, người làm nhìn!

Tổ Quý thấy tình thế, vội vàng chạy đến phía Mộ Lam Yên: "Đừng đừng đừng! Tiểu thư, người như vậy lại là ngại chết ta. Ta giúp người cùng nâng còn không được sao!"

Ngao Thập thấy hai tiểu cô nương muốn nâng lên vật nặng này, bèn muốn cùng giúp họ. Mộ Lam Yên lo lắng Mẫn phu nhân có chút đau lòng quá độ không có Ngao Thập chăm sóc lại ngắt đi, vậy thì không được tốt rồi.

"Không cần không cần, hai người ta và Tổ Quý là được rồi, vật này không nặng!" Mộ Lam Yên nói.

Sức nặng bản thân một thùng băng này đã cần một nam tử trưởng thành mới có thể nâng lên được, hiện tại khối băng bên trong hòa tan thành nước, dĩ nhiên là nặng hơn. Mẫn phu nhân lo lắng Mộ Lam Yên sẽ không chịu nổi, cũng có ý định bảo Ngao Thập đi hỗ trợ: "Yên Nhi, trước đó nghe đại phu nói tối hôm qua con tức giận công tâm, con như vậy sao có thể chịu. Bọn hạ nhân đều đang ở bên ngoài, kêu bọn họ đi vào là được."

Mẫn phu nhân nghe được Mộ Lam Yên tức giận công tâm dĩ nhiên là rất sốt ruột, nửa đêm bỏ dậy chạy tới Liễu Tâm viện đã sớm tỉnh cả ngủ. Không biết làm sao mới vừa nghe nói Yên Nhi của nàng đã không còn đáng ngại, bên kia lại truyền đến Ngao Tương té xỉu ở trong Từ Đường.

Tối hôm qua mưa rất lớn, Mẫn phu nhân lòng như lửa đốt không để ý người làm che dù, chính là đội mưa chạy ra ngoài.

Mộ Lam Yên nhàn nhạt cười một hồi: "Không sao, trong phòng này ra ra vào vào dễ dàng trúng gió, hiện tại muỗi muỗi trúng không phải một chút gió. Hơn nữa, con đã đi ra ngoài chạy một vòng, người xem con chẳng có chuyện gì đâu." Dứt lời, chính là cúi đầu xuống, cố ý che giấu tâm tình của mình.

Mọi người là kẻ tham lam, lúc trước Mẫn phu nhân một lòng hướng về nàng, mặc kệ Ngao Tương âm ỉ thế nào nàng đều là thờ ơ hờ hững. Mà trước mắt, dĩ nhiên người sáng suốt đều nhìn ra, hai đứa con gái đồng thời ngã bệnh, Mẫn phu nhân vẫn là hướng về đứa con gái ruột thịt của nàng. Vì thế, trong lòng Mộ Lam Yên lại cảm thấy có một chút ghen tức, cho nên càng thêm có thể hiểu vì sao Ngao Tương quật cường như vậy rồi.

Khi hai người phí sức của chín trâu hai hổ, dời vạc nước đi đến bên cạnh, trong sân nấu thuốc cũng đã xấp xỉ xong rồi. Tổ Quý có chút buồn bực, thừa dịp người trong phòng không để ý đến họ, nhỏ giọng nói thầm với Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, vạc nước này của người đặt thật tốt, vì sao người còn phải dời nó vậy? Quả nhiên là phí sức lại chẳng có kết quả tốt."

Mộ Lam Yên đưa ngón trỏ ra cong nhẹ nhàng búng một cái ở trên đầu đối phương: "Người quả nhiên vẫn thật là đủ lười đấy. Trước đó bảo các người cầm khối băng đến là vì hạ nhiệt độ cho Ngao Tương, hiện tại thuốc sắp chuẩn bị xong rồi. Hơn nữa, nhiệt độ bên ngoài của nàng rõ ràng có giảm xuống, dĩ nhiên là không cần rồi."

Cuối cùng Tổ Quý vẫn rất là không tâm cam tình nguyện ở một tiếng, âm đuôi bị Ngao Tương đột nhiên tỉnh lại ho khan một hồi bao phủ lại. Mọi người tỏa sáng hai mắt, Mẫn phu nhân nhanh chóng nhào tới trước mặt Ngao Tương, nắm chặt tay ngọc âm áp của Ngao Tương.

"Tương Nhi, Tương Nhi, con đã tỉnh rồi?" Mẫn phu nhân nói.

Sau khi tỉnh lại, cặp mắt đỏ bừng của Ngao Tương nhìn đầu người đứng ở trước giường của nàng, nhìn chung quanh một vòng cuối cùng cố định lại trên người Mộ Lam Yên đến gần. Về mặt còn có chứa chút xấu chán ghét, Mẫn phu nhân quan sát được ý đồ của nàng, lập tức giải thích: "Tương Nhi, lần này nhờ có Yên Nhi. Về sau, con cần phải đối với nàng tốt một chút!"

Ngao Tương nghe tiếng, tuy là không nói nhưng trong lòng thì vô cùng khổ sở. Minh là chứng minh Mộ Lam Yên này không phải người tốt, thà rằng gặp mưa cũng không muốn nhận sai. Cũng đã đến tình cảnh như vậy, mẫu thân lại vẫn thiên vị nàng ta. Theo bản năng nhìn về mặt của mẫu thân, âm ỉ rất nhiều, cặp mắt đỏ ngầu từ từ trở nên đau xót khó nhịn.

Nhưng nàng lại mạnh mẽ cắn răng, tuyệt đối không thể cúi đầu cho đối phương nhìn!

Mộ Lam Yên thấy Ngao Tương không có chút nào ý đồ nhận sai, ngược lại ánh mắt nhìn nàng thêm thù hận hơn trước kia. Trong lòng cũng lười phải so đo những thứ kia, giọng không mặn không nhạt, liếc đối phương một cái: "Nếu tỉnh rồi, cố gắng nhịn một lát rồi uống thuốc đi. Hiện tại thuốc cũng nên nấu xong rồi." Dứt lời, cố ý đi vài bước tới bên cạnh, cố ý rời khỏi tầm mắt của Ngao Tương.

Mộ Lam Yên mới vừa nói dứt lời, Linh Linh chính là bùng thuốc đi vào.

Nhìn thấy tiểu thư trên giường đã mở hai mắt ra, có chút kích động tăng nhanh bước chân: "Tiểu thư, tiểu thư, rốt cuộc ngài đã tỉnh rồi!" Cầm chén thuốc đặt ở trên tủ thấp cạnh giường, phối hợp Mẫn phu nhân đỡ Ngao Tương dậy, lót gối tốt hơn chút sau lưng.

Ngao Tương có chút tổn sức chồm người lên, muốn dùng bàn tay mượn lực, nhưng năm ngón tay mới vừa chạm đến mặt giường, chính là đau đớn "Xìt ——" một tiếng thu hồi đôi tay.

Xoè bàn tay ra vừa nhìn, trên mặt năm đầu ngón tay đột nhiên chia ra xuất hiện một điểm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Đột nhiên đến thăm

Editor: trang bubble ^^

Linh Linh hiểu rõ nghi ngờ trong lòng tiểu thư, lập tức giải thích: "Cái này còn nhờ có nhị tiểu thư kịp thời châm máu độc cho người, người mới ổn định bệnh tình chịu đựng đến hiện tại."

Trong miệng Linh Linh tràn đầy mùi vị cảm kích, Ngao Tương nghe vào trong tai lại là vô cùng giễu cợt, đặc biệt kéo cổ họng khan khan, nói: "Nếu không phải nàng ta, sao ta lại thành bộ dáng hiện tại?"

Những lời này hiển nhiên có chút dài, Ngao Tương nói xong chính là không ngừng ho khan.

Mẫu phu nhân đau lòng vuốt lưng cho con gái, ánh mắt ra hiệu cho Linh Linh bung thuốc tới: "Tương Nhi, cổ họng con không thoải mái cũng đừng nói chuyện. Nào, nghe lời của nương, bây giờ uống chén thuốc vào."

Từ ở bên trong ngôn ngữ của bọn họ, Ngao Tương đã phỏng đoán chén thuốc này khẳng định cũng là Mộ Lam Yên chuẩn bị. Để tỏ lòng quyết tuyệt của mình, muốn thuốc đưa tới gần thì cố ý quay đầu sang một bên.

Mẫu phu nhân còn tưởng rằng Ngao Tương là đứa bé không thích uống thuốc, giọng chứa từng chút cứng chiu, dụ dỗ nói: "Nghe lời của nương, uống chén thuốc này vào. Mẫu thân sẽ mua mứt hoa quả cho con ăn được không?"

Biết con gái không ai bằng cha, Ngao Thái vẫn đứng ở sau lưng Mẫu phu nhân, liếc mắt một cái thấy ngay tâm tư của Ngao Tương, giả bộ cực kỳ nghiêm túc nói: "Uống thuốc cho ta!"

Âm thanh này nghe có chút tức giận, chột nặng nề rơi xuống ở tất cả mọi người tại chỗ. Ngao Tương cũng quay đầu lại thấy phụ thân nghiêm túc đầy mặt, lập tức cũng không có một lòng nũng nịu, ngoan ngoãn sáp miệng qua, từng miếng từng miếng uống sạch tron thuốc tốt mà Mẫu phu nhân đưa tới.

Linh Linh thừa dịp Mẫu phu nhân mớm thuốc, đi tới bên cạnh Mộ Lam Yên, ánh mắt có chút khen ngợi nhỏ giọng nói: "Nhị tiểu thư quả nhiên là suy nghĩ chu đáo. Nếu không phải nô tỳ nhìn chăm chăm đại phu kia, Tiên Linh Thảo mà ngài tìm được sợ rằng sẽ bị đại phu kia cắt lại một nửa!"

Mộ Lam Yên nghe nói vậy, nhìn bộ dáng Ngao Tương ngoan ngoãn uống thuốc, khóe miệng cũng giương lên nụ cười đã lâu không thấy.

Uống xong thuốc, sau khi Ngao Tương nằm nghỉ ngơi một phút đồng hồ, Mộ Lam Yên đo lại nhiệt độ và mạch đập cho nàng mới tuyên cáo một trận chiến chân chính đã bị phá. Mọi người mừng rỡ, ngay cả đại phu đi vào cửa sau đó, sau khi nghi ngờ bắt mạch cho Ngao Tương, về mặt cũng là khám phục nhìn về phía Mộ Lam Yên.

Sau khi tỉnh lại, Ngao Tương luôn yên lặng không lên tiếng nằm ở trên giường, ngay cả Mộ Lam Yên tiếp cận nàng cũng không có biểu lộ ra trốn tránh từng chút một. Có lẽ là bởi vì Ngao Thái dọa sợ, cũng có thể là nàng bắt đầu đánh giá ở trong lòng: có lẽ lần này Mộ Lam Yên thật sự cứu nàng.

Ba ngày sau, tin tức Ngao phủ xuất hiện thần y xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ ở thành Biện Kinh.

Về phần Mộ Lam Yên vẫn đơn giản hoá sự phức tạp, tất nhiên chẳng thèm nói tới đối với loại này. Ngược lại thì Thanh Hữu thường ra vào chợ, mỗi lần mua thức ăn trở về cũng sẽ mang đến các loại lời đồn đối với Mộ Lam Yên.

Mỗi viện của Ngao phủ cũng có phân chia một phòng bếp cỡ nhỏ, trong một tháng người một nhà trừ thỉnh thoảng mấy lần đến Đức Mẫn viện ăn chung, còn lại đều là giải quyết ở trong viện của mình.

Sáng sớm hôm đó, Thanh Hữu chính là mang giỏ thức ăn đi vào từ cửa chính Liễu Tâm viện, thấy Dung Chi cầm bình nước tưới nước cho sân Mộ Lam Yên trồng trồng rau dưa, chính là cười hi hi nói với đối phương: "Dung Chi, sáng sớm hôm nay lúc ta đến chợ sớm, phố lớn ngõ nhỏ đều đang truyền bá ca dao mới về nhị tiểu thư của chúng ta là thần y đấy. Một ngày một bài, bọn họ thật sự coi là nghĩ ra được"

Mà sáng sớm đã bị Mộ Lam Yên phái đi làm việc, trên mặt Dung Chi thối giống như đã đắm vào một đồng cỏ chớ vậy: "Có cái gì tốt truyền ra, cũng chỉ là chột dạ Tam tiểu thư bởi vì nàng mà cảm nặng. Huống chi, chỉ là một trận cảm sốt tương đối nghiêm trọng. Từ nhỏ nương ta đã nói với ta, cảm này uống thuốc cũng là bảy ngày hết, không uống thuốc cũng bảy ngày là khỏe."

Lời này trùng hợp bị Mộ Lam Yên ra ngoài hóng mát nghe được, cách nhau không xa, ánh mắt sâu kín nhìn lại phía họ, cách khoảng không kêu gọi: "Đứng đấy, ta cũng cảm thấy chẳng qua là cảm vặt, những người ngoài kia quả nhiên là ăn no không có chuyện làm, lời đồn đãi vớ vẩn gì đó."

Dung Chi nghe tiếng chính là chột run rẩy, trong lòng thì thầm một câu quả nhiên là không nên nói xấu sau lưng người khác, xoay người đặt bình nước xuống cùng hành lễ với Thanh Hữu: "Nhị tiểu thư ~"

Thanh Hữu lo lắng tiếp theo Dung Chi sẽ có chút khó xử, lập tức tiến lên vài bước chắn về mặt Mộ Lam Yên sâu kín nhìn các nàng, vui vẻ ra mặt nói: "Nhị tiểu thư, hôm nay lúc mua thức ăn, đại hán bán thịt kia vừa nghe thấy ta là người của nhị tiểu thư Ngao phủ, chính là tặng rất nhiều thịt. Buổi trưa hôm nay, nô tỳ chưng thịt băm cho ngài ăn nhé?"

Mộ Lam Yên thích ăn thịt nhắt, trong ngày thường mặc dù Mẫn phu nhân cho không ít tiền tháng, nhưng nàng vì thuận tiện chạy trốn ngày sau, cũng chỉ tiêu tiết kiệm. Giờ phút này vừa nghe thấy buổi trưa lại có thể ăn xong một bữa thịt no nê, tất nhiên lập tức quên mất chuyện vừa rồi. Nàng vừa định tiến lên vài bước tí mĩ nói với Thanh Hữu thịt này cần phải làm như thế nào. Cửa lớn của Liễu Tâm viện đột nhiên truyền đến tiếng của một gã sai vặt.

"Vượng Tài của Đức Mẫn viện, cầu kiến nhị tiểu thư!"

Người trong viện rồi rít nghi ngờ ngó về phía ngưỡng cửa. Từ sau lúc Ngao Tương sinh bệnh nặng, Đức Mẫn viện đúng là ba ngày không tới cửa nói gì đó rồi. Giờ phút này đột nhiên truyền người đến báo khiến trong lòng Mộ Lam Yên rất là nghi ngờ.

"Vào đi, ta ở trong sân!"

Vừa dứt lời, một nam nhi năm thước cúi đầu trước khi đi chính là vội vã chạy tới. Đi tới trước mặt Mộ Lam Yên thì bèn quỳ xuống: "Nhị tiểu thư vạn an, tiểu nhân là tới truyền lời thay lão gia, Cửu hoàng tử điện hạ tới thăm, lệnh nhị tiểu thư đến tiền viện."

Lời của gã sai vặt khiến đại não Mộ Lam Yên có một loại cảm giác ù tai trong nháy mắt! Chậm một lúc, nàng mới vẫy tay bảo lui ra. Ba ngày trước gặp mặt lúng túng đã khiến mấy ngày nay Mộ Lam Yên buồn bực mãi. Đời này thế nhất định không muốn thấy Tư Không Thận một lần nào nữa.

Nhưng này mới yên phận ba ngày, lại phải đi gặp kẻ đáng đâm ngàn dao kia rồi.....

Nhìn quanh một vòng bốn phía không thấy bóng dáng của Tổ Quý, mới bưng bình nhớ tới sáng sớm đã lệnh nàng đi ra ngoài mua đồ cho nàng, trang ## bubble Mà, Tư Không Thận đã đến Ngao phủ dĩ nhiên là không còn kịp chờ Tổ Quý trở lại nữa. Mắt sắc túm lấy Thanh Hữu cầm giỏ thức ăn, chính là lôi kéo đi.

Lúc gần đi còn đặc biệt dặn dò Dung Chi tưới nước ở cửa: "Cầm giỏ thức ăn đến phòng bếp cho ta, không có lệnh của ta thì không được đụng vào chút xú nào vào thịt bên trong!"

Dung Chi có chút ác cảm chếp miệng về phía cửa, cũng không dám không nghe lời, đều làm từng chuyện mà Mộ Lam Yên dặn dò.

Đại sảnh tiền viện của Ngao phủ, cả người Tư Không Thận phục sức hoàng tộc chói mắt, trước ngực thêu hình long đồ đằng miêu tả sinh động, hình dáng nếp gấp ống tay áo ngẫm tôn lên một vòng tơ lụa thượng hạng màu đen, bao vây sau lưng lại là áo choàng mà hoàng đế đương triều khâm ban cho, lúc tới uy phong lẫm lẫm, vô số thiếu nữ thấy choáng.

Mà giờ khắc này càng là bộ dáng khoan thai tự đắc ngồi ở trên ghế chủ, bưng lá trà thượng hạng mà người làm Ngao phủ ngâm, thưởng thức tỉ mỉ.

Nghênh tiếp trước tiên dĩ nhiên là Ngao Tháp, nghe nói Cửu hoàng tử điện hạ muốn cho gọi các con gái của hắn, xoay người chính là sai người làm lập tức đi đến mời Ngao Lôi và Mộ Lam Yên, còn hắn thì chạy về Mộng Tương viện, cùng Mẫn phu nhân đón Ngao Tương đi tới.

Mộng Tương viện cách Tiền viện gần nhất, tự nhiên cũng là đến sớm nhất.

Vừa khỏi bệnh, giờ phút này trên mặt Ngao Tương hơi hồi lại một chút tinh thần, vừa nãy bị gió lạnh thổi, thịt hai bên mặt thoáng có chút ửng hồng. Lúc vào cửa, bởi vì suy yếu, nàng vẫn có Mẫn phu nhân dìu đỡ.

Thấy đôi mắt của Tư Không Thận quan sát nhìn nàng, đột nhiên chính là bên tai đỏ lên, xấu hổ không thôi. Kể từ sau khi lễ thành niên lần trước, đây vẫn là lần đầu tiên thấy Tư Không Thận. Lần này còn không mang theo khăn che mặt, bị đối phương vừa nhìn như vậy, cả trái tim của tiểu cô nương chính là nháy thành thịch không ngừng.

"Dân nữ Ngao Tương, gặp qua Cửu hoàng tử Điện hạ." Khí thế Ngao Tương yếu kém, hoàn toàn không có kiêu căng phách lối của những ngày qua, ngược lại càng giống như đại cô nương xấu hổ cửa lớn không ra cổng trong không bước.

Tư Không Thận đã thu hồi tầm mắt, cả mặt hiểu rõ, cười ha hả mở miệng: "Nghe nói Tam tiểu thư của Ngao phủ mới vừa mắc một trận bệnh nặng, xem ra là không giả, mau mời ngồi vào, chớ để mệt nhọc."

Trong lòng Ngao Tương cảm kích Tư Không sẵn sốc tí mĩ, nói một tiếng cảm ơn rồi sau đó đã có Mẫn phu nhân đỡ đi tới cái ghế bên cạnh.

Tư Không Thận nhìn nơi xa ngoài cửa không có một bóng người, có chút ý không vui rồi dò hỏi với Ngao Tháp: "Cô nương nhà các người vẫn còn bằng hiệu lớn đấy, cặp chân thật tốt, đi chậm hơn với một bệnh nhân!"

Trước tới nay tính tình Cửu hoàng tử điện hạ này luôn là người trên triều không sờ sờ, vốn là Ngao Tháp vẫn còn đang kinh ngạc sáng sớm Tư Không Thận đến thăm, giờ phút này hỏi tới như vậy càng làm cho hắn có chút không tự nhiên, nhanh chóng trả lời: "Mong rằng Cửu hoàng tử điện hạ thứ tội, vì thân sẽ đi thúc giục ngay!"

Vừa dứt lời, ngoài cửa chính là vang lên tiếng nói của Mộ Lam Yên: "Không cần, con đã đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Từ chối khéo vào cung

Editor: trang bubble ^^ diendanlequydon.com

Một chữ cuối cùng mới vừa đi ra, người cũng đã đứng ở cửa đại sảnh.

Thanh Hữu theo sát ở sau lưng Mộ Lam Yên, cả người tất nhiên là bị dọa mồ hôi lạnh toàn thân. Cửu hoàng tử điện hạ này là người phương nào cũng không phải là nàng không biết. Trong phủ này, ngay cả đại tiểu thư gấp lão gia cũng không dám thờ mặt một hơi, chứ đừng nói là trực tiếp mở miệng nói chuyện không lễ phép như vậy.

Tư Không Thận ngồi ở chỗ ngồi, trong lòng hải lòng đặt xuống ly trà ở trên tay. Ba ngày không gặp cô gái này, trong lòng thật sự là có chút nhột khó nhẹn, cho nên sáng sớm chính là đuổi đến. Nhưng lúc này thấy bộ dáng đối phương như vậy, do đó giả bộ tức giận nói: "Hay cho một điều nữ, nhìn thấy bốn hoàng tử lại vẫn không quỳ xuống!"

Một đôi mắt sâu kín của Mộ Lam Yên giao hội với đối phương ở không trung. Trước mắt chung quanh đều là người của nàng, nàng không sợ Tư Không Thận này đối với nàng như thế nào, tiến lên mấy bước chính là quỳ xuống hành lễ: "Dân nữ Mộ Lam Yên, bái kiến Cửu hoàng tử điện hạ, điện hạ vạn phúc kim an."

Một câu nghĩ một đằng nói một nẻo, Tư Không Thận nghe vậy lại là vui toét khoe miệng, nụ cười nồng đậm: "Đứng lên đi!"

Ngao Thập nhìn một màn trước mắt này, trong lòng tất nhiên lau mồ hôi lạnh.

"Nghe nói Ngao phủ xuất hiện một nữ thần y, thật sự là Mộ Lam Yên người?" Tư Không Thận biết rõ còn hỏi.

Mộ Lam Yên cười nhạt một tiếng, không chịu yếu thế nhìn thẳng với đối phương: "Cửu hoàng tử nói đùa. Nếu không phải Tiên Linh Thảo của Cửu hoàng tử điện hạ, làm sao muội muội của ta có thể đi một lượt từ Quý Môn quan bên kia lại bình yên vô sự trở lại đây."

Lời này vừa nói ra, đã làm kinh ngạc tất cả mọi người tại chỗ.

Ba ngày trước, ai cũng biết chuyện Mộ Lam Yên mang Tiên Linh Thảo đến chữa trị Ngao Tương. Nhưng thuốc này lại là lấy từ chỗ Cửu hoàng tử điện hạ, quả nhiên là thế nào cũng không nghĩ ra được.

Phải biết trong ngày thường quan hệ của Ngao phủ và Cửu hoàng tử đó là bán đại bác cũng không tới. Lần trước, thiệp mời lễ thành niên của Ngao Tương không cẩn thận phát đến Thành phủ của Cửu hoàng tử điện hạ. Trong lòng Ngao Thập chính là cho rằng Tư Không Thận tuyệt đối sẽ không đến, kết quả không ngờ cuối cùng đối phương vẫn tới.

"Yên Nhi đừng vội nói vậy, làm sao Cửu hoàng tử điện hạ lại."

"Làm sao lại cái gì?" Ngắt lời Ngao Thập dĩ nhiên là Tư Không Thận, một đôi mắt hoa đào thâm thúy sâu kín liếc về phía đối phương. Trong nháy mắt Ngao Thập bị dọa sợ đến mất ngôn ngữ, trong lòng biết sợ là nói sai rồi. Quả nhiên không bao lâu, tiếng nói của Tư Không Thận vang lên lần nữa: "Nhị tiểu thư nói không sai, Tiên Linh Thảo này đúng là đi ra từ chỗ của ta."

Ngao Tương nghe nói vậy, tròng mắt đột nhiên sáng lên, có chút không dám tin chăm chú nhìn gò má Tư Không Thận. Mộ Lam Yên lo lắng tiếp theo hẳn còn có thể nói vài lời không nên nói, gấp rút chờ tiếng nói đối phương vừa dứt, chính là phịch một tiếng lại quỳ xuống, thành kính nói: "Cảm ơn Cửu hoàng tử điện hạ thiện tâm, nhớ tới muội của ta có bệnh trong người, đặc biệt ban thuốc. Cuộc đời này của Mộ Lam Yên suốt đời khó quên!"

Tư Không Thận đột nhiên cười lên ha ha.

Ngao Thập thấy thế cục có chút thoáng nổi trên mặt nước, cũng không thèm trông nom tại sao Mộ Lam Yên có thể lấy được thuốc từ chỗ Tư Không Thận. Giờ phút này thấy tâm tình đối phương cũng không tệ lắm, hẳn lập tức hỏi: "Cho nên, lần này Cửu hoàng tử điện hạ tới đây là có chuyện gì sao?"

Đây cũng là thứ giờ phút này Ngao Tương cũng muốn hỏi, thuốc cứu mạng nàng lại là của Cửu hoàng tử điện hạ tặng. Như vậy, hôm nay đột nhiên đến thăm sẽ có quan hệ với nàng sao?

Mọi người nín thở nghe, rốt cuộc nghênh đón Tư Không Thận mở miệng: "Lần này tới đây, ta chính là muốn đến thăm Tam tiểu thư Ngao phủ một chút, uống thuốc của ta có lập tức thuốc đến bệnh trừ như trên giang hồ lưu truyền vậy hay không?"

Quả nhiên có liên quan với nàng!

Ngao Tương nghe vậy, lập tức cảm thấy tinh thần tốt mấy trăm lần. Nàng đột nhiên xoay một cái đứng lên từ trên ghế, suýt nữa bởi vì choáng váng đầu lại ngã ngồi trở về. Đứng vững cơ thể và đầu óc, nàng mới ngọt ngào nói cảm ơn với Tư Không Thận.

"Tương Nhi cảm ơn Cửu hoàng tử điện hạ. Sau khi dùng qua thuốc của người, Tương Nhi cảm thấy cả người có sức sống khá hơn rồi!"

Mộ Lam Yên đứng tại chỗ, trong lòng âm thầm châm chọc kỹ năng trêu chọc muội của Tư Không Thận. Mà vào lúc mọi người vì hình ảnh trước mắt mà

thở phào nhẹ nhõm, ngoài cửa đại sảnh đột nhiên truyền đến một đợt tiếng bước chân dồn dập.

Mẹ con Thượng Quan không đúng lúc xuất hiện ở cửa chính!

Cả mặt Thượng Quan Thuần Nhi hốt hoảng tìm đến gương mặt Ngao Thập trước tiên, bèn dẫn Ngao Lôi đi vào, vội vàng giải thích: "Lão gia, mới vừa rồi chúng ta có chút chuyện đi ra ngoài, khi trở về mới nghe ngài gọi chúng ta tới tiền viện. Muốn trách thì người trách ta, chớ nên trách tội Lôi Nhi!"

Giờ phút này, trên mặt Ngao Thập mây đen đầy mặt, thiếu chút nữa thì tức đến nổ phổi tát cho Thượng Quan Thuần Nhi một cái để cho nàng phản ứng kịp. Hiện tại ở nơi này, hân cũng không phải là nhân vật chính.

Tư Không Thận nheo mắt lại quan sát hai mẹ con tiến vào kia, cho đến khi thấy cô nương tương đối trẻ tuổi phía sau đó. Ánh mắt giao hội với hân ở không trung, rồi sau đó ngưng ngưng đổ mắt cúi đầu xuống.

"Còn đứng lý ở đây làm gì? Còn không mau chịu nhận lỗi cho Cửu hoàng tử điện hạ!"

Lời của Ngao Thập vừa ra, Thượng Quan Thuần Nhi mới bỗng nhiên phản ứng kịp, gãi sai vật truyền lời cho bọn họ nói chính là Cửu hoàng tử điện hạ đến thăm mới muốn triệu kiến họ. Không biết làm sao, 0di33xn0dafnl330fys0doon trong ngày thường trong phủ nàng quả nhiên là làm việc cẩn thận quá mức, sợ đắc tội lão gia lão phu nhân, cho nên mới vừa rồi bày ra hoảng hốt, ngược lại quên mất việc này rồi.

Mộ Lam Yên thấy ở giữa còn có chút chen lấn, dẫn Thanh Hữu bèn chọn một vị trí ngồi xuống. Bộ dáng đầy mặt xem trò vui nhìn đôi mẹ con kia.

"Thần phụ Thượng Quan Thuần Nhi."

"Dân nữ Ngao Lôi."

"Bái kiến Cửu hoàng tử điện hạ, điện hạ vạn phúc kim an!"

Tư Không Thận nghe hai phụ nhân trước mặt ngay cả nói chuyện đều có chút tiếng rung, trong lòng có chút không kiên cường, nhưng vẫn là miễn cưỡng bản thân rất có phong độ bảo các nàng dậy. Quét mắt một vòng người nên đến đều đã ở chỗ này, mới tiến vào một chủ đề khác mà hân tới lần này.

"Nếu tất cả mọi người ở chỗ này rồi, vậy ta cũng không quanh co lòng vòng. Thật ra thì lần này tới đây, là có một chuyện quan trọng muốn làm." Dứt lời, đưa tay muốn gì đó với gãi sai vật bên cạnh: "Chỗ này, ta có hai phần thiệp mời, vốn là tháng sau hoàng hậu và Dương quý phi muốn mời nữ tử chưa lấy chồng trong nhà quan viên tam phẩm trở lên vào hậu hoa viên trong cung tụ họp một chút! Hai phần này chính là cho hai vị tiểu thư của Ngao phủ. Các người lại cẩn thận nhận lấy, ngày đó cần phải tham gia!"

Ngao Thập nhanh như mèo tiến lên cẩn thận nhận lấy thiệp từ trong tay Tư Không Thận. Ngao Tương vốn còn là lòng tràn đầy vui mừng, nghe nói như thế, tất cả tâm trạng tốt tiêu tán trong nháy mắt. Mà Ngao Lôi vẫn theo sát ở sau lưng Thượng Quan Thuần Nhi, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt khó thể tin.

Tư Không Thận nhàn nhã tiếp tục bùng lên ly trà trong tay, vừa uống trà, vừa quan sát biểu hiện trên mặt mỗi người phía dưới, trên mặt lộ ra vẻ gian xảo.

Thiệp mời này đương nhiên không phải là hân chuẩn bị. Trên đường, hân suy nghĩ tìm lý do gì vào Ngao phủ, nửa đường vô tình gặp được đội ngũ của Tư Không Vân. Sau khi biết được ý đồ của đối phương, hân lập tức chặn lại sự việc này. Tư Không Vân bận rộn xử lý sự vụ, tuy có nghi vấn trong lòng nhưng cũng thuận theo hân.

Ai kêu trong ngày thường Tư Không Thận đều là bộ dáng người chơi bời lêu lổng, không làm chuyện đứng đắn chứ.

Về phần Ngao Tương và Ngao Lôi, trong ngày thường cũng sẽ thường xuyên ra cửa, chạy tới trong nhà tiểu thư nào đó thưởng thức trà tán gẫu. Cho nên chuyện con của Dương quý phi —— Tam hoàng tử của Kỳ quốc Tư Không Miên, muốn tìm nàng dâu thành hôn, dĩ nhiên là họ sớm có nghe thấy! Sớm vài ngày, họ còn cười nói thiên hạ này có gái nào xui xẻo phải gả cho Tam hoàng tử tàn phế kia. Lại không nghĩ rằng, không qua mấy ngày, chuyện xui xẻo này lại rơi xuống trên đầu của các nàng.

Vào giờ phút này, Mộ Lam Yên có thể cảm giác được khác thường trên mặt họ, nhưng thật sự không nghĩ ra cũng chỉ là một phần thiệp mời, tại sao lại khiến hai người lớn như các nàng sững sờ. Cho nên cảm thấy không có chuyện gì của mình, bắt chước Tư Không Thận cũng là nhàn nhã thành thói không lo lắng bùng ly trà trên bàn trà nhỏ lên uống.

Tư Không Thận thấy người muốn gặp cũng đã gặp được, muốn nói cũng nói xong rồi. Hân lại tán gẫu mấy câu nữa với Ngao Thập, bèn đứng dậy rời khỏi Ngao phủ.

Trong lòng Thượng Quan Thuần Nhi tất nhiên hiểu ý đồ của hai phần thiệp mời này, nét mặt biểu lộ nụ cười vui vẻ bái biệt với Ngao Thập, sau đó dẫn Ngao Lôi nhanh chóng trở lại Lâm viện thuộc về các nàng.

Họ chân sau mới vừa đi, Ngao Tương ngã ngồi ở trên ghế đột nhiên khóc rống lên.

Mộ Lam Yên nhìn lại phía tiểu tồ tông kia, nghi ngờ liếc mắt nhìn Thanh Hữu bên cạnh. Chỉ thấy Thanh Hữu lại bày tỏ không hiểu lắc đầu một cái về phía nàng, cho nên tiếp tục ngoảnh về phía trước.

Mẫu phu nhân thật sự bị hành động này dọa sợ hết hồn, vội vàng đứng dậy đi tới bên cạnh Ngao Tương, dò hỏi: "Tương Nhi, đây là thế nào? Khó chịu chỗ nào sao?"

Ngao Tương nghẹn ngào nói: "Mẫu thân, con không muốn vào cung tham gia tụ hội."

Mẫu phu nhân hoài nghi: "Tại sao?"

"Tất cả các cô nương khuê nữ đều biết, mấy ngày nay trong cung đang tìm cách tìm vợ cho Tam hoàng tử. Dương quý phi không phải là mẹ đẻ của Tam hoàng tử sao? Con mới không muốn gả cho kẻ chân gậy đó đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Vốn là con cò

Editor: trang bubble ^^

Lời vừa nói ra, thật là kinh ngạc đến hai vị nữ chủ nhân tại chỗ.

Ở trong đầu Mộ Lam Yên nhanh chóng hồi tưởng tin tức của Tam hoàng tử này, hẳn nhỏ hơn Tư Không Vân một tuổi, cũng chính là năm nay hai mươi chín tuổi rồi. Thân là nhà Đế Vương, hai mươi chín tuổi chưa tìm vợ cũng là rất kỳ quái. Về phần Tư Không Vân kia mặc dù còn chưa có chính thất, nhưng thiếp không biết cưới bao nhiêu người rồi.

Nói đến đây, Tam hoàng tử cũng là đáng được nhắc tới. Một đời trước từng nghe thấy Tư Không Thận nói đến, cũng chính là mười năm trước bây giờ. Tư Không Miển chính là Đại Hồng Nhân trước mặt Hoàng đế, thông minh quả quyết, bất cứ chuyện gì giao đến trên tay hắn cũng có thể làm thỏa đáng, ai cũng tìm không ra bất kỳ tật xấu gì.

Tục truyền nói, thái tử tương lai của Kỳ quốc có thể là hắn, không biết làm sao sau đó Tư Không Miển nhận lệnh điều tra một vụ thảm án diệt môn mười bảy năm trước thì bị độc thủ tàn ác, sống sờ sờ bị người tháo xuống một cái bắp đùi. Từ đó về sau, chính là đóng cửa không gặp bất cứ người nào. Mười năm trôi qua, mới được mẹ đẻ của hắn từ từ khuyên lơn ra ngoài. Về phần sau đó, nàng cũng không biết cuối cùng là người nào gả cho Tam hoàng tử tàn phế kia.

Nghĩ như thế, một đời trước người hoàng hậu này và Dương quý phi muốn mời cô nương khuê nữ tam phẩm trở lên tụ hội, nàng cũng đã tham gia!

Khi đó, nàng là do Tư Không Thận dẫn đi, chỉ cảm thấy trong cung vô cùng hoa lệ. Người nhất gan như nàng chỉ đành rúc thật chặt vào bên cạnh Tư Không Thận, uống trà ăn trái cây!

Trước mắt Ngao Tương vẫn còn đang khóc rống không ngừng, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy cực kỳ buồn phiền, vội vã bái biệt với Ngao Tháp, cũng bèn dẫn Thanh Hữu trở về Liễu Tâm viện của mình.

Bên trong Lâm viện ngược hướng với Liễu Tâm viện, đột nhiên truyền đến một đợt tiếng vỡ vụn của bình sứ.

Ngao Lôi cực kỳ tức giận quăng tất cả bình hoa có thể thấy được trên mặt bàn xuống đất. Trong nháy mắt, trong đại sảnh của Lâm viện vốn cũng không lớn, rơi đầy mảnh vụn gốm sứ.

Thượng Quan Thuần Nhi tức giận gầm thét về phía đối phương: "Đủ rồi! Con muốn làm hồng hết sạch gia sản của chúng ta mà vốn số lượng không nhiều sao?" Thượng Quan Thuần Nhi là chi thứ hai, lại không được sủng, cho nên từ trước đến giờ mẹ con hai người trôi qua nghèo khó hơn nhiều so với phu nhân bình thường.

Ngao Lôi nước mắt hai hàng vô tội nhìn mẫu thân của mình: "Mẫu thân, mới vừa rồi tại sao gấp gáp lôi kéo con đi như vậy?"

Thượng Quan Thuần Nhi nhìn con gái không chịu thua kém, thở dài một hơi đi tới phía đối phương. Nàng móc khăn tay của mình ra thay đối phương lau nước mắt: "Con gái ngọc của ta, con không nhìn ra được sao? Hai chúng ta ở Ngao phủ, căn bản không thể nói một câu."

"Nhưng vậy thì như thế nào?" Ngao Lôi quật cường hỏi.

"Quá khư, chúng ta còn có thể lôi kéo lão phu nhân, nói lên hai câu ở trước mặt lão gia. Nhưng từ lúc Mộ Lam Yên đó vào phủ, lão phu nhân không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên lại thay đổi tính tình, buông tay mặc kệ chúng ta. Hơn nữa, con tiện nhân Phí Mẫn kia đã trở lại trong phủ. Ngao phủ này nào còn chỗ cho hai người chúng ta ở lại."

Thượng Quan Thuần Nhi thấy tâm tình con gái đã không có kích động một màn mới vừa rồi kia, thì biết mình hết lời khuyên bảo có tác dụng: "Cho nên con nói, mới vừa rồi con lưu lại, con có thể làm gì?"

"Con có thể cầu xin phụ thân, để cho hắn nghĩ một chút biện pháp đừng để con đi tham gia tụ hội kia."

"Hò đồ!" Thượng Quan Thuần Nhi lớn tiếng nói, dọa sợ đến Ngao Lôi vốn đắm chìm trong bi thương chấn động toàn thân, mặt hoài nghi nhìn mẫu thân. "Mới vừa rồi Cửu hoàng tử điện hạ nói rồi, cần phải trình diện. Con cảm thấy phụ thân con sẽ vì con đi đắc tội phía trên sao? Hơn nữa, tuy Tam hoàng tử này chỉ có một chân, nhưng sau khi thành thân, hoàng thượng chắc chắn tứ phong cho hắn một Vương Gia tương xứng. Nếu mà lần này con vào cung, được Tam hoàng tử nhìn trúng, nhất định có thể bảo đảm cuộc sống hạnh phúc nửa đời sau. Đến lúc đó, mẹ con chúng ta sẽ không cần nhìn sắc mặt người khác."

"Nhưng mà, Tư Không Miển này chính là một kẻ tàn phế, hắn đưa cho con về cuộc sống vật chất, còn có thể cho con cái gì. Mẫu thân, năm nay con gái ngài mới mười bảy tuổi, người thật sự nhẫn tâm đẩy con gái ngài vào hố lửa sao?"

Ngao Lôi dứt lời, Thượng Quan Thuần Nhi không nói hai lời đi lên chính là tát một cái, đánh bên tai đối phương vang lên ù ù.

"Nghiệt nữ! Tam hoàng tử điện hạ của Minh Huệ lại để cho con gọi thẳng như vậy sao? Dù con không suy nghĩ một chút thay bản thân, vậy con cũng thay nương con suy nghĩ một chút có được hay không?"

Tình hồn lại, Ngao Lôi đưa tay che gò má đau đớn không dứt, đầu năm ngón tay ửng đỏ dần dần lộ rõ. Về mặt nhìn mẫu thân, cũng dần dần chưa từng làm trái biến thành thống khổ và khổ sở. Ánh mắt của hai người không ngừng bước chút nào nhìn nhau một hồi. Sau đó, Ngao Lôi giận dỗi không dứt đẩy Thượng Quan Thuần Nhi ra, chạy như bay ra khỏi đại sảnh.

Vốn là có chút nổi đóa, Thượng Quan Thuần Nhi bị con gái đẩy như thế, ngược lại yếu ớt chột ngả ngồi ở trên chiếc ghế. Nhìn mảnh vụn bừa bãi đầy đất khắp nơi bên chân, nàng gọi người làm đứng ở ngoài cửa run run rẩy rẩy không dám vào, dọn dẹp tàn cuộc.

Ngao phủ nhìn như yên tĩnh, từ từ bắt đầu khởi động một luồng không khí không an phận.

Mặt Mộ Lam Yên phiền muộn ngồi ở trên ghế đá mình bên cạnh viện mình, nửa ngược đầu, cảm thụ ánh mặt trời tàn phá bừa bãi bao dung, cắn nuốt lấy nắng. Lòng mi đón gió, đung đưa trong không khí. Bọn hạ nhân làm việc chung quanh nhìn thấy cảnh tượng lần này, trong lòng chỉ cảm thấy chủ tử của bọn họ là một chủ nhân y thuật cao siêu lại nghiêng nước nghiêng thành!

"Tiểu thư, thịt băm đã chưng lên cho người rồi. Còn dư lại, người còn có cái gì cần giao không?" Thanh Hữu cười híp mắt đi ra từ phòng bếp. Lúc này Tổ Quý đã trở về viện, hầu hạ chủ nhân ăn thức ăn ngon mà nàng mua về. Nhìn thấy Thanh Hữu đến gần, nàng vội vàng cười trả lời: "Thanh Hữu tỷ tỷ, người cũng đừng quá cưng chiều tiểu thư, luôn ăn thịt như vậy đợi ngày sau phì eo, lại sẽ khóe lóc."

Lời nói này là nói cho Thanh Hữu nghe, kì thực cũng là trêu ghẹo Mộ Lam Yên. Từ lúc vào Ngao phủ này, quả thật là mập một vòng so với lúc mới quen. Trước kia là gầy gò, bây giờ trên mặt đã có một chút thịt, xem ra đúng là thêm hồng nhuận hơn trước kia.

Mộ Lam Yên vội vã ném thịt bò khô trong tay về cái túi trong tay của Tổ Quý, mặt ác cảm nhìn đối phương: "Ta thật sự chính là ăn mập rồi sao?"

Hai người Thanh Hữu và Tổ Quý nghe nói vậy, che miệng lên cười lên.

Đây nào có mập, không phải ăn mập. Nếu là có, cũng là Mộ Lam Yên vẫn cảm thấy trong ý thức, bản thân là lòng rộng rãi, là người mập. trang ##
bubble Cho nên nàng một lần nhìn mình trong gương, tự mình an ủi nguyên nhân là bởi vì tâm tình tốt!

Nhưng ném thức ăn ngon ra, ánh mắt lại vẫn rất là thành thực, nhìn thẳng vào thịt bò khô trong tay Tổ Quý. Phải kể tới thịt bò khô ăn ngon nhất thành Biện Kinh này, đây nhất định là thịt bò khô Lục Sâm ưa thích phổ Tam Hoàn giao với đường Lâm Lộ ở thành Bắc, khiến cho người vô cùng ngon miệng.

Thật đúng là mùi rượu không sợ ngõ hẻm sâu, thức ăn ngon không sợ mấy đời tìm. Một đời trước chính là Tư Không Thận dẫn nàng đi biết. Đời này mới trở về nửa tháng, nàng chỉ mới nghĩ tới mùi vị này, cũng đã chảy nước miếng nhiều lần ở trong miệng!

Lập tức, bèn muốn đưa tay tiếp tục đi lấy ăn, cửa lại đột nhiên truyền tới một tiếng không đúng lúc!

"A Đình của Mộng Tương viện cầu kiến, nhị tiểu thư ở trong sân sao?"

Mộng Tương viện?

Mộ Lam Yên hoài nghi nhìn hai nha đầu bên cạnh, người làm của Đức Mẫn viện và Thanh Hà viện tới đây thì họ đều không cảm thấy kỳ quái. Duy chỉ có Mộng Tương viện này làm cho các nàng có chút mờ mịt không hiểu.

Tổ Quý nhận được ánh mắt ra lệnh của Mộ Lam Yên, gọi lên về phía cửa: "Người ngoài cửa vào đi, tiểu thư ở trong sân đây."

Tiếng nói vừa dứt chỉ là một lát, đã thấy rừng trúc xanh lại đi ra một gã sai vặt vóc người nhỏ thấp. Cúi đầu, thái độ xem ra có chút dằn dặt, ba người Mộ Lam Yên sững sờ không có lên tiếng, nhìn gã sai vặt kia trực tiếp đi vào bên trong.

Ở cửa đại sảnh, A Đình liếc mắt nhìn bên trong không có ai, lại hoài nghi nhìn một chút tới hành lang hai bên, trên mặt từ từ hiện ra một chút sốt ruột. Ba người Mộ Lam Yên thấy vậy đột nhiên bật cười lên.

Thình lình xuất hiện tiếng cười, khiến thân thể A Đình chấn động, mới quay đầu lại nhìn tới ghế đá một bên viện. Chỉ thấy mấy vị cô nương mặt mũi đẹp đẽ kia, hân hoan miệng thầm vui một mình, gương mặt lập tức treo lên hai mảnh ửng đỏ. Rồi sau đó, hân lại bước nhanh đi tới Mộ Lam Yên.

"A Đình của Mộ Dung Tương viện, bái kiến nhị tiểu thư."

"Đứng lên đi." Mộ Lam Yên tràn ngập ý cười, quan sát người ở trước mắt này. Thấy trên mặt hân vẫn lóe ra lo lắng như cũ, nàng dừng một chút mới mở miệng: "Tìm ta có chuyện gì?"

"Lão gia lệnh ta đi mời nhị tiểu thư đến Mộ Dung Tương viện." A Đình như nói thật.

Nụ cười trên mặt Mộ Lam Yên đột nhiên từ từ biến mất, mặt không thể tin được nhìn gã sai vặt vẫn cúi đầu như cũ. Mới vừa rồi nàng không có nghe lầm, là Ngao Tháp bảo nàng đến Mộ Dung Tương viện!

Lúc trước thấy Ngao Tương, nàng đã cảm thấy đối phương mặc dù thân thể còn có một chút yếu, nhưng đã không còn đáng ngại. Khẳng định không phải thân thể khó chịu mới gọi nàng nhì, vậy cuối cùng là tại sao đột nhiên truyền người bảo nàng đi qua đây.....

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Là con cò sao?

Editor: trang bubble ^^

Cuối cùng, Mộ Lam Yên vẫn chỉ có thể dẫn Tố Quý đi theo A Đình, dọc theo đường đi, nàng đều mơ hồ cảm thấy dường như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra.....

Đi tới Mộ Dung Tương viện, tất cả người làm vẫn nhìn giống như ba ngày trước vậy, mặt không chút thay đổi. Chắc là tiểu tử tông Ngao Tương bệnh rồi, cho nên dẫn tới họ cũng có thể nghỉ ngơi một chút, bèn lười phải nở nụ cười đối với người.

Mộ Lam Yên cũng lười đi so đo những thứ này, đi theo A Đình một mạch đi vào trong phòng của Ngao Tương.

Quả nhiên Mẫn phu nhân và Ngao Tháp đều ở đây!

"Phụ thân, mẫu thân." Sau khi Mộ Lam Yên vào cửa, lễ phép hô một tiếng.

Ngao Tháp và Mẫn phu nhân thấy tình thế, khẽ gật đầu một cái, cũng không nói cái gì. Bây giờ, Ngao Tương đã trở về ngồi trên giường, sau lưng dựa vào ở trên thành giường, trên đùi đắp chăn. Đôi tay duỗi ra nắm lấy tay Mẫn phu nhân ngồi ở trên mép giường, hốc mắt khẽ ửng hồng, chắc là mới vừa rồi đã khóc.

Mộ Lam Yên đứng tại chỗ một lúc, thấy đối phương không có ý mở miệng trước, có chút bối rối hỏi: "Không biết phụ thân kêu con tới có ý gì?"

Ngao Tháp than một tiếng, vẻ mặt nhìn Mộ Lam Yên có chút khó xử, giật giật cánh môi vừa định nói chuyện, đã bị Ngao Tương đoạt trước: "Phụ thân là muốn cho người thay thế ta vào cung tham gia tụ hội!"

Tiếng nói vừa dứt, đã khiến Mộ Lam Yên cảm giác da đầu tê rần!

Trước đó đã cảm thấy sẽ có chuyện không tốt xảy ra, không thể ngờ được sẽ là chuyện này! Một đời trước chính là chết thảm trong cung, nàng mới không muốn bước vào nơi ngọn nguồn bắt đầu con ác mộng kia! Cả mặt bọn họ khó xử đối với nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ mặt khó xử nhìn bọn họ!

"Nhưng mà, hôm nay Cửu hoàng tử điện hạ nói rồi, là muốn mời hai vị con gái của phụ thân. Mà con....."

Mà Mộ Lam Yên nàng không phải nhé, cho nên đi đương nhiên là không thích hợp.

Ngao Tháp đã sớm ngờ tới nàng sẽ nói như thế, lập tức cũng bèn im re. Nhưng Ngao Tương lại trước sau chưa từ bỏ ý định, nàng thật là lãng phí rất nhiều nước mắt, mới xin phụ thân kêu Mộ Lam Yên đến. Nếu như không giao chuyện xui xẻo này cho đối phương, thì làm sao nàng cam lòng.

"Vậy nếu ta tán thành người là tỷ tỷ của ta thì sao? Làm tỷ tỷ, chẳng lẽ không nên thay muội muội đi làm chuyện muội muội không muốn làm sao?"

Lời nói này thật là xinh đẹp, ngay cả Tố Quý cũng cảm thấy không đáng thay Mộ Lam Yên, lòng bảo vệ chủ nóng vội xông lên nói với Ngao Tương: "Người đây là ngại biện gì đó. Trước kia, người cảm thấy tiểu thư nhà ta không có chỗ gì có thể lợi dụng, nên người vẫn bài xích nàng. Hiện tại, người cần nàng lại nói như vậy. Lương tâm của người là đen tối sao?"

"Câm mờ!"

Mộ Lam Yên và Ngao Tháp đồng thời lớn tiếng nói, dọa Tô Quý sợ đến lập tức thu hồi tầm mắt run rẩy núp ở sau lưng Mộ Lam Yên. Mộ Lam Yên dĩ nhiên là hiểu tâm lòng của Tô Quý, cho nên nàng quả quyết sẽ không thật sự giận lây sang nàng. Mà, Ngao Tháp thì không thể nói chính xác.

Vì dòi đi tầm mắt của bọn họ, nàng lập tức lại mở miệng nói: "Muội muội đồng ý tán thành ta, trong lòng tỷ tỷ tự nhiên rất vui vẻ, nhưng tỷ tỷ thật sự không hiểu ý của muội muội."

Lúc này không giả vờ ngây ngốc, đó chính là thật khờ. Ngao Tương thấy đối phương không thèm chịu nề mặt mũi, tức giận lập tức cứng họng. Một đôi mắt hồng hồng nhìn chăm chăm đối phương, sừng sốt nghẹn không ra một câu.

Mẫn phu nhân thấy tình thế, đột nhiên kêu Mộ Lam Yên một tiếng.

Mộ Lam Yên lên tiếng nhìn lại phía đối phương, nếu Mẫn phu nhân không nói lời nào, nàng quả nhiên là sắp bỏ quên đối phương. Máy ngày nay, nàng đều đang ứng phó chuyện tạp nham trong Ngao phủ này, ngược lại ít đi trao đổi hơn chút với vị mẫu thân dẫn nàng tiến vào.

Trước kia, vị Mẫn phu nhân trước mắt này đều sẽ đứng ở bên phía nàng nói chuyện, nhưng không ngờ vừa mới mở miệng, lại khiến lòng nàng trở nên lạnh lẽo trong nháy mắt.

"Yên Nhi, Tương Nhi có ý tứ là hi vọng con có thể thay thế nàng vào cung tham gia tụ hội. Cửu hoàng tử điện hạ nói đúng là hai người con gái của Ngao phủ, nhưng cũng không có nói nhất định phải là con gái của lão gia. Cho nên, nếu là có thể, con hãy thay Tương Nhi đi ngồi một chút, là có thể trở lại."

Mộ Lam Yên sợ hãi than ở trong lòng. Mẫn phu nhân quả nhiên cho rằng người trong hoàng cung đều là mất mùa. Người nào là đích tiêu thư của Ngao phủ, người nào không phải! Hôn nữa, lần đi tham gia tụ hội này nhất định là có mấy cô nương quan hệ cá nhân rất tốt với Ngao Tương trong ngày thường. Đến lúc đó ngộ nhờ rơi xuống tội khi quân, chẳng phải là cái được không đủ bù đắp cái mất!

"Nhưng mẫu thân, người sáng suốt đều biết rõ mọi nhất định là con gái của phụ thân. Con đây đi như vậy, ngộ nhờ nếu bị đội lên một tội danh không nên có lại làm sao bây giờ?"

Trước mắt Mộ Lam Yên đánh cuộc, chính là Mẫn phu nhân có còn có một chút tình cảm mẹ con đối với nàng hay không?

Nhưng nàng sai lầm rồi. Chỉ thấy Mẫn phu nhân buông lỏng tay Ngao Tương ra, từ bên giường đến gần Mộ Lam Yên, vừa đi vừa nói: "Ta với lão gia đã thương lượng rồi. Nếu như con thay thế Tương Nhi vào cung, đến lúc đó hoàng hậu trách tội, thì nói chúng ta cho là hai phần thiếp mời, chỉ là muốn mời hai vị tiểu thư lớn tuổi. Sau đó, lão gia sẽ tiến cung nhận sai, dẫn con ra ngoài. Đến lúc đó, chúng ta sẽ gánh tất cả lỗi ở trên người mình, con cũng không cần lo lắng sẽ bị Tam hoàng tử điện hạ nhìn trúng."

Mẫn phu nhân nói chân thành, biểu hiện từ mẫu trên mặt nhìn một cái không sót gì. Ngao Tương cũng cúi đầu nhìn chăm chú vào thái độ biến hóa của Mộ Lam Yên. Ngao Tháp vẫn là bộ dáng khó xử, lại cảm thấy thật xin lỗi Mộ Lam Yên, ở trong lòng lại hi vọng đối phương có thể đồng ý.

Mộ Lam Yên nghe nói vậy, trong lòng hừ lạnh một tiếng: A, thì ra đều là thương lượng xong rồi, gọi nàng tới đây cũng chỉ là vì nói với nàng một tiếng mà thôi.

Mẫn phu nhân thấy trong mắt Mộ Lam Yên có vẻ chần chờ, bộ dáng lập tức sắp muốn quỳ xuống: "Yên Nhi, nương quỳ xuống cho con! Con hãy đồng ý vì nương đi."

Mộ Lam Yên tay mắt lạnh lẽo đỡ lấy thân thể Mẫn phu nhân, làm sao nàng có thể nhận nổi lễ lớn như vậy: "Nương, nương đứng lên nói chuyện, người như vậy là đang trách tội con gái sao?"

"Thuở nhỏ ta thiếu Tương Nhi quá nhiều, trước mắt chỉ có lần này muốn cầu xin ta. Chỉ là để cho con chịu chút uất ức, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không để cho con uất ức trong cung đình!"

Mẫn phu nhân nói những câu có lý, quả nhiên là khiến nàng không còn lời nào để phản bác. Quay đầu lại, Mẫn phu nhân vẫn là thương yêu con gái nhỏ của nàng nhất. *d&d#l@q^d<> Tìm Mộ Lam Yên nàng trở lại mang về trong phủ, sợ rằng chỉ là để tự trách của trong lòng nàng đối với con gái ruột thịt của nàng bớt chút mà thôi. Vừa đến lúc quan trọng, nàng hoàn toàn có thể vứt bỏ con cò này.

Mộ Lam Yên nhìn ba người trước mặt, mắt sắc bắt đầu từ từ nguội lạnh. Vừa vào hoàng cung sâu như biển, coi như tính tình hoàng hậu đương triều và Dương quý phi ôn hòa, nhưng khi quân rõ rệt chỉ sợ cũng không dễ chịu. Trong lòng tính toán đường phải đi tiếp theo, khẽ cắn răng, chính là đồng ý chuyện này.

Ngao Tương thấy mưu kế được như ý, lập tức chính là toét miệng, ngọt ngào nói cảm ơn: "Tương Nhi cảm ơn tỷ tỷ thông hiểu."

Mộ Lam Yên cũng là ép buộc mình, hé miệng mỉm cười, bái biệt Ngao Tháp và Mẫn phu nhân, mới quay người đi.

Lúc rời đi trong lòng âm thầm thở, nếu mà bình yên trốn khỏi hoàng cung, nàng nhất định không bao giờ vào Ngao phủ này nữa!

Nửa tháng sau, ngày vào cung rốt cuộc đã đến.

Sáng sớm hôm đó, đội ngũ mà Tư Không Vân phái tới đã sớm dừng ở cửa chính Ngao phủ. Lòng dạ mọi người biết rõ lần này đi đến cung đình, chính là

vì thẩm định chọn Tam Hoàng phi tương lai.

Người đứng ở cửa, nhìn như vui vẻ hòa thuận, kì thực lại đều là lòng mang ý xấu với chuyện này. Có người hi vọng loại chuyện vinh dự này có thể phủ xuống tại trên đầu của mình, có người lại là trong lòng hết sức cầu nguyện tuyệt đối chớ bị nhìn trúng. Mà có người, chính là vì xem chuyện cười sắp sửa xảy ra tiếp theo.

Nhiều ngày không thấy, lão phu nhân vậy mà cũng từ Thanh Hà viện đi tới cửa tiền viện, dẫn cả đám Ngao phủ trình diễn một màn ly biệt "Cảm động lòng người".

Mộ Lam Yên và Ngao Lôi cả người trang phục hoa lệ đứng ở phía trước mặt đám người. Ngay cả, nha hoàn phía sau các nàng cũng ăn mặc đặc biệt một phen, làm cho người ta hai mắt tỏa sáng trong nháy mắt.

Lão phu nhân chống gậy, do Vạn cô diu đi tới trước mặt Mộ Lam Yên, hiền lành nắm tay kia của Mộ Lam Yên: "Không ngờ con vào phủ chưa có mấy ngày, đã lại sắp vào cung. Trong cung nhiều quy củ, sợ rằng một nha đầu tới từ hương dã như con không ứng phó được. Đến lúc đó, con cũng đừng lộn xộn làm náo động, cố gắng đi theo sau lưng Lôi nha đầu, biết không?"

Lời nói của lão phu nhân nghe giống như là quan tâm, lại khiến Mộ Lam Yên cảm thấy đối phương là đang xem thường mình từ đáy lòng. Nhưng bây giờ cũng không tiện biểu lộ ra, chỉ là cười nhạt, khẽ gật đầu bày tỏ đồng ý lời nói của đối phương.

Chuyển đề tài, lão phu nhân lại chuyển tầm mắt tới trên người của Ngao Lôi, liếc mắt nhìn tỷ nữ ôm đàn dùng vài bọc lại sau người, cũng dùng giọng y hệt: "Nha đầu này, từ lúc ra đời đã thông minh hơn Trương Nhi một chút như vậy. Thứ gì cũng học nhanh hơn so với người bình thường một bước. Lần này vào cung, nhất định phải biểu hiện tốt một chút, có thể được Tam hoàng tử nhìn trúng hay không không cần gấp gáp, mấu chốt là không thể ném thể diện của Ngao gia chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Biến đổi bất ngờ

Editor: trang bubble ^^

Lão phu nhân há mồm ngậm miệng đều là ích lợi của Ngao phủ, mọi người đã không cảm thấy kinh ngạc. Có điều chỉ có trong lòng Ngao Lôi hiểu những lời đó, không phải bởi vì thiên tư thông minh học mau hơn người bình thường, rõ ràng là từ nhỏ mẫu thân của nàng, Thượng Quan Thuần Nhi, đã buộc nàng khổ học mà có được. Mà, Ngao Tương vô tội nằm cũng trúng đạn, càng thêm khó chịu liếc lão phu nhân và Ngao Lôi một cái, muốn tranh cãi lại bị Mẫn phu nhân ngăn cản.

Ngao Lôi vốn rất không tình nguyện vào cung, không biết làm sao bị mẫu thân cường bức dụ dỗ chỉ đành phải ngoan ngoãn nghe lời. Trước mắt nghe lão phu nhân nói như thế, nàng cũng khẽ gật đầu, đáp lời: "Lão phu nhân yên tâm, Lôi Nhi chắc chắn biểu hiện tốt một chút."

Đang ở cách đó không xa, Thượng Quan Thuần Nhi lo lắng giọng điệu con gái không nặn không lạt lần này sẽ làm trong lòng lão phu nhân nghe không thoải mái. Đối phương vừa dứt lời, nàng bèn gấp gấp tiến lên vội vàng nói: "Lão phu nhân yên tâm. Nửa tháng này, con đều bảo Lôi Nhi khổ học đánh đàn, đến lúc đó nhất định có thể làm cho trước mắt mọi người sáng lên."

Lão phu nhân cũng không nói tiếp, chỉ là ác cảm nhìn đối phương một cái, bèn xoay người trở lại trong đội ngũ.

Thượng Quan Thuần Nhi thấy tình thế chỉ đành phải thức thời tiếp tục làm người trong suốt.

Ngao Tương thấy mọi người đều nói xong lời nên nói rồi. Đột nhiên tránh thoát bàn tay của Mẫn phu nhân, nàng nhanh chóng đi tới trước mặt Mộ Lam Yên.

Mẫn phu nhân lo lắng nàng lại nói vài lời không thích hợp, vội vã kêu nàng trở về, chỉ thấy Ngao Tương chỉ xoay người làm mặt quỷ với nàng: "Mẫu thân, con chỉ nói mấy câu với tỷ tỷ, người không cần gấp gáp đâu."

Ở trong nửa tháng này, đúng là mọi người quá rõ ràng tình cảm tỷ muội của Ngao Tương và Mộ Lam Yên có ấm lên. Nhưng Mẫn phu nhân cảm giác con gái của nàng, Ngao Tương, không thể nào dễ dàng như bốn mà tiếp thu một người mình không thích.

Một điểm này, Mộ Lam Yên cũng có cảm giác.

Có điều ngại vì đối phương đã đứng ở trước mặt của mình, cũng không tiện nói gì, khẽ mím môi, ý cười nồng đậm nhìn đối phương: "Muội muội, đây là muốn nói gì với ta?"

Ngao Tương không nói hai lời tiến lên chính là giang hai tay ra ôm lấy Mộ Lam Yên. Nàng ước chừng thấp hơn nửa cái đầu so với Mộ Lam Yên, cho nên dán đầu vào bên tai đối phương nhỏ giọng nói: "Đương nhiên là phải cảm ơn người thay thế ta vào cung. Nhưng mà, ta nói rõ mất lòng trước được

lòng sau, biểu hiện tốt một chút đừng bị Ngao Lô lấn áp xuống. Nếu không ta sẽ khóc rống, không để cho phụ mẫu cứu người trở lại."

Trong lòng Mộ Lam Yên sợ hãi than: quả nhiên là không có ý tốt! Nhưng thái độ vẫn là mỉm cười vui vẻ như cũ. Lúc này, không có ai sẽ thích thấy khuôn mặt khổ qua.

"Tạ muội muội dần dò, tỷ tỷ nhất định sẽ không để cho muội thất vọng." Mộ Lam Yên cười trả lời.

Lão phu nhân nhìn một màn này, chỉ sợ người khác không biết các tiểu thư trong phủ này quan hệ tốt, cố ý lớn tiếng nói với Ngao Tháp: "Con xem một chút, đôi tỷ muội này quả nhiên là tình cảm tốt nhì."

Ngao Tháp nghe tiếng, chỉ cười cười.

Ngao Tương nhún nhu xong, cũng quay trở về bên cạnh Mẫn phu nhân.

Gã sai vật dẫn ngựa nhìn một chút canh giờ lại cảm thấy đã xấp xỉ rồi, nhìn cửa vẫn còn có từng đám người nói từ biệt, có chút không nhận được hô: "Không sai biệt lắm nên đi rồi, đợi lát nữa hoàng hậu sẽ chờ sốt ruột!"

Mọi người thấy tình thế, cũng đành phải để cho hai người Mộ Lam Yên và Ngao Lô đi.

Trong cung phái xe ngựa tới, chỉ có một cỗ xe. Bên ngoài thoạt nhìn chính là xa hoa không thể nghi ngờ, bản thân xe chính là màu sắc cung đình —— màu vàng. Chỗ trên mũ xe có một nóc cao nhỏ giống như nóc nhà, bốn góc bốn phía hơi nhếch lên, treo bốn cái chuông khéo léo tí mỉ, theo gió khẽ phát ra tiếng nhỏ vụn. Chặng qua bên ngoài này đã đủ làm cho lòng người sinh kính sợ. Huống chi, bên trong còn không phải là xe ngựa mà gia đình người bình thường trang hoàng. Hơn nữa, lượng chứa của không gian kia cũng là lớn hơn gấp đôi so với bình thường. Khi băng qua đường, người cũng không thể đứng hai bên.

Sau khi Mộ Lam Yên và Ngao Lô tiến vào xe ngựa, tự mình chọn một vị trí đối lập ngồi xuống, liếc nhìn phía bên kia, cũng không nói thêm gì nữa, nhắm mắt dưỡng hơi. Chỉ nghe gã sai vật bên ngoài hô to một tiếng: "Đi ~" Xe lại bắt đầu từ từ lắc lư.

Ước chừng qua nửa canh giờ, xe ngựa dừng lại một chút. Trong lòng Mộ Lam Yên hiểu, sợ là đến cửa cung rồi, đang kiểm nghiệm tư cách vào cung.

Bởi vì các nàng là các tiểu thư của quan viên, cho nên bình thường không thể bị nam tử nhìn thấy, cho nên màn trướng ba mặt xe ngựa đều buông xuống. Ngao Lô chưa bao giờ ra khỏi cửa như vậy, trong lòng có chút tò mò, len lén đưa tay vén một góc màn trướng lên liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy binh lính tay cầm giáo, trong tay cầm tờ giấy mà gã sai vật đưa lên, hoài nghi không ngừng nhìn lại về phía xe ngựa của bọn họ. Ngao Lô thấy ánh mắt hung ác kia, chợt run rẩy chính là buông tay xuống, quy củ ngồi ở bên trong xe ngựa.

Ánh mắt Mộ Lam Yên lạnh nhạt nhìn một màn này, cũng không nói chuyện.

Cung đình to lớn, hoàng hậu nương nương muốn mời mấy tiểu thư vào cung, cũng không phải mỗi người đều biết rõ. Hơn nữa vô số cửa cung, nhiều tiểu thư như vậy cũng không phải đều tiến vào từ nơi cửa này, mở cửa phải tra xét thân phận một cái cũng là bình thường. Có điều khiến Mộ Lam Yên cảm thấy kinh ngạc chính là, nếu gã sai vật đã biết dẫn các nàng tiến vào, nhất định là có loại lệnh bài gì đó để binh lính mở ra cửa cung. Vì sao giờ phút này lại kéo lâu như vậy?

"Trong này cuối cùng có phải tiểu thư quan gia hay không làm sao ta biết được? Ngộ nhờ người muốn len lén dẫn theo thích khách xâm nhập vào cung thì sao?" Đại ca cầm giáo căn cứ nghĩa vụ làm hết phận sự dứt lời, bèn muốn đưa ra vũ khí trong tay hấn, đi vén lên màn trướng xe ngựa của Mộ Lam Yên.

Trong lòng Mộ Lam Yên kinh hãi, nếu bị nam nhân xóc màn trướng xe ngựa, truyền ra ngoài nhất định sẽ bị người chê cười, bèn vội vàng nói: "Khốn kiếp!"

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, gã sai vật phía ngoài cũng hô to một tiếng: "Chậm đã!" Làm cho đại ca cầm giáo ổn định tư thế trong nháy mắt. Gã sai vật đưa tay ngăn cản vũ khí của đại ca cầm giáo, nghe bên trong xe có người nói chuyện, cũng rất tò mò nhìn lại.

Đại ca cầm giáo nghiêm mặt, hỏi: "Ai đang nói chuyện?"

"Nhị nữ nhi của Tông Nhân phủ thừa Ngao Tháp, Mộ Lam Yên!"

Lời nói vừa ra, trên mặt đại ca cầm giáo lại lộ ra nụ cười khinh thường: "Người đang lừa dối ai vậy? Con gái của Ngao đại nhân không mang họ Ngao, làm sao lại họ Mộ!"

"Người thô bỉ, kiến thức hạn hẹp vẫn còn muốn lớn lối như thế. Người có biết bên trong xe ngựa này còn một vị đại tiểu thư của Ngao phủ ngồi đây! Hai chúng ta lại cảm thiết mời do hoàng hậu nương nương khâm ban cho vào cung. Nếu trì hoãn canh giờ, trang ## bubble người có thể đảm đương nổi trừng phạt kia!" Mộ Lam Yên nói lời thề son sắt, nhìn ánh mắt của Ngao Lô, cầu khẩn nàng cũng mau chóng nói một câu, tiếp sức một chút!

Không biết làm sao, giờ phút này đối phương nghiễm nhiên giống như một con chim sợ náy, chỉ biết cúi đầu run rẩy không nói một lời.

Lúc này, người bên ngoài lại nói: "Vậy cũng có thiếp mời của hoàng hậu nương nương làm chứng?"

Vật này, họ đương nhiên có. Lúc ra cửa, Ngao Tháp nhớ tới Ngao Lôi tóm lại lớn hơn Mộ Lam Yên hai tuổi, cho nên đưa đồ cho Ngao Lôi bảo quản. Mộ Lam Yên không nói hai lời tiến lên lấy ra từ trên người Ngao Lôi. Thấy đối phương muốn kêu lên, lúc này bèn bịt kín miệng đối phương, ra dấu tay nhỏ giọng lại.

Gã sai vật nhận lấy hai phần thiệp mời mà Mộ Lam Yên đưa ra ngoài từ phía dưới màn trướng của xe ngựa, đưa cho đại ca cầm giáo. Đối phương nhìn kỹ một chút, mới trả nó lại cho gã sai vật. Hần hô to một tiếng với binh lính phía sau mở cửa, xe ngựa của Mộ Lam Yên mới tiếp tục chậm rãi lái vào.

Quả nhiên là thờ phào nhẹ nhõm. Lúc bắt đầu tụ hội, Mộ Lam Yên đã biết, nếu lại kéo dài một chút nữa, sợ rằng sẽ muộn vào bàn trước mặt mọi người. Đến lúc đó đừng nói biểu hiện tốt một chút, vừa xuất hiện chính là vứt sạch hết cả thể diện của Ngao gia.

Tiến vào cửa cung, lại đi qua một hành lang thật dài đáng dấp cảnh thiên nhiên, hai bên đều là vách tường cao mười tám thước. Mỗi khi qua ba mươi trượng sẽ có một cửa cung nhỏ, hai bên đều sẽ có hai thái giám canh giữ, nhìn thấy có người tới sẽ mở cửa. Con đường vào cung và rời cung đều là khác biệt.

Ngao Lôi nghe bên ngoài cũng không có những âm thanh khác nữa, vừa tò mò muốn nhìn một chút cảnh tượng hoa lệ trong cung. Nhưng không ngờ ngón tay còn chưa đụng tới rèm cửa sổ, nàng đã bị Mộ Lam Yên lớn tiếng ngăn cản: "Nơi này là trong cung, đừng nhìn lung tung, cẩn thận bị người nhìn thấy, coi ngươi là thích khách mà giết đấy!"

Lời này của Mộ Lam Yên dĩ nhiên là lừa dối Ngao Lôi, nàng chỉ là không muốn lại thêm chuyện.

Ý đồ của Ngao Lôi bị cắt đứt, trên mặt dĩ nhiên là không vui. Mới vừa rời ở cửa cung, thấy đối phương không chút khách sáo cướp đi hai phần thiệp mời từ trong ngực nàng, cũng đã rất không vui. Thứ nhất không coi bẽ trên ra gì. Thứ hai quả nhiên cảm thấy là nha đầu hương dã, cái gì cũng không hiểu, chỉ muốn chơi trội.

Xe ngựa tiếp tục chạy một khắc đồng hồ, chính là dừng lại. Ở bên ngoài, gã sai vật nhắm về họ hô: "Hai vị tiểu thư, mời xuống đây đi. Xe ngựa chỉ có thể chạy tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Vào cung soát người

Editor: trang bubble ^^

Mộ Lam Yên và Ngao Lôi nghe tiếng, chính là do nha hoàn của từng người đỡ xuống xe ngựa.

Bên kia chính diện cửa xe, chính là một cửa chính cuối cùng tiến vào hậu viện hoàng cung. Hai tòa sư tử đá uy phong lẫm lẫm, tọa lạc ở hai bên cửa cung, trên tay nắm cửa có hai vòng đập cửa bằng đồng so với đầu còn lớn hơn. Cánh cửa cao tới thiếu mười thước, ngửa đầu nhìn lên, sẽ khiến cho người ta cảm thấy lóa mắt không dứt.

Cái cửa này tự nhiên không phải là cửa mà hoàng thượng sẽ đi qua. Đây là cửa chuyên cho những người ngoại lai như các nàng tiến vào, sửa long trọng như thế, chính là vì khiến cho các nàng sinh lòng kính trọng.

Tổ Quý vẫn có chút cảm giác bị dọa sợ như cũ, đi theo nha hoàn của Ngao Lôi, dán thật chặt ở chung một chỗ, chỉ sợ đối phương không để ý sẽ lạc mất nàng. Ngao Lôi nhìn cảnh tượng trước mắt này, đã kích động thiếu chút nữa khóc lóc nức nở. Mà Mộ Lam Yên lại là lạnh nhạt nhìn nàng một cái, bày tỏ ác cảm đi tới gã sai vật dắt ngựa xe.

"Đứng lại, ta có một ít lời muốn hỏi ngươi!"

Mộ Lam Yên đột nhiên lên tiếng, khiến gã sai vật vốn chuẩn bị rời đi đột nhiên chấn động cả người, cứng ngắc quay mặt sang, nín hót cười: "Không biết tiểu thư còn có dặn dò gì?"

"Mới vừa rời vào cửa vì sao không trực tiếp đòi thiệp mời với chúng ta? Nhất định phải cần nhân với người giữ cửa kia?" Sở dĩ Mộ Lam Yên hỏi như thế, cũng là bởi vì nàng đột nhiên nghĩ đến. Một đời trước lúc vào cung đã thấy phu xe nhà người ta cầm thiệp mời của hoàng hậu nương nương, lập tức đã cho họ đi. Không biết làm sao gặp phải họ, lại là hết lần này tới lần khác còn ồn ào khúc nhạc đệm.

Gã sai vật hiển nhiên không ngờ Mộ Lam Yên sẽ hỏi như thế, trong nháy mắt có chút xấu hổ nhìn ánh mắt chân thật đáng tin của đối phương, ấp úng nói: "Tiểu, tiểu thư đang nói cái gì? Nô tài, nô tài nghe không hiểu."

Mộ Lam Yên thấy vẻ mặt mập mờ, nghĩ thầm trong đó nhất định có vấn đề, cho nên càng thêm nghiêm túc ép tới gần đối phương một bước: "Ngươi phải nghĩ rõ ràng, dù sao đối tượng mà ngươi nói lại là tiểu thư quan gia!"

Chỉ là gã sai vặt kiếm miếng cơm, sớm bị bộ dáng Mộ Lam Yên cổ làm ra vẻ kia, dọa sợ đến đột phá phòng tuyến đáy lòng: "Tiểu nhân chính là lấy tiền làm việc. Hơn nữa, tiểu thư không phải đã bình yên tiến vào sao? Nếu mà ngài nhất định đi tìm nguồn gốc, không cần tìm tiểu nhân làm phiền mà."

"Nhị muội muội, người còn ở đằng kia làm gì đấy?"

Mộ Lam Yên còn muốn tìm hỏi tới cuối cùng là ai bảo hắn làm như vậy. Cách đó không xa, Ngao Lô chính là có chút tức giận hô về phía nàng. Quay đầu đi, nàng cười híp mắt lên tiếng: "Tôi rồi tôi rồi, ta có đồ rơi trong xe ngựa." Rồi sau đó, nàng lại làm một động tác cắt cổ về phía gã sai vặt, để cho hắn nhớ lấy phải hoàn toàn quên chuyện mới vừa xảy ra.

Suy nghĩ một vòng cũng không nghĩ ra được cuối cùng là ai muốn bố trí một màn sự cố khi họ vào cửa này. Có điều giống như gã sai vặt mới vừa rồi nói, dù sao đã vào cửa, nghiên cứu sâu hơn cũng không còn cần thiết. Chỉ là lần này vào cung, sợ bên trong cũng là đầm rồng hang hổ, kẻ vụng trộm sử dụng ám chiêu đó cũng không biết là ai, còn có hắn là nhắm vào Ngao phủ, mà không phải là nàng.

"Nhị muội muội, người quả nhiên là trí nhớ kém. Ngay lúc này lại còn rơi đồ." Ngao Lô thấy Mộ Lam Yên đi tới bên cạnh, giọng hơi có khiển trách nói.

Trong ngày thường, Mộ Lam Yên và Ngao Lô cũng không lui tới, trừ cảm thấy người ở trước mắt này vừa giả vừa ích kỷ, cái khác giống như tiểu thư thường ngày, ra ngoài làm việc đều là cẩn thận chặt chẽ: "Tỷ tỷ nói chuyện, muội muội biết sai rồi. Bây giờ là muốn đi vào sao?"

Ngao Lô thấy nàng tương đối nghe lời, biểu hiện gấp gáp trên mặt cũng thoáng chậm lại: "Bây giờ còn chưa đi vào, mới vừa rồi ta hỏi thăm nha hoàn đứng ở bên ngoài, họ nói đợi lát nữa sẽ có một cô cô ra ngoài, khám xét người chúng ta mới có thể đi vào."

"Ồ ~" Nàng thật đúng là quên mất việc này rồi, năm đó lúc nàng ở tại Khôn Ninh cung này, không phải cũng là vì vậy, thường kêu một vài tiểu thư đi vào thưởng thức trà. Đến cuối cùng, họ đều có thể đẩy thi đẩy đi, dù sao người nào vui lòng còn chưa có xuất giá một ngày hai đầu bị người soát người, muốn đi gặp người, quan hệ còn không tốt như vậy.

Lúc rảnh rồi dừng lại ở cửa ra vào, một đợt tiếng bánh xe chuyển động chậm rãi tiến vào lỗ tai của các nàng. Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy y hệt xe ngựa lúc Mộ Lam Yên tới, đi tới từ một đường khác, dừng ở chỗ xa cách họ mười lăm thước.

Sau đó, nha hoàn đi theo xe kia bèn chậm rãi đỡ một cô gái quần áo tươi đẹp xuống xe ngựa.

Người này vừa xuất hiện, đã kinh diễm tất cả mọi người tại chỗ. Không phải là bởi vì vẻ ngoài nàng lớn lên đẹp mắt cỡ nào, mà còn quần áo trên người chính là xuất phẩm của "Hà xưởng" kinh đô.

Lúc trước đã nói, "Hà xưởng" này chính là bộ phụng đặc biệt làm riêng vài vóc cho hoàng gia. Lúc đầu, lão phu nhân lấy ra mười cuộn vải tặng cho Mộ Lam Yên làm lễ ra mắt, đã rất làm cho nàng kinh ngạc. Mà quần áo trên người của cô gái trước mắt này, chính là nhất tuyền y xuất phẩm đai ngọc cao nhất của Hà xưởng.

Tên như ý nghĩa, chính là một sợi dệt thành, thủ công tinh xảo tuyệt luân, nhưng cũng bởi vì nguyên nhân này, quần áo cũng không có cảm giác sắc sỡ. Cho nên, trên tay người trong cung có cũng sẽ khen thưởng ra ngoài. Dù sao, vị hoàng đế kia cũng thích "Xinh đẹp".

Mà, nữ tử thiên hạ đã có thể có một món đồ như vậy, đã cảm thấy tự hào.

Mộ Lam Yên nghi ngờ hỏi với Ngao Lô: "Người này là ai?"

"Nàng chính là đích tiểu thư của thái tử thiếu sư quan viên nhị phẩm đương triều, tên gọi Phí Khuynh Thành. Mẫu thân của nàng cũng là biểu muội Lạc quý phi, phi tử của hoàng thượng đương triều. Người này chung đụng không được tốt, đến lúc đó đừng giành danh tiếng ở trước mặt nàng là được." Ngao Lô nhỏ giọng nói với Mộ Lam Yên, vừa dứt lời, Phí Khuynh Thành đã đi tới trước mặt của các nàng.

Ánh mắt ngao mạn thiếu chút nữa đã muốn lật con người tới trên đỉnh đầu: "Hai người các người đang nói nhỏ cái gì đấy?"

Mộ Lam Yên nghe giọng điệu này, cũng đã hiểu Ngao Lô nói chung đụng không được tốt xem ra lại là một chủ nhân thích bôi móc.

"Phí tiểu thư, nhiều người đang nói chuyện như vậy, vì sao ngài lại đặc biệt bắt lấy chúng ta chứ?" Mộ Lam Yên mỉm cười nói.

Ở một bên, Ngao Lô cũng cẩn thận kéo kéo váy của nàng.

Phí Khuynh Thành hừ lạnh một tiếng, cứ thế không để Mộ Lam Yên ở trong mắt, ánh mắt liếc về trên người Ngao Lô, khiêu khích hỏi: "Ngao Tương đâu rồi? Hôm nay chuyện lớn như vậy, không phải là một tiểu nha đầu lỗ mãng như nàng ta nhất gan trốn ở nhà khóc chứ?" Dứt lời, chính là che miệng cố ý nở nụ cười.

Bên cạnh những tiểu thư không nhận biết kia nghe tiếng, cũng len lén nở nụ cười theo Phí Khuynh Thành.

Thì ra Phí tiểu thư này lại là quen biết Ngao Lô với Ngao Tương.

Trong nháy mắt biểu hiện trên mặt Ngao Lô chính là trở nên khó coi. Cũng may, lúc này cửa cung sau lưng đột nhiên cọt kẹt một tiếng do bên trong mở ra. Ánh mắt mọi người về một cái nhìn lại phía kia, thì thấy một lão cô cô có mái tóc hơi hoa râm, mặt nghiêm túc thân thể thẳng tắp, đi ra từ bên trong cửa.

Mộ Lam Yên xa xa nhìn thấy bộ dáng của người kia, trong lòng chính là hơi hồi hộp một chút, mắt đứng mục.

Đó không phải là Dung ma ma cùng nhau chăm sóc nàng với Tổ Quý ở trong Khôn Ninh cung một đời trước sao? Trong nháy mắt, một vài đoạn ngắn hạnh phúc ngày xưa đứt quãng xuất hiện ở trong đầu Mộ Lam Yên, để cho nàng dần dần nhiễm ướt hốc mắt.

Tổ Quý hơi thích ứng hoàn cảnh dần dần trở lại bình thường, 0di33xn0dafnl330fys0doon thấy tiểu thư lại bắt đầu ngăn người, vội vã tiến lên đẩy cánh tay Mộ Lam Yên một cái: "Tiểu thư, người làm sao thế?"

Mộ Lam Yên hồi hồn, vội hít sâu một hơi mạnh mẽ bức lui nước mắt sắp chảy xuôi xuống trở về: "Không có, không có gì."

Đang ở một bên, Phí Khuynh Thành thấy vậy trên mặt chỉ xẹt qua một thoáng chán ghét, cũng không nói chuyện. Mà, Ngao Lôi cũng thấy hình ảnh lần này, mới lui lại mấy bước nhỏ đi tới chỗ ngang với Mộ Lam Yên, nhỏ giọng nói: "Không cần phải sợ, đợi lát nữa cô cô nghiệm thân một lát là có thể tiến vào."

Mộ Lam Yên nhìn Ngao Lôi tốt bụng an ủi nàng, trong lòng đột nhiên không biết là nên khóc hay nên cười. Nàng đây không phải là sợ, rõ ràng là kích động khi thấy người quen cũ. Chẳng qua lời này cũng không thể nói rõ, chỉ có thể thắm gặt đầu một cái, đáp một tiếng bèn khôi phục lại bộ dáng trước đó.

Mặt Dung ma ma không có vẻ gì lần lượt soát người cho các tiểu thư ngoài cửa, rất nhanh đã đến Mộ Lam Yên.

Lên xuống trái phải thậm chí còn chỗ tư mật cũng nhún xuống, không phát hiện ẩn giấu bất kỳ vũ khí nào, mới cho nàng đi. Lúc rời đi, Mộ Lam Yên đặc biệt nhỏ giọng nói một câu: "Cám ơn Dung ma ma." Dọa sợ đến trong đôi mắt sáng nước chẳng xao của đối phương đột nhiên xẹt qua một chút kinh ngạc. Nhưng sau đó đã khôi phục lại bình thường, nàng tiếp tục soát người cho các tiểu thư.

Sau khi tất cả tiểu thư với bọn nha hoàn dẫn theo tiến vào cửa, xếp thành hai đôi, đầu đuôi mỗi người một cung nữ, hai bên cũng là đứng bốn người, để tránh cho các tiểu thư không cẩn thận tẩu tán, tránh cho đến lúc đó bị cấm vệ quân xem thành thích khách mà giết.

Bên trong cửa vẫn là giống như lối đi nhỏ phía ngoài vậy, hai bên đều là vách tường cao mười tám thước. Đoàn người đi ở bên trong, có vẻ nghiêm túc trang trọng, vô cùng nhỏ bé. Đến phía trước vào một cái cửa, rồi sau đó lại quẹo trái đi tới một đoạn đường, chính là phương hướng tâm cung của hoàng hậu nương nương —— Khôn Ninh cung.

"Các tiểu thư tạm thời ở cửa ra vào chờ một lát, lão nô đi vào xin chỉ thị của hoàng hậu nương nương bèn tới gọi các người đi vào." Dung ma ma nói dứt lời, chính là khom người vào cửa chính màu son.

Mộ Lam Yên đứng tại chỗ, ngửa đầu nhìn bảng hiệu có viết ba chữ to "Khôn Ninh cung", đột nhiên cánh mũi đau xót, thậm chí có một loại kích động muốn khóc. Cái chỗ này có quá nhiều hồi ức của nàng, hiện tại đến lần nữa lại làm cho nàng vừa yêu vừa hận.

Xuyên thấu qua vách tường thật cao, mơ hồ có tiếng nhạc bay ra. Ở trong Khôn Ninh cung đã là cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, các tiểu thư đến sớm một chút lần lượt ngồi xuống vị trí mà hoàng hậu chỉ định, lòng vui mừng tinh thần sung sướng nhìn biểu diễn trên sân khấu phía trước.

Giờ phút này, hoàng hậu đang nói chuyện với Dương quý phi bên cạnh, thấy Dung ma ma đến, chính là cắt đứt lời của hai người.

"Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, các tiểu thư còn lại đã dẫn tới."

Hoàng hậu khẽ gật đầu: "Dẫn các nàng vào đi."

Dung ma ma đáp một tiếng bèn lại đi ra ngoài. Hơi một lát nữa, đoàn người Mộ Lam Yên lại do các cung nữ dẫn tiến về phía vườn hoa Khôn Ninh cung.

Cảnh tượng bên trong, khắp nơi đều tràn đầy ca múa mừng cảnh thái bình hưng thú vui vẻ hòa thuận.

Ánh mắt của hoàng hậu và Dương quý phi lấp lánh nhìn chăm chăm người lần lượt đi tới, thấy mọi người đều là đại gia khuê tú môi hồng răng trắng mi thanh mục tú, trên mặt đều lộ ra nụ cười thỏa mãn.

"Hoàng hậu nương nương cát tường, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

"Quý phi nương nương cát tường, nương nương vạn phúc kim an."

Đoàn người triều bái qua đi, hoàng hậu chính là lệnh họ đứng lên, dẫn dò các cung nữ đứng ở chung quanh dựa theo thiếp mời trong tay các nàng mà lần lượt vào chỗ. Mộ Lam Yên nhìn trên mặt mỗi bàn đều có một khối gỗ có khắc tên, trong lòng đột nhiên rất là kinh hãi. Khi nào thì nẹ ruột của Tư Không Thận này hứng chí bắt đầu làm vật này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Ngộ yến (tiệc trưa) trong cung

Editor: trang bubble ^^

"Tiểu thư mời ngồi vào." Cung nữ dẫn Mộ Lam Yên đột nhiên tốt bụng nhắc nhở đến.

Đã ngồi vào chỗ, Ngao Lô liếc mắt thấy tên trên bàn trước mặt đối phương, trên mặt lộ ra nụ cười xem trò vui. Thấy ánh mắt của Mộ Lam Yên có ý nhìn về phía nàng, nàng làm bộ không thấy cúi đầu sửa chữa quần áo của mình.

Tổ Quý không biết chữ, cho rằng tiểu thư lại bắt đầu như xe bị tuột xích rồi, vội vàng nhỏ giọng hỏi ở sau lưng nàng: "Tiểu thư, người làm sao vậy? Ngồi đi."

Có một câu gọi là oan gia ngõ hẹp.

Còn chưa chờ đến khi Mộ Lam Yên ngồi xuống, chủ nhân vị trí bên kia, giọng điệu the thé đã vang lên.

"Ồi chào, đây không phải là vị trí của Ngao Tương sao? Tệ tỳ làm việc không lưu loát như người, không biết dẫn sai chỗ sao?" Âm thanh này chính là Phí Khuynh Thành khiêu khích Ngao Lô ở cửa ra vào trước đó.

Mộ Lam Yên nghe tiếng nhìn lại, lại liếc thấy mặt đối phương không chê chuyện lớn. Dừng một chút, nàng ta lại nói: "Nha đầu Ngao Tương kia cũng thật là, hoàng hậu nương nương chỉ định phải đến tham gia tụ họp, vậy mà đến bây giờ còn chưa có mặt, quả nhiên là mất hết thể diện của Ngao phủ rồi."

Tiếng nói nét mặt của Phí Khuynh Thành cũng tốt, khiến các vị tiểu thư đã ngồi vào chỗ gật gù bày tỏ tán thành.

Từ lúc đầu Mộ Lam Yên biết phải tham gia tụ họp này, nàng cũng đã biết các cô nương cũng chưa chắc là nhắm về phía Tam hoàng tử mà tới. Ngôn hành cử chỉ của mỗi người cũng đại biểu gia tộc của từng người, khó tránh khỏi sẽ chen ép lẫn nhau, tranh nhau khoe sắc.

Hơn nữa, căn cứ thăm dò được tin tức đáng tin từ bên Ngao Lô vào lúc trước, phụ thân của Phí Khuynh Thành này, ở trên Triều Đình đã có vấn đề với Ngao Thập. Trong ngày thường, vị đích tiểu thư này của Phí Phủ gặp Ngao Tương cũng là châm chọc chen ép tới một trình độ nhất định.

Không biết làm sao, Ngao Tương nhanh nhẹn lại là một con người nóng nảy, gặp một lần đánh một lần, đánh một lần thì Phí Khuynh Thành này sẽ khóc náo một lần. Cộng thêm, mẫu thân Phí Khuynh Thành lại là biểu muội của mẫu thân Tư Không Vân, cho nên mỗi lần đều bị định nghĩa là lỗi của Ngao Tương.

Phí Khuynh Thành cũng luôn gắn liền với từ khoan hồng độ lượng, bởi vì khi đó nàng cũng không có chỉ trích Ngao Tương ngay mặt.

Kẹp ở giữa Mộ Lam Yên và Phí Khuynh Thành, cung nữ bắt đầu hoài nghi nhìn về phía hai người. Trong cung, thật sự là phải làm việc cẩn thận, nhưng nàng chính là dẫn hai vị tiểu thư của Ngao phủ tới đây. Một người trong đó đã ngồi xuống, làm sao một người khác lại không đứng?

Hoàng hậu vốn vẫn còn đang vừa nói vừa cười với Dương quý phi, cũng quan sát đánh giá lộn xộn phía sau, nhìn về phía bên kia vừa hỏi: "Dung ma ma, xảy ra chuyện gì?"

Đang bận rộn, Dung ma ma nghe hỏi, chột nhanh chóng quay người lại chính giữa khán đài: "Bẩm hoàng hậu nương nương, cho phép lão thân đi xem một chút."

Khoảng cách thật sự có chút xa, hoàng hậu cũng chỉ có thể đầu tiên là gật đầu một cái.

Không ngồi yên, Ngao Lô lo lắng chuyện càng âm ỉ càng lớn, đột nhiên đứng dậy lập tức quỳ xuống bên ngoài bàn. Hành động này thật sự có chút hù sợ mọi người tại đây.

Hoàng hậu cũng hoài nghi nhìn lại phía đối phương: "Phía trước người phương nào quỳ xuống?"

"Dân nữ chính là nhi nữ của tam phẩm Tông Nhân phủ thừa Ngao Thập —— Ngao Lô. Cùng đến đây với dân nữ là muội Mộ Lam Yên của dân nữ, mà không phải là Ngao Tương. Mong rằng hoàng hậu nương nương thứ tội."

Mộ Lam Yên có chút im lặng nhìn Ngao Lô quỳ dưới đất, nha đầu này nhận sai nhận đến quá sớm. Nàng vốn định dàn xếp ổn thỏa với Phí Khuynh Thành đó, không để cho hoàng hậu phát hiện là tốt rồi. Lại không nghĩ rằng nàng chưa kịp có hành động, Ngao Lô đã vạch trần gốc gác của nàng trước rồi.

Phí Khuynh Thành đột nhiên cười lên ha hả, chỉ vào Mộ Lam Yên nói: "Thì ra là một dã nha đầu. Mới vừa rồi, ta còn đang hoài nghi đây là tiểu thư nhà ai, mà ta lại chưa từng gặp gỡ. Kết quả là tới thay thế cho Ngao Tương à!"

Phí Khuynh Thành hiển nhiên không phải là một loại người sáng suốt, ở nơi như thế này lại không coi bề trên ra gì, tùy ý nói chuyện. Trước mặt nàng lại là Lạc quý phi, dì của nàng ta?

"Lớn mặt!" Hoàng hậu đột nhiên tức giận nói. Phí Khuynh Thành hoàn toàn không nghĩ tới những lời này là nói với nàng, nụ cười trên mặt chưa giảm, rất có ý muốn chia sẻ chuyện thú vị này với người khác. Cho đến khi hoàng hậu tức giận nhớ tới lần nữa, nàng mới cứng ngắc toàn thân, hệt như bị người cõ

định lại.

"Nói chính là ngươi, Phí Khuynh Thành!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người tại chỗ đều nín thở.

Mộ Lam Yên trầm ngâm trong lòng, lúc trước còn nói Ngao Tương lạnh chanh lâu tấu, xem ra quả nhiên là vật hợp theo loài, người tự thành đám. Có thể đối kháng với Ngao Tương, xem ra cũng không tốt tới đến đâu.

Hoàng hậu có chút nổi giận đùng đùng, dẫn hai cung nữ đứng dậy bước nhanh đi tới phía sau khán đài, nhìn Ngao Lôi vẫn còn quỳ dưới đất với hai người ở trong cuộc đứng như cũ.

Lúc nhìn người Ngao gia, nàng vẫn khuôn mặt không có vẻ gì, nhưng khi nhìn về phía Phí Khuynh Thành bấy giờ đã sợ hãi cúi đầu, trong mắt thoáng qua vẻ chán ghét.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Dung ma ma đã tới bên cạnh hoàng hậu, bà biết đại khái chuyện rồi, khom lưng nói: "Hồi nương nương, hình như là vị trí sai rồi."

"Vị trí?" Hoàng hậu hoài nghi nhìn tới ba người các nàng. Sống lâu ở thâm cung, nàng đương nhiên không nhận biết các tiểu thư của những quan viên kia. *d&d#l(q^d<.com> Về phần Phí Khuynh Thành, bởi vì quan hệ với Lạc quý phi, thường đến trong cung dạo chơi, cũng là biết sơ một chút.

"Ngươi tên là gì? Đến từ nơi nào?" Giờ phút này, nàng lại hỏi tới Mộ Lam Yên.

Mộ Lam Yên và Tổ Quý cùng nhau quỳ xuống, cúi đầu, thành thật nói rõ: "Hồi nương nương, dân nữ tên gọi Mộ Lam Yên. Đến từ Mộng Lý Hồi."

Hoàng hậu nghe được Mộng Lý Hồi, đột nhiên đôi mắt thoáng qua một chút kinh ngạc, dừng một chút mới mở miệng: "Ngươi có biết, ta mời là hai vị tiểu thư của Ngao phủ, một người họ khác như ngươi đi vào mò mẫm dính líu vào làm gì?" Giọng của hoàng hậu đã hơi có vẻ tức giận, vốn là định tổ chức một cuộc tụ họp lâu dài vui vẻ, không ngờ gây ra một thiếu thân như vậy.

Ngao Lôi chỉ sợ Mộ Lam Yên giải thích không lưu loát, lập tức dựa theo sự dẫn dắt của phụ thân giao phó trước khi ra ngoài, giành nói: "Yên Nhi đúng là muội muội của dân nữ, là đứa con gái mà mẹ cả của dân nữ mới vừa tìm trở về hơn một tháng trước. Mong rằng hoàng hậu nương nương minh giám."

Lúc này, hai vị tiểu thư tương đối hòa hợp với Ngao Tương, cũng phụ họa nói: "Hoàng hậu nương nương, Mộ tiểu thư này đúng là tỷ tỷ của Tương Nhi. Lúc rồi rã, thương thức trà tán gẫu Tương Nhi có lén lút nói với chúng ta, nói quan hệ đặc biệt tốt với vị tỷ tỷ mới vừa tìm thấy này."

Những lời này, những lời này dĩ nhiên là ở trong nửa tháng nay, Ngao Tương đặc biệt cầu xin các nàng gặp phải loại tình huống khẩn cấp này, đi ra nói giúp cho Mộ Lam Yên. Dù sao ngộ nhờ hoàng hậu thật sự trách tội, Ngao Tương nàng cũng không chịu nổi!

Mặc dù trên mặt hoàng hậu còn chưa có bất kỳ bày tỏ gì, nhưng trong lòng đang nói thầm Tư Không Vân xử lý chuyện bất lợi. Từ đầu tới đuôi chuyện này đều là hấn lăm, lại không nghĩ rằng đưa ra cho nàng một việc như vậy.

Giờ phút này, Phí Khuynh Thành đã tức đến cắn răng, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra.

Mộ Lam Yên thấy tình hình có lợi, lập tức phụ họa: "Hoàng hậu nương nương minh giám. Nửa tháng trước, sáng sớm Cửu hoàng tử điện hạ đột nhiên đến thăm, đưa thiệp mời cho hai chúng ta. Rồi sau đó, phụ thân vì đề tỏ ra công bằng, cho nên đặc biệt kêu ta với Lôi Nhi tỷ tỷ cùng đến đây. Tuyệt đối không phải thay thế Tương Nhi muội muội tới giống như Phí tiểu thư nói vậy."

Mộ Lam Yên nói chân thành, mọi người tại đây nghe vào trong tai, cũng thay nàng đỏ mặt hơi lạnh. Thiệp mời của các nàng đều là lấy được từ trong tay Nhị hoàng tử điện hạ, Mộ Lam Yên nàng lại toát ra một Cửu hoàng tử, đó không phải là nói láo là gì?

Mà hoàng hậu cũng là co rụt con ngươi lại, có chút rõ ràng. Là một cô gái chưa từng trải qua việc đời, nàng kết luận Mộ Lam Yên chắc chắn sẽ không nói láo. Về phần con trai bảo bối kia của nàng, cực kỳ ham chơi, nói không chừng còn thật sự thay Tư Không Vân làm việc xấu này. Suy nghĩ một phen, nàng cũng bèn không muốn đi truy đến cùng, dù sao cũng là tìm nàng dâu cho Tam hoàng tử Tư Không Miển, là ai cũng giống nhau.

"Được rồi, nếu hiểu lầm giải trừ rồi, vậy thì đều vào ngồi đi. Phí Khuynh Thành, ngày sau trong cung nói chuyện chú ý đúng mực, Khôn Ninh cung của ta cũng không phải là địa phương của ngươi giương oai!"

Phí Khuynh Thành nghe vậy, chợt run rẩy đáp lời, chính là ngồi xuống.

Liên hoan giờ trưa cũng chỉ là một nhóm nữ tử ngồi chung một chỗ tâm sự, ăn cơm, tán gẫu, xem một chút ca múa gì đó. Một vòng người bên cạnh Mộ Lam Yên đều là những người không biết, đương nhiên không có gì hay mà nói chuyện. Về phần Ngao Lôi, giống như cố ý lạnh nhạt nàng vậy, mắt chưa bao giờ liếc về phía nàng.

Trước đó bị ngộ, Phí Khuynh Thành mặc dù bộc phát tức giận đối với hai người bọn họ, lại thật sự không dám hé răng ở dưới mí mắt hoàng hậu nương nương, chỉ có thể yên lặng chịu đựng, tùy thời trả thù!

Một màn ngo yển đi qua, lúc sắp tan tiệc Dương quý phi đột nhiên gọi một cung nữ, nhỏ giọng nói mấy câu ở bên tai. Rồi sau đó chỉ thấy cung nữ kia

thừa dịp mọi người vẫn còn nhàn hạ thoải mái uống trà nói chuyện phiếm, đi tới bên cạnh các tiểu thư, lần lượt nói một lúc về phía lỗ tai mấy nha đầu, lại trở về bên cạnh Dương quý phi.

Việc này khiến Mộ Lam Yên cảm thấy rất kỳ quái.

Không bao lâu, tiểu thư với nha hoàn từng người túm năm tụm ba, đột nhiên đứng dậy đi tới trung tâm khán đài.

Quý gồi hành lễ: "Tạ hoàng hậu nương nương khoản đãi, tiểu nữ tử xin được cáo lui trước."

Vừa dứt lời, chỉ thấy hoàng hậu khẽ gật đầu, cười đưa tay ý bảo họ có thể đi được rồi.

Mộ Lam Yên có chút hoài nghi, tự cho là có thể rút lui. Vừa mới chuẩn bị đứng dậy, Ngao Lôi đột nhiên đưa một đôi tay ra ấn nàng trở về chỗ ngồi. Còn chưa chờ nàng mở miệng hỏi thăm, một bên khác lại đột nhiên truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ: "Tiểu thư, chúng ta nên đi rồi."

Quay đầu lại, chỉ thấy Phí Khuynh Thành cực kỳ khó chịu trong lòng, hừ lạnh một tiếng, chính là phát tay áo đứng dậy, cùng nhau rời khỏi với các tiểu thư mới vừa rời đi.

Chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, trên toàn sân chỉ còn sót lại que mấy cô nương. Từng người một mặc dù cũng không phải đều là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng coi là đại gia khuê tú, tự nhiên thỏa đáng, không có mảy may xúc nổi.

Đây là tuồng gì mới ra thế? Mộ Lam Yên có chút không rõ, nhích tới gần bên cạnh Ngao Lôi nhỏ giọng hỏi "Tại sao chúng ta còn chưa thể đi?"

Ngao Lôi ổn định lại vẻ mặt của mình, nhẹ nhếch bờ môi không thấy một chiếc răng lộ ra: "Vừa mới rời thấy cung nữ bên cạnh Dương quý phi đi xuống không?"

Mộ Lam Yên gật đầu một cái.

"Một vòng này, sợ là mẫu thân của Tam hoàng tử kiểm định. Mới vừa rời khỏi kia nhất định là Dương quý phi không nhìn trúng."

Lần này, trong lòng Mộ Lam Yên bắt đầu không bình tĩnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Đều có nỗi khổ tâm

Editor: trang bubble ^^

Hoàng hậu nhìn lướt một vòng các tiểu thư còn dư lại, lúc đối diện với Dương quý phi, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, gật đầu, mới do cung nữ bên cạnh đỡ đứng lên: "Các vị cô nương quả nhiên là cực khổ rồi! Bốn cung chuẩn bị sương phòng cho các vị nghỉ ngơi, lại mời các vị cô nương dời bước nghỉ ngơi một chút."

Nói tới chỗ này có ý dừng lại một lúc, Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy ánh mắt hoàng hậu lướt qua nàng, có chút kỳ quái: "Nhân tiện chuẩn bị một chút tài nghệ vào buổi tối, chờ một lát ở Ngự Hoa Viên, hoàng thượng cũng sẽ đích thân tới đây."

Hoàng hậu cười nói dễ dàng, lại khiến Mộ Lam Yên đột nhiên tê rần da đầu.

Loại sâu sắc này làm cho nàng có chút đột nhiên không kịp chuẩn bị, vốn khi biết ở lại là bởi vì bị Dương quý phi nhìn trúng, cũng đã hết sức kêu khổ rồi. Mà trước mắt, chuẩn bị tài nghệ? Vì sao trước khi vào cung không có ai nói rõ với nàng?

Ngao Lôi chú ý tới biểu hiện kinh ngạc trên mặt Mộ Lam Yên, hỏi: "Thế nào? Chẳng lẽ muội không chuẩn bị tài nghệ sao?"

Lời này vừa nói ra, mới khiến cho nàng đột nhiên nghĩ rõ ràng vì sao Ngao Lôi kêu nha hoàn của nàng ôm đàn đi vào. Trước đó, nàng còn cho rằng Thượng Quan di nương vì đề khoe mẽ, thi ra là các nàng đã sớm biết có một màn này. Lướt mắt một vòng các cô nương có thân phận giống với nàng, trên mặt đều là gió xuân hiu hiu (vui vẻ), tao nhã nhàn nhạt. Nào có một chút kinh ngạc!

Liếc mắt nhìn tiểu nha đầu Tô Quý sau lưng, chỉ thấy đôi phương cũng kinh ngạc lắc đầu một cái.

Trong lòng Mộ Lam Yên cảm thán tiểu nha đầu dạy dỗ lâu như vậy, rốt cuộc ăn ý đến một ánh mắt là có thể hiểu ý của nàng. Có điều nếu như ngay cả Tô Quý cũng không biết, làm sao Ngao Lôi lại biết?

Trừ phi nàng đã sớm biết sẽ không có ai nói với nàng, cho nên mở miệng đã hỏi thăm chưa chuẩn bị xong tài nghệ phải không?

Ngay lúc Mộ Lam Yên hoảng hốt, các tiểu thư ở lại đợi hoàng hậu nói xong, chính là cùng đi đến giữa khán đài.

Mộ Lam Yên tự nhiên cũng đi theo.

Cám tạ hoàng hậu, tất cả các cô nương ôm tâm tình khác nhau, rốt cuộc tản khỏi hiện trường chiến dịch đầu tiên này.

Lúc gần đi, Mộ Lam Yên cố ý nhìn lại một phen vườn hoa Khôn Ninh cung đã từng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa. Theo sau lưng, Tổ Quý cho rằng tiểu thư có chuyện gì, vội vàng hỏi: "Tiểu thư, thế nào?"

Mộ Lam Yên dừng một chút, đột nhiên nói: "Tổ Quý, có cảm thấy hoa viên này rất quen thuộc hay không?"

Tổ Quý nghe nói vậy, trong lòng tất nhiên hốt hoảng một lúc. Hậu hoa viên này chính là chỗ ở của nhất quốc chi mẫu, đừng nói quen thuộc, cho dù là nhìn nhiều đã đủ khiến người ta run sợ trong lòng: "Tiểu thư, người đang nói gì đó? Đi nhanh lên đi. Các tiểu thư của phủ khác cũng đã đi hết rồi."

Nghe nói thế, Mộ Lam Yên mới phản ứng được sự luống cuống của mình. Ngay lúc chuẩn bị rời đi, nàng lại đột nhiên phát hiện nơi xa hoàng hậu đột nhiên dùng một loại ánh mắt kỳ quái quan sát nàng, khiến trái tim của nàng đột nhiên hơi hồi hộp một chút.

Ánh mắt như vậy, cũng không chỉ một lần.

Một đời trước, hoàng hậu chính là cực kỳ sủng ái con trai của mình, Tư Không Thận. Cho nên đối với người làm con dâu như Mộ Lam Yên, bắt bẻ bóc lột thân phận, ngoài mặt đối với nàng sủng ái như thế, sau lưng lại quở trách y như với một người vô gia cư vậy, luôn khiến nàng không còn chỗ an thân.

Đối với một tiền bà bà cường thế như vậy, đời này nàng gặp gỡ vẫn còn có chút nghĩ mà sợ, có thể trốn là trốn.

Đi tới hành lang bên ngoài phòng khách, Ngao Lôi đột nhiên dừng lại ở tại chỗ, chờ Mộ Lam Yên chậm rãi đến gần trước mặt, mới mở miệng: "Nhị muội muội muốn đi cùng ta vào phòng nghỉ ngơi một lát?"

Hai người bọn họ là một nhà, cho nên cũng không phải ngủ lại qua đêm thì sắp xếp cho một căn phòng. Mộ Lam Yên nhìn Ngao Lôi quay đầu không quá quen thuộc, lập tức lắc lắc đầu: "Không cần."

Ngủ chung một giường lớn, nàng mới không cần, có điều trong lòng nghi ngờ thừa dịp đối phương vẫn còn ở đây, bèn vội vàng hỏi lên: "Tỷ tỷ, mới vừa rồi hoàng hậu nương nương nói tài nghệ là cái gì? Tại sao ta với Tổ Quý không hiểu rõ tình hình chút nào?"

Ngao Lôi làm ra vẻ mặt rất là kinh ngạc: "Không thể nào? Hôm đó, sau khi Cửu hoàng tử đi, phụ thân tự mình phái người truyền lời. Tổ Quý, chẳng lẽ là người quên nói với tiểu thư của ngươi hay sao?"

Trong lòng Tổ Quý quả thật kêu oan, vừa định phản bác, lại bị Mộ Lam Yên không tiếng động ngăn lại: "Thôi, sống ở đâu thì yên ở đấy đi!" Nếu như không phải là Ngao Lôi cố ý giấu giếm, vậy chính là Ngao Tương cố ý gây ra chuyện. Suy nghĩ một chút, nàng cũng cảm thấy Ngao Lôi không có bản lĩnh này.

Ngao Lôi cười nhạt một tiếng: "Vậy tỷ tỷ đi nghỉ trước một lúc. Muội tạm thời ở bên ngoài đi dạo một vòng, đợi lát nữa lúc đi tới Ngự Hoa Viên lại tụ họp." Dứt lời, chỉ thấy Ngao Lôi dẫn tỷ nữ ôm đàn trở về phòng, đã đóng cửa phòng lại ngay trước mặt Mộ Lam Yên.

Dừng lại tại chỗ, Tổ Quý thấy đại tiểu thư vậy mà đối với họ như vậy, lập tức bất bình dùm thay Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, tại sao đại tiểu thư như vậy? Hoàng hậu nương nương rõ ràng là để gian phòng cho hai người các người nghỉ ngơi, nàng ta lại chiếm đoạt như vậy?"

Đúng, Ngao Lôi chính là bá đạo chiếm đoạt cả căn phòng như vậy.

Mộ Lam Yên nhún vai một cái, có chút không sao cả nói: "Thôi, dù sao ta cũng không mệt. Hãy theo ta đi khắp nơi chút thôi."

Không có nơi nào có thể đi, hai người không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi lang thang phòng khách viện, vốn còn có thể gặp được mấy tiểu thư đi chung tâm sự, thỉnh thoảng đi đến gần nghe nói một đôi lời. Ước chừng sau nửa canh giờ, tất cả mọi người đều trở lại gian phòng, họ mới chính thức cảm giác được cái gì gọi là đông đúc không trống vắng.

Tổ Quý chọn một ghế đá ngồi lên, gương mặt sầu khổ: "Tiểu thư, chúng ta phải chờ tới lúc nào đây?"

Mộ Lam Yên ngẩng đầu lên, nhìn thời gian một chút: "Ước chừng, hai canh giờ đây!"

Điều này hiển nhiên vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng của Tổ Quý, nàng thật là cảm thấy phòng khách viện của Khôn Ninh cung này cực kỳ nhàm chán. Hơn nữa giống như đơn độc bị lỏng sợi vàng giới hạn vậy, không thể tùy ý đi ra đi vào giống như bên Liễu Tâm viện kia.

"Tiểu thư, chúng ta trở về phòng khách nghỉ ngơi một chút nhé?"

Mộ Lam Yên nhìn cánh cửa phòng đóng chặt kia, suy nghĩ một lát: "Vẫn là quên đi, dù sao trước khi người ta vào cửa đã mời chúng ta, là chúng ta không đi vào."

"Nàng ta vậy mà được gọi là mời à? Rõ ràng....."

Rõ ràng phía sau còn chưa nói ra miệng, Mộ Lam Yên chính là tiến lên che kín bờ môi của đối phương: "Hiện tại chung quanh đều hết sức yên tĩnh. Người muốn tất cả mọi người nghe được hai đại tiểu thư của Ngao phủ quan hệ không hòa thuận sao?"

Tổ Quý thấy vẻ mặt Mộ Lam Yên đột nhiên nghiêm túc, thật sự có chút kinh hoàng, vội vàng gạt đầu một cái bày tỏ đồng ý. Cuối cùng không có biện pháp, Mộ Lam Yên không thể làm gì khác hơn là dụ dỗ Tổ Quý dựa vào bàn đá trong sân nghỉ ngơi một lát. Lúc này, không khí chung quanh mới xem như thật sự yên tĩnh lại.

Tiếng hít thở đều đặn chậm rãi truyền ra từ trong hơi thở của Tổ Quý, Mộ Lam Yên chọn một nơi hơi rộng rãi một chút, cũng ngồi lên, ngồi xếp bằng. Rõ ràng đã đi vào mùa đông, qua ít ngày nữa sắp có tuyết rơi, nhiệt độ phía ngoài này quả nhiên là lạnh hơn một chút.

Lúc lâu, bên tai đột nhiên truyền đến một đợt tiếng ma sát nhỏ.

"Sột soạt —— Sột soạt ——" Một lần một lần, chậm rãi từ từ, đứt quãng.

Mộ Lam Yên ngồi thiền nghỉ ngơi, đột nhiên mở ra cặp mắt linh động, *d&d#l@q^d<.com> đứng dậy như một con mèo giẫm nhẹ bước chân chậm rãi tới gần tới phía tiếng dẫn ra.

Lại là truyền tới từ trong phòng nghỉ ngơi của nàng!

"Người chắc chắn Mộ Lam Yên ngủ thiếp ở bên ngoài?"

"Đúng vậy đây tiểu thư. Tổ Quý, tỷ nữ của nàng ta ngủ trước, sau đó ta thấy được nàng ngồi xếp bằng dưới đất, ngồi yên một lúc lâu, y hệt một hòa thượng vậy." Theo sau là một trận cười trộm.

Trên mặt Ngao Lôi thoáng qua một chút ác độc, liếc mắt qua cửa một cái, phảng phất như vậy là có thể thấy Mộ Lam Yên ngồi ở bên ngoài chịu rét: "Không ngờ phụ thân thật sự sẽ để nàng thay thế Ngao Trương vào cung. Phụ thân thật sự là quá thiên vị rồi!"

Tiếng nói chuyện của người ở bên trong cực nhỏ, kèm theo sột soạt sột soạt cùng nhau truyền ra. Nghe xong đối thoại, trong lòng Mộ Lam Yên đột nhiên dấy lên một cỗ căm tức. Ở Ngao phủ, từ trước đến giờ Ngao Lôi xử sự cực kỳ cẩn thận, mặc dù chột có tranh cãi, nhưng cũng không thành tình thế gì. Trước mặt muội nàng ra khỏi phòng không nói, không có nghỉ ngơi lại đang làm chút chuyện gì đó. Chuyện này khiến Mộ Lam Yên phát sinh lòng hiếu kỳ trong nháy mắt, ngón tay dính chút nước miếng, bèn nhẹ nhàng chọc thủng một cái lỗ trên cửa sổ giấy dầu.

Ngao Lôi ngồi ở trên ghế tròn nhỏ trong phòng, đệm chân trên giường bị thay đổi, hiển nhiên nói rõ nàng đã từng ngủ. Giờ phút này, cặp mắt nàng ta lấp lánh có thần nhìn chăm chăm tỷ nữ trước mặt, tiếng sột soạt sột soạt kia dĩ nhiên là phát ra từ nơi đó.

Mộ Lam Yên nhìn kinh ngạc đầy mặt, Ngao Lôi lại đang sai bảo tỷ nữ dùng miếng sắt đi mài mòn đàn mà nàng ta mang tới!

"Tiểu thư, người xem bộ dáng như vậy được rồi chưa?" Tỷ nữ đột nhiên nâng đàn lên chút, cho Ngao Lôi liếc mắt nhìn.

Ngao Lôi lắc đầu một cái: "Không được, còn phải mài một chút nữa."

Tiểu nha đầu bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục dùng miếng sắt mài mảnh sợi dây đàn một chút: "Tiểu thư, như vậy sẽ không ảnh hưởng âm sắc sao?"

Ngao Lôi nghe vậy, ánh mắt đột nhiên ảm đạm chút: "Sẽ!" Dừng một chút, lại mở miệng: "Chỉ là không sao, đến lúc đó ta đàn một khúc không cần một sợi dây đàn kia, đến cuối cùng lại khảy một lúc nữa là được."

"Tiểu thư, vậy đến lúc đó tay có thể phải cẩn thận, dây đàn này rất mảnh, đến lúc đứt đoạn, người đừng để cắt ngón tay giống như khi còn bé đấy." Tiểu nha đầu đã theo chân Ngao Lôi từ nhỏ, hiện tại Ngao Lôi có tiếng tài nữ, nàng tự nhiên cũng hiểu là có liên quan với việc nàng yên lặng bỏ ra sau lưng.

Bởi vì dây đàn đứt đoạn mà cắt ngón tay, Ngao Lôi mặt đầy nước mắt khiến đến bây giờ ký ức của nàng cũng hãy còn mới mẻ. Còn có, về mặt nhị phu nhân cảm cơn gỗ hung thần ác sát đứng ở bên cạnh tiểu thư.

"Làm nhanh lên một chút đi!" So sánh với đứt ngón tay, thật ra thì Ngao Lôi càng thêm tiếc danh tiếng của nàng. Một từ tài nữ cũng không phải mỗi người đều có thể đội lên. Mộ Lam Yên vừa tới, đã dễ dàng đội lên danh hiệu thần y, đủ làm cho nàng cắn răng nghiêng lợi, cho nên hôm nay mới làm bộ lạnh nhạt nàng ta.

Tiểu nha đầu lại ma sát một lúc, Ngao Lôi mới thỏa mãn gạt đầu, kêu nàng cất đi. Cất xong đồ, tiểu nha đầu lại bắt đầu có chút đau lòng hỏi: "Tiểu thư, người nói sao người phải khổ như thế chứ?"

Ngồi trên băng ghế, Ngao Lôi thở dài một hơi: "Nếu không phải bị giữ lại, ta cũng không nghĩ ra hạ sách này. Mẫu thân buộc ta tiến cung, ta không thể làm gì khác hơn là thuận theo bà. Nhưng ngộ nhờ thật sự bị Tam hoàng tử nhìn trúng thì sao?"

"Cho nên người muốn bêu xấu, như vậy Tam hoàng tử cũng sẽ không chọn một chuyện cười thật sao?"

Ngao Lôi không nói gì, chỉ là gạt đầu một cái.

"Nhị hoàng tử và Cửu hoàng tử lớn lên cũng không tệ lắm, nói không chừng Tam hoàng tử này cũng là tuấn tú lịch sự."

"Nhưng hẳn thiếu một chân đó!"

Lời thể vừa nói ra, trong nháy mắt tiểu nha đầu liền yên tĩnh. Nàng vốn không nghĩ nhiều lắm, nhớ tới mặt mày tiểu thư phiến muộn, muốn an ủi một chút, nhưng không ngờ bỏ quên điểm quan trọng nhất.

Ở ngoài cửa nhìn một lúc, Mộ Lam Yên đột nhiên có chút cảm thấy không dễ chịu. Ngao Lô ích kỷ, nàng dĩ nhiên đã quá là rõ ràng. Có điều không ngờ nàng ta lại chọn dùng dạng phương thức cực đoan này để rời khỏi con đường phải đi.

Ngay lúc chuẩn bị rời đi, bên tai nàng đột nhiên truyền ra một tiếng đá phải chậu hoa. Bên trong cửa đột nhiên truyền ra một tiếng cảnh giác: "Người nào!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Phá hư đàn

Editor: trang bubble ^^

Nhanh chóng trở lại vị trí vốn có, Mộ Lam Yên nhanh chóng nhắm hai mắt lại giả vờ ngủ say.

Qua một lát nữa, cửa phòng đột nhiên cọt kẹt một tiếng mở ra một khe nhỏ, không bao lâu lại đóng lại. Cũng trong lúc đó, một đợt tiếng mèo kêu êm ái truyền vào trong tai kia, mở hai mắt ra thì nhìn thấy một con mèo Ba Tư toàn thân trắng muốt đi qua ở trước mặt nàng.

Mộ Lam Yên đột nhiên cảm thấy con mèo trước mặt này cực kỳ đáng ghét, nếu không phải nó làm sao nàng lại bị phát hiện! Có điều đột nhiên, khóe mắt lại một lần nữa xẹt qua một thoáng bóng dáng màu trắng, lại làm cho nàng dồi lực chú ý đi.

Mới vừa rồi, khi nàng nghe được âm thanh ngoài đầu nhìn lại đã cảm thấy cách đó một bóng người thoáng qua không xa, nhưng gấp gấp trở về thì không nghĩ nhiều. Rồi sau đó thấy được con mèo này bên cho rằng là nó, nhưng bây giờ nàng cảm thấy chung quanh đây, hết như có người nào đang ngó chừng nàng!

"Vị tiểu thư này, sao người ngồi ở chỗ này chứ?" Đột nhiên từ phía sau truyền tới một tiếng nói của cô gái.

Mộ Lam Yên quay đầu lại, thì thấy một cung nữ đang đi tới phía nàng. Cung nữ này ăn mặc cả người không giống như là cung nữ hầu hạ chủ tử bình thường, càng giống như là cấp bậc quan lý.

"Ta ấy vốn là muốn đi ra ngoài hóng mát một chút. Không biết làm sao, bây giờ tỷ tỷ ta đã ngủ rồi, ngại đi quấy rầy cho nên ngồi ở bên ngoài một lát." Mộ Lam Yên nói như thật, gương mặt vô tội giống như một đứa bé khéo léo hiểu chuyện.

Cung nữ đi qua bên cạnh nàng, khom người xuống về phía con mèo kia.

Mộ Lam Yên thấy con mèo Ba Tư kia bị bắt, trong lòng mới hiểu thì ra là đối phương là nhắm về phía con mèo này, quả nhiên là một phen hú vía. Con mèo này chắc hẳn nhất định là của vị tiểu chủ nào đó trong cung, không cẩn thận mới chạy tới nơi này.

Cung nữ cúi đầu đỡ con mèo trong ngực một lúc, mới ngẩng đầu lên áy náy cười nói: "Không biết mới vừa rồi có hù đến vị tiểu thư này hay không?"

Mộ Lam Yên vội vàng lắc đầu một cái, càng thêm lấy lòng duỗi tay ra phía trước xoa xoa mặt mèo.

Khuôn mặt con mèo Ba Tư chán ghét ngáp một cái mới chịu, một đôi mắt thăm thẳm y hệt hồ phách nhìn chằm chằm "Tập kích" người nàng, phát ra một đợt tiếng mèo kêu lười biếng.

Cung nữ thấy đối phương làm người vẫn xem như là dễ chung đụng, mắt đẹp đột nhiên chuyển một cái nhớ lại người kia dặn dò lúc trước, mở miệng nói: "Tiểu thư, bên ngoài trời đông giá rét, ta thấy các người vẫn đợi ở bên ngoài cũng không tiện. Nếu người đã lo lắng quấy rầy tỷ tỷ của người, vậy đi theo ta, đến một sương phòng khác nghỉ ngơi một chút chứ?"

"Việc này....."

Thấy Mộ Lam Yên có chút chần chừ, chỉ vào Tô Quý đang ngủ say, lại nói: "Người xem tiểu nha đầu này ngủ đến sâu, sợ là một muốn chết rồi. Đợi đến sau này các người đến Ngự Hoa Viên, sợ là sẽ đông lạnh cảm mạo đấy!"

Nói tới chỗ này, trong lòng Mộ Lam Yên đột nhiên chột rung động. Nha đầu Tô Quý này đâu phải là một chết, rõ ràng là tới hôm qua biết được hôm nay sẽ phải vào cung, kích động tới kéo nàng nói chuyện tới nửa đêm. Nhưng tiếp tục như vậy nữa quả thật sẽ đông lạnh, xuất phát từ đau lòng người mình,

Mộ Lam Yên vẫn là gậy đầu đồng ý.

Kéo Tổ Quý trong ngủ gật mơ hồ, hai người rớt cuộc trở về gian phòng ấm áp. Trong khi đó, ở trong phòng mà hoàng hậu sắp xếp nghỉ ngơi, Ngao Lôi và tỳ nữ đều là khuôn mặt căng thẳng nhìn đối phương.

Tiểu nha đầu có chút chột dạ: "Tiểu thư, người nói lời của chúng ta có thể để cho Mộ Lam Yên nghe hết rồi hay không?"

Ngao Lôi nói không chột dạ là giả, dù sao chuyện nói xấu người ta sau lưng như vậy không tốt lắm, nhưng bây giờ chuyện nghiêm nhiên đã phát sinh đến mức này, lo lắng cũng vô dụng: "Cứ như vậy đi, nếu như nàng ta thật sự nghe được, có ý kiến khẳng định đã sớm xông vào. Ta nghĩ nàng ta thông minh như vậy, chắc chắn sẽ không vứt thể diện Ngao gia trước mặt mọi người."

Tiểu nha đầu nghe vậy, gậy đầu một cái, bèn cũng không nói chuyện nữa.

Một cái chớp mắt, hai canh giờ lặng lẽ trôi qua.

Các cung nữ lần lượt gõ cửa phòng của các tiểu thư. Không có ai biết Mộ Lam Yên ở trong gian phòng kia, cho nên hai người bọn họ hoàn toàn là nghe được tiếng ồn ào phía ngoài, mới tỉnh lại.

Tổ Quý dụi dụi con mắt, trạng thái cả mặt lơ mơ nhìn Mộ Lam Yên ngồi thiền: "Tiểu thư, sao chúng ta ở trong phòng rồi?"

Mộ Lam Yên nghe tiếng mở mắt ghét bỏ nhìn đối phương một cái, lười phải mở miệng giải thích.

Lúc ra cửa, trong phòng khách viện, lần nữa không có bất cứ người nào, bao gồm Ngao Lôi.

Trạng thái của Tổ Quý còn có chút không có ở đây, muốn chất vấn tại sao đại tiểu thư vứt bỏ họ. Mộ Lam Yên chính là khóe mắt thấy nơi cửa ra vào, chỗ núi giả đó loáng thoáng xuất hiện hai bóng dáng thấp thoáng, cũng là lén lút đi ra từ bên trong.

Theo bản năng đưa tay bịt kín miệng của Tổ Quý, ẩn thân dựa vào phía sau một cây cột.

Người đến là Phí Khuynh Thành.

Chỉ thấy đối phương lén lén lút lút quan sát đánh giá một vòng chung quanh không có ai, mới khom người bước đi tới cửa phòng của Ngao Lôi. Trước khi vào cửa, Phí Khuynh Thành lại dò hỏi một lần nữa: "Người chắc chắn hai người của Ngao gia đều đi ra ngoài rồi, hơn nữa không có mang theo cây đàn của Ngao Lôi?"

Tiểu nha đầu bên cạnh gậy đầu một cái, xác định nói: "Nô tỳ tìm người hỏi qua rồi. Sau khi hoàng hậu phái người đánh thức đám tiểu thư kia, Ngao Lôi phát hiện không tìm được Mộ Lam Yên, cho là đi ra ngoài chơi, bèn vội vàng đi ra ngoài tìm. Bên cạnh không có mang theo cây đàn kia."

Phí Khuynh Thành nghe vậy, trên mặt đột nhiên lộ ra một thoáng âm hiểm: "Hừ, muốn chơi trội, ta sẽ để cho người ra mắt đủ!"

Dứt lời, chính là mở cửa, cứ quang minh chính đại tiến vào như vậy.

Nhìn đến đây, Tổ Quý cũng cảnh giác đang xảy ra một chuyện không tốt, ngẩng đầu nhìn mặt tiểu thư nhà mình bình tĩnh, trong lòng đột nhiên dâng lên một thoáng bội phục! [trang@d#d##q#d@bubble](#) Đã quyết định chủ ý muốn học tập với tiểu thư, chính là đi theo bước chân của đối phương, lặng lẽ đi tới phòng mà Ngao Lôi nghỉ ngơi lúc trước.

Xuyên qua lỗ nhỏ chột mở lúc trước, Mộ Lam Yên chỉ thấy Phí Khuynh Thành chỉ huy nha đầu dẫn tới mở cây đàn của Ngao Lôi ra. Tổ Quý thấy tiểu thư nhìn say sưa ngon lành, trong lòng tò mò đột nhiên lập tức vọt thật cao, trức trặc dùng ngón tay dùng sức chọt thủng tấm giấy dầu trước mặt.

Một tiếng "Sột soạt ——", Mộ Lam Yên quay đầu lại thấy đầu ngón tay út của Tổ Quý chọt vào trong giấy dầu, dọa nàng sợ hết hồn, theo bản năng đưa tay khê đánh đối phương một cái, mới tiếp tục chú ý bên trong.

Cũng may Phí Khuynh Thành vốn là đang xâm phạm địa bàn của người khác, cho nên rất chột dạ, hoàn toàn không chú ý bên ngoài!

Trong lòng Mộ Lam Yên cảm thán cả ngày hôm nay đều đang nhìn coi người khác, mà Tổ Quý chính nghĩa kẻ người thấy người ở bên trong đang cầm đồ của tiểu thư phủ mình, vội vàng hỏi thăm Mộ Lam Yên: "Tiểu thư tiểu thư, bọn họ đây là đang phá hư đồ của Đại tiểu thư đấy. Chúng ta có nên đi vào ngăn cản hay không?"

Mộ Lam Yên thu hồi tầm mắt, suy nghĩ một phen. Tổ Quý nói không sai, dưới tình huống bình thường, nàng cũng nên ra mặt ngăn cản. Nhưng lại nghĩ đến lúc trước thấy Ngao Lôi tự mình phá hư, nếu như nàng kêu người đi tới, đối phương nhất định sẽ cảm thấy mình nhiều chuyện. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là đều không thấy như hai lần trước được rồi.

Nếu Ngao Lôi đã lựa chọn bước ra bước này, nàng ta nhất định đã tính toán xong, về phần cây đàn kia, một lần phá hư cũng là phá hư, hai lần phá hư cũng là phá hư.

"Chớ xen vào việc của người khác, đi thôi đi thôi!" Cuối cùng, Mộ Lam Yên vẫn là đẩy Tổ Quý tiếp tục lui về chỗ vốn ẩn núp.

Chỉ là một lát, Phí Khuynh Thành phá hư xong, cùng nha đầu bên cạnh rút lui ra khỏi phòng của Ngao Lôi. Họ chân trước mới vừa đi, Ngao Lôi dẫn

theo tiểu nha đầu nổi giận đùng đùng bắt đầu chạy về từ bên ngoài.

"Người nói nha đầu này cuối cùng đi đâu? Mắt thấy sắp bắt đầu rồi, đến bây giờ cũng không tìm được người!" Ngao Lô tìm một vòng từ bên ngoài cũng không tìm được Mộ Lam Yên, giờ phút này dĩ nhiên cũng không để ý bộ dáng đại gia khuê tú, y như một người đàn bà chanh chua.

Tiểu nha đầu nhanh chóng đi theo ở phía sau, giờ phút này trên mặt cũng không có vẻ mặt thông thả nhàn hạ lúc tán gẫu với Ngao Lô trước đó, thần kinh căng thẳng, chỉ sợ lúc nào đó tiểu thư sẽ tức giận với nàng.

Đi tới trước gian phòng, Ngao Lô đột nhiên ngừng bước chân: "Người vào bên trong ôm cây đàn ra cho ta. Chúng ta không đợi nàng ta, đến lúc đó nếu hoàng hậu hỏi tới cứ nói không biết!" Đứng rồi, nàng chính là không biết, nhưng chắc chắn sẽ không nói chuyện không đề cho Mộ Lam Yên vào phòng.

Mộ Lam Yên và Tổ Quý ẩn núp ở phía sau chủ nhân hơi liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên đi ra: "Tỷ tỷ!" Mộ Lam Yên đột nhiên kêu một tiếng lạnh lạnh.

Ngao Lô nghe vậy đột nhiên cả người ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới ở bên ngoài lượn một vòng không thấy người, lại vẫn là trốn ở trong sân. Nhớ tới lời mới vừa nói, mắt sắc đột nhiên có chút lóe lên, cố ý không nhìn đối phương nói: "Các người, tại sao các người lại ở chỗ này? Mới vừa rồi, ta đi bên ngoài tìm một vòng cũng không tìm được các người."

"Trước đó chúng ta nghỉ ngơi ở bên ngoài, sau lại đột nhiên cảm thấy lạnh quá, trùng hợp một cô cô đi qua, bèn dẫn chúng ta đến một gian phòng khác. Khi chúng ta đi ra, tất cả mọi người đều đi rồi."

Mộ Lam Yên vừa dứt lời, tiểu nha đầu ôm đàn ra ngoài cũng thấy được họ. Chống lại ánh mắt của các nàng thì đột nhiên thoáng qua một chút kinh ngạc, sau đó lại khôi phục lại bình thường, đi tới bên cạnh Ngao Lô.

Mất thấy thời gian sắp không còn kịp rồi, Ngao Lô cũng không muốn gây thêm chuyện, phát tay áo xoay người ra lệnh một tiếng chính là dẫn ba người cùng nhau đi theo cung nữ bên ngoài, đi tới Ngự Hoa Viên.

Ở phía sau, Mộ Lam Yên nhìn chằm chằm cây đàn bị phá hư hai lần kia, trong lòng chẳng biết nguyên do tại sao có chút lo lắng. Vì quãng đi ý nghĩ như vậy, dọc theo đường đi cố ý nhìn tới chung quanh, phân tán lực chú ý.

Đi tới Ngự Hoa Viên, nàng đã bị một màn khí thế hùng vĩ trước mắt làm cho giật mình. Hoàng đế đương triều là một người cực kỳ hưởng thụ, thường ngày Ngự Hoa Viên làm cho người ta thường thức dĩ nhiên là vô cùng xa hoa.

Đã là mùa đông, thế nhưng chung quanh lại vẫn là đóa hoa tranh nhau khoe sắc như ngày xuân vậy. Hơn nữa giờ phút này bên trong tụ tập đầy người, trên mặt mỗi người cũng như vui vẻ phảng phất, quần áo vô cùng tươi đẹp.

Tổ Quý nhìn có chút hoảng hốt, đứng đứng về phía Mộ Lam Yên, rất sợ chỉ chớp mắt đã tan biến. Ngao Lô liếc nhìn hàng ngũ thuộc về các nàng, ba bước cũng thành hai bước đi qua. Vậy mà còn chưa đi đến, thì bị cô gái cả người điểm lệ đi qua chặn lại.

"Ồi chao, người nào không có mắt như vậy chứ!"

Quả nhiên là không phải oan gia không đụng đầu, Ngao Lô ngẩng đầu lên lại phát hiện trước mặt lại là Phí Khuynh Thành không bị lưu lại trước đó: "Làm sao người ở chỗ này?"

Phí Khuynh Thành ngao mạn cười một tiếng, nghiễm nhiên không coi đối phương vào đâu: "Sao ta không thể xuất hiện ở chỗ này? Tiểu di của ta lại là Lạc quý phi trong cung, cũng không giống như các người."

Nói tới nơi này, đột nhiên lại gần nhỏ giọng nói ở bên tai Ngao Lô: "Dựa vào danh tiếng tuyển phi cho Tam hoàng tử tới tranh thể diện gia tộc." Nói xong, rồi khỏi bên tai Ngao Lô thì trên mặt hài lòng. Mộ Lam Yên nhìn cũng rất là rõ ràng.

Giờ phút này trên mặt Ngao Lô vẫn treo nụ cười như cũ, lòng bàn tay lại bị móng tay hung hăng cắm vào. Không ngừng lại chút nào, nàng đi qua từ bên cạnh Phí Khuynh Thành.

Mộ Lam Yên bắt đầu có chút đồng tình cảnh ngộ của Ngao Lô, vậy mà lúc ngẩng đầu lên, bất ngờ không kịp đề phòng lại thấy một con mèo Ba Tư có ánh mắt y như hổ phách gặp trước đó. Giờ phút này, nó lại yên tĩnh nằm ở trong ngực một cô gái quần áo tươi đẹp. Nữ nhân kia, lại là nữ nhân mà Tư Không Thận dẫn về!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Việc tú tuyệt

Một tiếng hoàng thượng giá lâm, khiến tất cả lực chú ý của mọi người đều chuyển tới phương hướng nơi phát ra âm thanh.

Trong nháy mắt, bên tai liên tiếp tất cả đều là lời: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ~". Mặc dù Mộ Lam Yên cùng quỳ xuống, ánh mắt lại không nhìn được ngó về phía trước.

Tư Không Trung Minh cả người long bào, hình thể hơi phát tướng, cùng với mặt mày không cảm xúc gì, thoạt nhìn hơi ưỡ ỏi. Có điều một đôi mắt y như chim ưng, Mộ Lam Yên cảm thấy đặc biệt quen thuộc.

Bên cạnh cùng một chỗ lại là hoàng hậu, hai phi tử đi theo ở đằng sau, một là Dương quý phi, một là Lạc quý phi. Phía sau nữa chính là Tư Không Vân, Tư Không Thận, với Tam hoàng tử Tư Không Miển được kiệu đuôi theo nâng tới.

Mộ Lam Yên đều có ấn tượng với mọi người, duy chỉ có bộ dáng Tư Không Miển thì nàng có chút không nhớ rõ, đoán chừng nguyên nhân là bởi vì thường ngày hắn xuất hiện đều là lấy loại treo màn che này.

Tư Không Trung Minh lên tiếng bình thân, mọi người bèn đứng lên.

"Nghe nói hôm nay, hoàng hậu cố ý mời trẫm tới đây thưởng thức tài nghệ biểu diễn à." Mới vừa vào ngai, trong tiếng cười của Tư Không Trung Minh chứa ba phần tức cười nói với thể tử ở bên cạnh.

Hoàng hậu che mặt hết như một tiểu cô nương thẹn thùng: "Hoàng thượng thật thích trêu ghẹo thần thiếp, người cũng không phải không biết tới đây làm gì. Hôm nay là tuyển phi cho Tam hoàng nhi, tự nhiên người tới đây để kiểm định."

Tư Không Trung Minh nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười không rõ ý đồ quét tới đám người trước mặt. Tam hoàng nhi của hắn đã từng là trợ thủ đắc lực của hắn, không biết làm sao lại bị người hạ độc thủ, hại hắn mất đi một bắp đùi, từ đó trở thành phế nhân. Chuyện như vậy, hắn vẫn canh cánh trong lòng, mà trước mặt tuyển phi cho hoàng nhi của hắn, vốn là ý đồ của hắn.

"Các cô nương, đều đi đến trước mặt trẫm nhìn một chút xem." Tư Không Trung Minh chậm rãi mở miệng. Hoàng hậu nhanh chóng dùng ánh mắt ra hiệu những người đó, hận không thể mất mọc ra một cái tay nhỏ, xếp từng cô nương có chút khản trương chỉnh tề thành một đội.

Trong lòng Mộ Lam Yên thật vất vả và an ủi về hốt hoảng khi thấy mèo Ba Tư lúc trước đó, trước mặt lại phải nhắm mắt đi về phía trước. Ánh mắt Tư Không Trung Minh quét qua ở trên mặt mỗi người, dừng lại một lát, mới mở miệng: "Nghe nói, hôm nay có một cô gái đặc biệt tới, đứng ra cho trẫm nhìn một chút!"

Lời này vừa nói ra, làm cho mọi người ở đây lập tức câm bặt, mọi người ở chỗ này đều là người biết gốc tích, nào có cô gái đặc biệt gì đó.

Hoàng hậu thấy Mộ Lam Yên trước sau không đi ra, đặc biệt nhắc nhở một phen: "Nhị nữ nhi của Ngao gia, hoàng thượng đang gọi người đấy."

Bị nêu tên, cả người Mộ Lam Yên đột nhiên giật mình một cái, nhân tiện bị Ngao Lôi đẩy một cái, mới nhảy ra ngoài từ trong đội ngũ. Bởi vì dáng vẻ ra ngoài có chút kỳ quái, chọc cho người phía sau truyền đến tiếng cười trộm hơi yếu.

"Người tên là gì?" Tư Không Trung Minh đột nhiên nói.

"Bẩm hoàng thượng, dân nữ tên là Mộ Lam Yên."

"Mộ Lam Yên, tên rất hay, trở về đi thôi."

Tư Không Trung Minh không quay đầu nói mấy câu, trong nháy mắt lại làm cho Mộ Lam Yên không đoán ra ý trong lòng đế vương. Hoàng hậu thấy Mộ Lam Yên còn đứng tại chỗ, lần nữa tốt bụng lên tiếng nhắc nhở: "Hoàng thượng là bảo người trở lại trong đội ngũ đi."

"Ồ à, tạ hoàng thượng tạ hoàng hậu nương nương."

Sau lời đạo đầu lúng túng, Tư Không Trung Minh khách sáo mấy câu với tất cả mọi người tại chỗ. Tiểu thư các nhà chính là bắt đầu đứng dậy biểu diễn tài nghệ vốn đã chuẩn bị tốt. Ngao phủ thuộc về quan viên tam phẩm, cho nên xếp hạng tương đối phía sau.

Mộ Lam Yên nhìn cô gái trước mặt vừa ca hát, vừa khiêu vũ, ngâm thơ thành đối không có một người khó dễ bọn họ, trong đầu chính là bắt đầu tính toán đợi lát nữa nên biểu diễn cái gì tốt. Còn chưa chờ nàng xác định được, thời gian chớp mắt một cái, đã đến phiên Ngao gia họ.

Mất thấy Ngao Lôi tươi cười đầy mặt đứng dậy, và tiểu nha đầu ôm đàn theo ở phía sau, suy tính đủ loại trước đó của Mộ Lam Yên đột nhiên đều ném sau ót tất cả, tinh thần khẩn trương nhìn chăm chăm, chuyện sẽ phát sinh tiếp theo!

Ngao Lôi ưu nhã đi tới chính giữa vũ đài, mặt xinh đẹp, mặt ngậm cười, khề quý gối hành lễ, chính là ngồi xuống ý bảo nha đầu đặt đàn ở trên bàn trước người.

Mộ Lam Yên rảnh rỗi nhìn Ngao Lôi, nhân tiện liếc mắt —— mọi người xem biểu diễn trước mặt một cái. Biểu hiện trên mặt mỗi người không đồng nhất, nhưng nhìn ra được, cũng không có quan tâm bao nhiêu chuyện họ biểu diễn tài nghệ này. Có điều khi nhìn đến Tư Không Thận ở góc tối lại không cẩn thận giao hội ánh mắt trên không trung, cuống quýt cúi đầu xuống. Chỉ là kỳ quái, không biết cô gái ôm mèo Ba Tư trước đó đi nơi nào rồi.

Qua một lát nữa, tiếng đàn chậm rãi đã truyền ra từ đầu ngón tay của Ngao Lôi. Không nói làm cho người ta hai mắt tỏa sáng, nhưng cũng là khúc âm

lưu loát, uyển chuyển dễ nghe. Đây là một bài hát chưa có ai từng nghe, chính là Ngao Lôi tự mình sáng tác.

Ngay khi Mộ Lam Yên yên tĩnh nghe tiếng đàn, lo lắng chuyện tiếp theo không có cách nào mà đoán trước. Toàn trường bên kia, toàn thân Lâu Lan mặc áo quần tơ vàng hoa lệ, ôm một con mèo Ba Tư màu trắng lạng lẽ lên về bên cạnh Tư Không Thận.

Trước đó đi ở trong đám người, con mèo này chính là đột nhiên chạy trốn ra ngoài, làm hại nàng tìm thật lâu mới tìm được. Con mèo này là hôm nay Tư Không Thận đột nhiên tặng cho nàng, làm cho nàng vui mừng mãi. Len lén đi tới sau người, nàng nhìn cái ót đối phương, làm một cái mặt quỷ.

Rồi sau đó chuẩn bị chào hỏi trước, đột nhiên trong đầu thoáng qua một chút quý kẻ, cầm lên vuốt mèo, chính là len lén từ từ vạch tới trên mặt Tư Không Thận.

Thật sự cái gọi là không làm, thì sẽ không phải chết. Ngay ở trong nháy mắt đó, Tư Không Thận rõ ràng cảm thấy dị vật đến từ sau lưng, đưa tay chính là bắt được vuốt mèo hung hăng kéo đến phía trước.

"Bùm ——" một tiếng, hơi sức của Lâu Lan không có lớn như Tư Không Thận, cứ trơ mắt nhìn cả người mèo Ba Tư chạy đi từ trong tay nàng như vậy. Sau đó kêu thảm thiết cả người đập vào trên bàn trước mặt Tư Không Thận.

Động tác hơi lớn, mọi người truyền đến ánh mắt hoài nghi.

Lâu Lan ngậy người.

Tư Không Thận ngậy người.

Tất cả người nhìn lại bọn họ, tất cả đều sợ đến ngậy người rồi!

Hoàng thượng và hoàng hậu nhìn Lâu Lan, trên mặt có một chút hơi giận, người sáng suốt đều biết rõ tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Ngay khi trong lòng Mộ Lam Yên giễu cợt nữ nhân kia ngu ngốc thì đột nhiên một đợt thanh âm chói tai xẹt qua chân trời.

Ngay sau đó chính giữa vũ đài, Ngao Lôi đột nhiên hét thảm một tiếng, tất cả dây đàn đều đứt đoạn!

Tất cả này xảy ra quá mức đột nhiên, mọi người còn chưa có phản ứng kịp từ trong Ô Long của Tư Không Thận và cô gái, trang@d##q#d@bubble lúc quay đầu lại cũng đã phát hiện mười ngón tay của Ngao Lôi treo lơ lửng ở không trung, đầu ngón tay thấm từng dòng máu nhỏ vào trên thân đàn.

Khuôn mặt nha đầu kinh ngạc nhìn chủ nhân, trước tiên nhào tới đưa tay muốn che mười ngón tay chảy máu của Ngao Lôi, chỉ là trong nháy mắt, trên mặt cũng đã treo đầy nước mắt.

Giờ phút này trên mặt Ngao Lôi vẫn là có chút không phản ứng kịp, dự tính của nàng vốn không nên là như thế này.

Nơi xa, Phí Khuynh Thành thấy hình ảnh lần này, nhếch miệng lên nở nụ cười hả hê. Mà người hoàng tộc thân là khách xem, chẳng những không bởi vì loại sự tình này ra vẻ thương tiếc một chút xú, ngược lại túm năm tùm ba bắt đầu cười trộm.

Hoàng hậu nhìn tình cảnh phía trước mặt có chút hỗn loạn, đột nhiên gầm lên giận dữ: "Trong cung không có ai sao? Không thấy Ngao đại tiểu thư bị thương, còn không mau dẫn đi băng bó!"

Cứ như vậy, nha đầu đồ Ngao Lôi dậy, hai người cực kỳ chán nản rời đi.

Chân trước mới vừa đi, bên tai Mộ Lam Yên chính là vang lên tiếng cười nhạo nói liên không dứt. Đơn giản chính là nói cái gọi là tài nữ như Ngao đại tiểu thư, cũng chỉ là người bình thường đánh đàn cũng sẽ bị thương tay mà thôi.

Hoàng hậu có chút hao tổn tinh thần âm đạm rũ rứt sắc xuống, liếc về phía cung nữ bên cạnh, hỏi thăm một tiếng: "Tiếp theo đến lượt người nào?"

"Khởi bẩm hoàng hậu, tiếp theo đến lượt nhị tiểu thư của Ngao phủ rồi."

Hoàng hậu nghe vậy, nhàn nhạt ừ một tiếng, trong mắt liếc về phía Mộ Lam Yên cũng là tràn đầy không thèm để ý. Đại tiểu thư đọc đủ thứ thi thư đã thành bộ dáng này, nhị tiểu thư mới vừa trở về lúc này có thể có thành tựu gì. Phất phất tay sai cung nữ lui ra, Mộ Lam Yên mới tiếp nhận được mệnh lệnh, đi tới giữa vũ đài.

Quét mắt một vòng biểu hiện trên mặt mọi người, trong lòng tất nhiên hiểu những người này mặt ngoài khách sáo, thật ra thì trong lòng vô cùng nhiều chuyện, muốn cứu vãn danh tiếng của Ngao phủ, cũng chỉ có thể đánh bất ngờ làm cho các nàng cảm giác mới mẻ. Suy nghĩ một phen, nàng mới mở miệng: "Tiểu nữ bất tài, cảm kỳ thư họa lúc trước các vị các tiểu thư cũng đã biểu diễn gần đủ rồi. Tiểu nữ cũng sẽ không lấy ra bêu xấu."

Vốn nghĩ sẽ có người nói tiếp, nhưng đợi một lúc cũng không thấy hoàng hậu mở miệng, Mộ Lam Yên mới có chút cảm giác gấp gáp. Không phải chứ, người hoàng hậu này không phải giỏi nhất giảng hòa sao?

Hoàng thượng liếc mắt một cái hoàng hậu không yên lòng bên cạnh, cười cười thay nàng tiếp lời: "Vậy người muốn biểu diễn những gì?"

"Kính xin hoàng hậu ban thưởng một cái lông vũ, và một cái khăn lụa."

Bị nêu tên, hoàng hậu mới đột nhiên thức tỉnh nhìn lại bên cạnh: "Dung ma ma, đưa cho nha đầu kia đi."

Dung ma ma đáp một tiếng, chính là sai cung nữ bên cạnh đi lấy tới.

Qua một lát nữa, một cung nữ đã lấy đồ ra đưa tới trước mặt Mộ Lam Yên. Mộ Lam Yên liếc mắt một cái lòng vũ này, lại nói: "Kính xin hoàng hậu bảo người ta đếm rõ sợi của lòng vũ."

Thiếu thân gì thế, khiến mọi người bắt đầu hoài nghi trong hồ lô của Mộ Lam Yên bán thuốc gì.

Hoàng hậu nghe vậy, có chút khí huyết không thuận, nhưc đầu nhìn Mộ Lam Yên chỉ ra thiếu thân kia. Mới vừa rồi xảy ra hai chuyện Tư Không Thận cùng với Ngao Lô kia, trong lòng dĩ nhiên là không sáng khoái lắm. Nàng không muốn nhận việc xấu này, nhưng cô tình hoàng thượng điềm danh, còn tặng kèm chủ nhân không đáng tin cậy như Tư Không Vân đó, oán hận kéo dài từ trong đó là đã quyết định chủ ý phải đợi lúc ngủ, cố gắng giày vò hoàng thượng mới được.

Cung nữ dựa theo yêu cầu của Mộ Lam Yên, đưa lưng về phía nàng đếm rõ sợi, mới thở dài một hơi đưa ra ngoài.

Nhận lấy lòng vũ trong tay cung nữ, khoe miệng Mộ Lam Yên đột nhiên nâng lên một nụ cười thâm ý, bèn đưa tay vung vẩy về phía không trung ra ngoài. Chính là trong nháy mắt, trước mặt của nàng hiện đầy lòng vũ màu trắng, rơi xuống tới tấp.

Rồi sau đó nắm chặt một góc khăn lụa, vung ra ngoài, cả người và khăn lụa đồng thời tùy ý quơ múa trên không trung.

Chỉ là trong thời gian chớp lát, trên mặt mọi người, dần dần từ xem nhẹ, đã biến thành kinh ngạc thốt lên.

Tư Không Thận thật vất vả xử lý xong "Tai nạn" mà Lâu Lan mang đến cho hắn đi qua, ngẩng đầu lên chính là thấy Mộ Lam Yên lại bay múa ở giữa một mảnh lòng vũ, nhìn người phía trước, không vui trong lòng trước đó đột nhiên biến mất không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Lén lút gặp mặt

Editor: trang bubble ^^

Khẽ múa xong, lòng vũ dưới người không thấy đâu, như tất cả đều bị màn Lam Yên thu vào trong khăn lụa.

Lúc mũi chân rơi xuống đất, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Cho đến khi Tư Không Trung Minh đột nhiên hô to một tiếng "Hay", trong nháy mắt tất cả mọi người vỗ tay chính là vang dội toàn trường.

Mộ Lam Yên cất khăn lụa vào ở trước ngực, trình lên tư thế nửa quỳ đối mặt ngay phía trước. Nghe được tán thưởng đến từ chung quanh, nàng mới nâng đôi mắt mình lên, đứng lên, chào một cái, khiêm tốn nói: "Tiểu nữ bất tài, chỉ là ở bên ngoài học một chút công phu mèo quào, để cho hoàng thượng chê cười rồi."

Tư Không Trung Minh nghe vậy, hài lòng cười ha ha. Đây là tuyệt kỹ mà tối nay hắn xem khiến cho trước mắt người sáng lên, trên mặt tỏa ra nụ cười từ trong ra ngoài, liên tục gật đầu: "Thật không hổ là nhị tiểu thư của Ngao phủ, thừa kế võ học của phụ thân người. Người đâu, khen thưởng!"

Nghe được hai chữ khen thưởng, ánh mắt của mọi người toát ra vẻ hâm mộ. Hoàng hậu cũng khác biệt liếc mắt nhìn thần thái sáng láng của hoàng thượng, giật giật bờ môi, nhưng không nói chuyện.

Tư Không Thận không nhìn Lâu Lan còn chưa dừng lại nói chuyện om sòm bên cạnh, một đôi mắt thâm ý nhìn Mộ Lam Yên. Hắn cảm thấy, biểu diễn tối nay còn chưa tới cao trào nhất!

Mà Mộ Lam Yên nghe được khen ngợi, giờ phút này cũng không khiêm tốn nữa: "Biểu diễn của ta còn chưa kết thúc, xin hoàng thượng chờ chút lát nữa."

Bị khoe ra điểm then chốt, Tư Không Trung Minh cũng không nóng giận, cười yếu ớt, ánh mắt lấp lánh cùng với mọi người nhìn chăm chăm chuyện Mộ Lam Yên làm tiếp theo. Chỉ thấy nàng đột nhiên hướng mắt về phía cung nữ cầm lòng chim đưa cho nàng lúc trước, lớn tiếng hỏi: "Vị cung nữ tỷ tỷ này, xin hỏi trước đó hoàng hậu bảo tỷ cầm tới lòng vũ kia, tổng cộng có bao nhiêu sợi?"

Bị hỏi thăm, cung nữ sững sờ bị dọa sợ hết hồn, cảm nhận được ánh mắt khác thường đến từ người khác, nghẹn một ngụm nước miếng, mới nhỏ giọng nói: "Hai, hai trăm hai mươi sáu sợi."

Mộ Lam Yên làm bộ không nghe được, cũng bảo nàng lặp lại một lần nữa.

Khi tất cả mọi người nghe được hai mươi sáu trong miệng nàng, trên mặt Mộ Lam Yên mới lần nữa lộ ra một nụ cười kỳ dị, đột nhiên mở ra khăn lụa vốn nắm chặt.

Chỉ thấy phía trên mặt vải đầy vết lông vũ. Lông vũ kia bị thu vào khăn lụa, là tất cả mọi người nhìn ở trong mắt. Có điều không ngờ trong quá trình quơ múa lại bị Mộ Lam Yên, họa lên một bức đầu heo. Mà lúc này đầu heo kia đối mặt với Tư Không Trung Minh, quả nhiên là khiến người vừa nãy còn hâm mộ Mộ Lam Yên lợi hại, trong nháy mắt trong lòng thay nàng đổ mồ hôi lạnh.

Mọi người lầm tưởng Mộ Lam Yên chỉ là đang chửi xiên chửi xò thánh quân, chỉ có trong lòng Tư Không Trung Minh hiểu rõ, cô gái nhỏ trước mắt này khẳng định còn có đoạn sau.

Quả nhiên chỉ một lát, Mộ Lam Yên bèn nói ra: "Tổng cộng lông vũ phía trên này là hai trăm hai mươi sáu sợi rười, trong đó không có bẻ gãy!"

Tuy có chênh lệch nửa sợi, lại khiến mọi người lập tức chính là châu đầu ghé tai bắt đầu thảo luận. Tư Không Trung Minh cũng không tin tưởng lắm, phải thái giám bên cạnh đến phía trước đếm kỹ. Ước chừng dùng thời gian xấp xỉ với cung nữ lúc trước, mới đếm xong lông vũ trên khăn Mộ Lam Yên. Chính xác báo ra số lượng y hệt với Mộ Lam Yên, mới ngăn lại mọi người mỗi người nói một kiểu.

Trước mắt, ánh mắt của mọi người nhìn Mộ Lam Yên không còn có hoài nghi nữa, mà là bội phục! Dù sao làm một đại gia khuê tú, trừ không biết múa đao xách thương, trí nhớ và sức phản ứng của Mộ Lam Yên quả nhiên là làm cho người ta không thể không bội phục!

Vì hóa giải trạng thái hiện trường căng co, Mộ Lam Yên đột nhiên cười một tiếng, tiếp tục nhìn về phía cung nữ đã sớm cứng nhắc cả người bên cạnh, tiến lên mấy bước đưa trả lại cho đối phương: "Lam Yên chẳng qua là chỉ đùa một chút, mong rằng cung nữ tỷ tỷ đừng nên trách tội."

Vừa dứt lời, cung nữ đột nhiên chính là cả người chột run rẩy quỵ xuống về phía hoàng hậu: "Kính xin hoàng hậu nương nương khai ân, nô tỳ không phải có ý đếm sai."

Mộ Lam Yên tất nhiên có chút khiếp sợ lui về sau một bước, hoài nghi nhìn lại phía hoàng hậu, mới phát hiện đối phương lại dùng một loại ánh mắt làm cho người ta không rét mà run quan sát họ. Nàng vốn chỉ là muốn đùa một chút, tuyệt đối không nghĩ tới hoàng hậu lại sẽ có phản ứng lớn như vậy.

Dùng một chút, chính là nghe hoàng hậu phía trước chậm rãi mở miệng: "Thôi, ngươi hãy lui ra sau đi!"

Vốn tưởng rằng màn náo kịch này rốt cuộc sẽ kết thúc, Tư Không Thận đang ở vị trí của mình đột nhiên chột phi thân đi tới trước mặt Mộ Lam Yên.

Một thanh nhuyễn kiếm sáng loang loáng đột nhiên gác ở nơi cổ Mộ Lam Yên, cứ thế dọa mọi người cho rằng Mộ Lam Yên là thích khách! Người tới gần, kinh ngạc thốt ra tiếng.

Hoàng hậu có chút nóng nảy: "Hoàng nhi, con đây là muốn làm gì?"

Ở trên ghế, Tư Không Thận đã sớm không nhẫn nại được tính tình của mình cũng không ngoái đầu lại nhìn mẫu hậu của hắn. Một đôi mắt đào hoa yêu nghiệt, sắc bén nhìn chằm chằm Mộ Lam Yên: "Phụ vương mẫu hậu, sợ các người xem chưa đã ghiền, để nhi thần và Lam Yên cô nương khoa tay múa chân một màn, thấy tình thế cái gì gọi là Đấu Võ chân chính!"

Vừa dứt lời, không chờ Mộ Lam Yên mở miệng, thanh kiếm kia của Tư Không Thận dĩ nhiên cũng đã thu hồi lại nhắm về phía đối phương làm tư thế công kích.

Mộ Lam Yên linh hoạt lui về sau một bước: "Tư Không Thận, ngươi làm gì thế?"

"Hừ, lại dám gọi thẳng tọc danh của bốn hoàng tử, xem kiếm!"

Chỉ là một lát, Tư Không Thận đã quán nhau đánh với Mộ Lam Yên. Mọi người chỉ cảm thấy kiếm của Tư Không Thận vẫn đang không ngừng quơ múa. Mặc dù nhìn không hiểu chiêu thức của bọn họ, nhưng cảm thấy quả thật dễ nhìn hơn nhiều so với Mộ Lam Yên một mình đùa nghịch lông vũ trước kia. Đặc biệt là khi biết Tư Không Thận cũng không phải thật sự xem Mộ Lam Yên là người xấu, càng thêm xem say sưa ngon lành.

Hoàng hậu thật sự có chút nóng nảy, hận không thể có kích động tiến lên "Khuyên can". Chỉ có Tư Không Trung Minh, có ánh mắt y hệt mọi người, vui sướng nòng đậm nhắm về một màn chọi hai người Đấu Võ phía trước, thỉnh thoảng vẫn không quên an ủi hoàng hậu mấy câu.

Mộ Lam Yên không biết đánh bao nhiêu thời gian. Theo lý thuyết đối phương nắm giữ binh khí, hẳn rất nhanh đã có thể đánh bại nàng, nhưng cố tình đối phương dường như có ý định trêu đùa nàng vậy. Nàng mạnh thì mạnh, nàng yếu, đối phương cũng yếu đi.

Đến cuối cùng, Mộ Lam Yên thật sự dấy lên vẻ tức giận, giờ quả đắm thừa dịp bất ngờ đánh tới Tư Không Thận đưa lưng về phía nàng. Trong khoảnh khắc, rồi lại bị đối phương đưa tay ra mạnh mẽ giữ lại cổ tay. Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy trọng tâm đột nhiên chột hướng về phía trước, người bỗng chột không đứng vững được!

Trời đất quay cuồng qua đi, Tư Không Thận lại dùng phương thức ôm phía sau mạnh mẽ áp sát nàng ôm vào trong ngực, trang@d#d##q#d@bubble nhân tiện nhuyễn kiếm lại một lần nữa gác ở giữa cổ của nàng. Bên tai truyền tới hơi thở mập mờ của Tư Không Thận: "Đa tạ."

Một màn này khiến các vị tiểu thư tại chỗ đột nhiên hâm mộ trong lòng. Tư Không Thận chính là được hưởng tiếng khen là mỹ nam tử cả nước, hôm nay gặp gỡ đã làm cho các nàng kích động không thôi!

Đang lúc mọi người dùng sức vỗ tay thì vang lên tiếng của hoàng hậu cực kỳ không vui: "Hoàng nhi, con chơi đủ chưa? Chơi đủ rồi thì nhanh chóng trở về, càng ngày càng muộn, trì hoãn thời gian của mọi người!"

Mộ Lam Yên cũng hơi giận muốn kháng cự đi ra từ trong khuỷu tay của Tư Không Thận. Không biết làm sao người ở chỗ này quá nhiều, nàng cũng không tiện hô to gọi nhỏ. Mắt thấy Tư Không Thận rốt cuộc chơi đủ rồi, mới nghe lời hoàng hậu nói, buông lỏng thân thể của Mộ Lam Yên ra. Thấy sau khi Mộ Lam Yên thoát đi, lập tức dùng một đôi mắt nhỏ bị thương cảnh giác nhìn hẩn, khiến cho khoe miệng hẩn lại càng gọi lên nụ cười hài lòng.

Thời gian tiếp theo, Mộ Lam Yên trở lại chỗ ngồi, Tổ Quý an ừm một lát mới tỉnh hồn lại, chỉ cảm thấy đại não rối như canh hẹ. Thậm chí bắt đầu cảm thấy lúc trước Ngao Lôi ở đây thì có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng bây giờ không có ở đây, ngược lại cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Vì thế, trong lòng Mộ Lam Yên lại âm thầm giễu cợt, lúc chịu khổ thì lại có một chút tình cảm đối với cái nhà kia.

Tư Không Trung Minh và hoàng hậu lại xem một lát, chính là lặng lẽ thối lui ra khỏi sân.

Cũng không lâu lắm, một thái giám chính là lặng lẽ đi tới trước mặt Mộ Lam Yên, "Nhị tiểu thư Ngao gia, hoàng thượng cho mời."

Mộ Lam Yên trừng lớn hai mắt, thật đúng là sống trước chưa dùng sống sau lại đến! Lòng vẫn còn sợ hãi muốn từ chối, lại phát hiện người ta chính là cửu ngũ chí tôn, đó là người nàng có thể tùy tiện không gặp à! Liếc mắt nhìn Ngao Lôi còn chưa trở về chỗ ngồi, dẫn Tổ Quý chính là muốn đi theo công công.

Nhưng không ngờ bước chân còn chưa bước ra, đã được báo cho biết, chỉ có thể một thân một mình tiến về phía. đành chịu, suy nghĩ một phen, nàng không thể làm gì khác hơn là đi theo đối phương rồi khỏi nơi này.

Dần dần cách xa Ngự Hoa Viên, âm thanh huyền ảo cũng càng ngày càng nhỏ.

Mộ Lam Yên chỉ lo cúi đầu, cẩn thận nhìn từng viên đá cuội trên đường. Không biết đi bao lâu, nàng đột nhiên cảm giác được người phía trước dừng bước, mới ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Nơi này vẫn còn tương đối u ám và xa xôi, Tư Không Trung Minh tuyệt đối sẽ không đợi nàng ở chỗ này!

Vậy mà lúc ngẩng đầu lên thấy cách đó không xa lại đứng một bóng dáng thon dài, chỉ là trời quá tối, không thấy rõ là ai.

"Cửu hoàng tử điện hạ, nô tài đã dẫn người tới cho ngài!" Công công vừa nói, trong lòng Mộ Lam Yên chính là run lên.

Ở trong tối đen, Tư Không Thận nhàn nhạt ừm một tiếng, công công bắt đầu đi ra ngoài từ bên cạnh hẩn. Trước mắt chung quanh tối đen như mực, lần nữa chỉ còn sót lại Tư Không Thận với Mộ Lam Yên nàng!

Trong bóng tối nhìn bước chân của đối phương đi về phía nàng từng chút, Mộ Lam Yên tất nhiên có chút lo lắng lui về phía sau.

Vì chết rõ ràng, Mộ Lam Yên đột nhiên mở miệng: "Người...người muốn làm gì?" Mặc dù nói không biết đối phương cuối cùng có chuyện gì, nhưng từ lúc sáng sớm hôm nay vào cung nàng chính là cảm thấy cực kỳ lo lắng, mà giờ khắc này tâm tình lo lắng càng là nặng nề.

Dưới ánh trăng, Tư Không Thận dần dần đi tới, gương mặt yêu nghiệt đón ánh trăng có vẻ càng mê người hơn. Mộ Lam Yên miễn cưỡng nuốt một ngụm nước miếng, giờ phút này đã bị đối phương dồn đến trên núi giả. Chỉ thấy đối phương đột nhiên nhếch miệng lên một nụ cười tà: "Chẳng lẽ ngươi không biết hôm nay tới đây là làm gì sao?"

Nàng dĩ nhiên biết tới đây làm gì, mà trước mắt chẳng lẽ: "Ta bị hoàng thượng nhìn trúng rồi?" Nhìn trúng làm con dâu thứ ba của hẩn?

Khi ý nghĩ này giống như là một tia chớp thông suốt qua đại não Mộ Lam Yên thì trên mặt lộ ra nụ cười cực độ khổ sở, nhanh chóng suy nghĩ một vòng lý do, mới chậm rãi mở miệng: "Ta... Ta không thể làm Tam hoàng tử của người đâu."

"Tại sao?" Tư Không Thận mất lạnh tiến tới gần, đã áp sát Mộ Lam Yên khoảng cách chừng một thước. Đôi tay chống ở hai bên đầu đối phương, ánh mắt giảo hoạt nhìn kỹ tất cả động tác chột dạ của đối phương.

"Bởi vì ta thích ngươi đấy....." Âm cuối cùng lại bị Tư Không Thận bá đạo nuốt hết ở trong miệng hẩn như vậy. Trước mắt chung quanh không có người nào, nhìn nữ tử trước mặt này, trong đầu không bỏ đi được ngày đó ở trong phủ hẩn, hình ảnh lúc chủ động hôn hẩn.

Mộ Lam Yên ra sức chống cự, lại bị lời nói mập mờ của đối phương bên tai nhất thời trở nên cứng họng.

"Chẳng lẽ ngươi muốn bị nhiều người thấy ngươi bị hoàng tử bắt nạt hơn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Lời nói đối đối lập

Editor: trang bubble ^^

Mộ Lam Yên nghe vậy, chỉ có thể cứng rắn nhìn xuống, thối lui giữa trận kháng định không có nhiều người nhìn thấy. Nếu như bởi vì nàng gào thét rước lấy sự chú ý của người khác, nhất định sẽ bị chụp lên tội danh dâm phụ.

Tuy nàng không quan tâm danh tiết, nhưng cũng không muốn đối phương bôi nhọ như thế! Giờ phút này nàng đã không làm bất kỳ giấy giụa nào nữa, một đôi mắt thù hận nhìn chòng chọc vào đối phương. Tư Không Thận thấy nàng không phản kháng nữa, trong nháy mắt cũng không khiêu khích hứng thú của nàng, đột nhiên lắc mình đi từ phía trên thân thể của đối phương.

Nhìn ánh mắt đối phương, đã biết nhất định là muốn hỏi hấn tại sao, cho nên không đợi đối phương hỏi, đã trả lời trước: "Lần trước là nguoi hôn ta trước, cho nên lần này đến lượt ta, từ đây hai chúng ta không thiếu nợ nhau!" Nói xong, vền vền để lại một bóng lưng tiêu sái tự mình đi về phía trước.

Thật hay cho một câu nói nhẹ nhàng, ở cái nhìn của Mộ Lam Yên là cực kỳ châm chọc, ở cái nhìn của Tư Không Thận thì trong cười giỡn lại mang theo thật lòng.

Dừng một chút, Tư Không Thận thấy người kia không theo tới, lại bồi thêm một câu: "Còn không mau đi? Để cho phụ vương ta chờ lâu, thật là phải roi đầu đấy!"

Mộ Lam Yên hung hăng lau nước miếng đến từ chính đối phương trên cánh môi, mẩu thuần mải tăng nhanh bước chân, đi theo đối phương ra ngoài.

Ở trong cung Càn Thanh, bốn bề vắng lặng. Hoàng hậu hờn dỗi ngồi ở bên cạnh Tư Không Trung Minh, oán trách nói: "Hoàng thượng, người xem một chút hôm nay đã phát sinh chuyện gì, thật sự khiến thần thiếp khó xử!"

Tư Không Trung Minh nhìn hoàng hậu bên cạnh tuy đã một bó tuổi lại bị hấn ngăm cứng chịu không còn hình dạng, tự cho là đúng cười hắc hắc, cũng chịu mở miệng: "Phải phải phải, là lỗi của trẫm. Chẳng qua hôm nay Mộ Lam Yên kia đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt, nếu quả nhiên là hậu nhân của nhà kia, ta coi như đã chết rồi, ngày sau xuống bên dưới cũng tiện bàn giao với bọn họ."

Hoàng hậu nghe vậy, đột nhiên phi phi phi ba tiếng, ra vẻ bộ dáng tức giận: "Hoàng thượng thế nhưng phải sống vạn năm, tại sao có thể nói loại lời này?"

"Ha ha, hoàng hậu thật thích nói giỡn. Nếu trẫm quả thật sống vạn năm, chẳng phải là vương bát (rùa) vạn năm rồi. Những ngày gần đây, trẫm cảm giác sâu sắc thân thể này càng ngày càng kém, ngồi lâu một chút cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi."

Hoàng hậu thở dài sâu xa một hơi, tất cả vẻ mặt lúc trước cũng ảm đạm xuống.

"Hoàng thượng, chuyện người giao cho thân ôn uyển như đề đi làm, thật sự quan trọng như vậy sao?"

Tư Không Trung Minh gật đầu một cái, không khí đột nhiên trở nên nặng nề, không chờ hấn mở miệng, hoàng hậu đã lại giành nói: "Nhưng người xem Tư Không Miên....."

Tư Không Trung Minh đưa tay ngăn lại lời nàng muốn nói tiếp theo, ánh mắt xa xăm nhìn lại phía cửa đóng chặt: "Chuyện này chính là tiết nôi lớn nhất trong lòng trẫm. Nếu trước khi trẫm chết không thể trả bọn họ một sự trong sạch, trẫm thật sự là không thể nhắm mắt!"

"Nhưng người xem Thận Nhi tìm được người nào, chính là Lâu Lan kia mới vừa rồi còn làm hại Thận Nhi mất hết mặt mũi trước mặt nhiều người như vậy. Chỉ là một nha đầu hương dã, còn không lành lợi bằng Mộ Lam Yên kia. Nếu mà làm con dâu của thiếp, thiếp quả quyết là sẽ không tiếp nhận."

Hoàng hậu oán trách, khiến Tư Không Trung Minh lại từ thu hồi suy nghĩ từ trong ký ức, cười yếu ớt đưa tay che lên lòng bàn tay của đối phương, ý vị sâu xa mở miệng: "Vậy hoàng hậu có muốn đánh cuộc một lần, xem kết quả là cuối cùng người nào sẽ trở thành hoàng phi của Thận Nhi chúng ta. Trẫm không thể bảo vệ nàng một đời, ngày sau chờ trẫm đi rồi, trẫm...."

Tư Không Trung Minh còn chưa nói nên lời, ngoài cửa lại đột nhiên vang lên thái giám bẩm báo.

Nghe nói là bọn Tư Không Thận đến, cũng bèn không tiếp tục đề tài lúc trước, ngồi nghiêm chỉnh chờ đợi bọn họ đi vào.

Cửa cung vừa mở, tiếng cánh cửa ken két phảng phất qua lại ở bên trong cung Càn Thanh không lồ. Mộ Lam Yên sửa sang lại tâm tình của mình một chút, ngẩng đầu chính là thấy hoàng thượng hoàng hậu phía trên bọn họ, tăng nhanh bước chân đi tới với Tư Không Thận.

"Nhi thần tham kiến phụ vương mẫu hậu."

"Dân nữ tham kiến hoàng thượng hoàng hậu."

Hai âm thanh lạnh lạnh truyền đến từ phía dưới, Tư Không Trung Minh khẽ mỉm cười một cái, bèn để cho bọn họ đứng lên. Nhìn hai người bọn họ, hấn cũng không quanh co lòng vòng, bèn trực tiếp mở đầu hỏi Mộ Lam Yên: "Nghe hoàng hậu nói, nguoi tới từ Mộng Lý Hối?"

Lúc lâu không nghe được tên quê hương hô lên từ trong miệng người khác, đôi mắt Mộ Lam Yên đột nhiên sáng lên, trong nháy mắt đối diện với ánh mắt của Tư Không Trung Minh như có khuyến khích: "Chính phải."

"Ta có cố nhân từng ẩn cư ở chỗ ấy, muốn hỏi thăm nguoi một chút được không?"

Trong lòng Mộ Lam Yên tuy có nghi ngờ, nhưng mà trên mặt lại không biểu hiện ra. Từ lúc nàng bắt đầu có ý thức, Mộng Lý Hồi cũng chưa từng có người lạ đi vào. Có điều ngại vì tuổi Tư Không Trung Minh cũng không nhỏ, ngộ nhờ nói không chừng người trong miệng hắn đi vào trước bọn họ: "Hoàng thượng có thể nói ra, Lam Yên xem một chút là có nhận biết hay không?"

"Tiền Thái Sư của bốn triều Ung Quốc, nguoi có biết không?"

Tư Không Trung Minh ôm một tia may mắn trong lòng, vẫn nhìn chăm chú vào biểu hiện trên mặt của Mộ Lam Yên, thấy đối phương chần chờ được một lát, lại lắc đầu. Trong nháy mắt giống như dập tắt bóng lửa trong lòng hắn vậy, có điều suy ngẫm một lát rồi lại không nhận được tiếp tục hỏi thăm: "Vậy phụ mẫu của nguoi là ai?"

Câu hỏi này khiến trong lúc nhất thời Mộ Lam Yên không biết trả lời như thế nào. Từ lúc vào thành Biện Kinh, chính là vẫn xoay ở chung quanh Ngao phủ, phân rõ những người này là biết thân phận chân thật của nàng, những người đó không biết thân phận chân thật của nàng. Mà trước mặt, nàng lại không biết nên dùng thân phận nào trả lời, trầm mặc một lát, mới quyết định chủ ý mở miệng: "Mẫu thân chính là Mẫn phu nhân của Ngao phủ, về phần cha đẻ..... Mẫu thân chưa bao giờ nhắc tới với ta, ta chính là không biết chuyện."

Điều này hiển nhiên không phải thứ Tư Không Trung Minh muốn nghe, lắc lắc đầu, tiếp theo mở miệng: "Ta là nói, cha mẹ nuôi của nguoi ở Mộng Lý Hồi, làm sao nguoi đi vào?"

Trong lòng Mộ Lam Yên đương nhiên biết, Mộng Lý Hồi không phải là cha mẹ nuôi. Nhưng hỏi chỗ này, nàng bắt đầu không thể không hoài nghi, rốt cuộc ba người trước mặt đang đánh Thái Cực gì với nàng. Nghĩ lại nửa ngày manh mối trong đầu, nàng mới đột nhiên cảm thấy khi còn bé, ngẫu nhiên có nghe mẫu thân Ôn Uyển Như nhắc tới không nên rời Mộng Lý Hồi, có chút kỳ quái.

Từ nhỏ nàng cũng biết bọn họ là chạy nạn đến thế ngoại đảo nguyên đó, chỉ là chưa bao giờ nghĩ tới có liên quan với hoàng gia. Mà hiện nay Tư Không Trung Minh đột nhiên nói như thế, làm cho trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy lo lắng, vì không khai ra phụ mẫu, quyết định chủ ý luống cuống ăn vạ: "Làm sao đi vào thì ta không biết, chỉ là ta được vợ chồng già trong thôn cứu, nhưng mà không đến mấy năm bọn họ đã chết rồi. Sau đó ở trong thôn đông một nhà tây một nhà gặng vượt qua. Một tháng trước không cẩn thận lạc đường, gặp được Cửu hoàng tử điện hạ, vậy mà lại gặp được Mẫn phu nhân."

Việc này cũng không phải là thứ Tư Không Trung Minh muốn nghe, lắc lắc đầu, nhưng lại không biết tiếp theo còn có thể hỏi những gì.

Ngay lúc này, tiểu thái giám ngoài cửa lại vang lên một tiếng bẩm báo.

Lâu Lan đến.

Ánh mắt của mọi người ngó về phía ngưỡng cửa, chỉ thấy Lâu Lan ôm mèo Ba Tư trắng như tuyết cẩn thận sai bước vào cửa.
trạng@d#d##q#d@bubble Thấy ánh mắt mọi người phía trước nhìn chăm chú vào nàng, bước chân đột nhiên dừng một chút.

Mộ Lam Yên quan sát đối phương, mới biết nàng ta chính là Lâu Lan.

"Đứng cửa làm gì? Mau vào đi." Tư Không Trung Minh cười cười kêu, đợi ba người đứng ngay ngắn ở một chỗ, mới mở miệng lần nữa: "Nghe nói, nguoi là Thận Nhi của ta tìm được từ Mộng Lý Hồi?"

Lời này là hỏi Lâu Lan.

Mộ Lam Yên vừa nghe Mộng Lý Hồi, ánh mắt xoay về một cái chính là tìm hiểu quá khứ, thấy trên mặt đối phương lóe ra tí ti sợ hãi, lúc lâu mới mở miệng: "Đúng vậy."

Tư Không Trung Minh gật đầu một cái, chỉ vào Mộ Lam Yên hỏi: "Vậy nguoi biết vị nữ tử trước mặt này?"

Lâu Lan theo phía ngón tay của Tư Không Thận nhìn tới Mộ Lam Yên, lúc trước ánh sáng tối tăm, không thể thấy rõ. Trước mắt nhìn rõ ngũ quan Mộ Lam Yên rồi, trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc: "Biết." Có thể không biết sao, nửa tháng trước chính là nữ nhân này ở trước mặt nàng, hôn môi với người trong lòng nàng!

Chỉ là suy nghĩ một chút, nàng đã ghét nghiêng rằng.

Tư Không Trung Minh rất hứng thú tiếp tục truy hỏi: "Mộ Lam Yên này, nguoi biết nàng sao?"

"Không biết."

"Hai người đều là ở Mộng Lý Hồi, sao lại không biết chứ? Chẳng lẽ Mộng Lý Hồi rất lớn? Có lớn như giang sơn này của ta?" Tư Không Trung Minh hỏi ngược lại, hơi có một chút tra hỏi. Phục hồi tinh thần lại, Lâu Lan mới phát hiện ra mình không cẩn thận lọt vào tình cảnh rắc rối, ánh mắt dời đi từ trên người Mộ Lam Yên, lập tức giải thích: "Lúc Lâu Lan rời Mộng Lý Hồi rơi xuống nước, lúc được Cửu hoàng tử điện hạ cứu lên cũng đã quên mất chuyện lúc trước, chỉ nhớ rõ ta đến từ Mộng Lý Hồi."

Tư Không Trung Minh nhàn nhạt ồ một tiếng: "Vậy mới vừa rồi sao nguoi nói biết đối phương chứ? Theo lý thuyết, phải là đối phương biết nguoi, nguoi không biết đối phương mới đúng."

"Ta....." Lâu Lan nhất thời gấp gáp, rồi lại chỉ có bản thân đã mất chừng mực, lập tức bèn muốn bắt đầu nói gì đó: "Nàng ta không phải là nhị tiểu thư của Ngao phủ sao? Ngày đó vượt nóc băng tường vào phủ thì Cửu hoàng tử nói rồi. Không tin người có thể hỏi Cửu hoàng tử."

Tư Không Thận không nói gì nãy giờ, chính là thay hoàng thượng quan sát hai nữ nhân trước mặt này. Nghe Lâu Lan nói như thế, đôi mắt đột nhiên tối sầm lại, hỏi bầm Tư Không Trung Minh: "Khởi bẩm phụ vương, là Lâu Lan nhớ lộn rồi. Nhị tiểu thư của Ngao phủ là đúng, nhưng sao có thể vượt nóc băng tường vào Thành phủ của ta chứ?"

Mộ Lam Yên nhìn chăm chú vào Tư Không Thận, trong lòng không hiểu vì sao đối phương phải thay mình giấu giếm sự kiện kia. Mà Lâu Lan lại là trợn mắt hốc mồm nhìn Tư Không Thận trong ngày thường đối với nàng muốn gì được đó vậy mà mở mắt nói mò, lại phản bác nàng ta. Trong lòng tất nhiên rõ ràng hiện tại không nên nói chuyện, vừa mở miệng chính là sai sót chồng chất, đến lúc đó không thể gả vào hoàng gia là chuyện nhỏ, mất đầu lại là việc lớn.

Tư Không Trung Minh giả bộ nghe càng ngày càng hồ đồ, cổ ý lại khảo chứng một lát giống như Mộ Lam Yên.

Thân phận của Lâu Lan, Mộ Lam Yên đã không nghĩ ra được rốt cuộc có cái gì mờ ám. Có điều nhìn điệu bộ của tất cả mọi người trước mặt, sợ rằng trong đó sẽ có tin tức gì đó quan trọng. Nàng tạm thời vẫn chưa muốn cuốn vào cuộc chiến tranh vô vị này, vì bảo toàn bản thân, tiếp tục dùng lời nói dối che lấp nói: "Tuy Mộng Lý Hối không lớn, nhưng sợ là vị tỷ tỷ này luôn phải ở nhà từ nhỏ. Ta từng nghe nói mười mấy năm trước có mấy người ngoài tới dẫn theo một bé gái. Chỉ là bé gái ốm yếu từ nhỏ nhiều bệnh, cho nên nuôi nhốt ở trong nhà. Nếu không phải xảy ra bất ngờ, sợ chắc là vị tỷ tỷ trước mắt này!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hồi ức trùng lặp

Editor: trang bubble ^^

Tư Không Trung Minh đột nhiên không để ý người phía dưới, một tiếng ngáp to lớn cắt đứt đề tài do hần khoi mào kia. Hần giả bộ có chút buồn ngủ nông đậm liếc mắt nhìn về phía hoàng hậu.

Mộ Lam Yên vốn tưởng rằng tiếp theo còn có thể nói thêm gì nữa, không ngờ đối phương lại trình diễn một màn như vậy. Chính là lập tức ngoái đầu liếc mắt nhìn lại Tư Không Thận và Lâu Lan bên cạnh, nàng lựa chọn không nói thêm gì nữa.

Nàng không biết lời nàng nói có một chút xiu trợ giúp nào đối với bọn họ hay không? Suy nghĩ Tư Không Trung Minh hỏi thăm lúc trước, muốn tìm có nhân, chính là Lâu Lan mà Tư Không Thận tìm được. Về phần tại sao Lâu Lan phải nói dối thì nàng không biết. Có điều từ nàng nhìn về phía đôi mắt tràn đầy tình yêu kia của Tư Không Thận, cũng biết nữ tử này nói luống cuống nhiều như vậy, hẳn là vì ở lại bên cạnh Tư Không Thận.

Mà nếu nàng đã chọn rồi đi, chẳng bằng thuận nước giong thuyền.

Hoàng hậu hiểu ý đồ của Tư Không Trung Minh, cũng lập tức đón lời: "Hoàng thượng đây là một mối rồi?"

Tư Không Trung Minh gật đầu một cái, dùng một chút lại cảm thấy tiếp tục tán gẫu tiếp cũng không tán gẫu ra manh mối gì. Liếc mắt một cái biểu hiện trên mặt Mộ Lam Yên chưa bao giờ xuất hiện bộ dáng bất ngờ mặt mày không chút thay đổi nào, đột nhiên hỏi: "Lúc này võ học của Mộ cô nương, trẫm thấy đặc sắc. Trẫm có một yêu cầu quá đáng, không biết Mộ cô nương có thể đồng ý không?"

Mộ Lam Yên hơi sững sờ: "Hoàng thượng có chuyện gì ạ?"

"Trẫm có ý định, điều khiển Yêu Nhi của trẫm tiến vào trong quân doanh huấn luyện một chút, muốn cho người cùng đi có được không?"

Chuyện này chưa trải qua thương lượng với hoàng hậu, hoàng hậu nghe vậy, chính là có chút nóng nảy muốn lên tiếng ngăn cản. Một vài thứ đều ở trong kế hoạch Tư Không Thận thấy rốt cuộc muốn hấn ra mặt, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Tạ phụ hoàng." Tư Không Thận nói.

Mộ Lam Yên có chút giật mình, hơn nữa một cô gái tiến vào quân doanh càng thêm không hợp thích lắm, vội vàng phản bác: "Hoàng thượng xin nghĩ lại. Lam Yên chỉ là một cô gái, mặc dù học qua một chút công phu chân mèo, cũng quả quyết là không nâng lên mặt bàn được!"

"Ý trẫm đã quyết, cứ như vậy đi."

Dứt lời, không nói hai lời, bèn đuổi tất cả mấy người hoàng tử ra ngoài.

Ra ngoài, từng chút lạnh lẽo vỗ vào ở trên mặt bọn họ. Ba người, mỗi người đều có mục đích riêng muốn đạt được rồi đi một lát. Thấy cách xa Càn

Thanh Khôn, Mộ Lam Yên mới cản Tư Không Thận lại hỏi thăm: "Hoàng thượng, đây là ý gì?"

Vẫn cảm thấy đặc biệt oan ức, Lâu Lan cũng bắt chước dáng vẻ của Mộ Lam Yên, cầm cánh tay của Tư Không Thận, để cho mặt quay về phía mình: "Đúng vậy đó, Tư Không ca ca, mới vừa rồi tại sao ngươi phải giúp nàng nói chuyện?" Lúc nói vẫn không quên đưa tay chỉ Mộ Lam Yên.

Trên mặt Tư Không Thận không có biểu hiện gì, nói ra lời cực kỳ lạnh nhạt: "Trong cung, nhớ kỹ gọi ta là Cửu hoàng tử điện hạ."

"Nhưng....." Nhưng bây giờ bốn bề vắng lặng mà. Có điều còn chưa chờ Lâu Lan nói những lời này, Tư Không Thận đã chuyển đến trước mặt Mộ Lam Yên: "Rất đáng tiếc, ngươi không làm được Tam hoàng tử của ta rồi!"

Lâu Lan cảm thấy họ rất có xu thế "Liếc mắt đưa tình". Nàng tức giận quăng mèo Ba Tư ôm trong tay sang một bên, kèm theo tiếng mèo kêu bén nhọn xoay người chính là chạy đi.

Mộ Lam Yên biết trong cung lớn như mê cung, lo lắng Lâu Lan đó cứ chạy như vậy sẽ bị xem thành những người không có nhiệm vụ mà bắt lại. Trước tiên tạm thời để xuống nghi vấn trong lòng, tốt bụng nhắc nhở Tư Không Thận: "Người của ngươi chạy rồi, còn không mau đuổi theo?"

Tư Không Thận nghiêng đầu, vẻ mặt không rõ liếc mắt nhìn thứ Lâu Lan chạy đi để xuống, mới mở miệng với thái giám xách theo đèn dẫn đường bên cạnh: "Ngươi ở nơi này chờ xem. Đợi lát nữa Lâu Lan cô nương trở lại, ngươi hãy dẫn nàng ta đi tới cửa thành, sau đó tìm người đưa về Thành phủ của ta là được!"

Thái giám xách theo đèn dẫn đường nghe vậy, chính là gật đầu đáp lời.

Rồi sau đó, Mộ Lam Yên chính là bị Tư Không Thận mạnh mẽ kéo trở về ngự hoa viên trong cung. Lý do chính là, mới vừa rồi hoàng thượng khâm điểm Mộ Lam Yên trở thành người bồi luyện của hắn.

Đúng, chính là tiến về phía quân doanh tư nhân bầu bạn.

Sự náo nhiệt ngự hoa viên thấp xuống không ít so với trước lúc rời đi. Mộ Lam Yên và Tư Không Thận đi đến nơi thì dường như bầu không khí trong sân có chút cứng nhắc. Nàng vốn định tiến lên gần một bước kiểm tra xảy ra chuyện gì, lại bị Tư Không Thận ngăn lại.

Mộ Lam Yên hoài nghi hỏi: "Ta ngay cả quyền lợi đi xem một chút cũng không có?"

Tư Không Thận lắc đầu một cái, đưa tay ôm bên hông đối phương, vừa vận lực chính là hai người bay lên trên núi giả bên cạnh. Khi Mộ Lam Yên che miệng lại nhìn xuống kinh ngạc đứng vững gót chân thì mới phát hiện vị trí này lại có thể thấy rõ ràng chuyện xảy ra bên trong.

"Chuyện này....."

Tư Không Thận cũng không ngoài đầu nhìn lại, lại là lạnh lùng quan sát phía trước: "Hiện tại phải là thời điểm Tam Hoàng ca của ta chọn phi tử của hắn?"

"Cứ chọn như vậy?" Mộ Lam Yên có chút kinh ngạc. Do nàng ghi việc lên, cô gái này lập gia đình đầu chính là kín đáo. Chính là luôn cẩn thận giống với Dương quý phi loại bỏ một nhóm các tiểu thư trước đó. Thế nhưng loại tuyển phi tử trước mặt nhiều người như vậy, có thể hơi quá mức kích thích đối với những tiểu thư kia hay không?

Mà trên thực tế cũng chính là như thế.

Tư Không Miển đã đi ra từ phía sau màn kia, xa xa một chút đã nhìn ra đường nét trên mặt hắn vẫn là cực kỳ tuấn lãng. Chẳng qua những năm này, quanh năm khép kín bên trong cửa, cả người giống như bao phủ một tầng hậm hực nồng đậm.

Chân dĩ nhiên là không còn, phía dưới quần áo nối tiếp một cái chân giả, đi khắp khênh từ phía trên tới trước chỗ ngồi của các tiểu thư. Xử lý tất cả sự tình, giờ phút này Tư Không Vân giúp đỡ ở bên cạnh Tư Không Miển, chỉ lo vị đệ đệ này không cẩn thận té bỏ nhào, trở thành trò cười của mọi người.

Mà trước khi mọi người chuẩn bị chế giễu, tất cả đều nín thở, rất sợ chính mình không để ý đoạt danh tiếng, lại bị đối phương nhìn trúng.

Giờ phút này, Mộ Lam Yên theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn Tư Không Thận.

Không trách hắn lại không cho nàng đi vào, nếu hiện tại nàng cũng ở bên trong này, chỉ sợ cũng không thể lạnh nhạt quan sát như vậy.

"Có phải cảm thấy ta đặc biệt dễ nhìn hay không?" Tư Không Thận đột nhiên quay đầu đặt vào một câu nói, khiến ánh mắt giống như kẻ trộm của Mộ Lam Yên đột nhiên thu về.

"Nghĩ gì thế?"

"Ngươi nói, cuối cùng ai sẽ trở thành Tam Hoàng tử của ta?"

"Mặc kệ là ai, đều là một bi kịch nhĩ!" Mộ Lam Yên không giữ mồm giữ miệng trả lời, làm cho Tư Không Thận đột nhiên cúi mặt liếc mắt nhìn người mặt mày không có vẻ gì trong ngực. Hắn cảm giác nữ nhân trước mặt dựa vào rất là gần với hắn, rồi lại giống như dựa vào rất là xa.

Giống như giờ phút này, nếu đổi lại bất kỳ một nữ nhân nào đó bị hắn ôm như vậy thái độ trên mặt cũng nên kích động khó nén. Mà Mộ Lam Yên lại hết

như hoàn toàn không quan tâm. Chẳng lẽ thật sự chính là sức quyến rũ của hắn giảm thấp rồi à? Tư Không Thận nghĩ như thế.

Mộ Lam Yên khẳng định không ngờ trong nháy mắt này, Tư Không Thận hồi tưởng nhiều như vậy. Nàng tập trung tinh thần nhìn về Tư Không Miển khắp khếnh phía trước, phương hướng cất bước hình như là tới vị trí các nàng.

Giờ phút này, Ngao Lô đã bằng bó kỹ mười ngón tay, ngồi về vị trí cũ.

Nhìn Tư Không Miển từng bước từng bước tới gần, trên mặt trừ kinh ngạc, cũng tìm không ra bất kỳ vẻ mặt nào nữa.

Rốt cuộc, đối phương vẫn là đi tới trước mặt của nàng.

"Ngao đại tiểu thư, tại hạ Tư Không Miển, ta....."

Không chờ Tư Không Miển nói xong, trang ## bubble trong nháy mắt Ngao Lô chính là soạt một cái đứng dậy từ vị trí. Giờ phút này sợ hãi của nội tâm hoàn toàn chiếm cứ lo lắng, lập tức không có người quan trọng gì đó, nàng đâu còn để ý thể diện.

"Tam hoàng tử diện hạ, đàn của tiểu nữ cũng gãy thành ra như vậy rồi. Vì sao ngài vẫn sẽ chọn ta?" Lúc nói vẫn không quên nâng lên tay đáng thương bị băng bó của mình.

Khắp nơi, mọi người thấy mình tránh được một kiếp, cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn Ngao Lô giờ đôi tay lên, trong lòng chỉ càng thêm cảm thấy giễu cợt.

Dương quý phi thấy con trai đã tuyền xong phi tử, gọi cung nữ bên cạnh đỡ mình dậy đến gần. Phí Khuynh Thành thấy bữa tiệc cũng đã sắp kết thúc, vội vàng đi tới bên cạnh tiểu di Lạc quý phi đỡ lên.

Chỉ là một lát, trước mặt Ngao Lô chính là vây quanh hai đôi mẹ con cộng thêm một Phí Khuynh Thành. Mỗi một người đều có mục đích riêng phải đạt được mà nhìn nàng, khiến trong lòng nàng cảm thấy không hề nén được. Cố nén tức giận trong lòng, trong ánh mắt mang theo chút điềm đạm đáng yêu nhìn Tư Không Miển.

Dương quý phi thấy dáng vẻ đối phương không hề vui lòng, lập tức giận dữ mắng mỏ: "Cô gái này, vì sao dùng ánh mắt này nhìn chăm chăm hoàng nhi của ta?"

Cả người Ngao Lô run lên, giật giật bờ môi, nhưng lại không biết nói như thế nào.

Lạc quý phi sợ sự tình không đủ lớn, ra hiệu một phen cho Phí Khuynh Thành thêm dầu thêm mỡ: "Ngao Lô, có thể giả làm hoàng phi, chính là vinh dự cỡ nào. Đáng về người giống như là muốn buộc người đi chết vậy là đang vũ nhục hoàng gia sao?"

"Ta không có!" Ngao Lô phản bác.

"Đã sớm nghe nói người chính là một tài nữ, mới vừa rồi người lại hỏi ngược lại Tam hoàng tử vì sao chọn người. Chẳng lẽ người vì lạc tuyền, cố ý động tay động chân đàn kia. Mục đích chính là không để cho Tam hoàng tử nhìn trúng?" Phí Khuynh Thành ép sát từng bước từng bước, nói đến trong lòng Ngao Lô đột nhiên chợt dạ run lên.

"Làm sao có thể?" Ngay cả giọng nói cũng biến thành run rẩy mơ hồ.

Đặc biệt huy cảm, đây chính là tội lớn khi quân. Phí Khuynh Thành chưa bao giờ nghĩ tới nàng nhất thời ra tay, thế nhưng trời xui đất khiến để cho Ngao Lô làm hình nhân thế mạng, dùng một chút tiếp tục mở miệng: "Nếu như người không đụng vào, đó chính là người khác thừa dịp người không chú ý mà động chạm!"

Lời này coi như là nhắc nhở Ngao Lô. Đàn mà nàng từng giờ trò, nàng đương nhiên biết tuyệt đối sẽ không làm nàng bị thương thành bộ dáng này, mà kẻ duy nhất có thể đụng tới đàn, chỉ có Mộ Lam Yên làm sao cũng không tìm được khi đó!

Tại phía xa nhất, Mộ Lam Yên bắt đầu sốt ruột thay nàng ta, muốn phi thân mà xuống, lại bị Tư Không Thận cản lại. Hỏi thăm là ý gì? Tư Không Thận lạnh nhạt nói ra một câu: tự có mệnh trời, làm cho nàng lập tức lại bỏ đi xúc động giải vây thay Ngao Lô.

Ngay vừa mới rồi, nàng đột nhiên nghĩ tới chuyện một đời trước!

Phi tử của Tam hoàng tử, chính là Ngao Lô. Khi đó Tư Không Thận nói với nàng, thật ra thì những thứ này đều là quyết định nội bộ. Chọn lựa tiểu thư nhà kia làm hoàng phi, thật ra thì trong lòng hoàng thượng đều có định số. Một đời trước Ngao Lô cũng làm bị thương ngón tay, rồi sau đó Tư Không Miển chọn trúng nàng thì chỉ nói một câu.

"Cũng bởi vì người giống với ta, cần chịu đựng giễu cợt của người khác. Cho nên chỉ có người, mới xứng đáng với ta!"

Những lời này của Tư Không Miển, xa xa truyền đến từ phía vũ đài, âm thanh không lớn lại rất có lực xỏ xuyên.

Lúc này Mộ Lam Yên đã sững sờ trong ngực Tư Không Thận.

Trong lòng không biết quanh quẩn bao nhiêu lần, ăn khớp, đều ăn khớp.....

Nhưng mà một đời trước lại không có người Lâu Lan này, không có một màn bảo nàng đến cung Càn Thanh giằng co mới này. Cho nên hoán vị suy tính một chút, nàng năm đó chính là Lâu Lan lúc này, mà đối với người Tư Không Thận muốn tìm thật ra là nàng. Đời trước nàng sẽ gặp phải hắn, hoàn toàn chính là một bàn tay lớn của hoàng gia thao túng ở phía sau.....

Nghiền ngẫm vô cùng kinh khủng, nếu như nàng quả thật là người bọn họ muốn tìm kia. Mong Lý Hồi kia, phụ thân Mộ Cảnh và mẫu thân Ôn Uyển Như rốt cuộc có quan hệ gì với hoàng gia. Cùng với, tại sao tìm được lại thành hôn với Tư Không Thận?

Vừa nghĩ tới thành hôn, trong lòng Mộ Lam Yên đột nhiên vô cùng thê lương. Nếu nói, hôn lễ của nàng và Tư Không Thận có liên quan với thân phận của nàng, như vậy đời trước, cho tới bây giờ có phải hắn chưa từng yêu nàng hay không? Huống chi đứa con trong bụng của nàng kia.....

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Biến cố trở về phủ

Editor: trang bubble ^^ diendanlequydon.com

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Dương quý phi mặc kệ Ngao Lô có đồng ý hay không, đã định ra vụ hôn nhân này.

Mọi người tản đi, Ngao Lô không được như ý ngã ngồi ở trên ghế, cho đến khi Mộ Lam Yên và Tư Không Thận xuất hiện, mới khiến nàng ta ngạc nhiên ngẩng đầu lên, lúc nhìn về phía Mộ Lam Yên thì trên mặt lộ ra vẻ chán ghét.

Tổ Quý nhìn thấy tiểu thư nhà mình rốt cuộc an toàn trở về, chạy tới bên cạnh Mộ Lam Yên, giống như một đứa bé mới vừa chịu hoảng sợ.

"Tiểu thư tiểu thư, người đi đâu vậy? Để Tổ Quý một mình ở bên cạnh thật là sợ."

Mộ Lam Yên có chút cứng chịu sờ sờ cái đầu nhỏ của đối phương: "Đừng lo lắng nữa, ta đi đâu cũng sẽ không bỏ người lại."

Tư Không Thận đắm đắm nhìn Tổ Quý đột nhiên xông tới, trong đầu đột nhiên thoáng qua một hình ảnh, chính là dò hỏi: "Người từng là nha đầu trong Mạnh phủ ở Yên Thành?"

Tổ Quý nghe tiếng, mới chú ý tới Tư Không Thận bên cạnh Mộ Lam Yên, không còn kịp hành lễ nữa, chính là dẫn đầu trả lời: "Đúng vậy. Cừu hoàng tử điện hạ biết ta?"

Mộ Lam Yên nhìn Tổ Quý mới vừa rồi còn cả mặt lệ thuộc vào nàng, giờ phút này trên mặt đối diện với Tư Không Thận chính là mặt hoa si. Nàng thật sự có chút không nhẫn tâm nhìn xuống. Nhưng, Tư Không Thận tiếp lời lại làm cho nàng sững sờ dừng một chút.

"Người còn có thể nhớ rõ có người thay người đi phòng bếp trộm bánh bao thịt?"

Yến Thành, Mạnh phủ, bánh bao thịt, cộng thêm Tổ Quý, không phải là lúc nàng giết Lâm Khỏa? Lần trước đã nói một đời trước Tổ Quý là Tư Không Thận tìm đến cho nàng. Bây giờ nhìn lại, số mạng đời này vẫn không có ngăn cản bước chân họ nhận biết trước tiên!

Tổ Quý đầu tiên là mặt mê mang, sau đó trong nháy mắt chính là giống như đã phát hiện bí mật động trời gì đó, nắm cánh tay Mộ Lam Yên bèn muốn hét chói tai. Nhưng nhìn quanh bốn phía một cái, hiểu không phải là ở Liễu Tâm viện của mình, không thể kêu to.

Nhưng vẫn không ngừng vui mừng nói: "Tiểu thư tiểu thư, còn nhớ rõ bánh bao thịt mà ta mang cho người không? Chính là Cừu hoàng tử trộm cho người!"

Mộ Lam Yên nhanh chóng gạt đầu, khi đó nàng đã hoài nghi cô gái nhỏ này ở đâu có bản lĩnh lấy bánh bao cho nàng. Nhưng trước mắt, nàng càng sợ đối phương nói thẳng ra nàng còn nhân tiện giết bản thân.

Nha đầu Ngao Lô thấy ba người trước mặt hoàn toàn không thấy bọn họ, mà tiểu thư nhà mình lại là loại đáng đáp này, có chút nóng nảy hỏi: "Tiểu thư, nhị tiểu thư chuyện này."

Một câu nói, dẫn ba người Mộ Lam Yên về điểm khởi đầu.

Tư Không Thận liếc mắt nhìn chung quanh, quả thật đã sớm không có người, bèn làm chủ mở miệng: "Diu tiểu thư nhà các người đứng lên đi, ta đưa các người trở về."

Nghe tiếng nói của Tư Không Thận, lúc này một đôi mắt mê mang của Ngao Lô mới nhìn đối phương.

Đây từng là người tình trong mộng của nàng ngày xưa, nhưng bây giờ nàng lại thành hoàng tẩu của hắn, trong lòng cảm thấy thật là tức cười. Vậy mà nhìn

về phía Mộ Lam Yên lại là bộ dáng ra vẻ vô tội, thù hận trong lòng càng thêm dày đặc ba phần.

Muốn nàng lập gia đình thì có thể, nhưng cũng sẽ không để cho những người khác tốt hơn!

"Nha đầu, đỡ ta lên!" Ngao Lô đột nhiên lớn tiếng nói, nha đầu chợt giật mình nhanh chóng đỡ tiểu thư lên.

Lúc gần đi, Mộ Lam Yên ba phen mấy bận muốn từ chối Tư Không Thận đưa tiễn, không biết làm sao người ta lại như kẹo cao su dính chặt, dọc đường đi theo đến Liễu Tâm viện của nàng!

Trở lại Ngao phủ thì đã khuya khoắt.

Cả phủ, trừ Thanh Hà viện của lão phu nhân đã ngủ, trong sân đều là đèn đuốc sáng choang chờ họ trở về.

Thượng Quan Thuần Nhi là người đầu tiên ở tại cửa ra vào nhào lên nghênh đón các nàng. Thấy trong mắt Ngao Lô có tia máu sau khi đã khóc với ngón tay bị băng bó, đầu tiên là tim căng thẳng, vô cùng đau lòng. Nhưng khi nghe Tư Không Thận nói sau này nàng sẽ là hoàng tẩu của hắn, Thượng Quan Thuần Nhi chính là kích động hận không thể hôn lên Ngao Lô một cái.

Không biết là ánh sáng phía trên đèn lồng quá mờ hay là nhỏ thế nào, Ngao Thập và Mẫn phu nhân đứng ở bên trong, khiến Mộ Lam Yên cảm thấy hơi xa lạ. Đợi Ngao Lô rời khỏi cửa, trở về thì lúc này Nhị lão mới lên trước, nhàn nhạt nói một câu: "Trở lại là tốt rồi."

Mộ Lam Yên nhìn bọn họ, trong lòng tất nhiên vô cùng lạnh lẽo, đáp lại bọn họ cùng một giọng điệu.

Lúc rời đi, trong lòng nàng đã quyết định chú ý, nếu có thể an toàn trở lại, thì nhất định phải nghĩ biện pháp thoát khỏi Ngao phủ này. Bây giờ nhìn lại, có lẽ trong lòng bọn họ cũng nghĩ như vậy. Trái qua nửa tháng trước, chuyện Ngao Lô ồn ào một đợt như vậy, bao gồm Mẫn phu nhân, chỉ sợ cũng trong lòng hiểu có một số việc không cưỡng cầu được.

"Mẫu thân, thời tiết hơi lạnh, chúng ta tạm đi vào trước thôi." Mộ Lam Yên khuyên giải an ủi một câu, chính là muốn đỡ Mẫn phu nhân vào cửa.

Ngao Thập đi vào trước làm một cái vái chào với Tư Không Thận: "Tạ Cửu hoàng tử điện hạ đưa tiểu nữ trở lại."

Khuôn mặt Tư Không Thận cũng là vẻ nơi nào cần nói cảm ơn, nhú mày chính là vòng qua Ngao Thập bắt đầu đi vào trong. Việc này làm cho Ngao Thập thấy chính là cả mặt hồ đồ, cho đến khi nghe Tư Không Thận vừa đi vừa nói: "Phụ vương đã lệnh Mộ cô nương trở thành bồi luyện của ta. Trong cung, bản thân Ngao đại nhân chính là dạy các vị hoàng tử tập võ, hiện tại cũng coi là con gái kế thừa nghiệp phụ thân. Cho nên tạm thời, ta sẽ không rời khỏi bên cạnh Mộ cô nương, tạm thời, bèn tạm cư ngụ ở quý phủ của Ngao đại nhân!"

Khách quý này muốn ngủ lại, Ngao Thập tự nhiên sẽ không phản đối, nhưng khi nghe nói Mộ Lam Yên thành bồi luyện, tất nhiên không đồng ý. Từ xưa tới nay, nào có cô gái trở thành bồi luyện của nam tử. Lại không nói đến, Mộ Lam Yên có bản lĩnh này hay không? Nhưng dù sao nàng cũng là người đi ra từ Ngao phủ, nếu bị người khác nghe được, nhất định là muốn cười nhạo Ngao Thập hẳn.

"Cửu hoàng tử điện hạ, người tạm thời khoan đi."

"Cửu hoàng tử điện hạ, người hãy nghe ta nói. Chúng ta có thể thương lượng chuyện này một chút hay không?"

"Cửu hoàng tử điện hạ."

.

Ngao Thập hung hăng đuổi theo Tư Không Thận nói chuyện, nhưng người ta vốn không muốn nghe, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Mẫn phu nhân và Mộ Lam Yên chậm một bước, nhìn về Tư Không Thận và Ngao Thập nhanh chóng rời đi phía trước, hai mặt nhìn nhau đều là bộ dáng đầy mặt không biết xảy ra chuyện gì.

Đi một lát, Mẫn phu nhân đột nhiên mở miệng: "Yên Nhi, có phải là con đang trách vì nương hay không?"

Mộ Lam Yên dừng một chút, cố gắng che giấu ý nghĩ trong lòng mình: "Mẫu thân đang nói cái gì? Yên Nhi nghe không hiểu."

U ám trên đường, chỉ nghe thấy Mẫn phu nhân kéo dài một tiếng tự than thở. Hai bên đã sớm ken kết trần trụi, ở dưới ánh trăng có vẻ có chút dọa người.

"Lúc vào cửa, ta có thể thấy trên mặt con có chút không vui. Thật ra thì trong lòng ta và lão gia vô cùng rối rắm, từ lúc sáng sớm hôm nay con ra khỏi phủ, trong lòng chính là lo sợ không yên, vô cùng hối hận. Cũng may, con an toàn trở lại rồi."

Mộ Lam Yên định nghĩ những thứ "Sám hối" này của Mẫn phu nhân là ý ngoài lời của nội tâm trốn tránh trách nhiệm. Cho nên, mặc dù giọng nói chuyện rất có ý an ủi của đối phương, trong lòng quyết định chú ý, lại là càng ngày càng sâu.

Mất thấy sắp đến Đức Mẫn viện, khuya khoắt phương hướng khoảng không gian trước mặt đen kịt, đột nhiên truyền đến một đợt tiếng bước chân dồn dập. *d&d#@q^d<.com> Chỉ là một lát, đèn dẫn đường lác lác thay đổi đã xuất hiện ở một cái góc phía trước, cái phía kia, chính là đến từ Mộng Tương viện.

Ngao Tương vội vàng chạy tới, gặp được đám người Mẫn phu nhân, lập tức chạy như bay nhào tới: "Mẫu thân, ta nghe thấy bọn họ trở lại rồi!"

Vừa dứt lời, nàng ta cũng đã đứng ở trước mặt của các nàng. Đôi mắt sắc trong trẻo của Mộ Lam Yên lạnh lùng quan sát Ngao Tương. Bởi vì cho rằng nàng ta không để cho người làm nói cho nàng biết chuyện tài nghệ, cho nên giờ phút này đối mặt với Ngao Tương, thật sự không giả vờ ra bất cứ cảm tình gì.

Mẫn phu nhân cười cười, bèn duỗi tay chỉ tới người bên cạnh. Mà giờ phút này, nàng quả thật có chút buồn ngủ, bảo hai tỷ muội các nàng sớm đi về nghỉ, nàng bèn dẫn Tiểu Thúy và Dung Thố trở về Đức Mẫn viện của mình.

Mộ Lam Yên cũng tìm vài lý do bảo đôi phương trở về, Ngao Tương lại hết như tinh thần vượt trội, cứ om sòm nói một mạch ở bên tai, đi theo đến Liễu Tâm viện.

Ngao Tương quả nhiên là cô nương thiếu thông minh.

"Mới vừa rồi ta ở trên đường chạy tới, nghe người ta nói, Ngao Lôi không chỉ lên làm Tam Hoàng phi, còn làm bị thương ngón tay, nói vậy là bêu xấu ở trước mặt mọi người. Đáng tiếc khi đó ta không có ở đây, nếu không nhất định có thể vui vẻ cười nhạo nàng ta. Lam Yên tỷ tỷ, làm sao này giờ người không nói gì, có phải không vui hay không?"

Mộ Lam Yên thấy phía trước chính là cửa Liễu Tâm viện, vì không để cho nha đầu này cùng đi vào theo, lúc này bèn dừng bước, xoay người đối mặt với nàng.

Khi nhìn gương mặt vô tội của Ngao Tương, lại làm cho nàng không biết làm sao để nói ra bởi vì người ở trước mắt này mà tự dung bị thiệt.

Mộ Lam Yên đột nhiên dừng bước lại, thật là dọa Tổ Quý giật mình. Ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ đối diện quý dị thì đột nhiên không biết gan dạ sáng suốt từ đâu tới, nàng chính là nói về phía Ngao Tương: "Ta nói đích tiểu thư, người có thể đừng quán quít tiểu thư nhà ta hay không? Từ lúc vào phủ tới hơn một tháng này, người không phải là bỏ độc chính là trình diễn khổ nhục kế. Tiểu thư thay người vào cung, người lại còn muốn mưu hại nàng vào cung bêu xấu. Người chắc chắn tim của người là đồ sao?"

Lời của Tổ Quý, quả thật làm cho ba người khác tại chỗ sợ hết hồn.

Mộ Lam Yên có chút an ủi, nha đầu này lại mạo hiểm tội danh Dĩ Hạ Phạm Thượng thay nàng nói chuyện. Tỷ nữ của Ngao Tương, Linh Linh không chịu nổi nhất là trong ngoài phủ có ai không khách sáo với tiểu thư nhà mình, ngay lập tức chính là đưa tay muốn tát Tổ Quý một cái, lại bị Ngao Tương cản lại. Mặc dù Ngao Tương vô tội bị mắng, trong lòng rất là khó chịu, nhưng lần này vẫn bắt được trọng điểm, nhìn Tổ Quý, lạnh lùng hỏi: "Lời này của người có ý gì?"

Sự kiện phản dị ứng với chuyện làm bậy hại chính nàng đến Quý Môn quan một lần, trong lòng nàng tất nhiên hiểu. Cũng bởi vì sự vọng động của mình, khiến nàng từ từ cảm thấy Mộ Lam Yên luôn nhẫn nhịn nàng, đáng yêu hơn Ngao Lôi nhiều. Tối thiểu sẽ không ích kỷ như vậy, nhưng nỗi oan muốn Mộ Lam Yên vào cung bêu xấu, nàng quả quyết là sẽ không gánh vác.

Vốn là ăn gan hùm mật gấu, Tổ Quý bị Ngao Tương trừng một cái như vậy, ngược lại hù dọa lá gan nhỏ, lập tức lách mình núp ở sau lưng Mộ Lam Yên, nuột nước miếng, giải thích: "Chính là, vào cung thì sẽ có biểu diễn tài nghệ. Đại tiểu thư đã nói, lão gia phái người làm dẫn dò chuyện này rồi. Đại tiểu thư đã biết, chúng ta lại không biết, ngay ở trong phủ hay người ngoài đường cũng biết người không thích tiểu thư chúng ta, nếu như không phải là người ra tay, sẽ là ai?"

Ừ, Mộ Lam Yên cũng nghĩ như vậy, cho nên cũng không đi ngăn cản Tổ Quý, chăm chú nhìn thái độ Ngao Tương, xem một chút có thể quan sát xảy ra mờ ám gì.

Chỉ thấy Ngao Tương vốn là trên mặt nghi ngờ, đột nhiên dâng lên vẻ tức giận. Nàng vô cùng chắc chắn: "Ta chưa bao giờ làm chuyện như vậy."

"Vậy chẳng lẽ là Ngao Lôi sao?" Mộ Lam Yên cẩn thận hỏi ra. Nếu quả thật không phải Ngao Tương, vậy nàng nhất định sẽ đi theo ý nghĩ của Mộ Lam Yên cho rằng Ngao Lôi làm. Theo tính tình của đại tiểu thư này, nhất định là muốn ôn ào long trời lở đất, đi chứng minh nàng là đúng.

"Ta đi tìm nàng ta hỏi rõ ràng!" Ngao Tương nói xong, chính là muốn quay người đi.

Khí thế hung hăng như vậy, trong lòng Mộ Lam Yên bắt đầu phán định, sự kiện kia có thể không liên quan tới Ngao Tương.

"Người cần phải hiểu rõ, thân phận của nàng bây giờ ngoại trừ là đại tỷ của người, còn là hoàng phi chưa qua cửa của Tam hoàng tử, người không sợ ngày sau nàng sẽ ghi hận người sao?"

Chương 59: Thật thật giả giả

Editor: trang bubble ^^ diendanlequydon.com

Lời Mộ Lam Yên nói quả thật có hiệu quả. Ngao Tương xoay người, có chút không xác định mở miệng: "Nhưng người tin tưởng ta sao?"

Tin tưởng nàng sao? Mộ Lam Yên dừng một chút, lại không giải thích được bị một đôi mắt vô tội trước mắt cảm hóa, xoay người, không muốn trả lời.

Quay người lại thì bất ngờ phát hiện chẳng biết lúc nào Tư Không Thận đã đứng ở cửa Liễu Tâm viện của nàng.

Hắn đang dùng một đôi mắt ung chính là tập trung khóa chặt họ.

Nàng nhìn vậy, trong lòng đột nhiên hơi hồi hộp một chút. Ngao phủ này thật thật giả giả, từ trước đến giờ trong lòng nàng có một chút, cho nên hắn cũng là thật thật giả giả đáp lại. Mà người ngoại lai Tư Không Thận này đột nhiên xuất hiện, lại làm cho nàng vô cùng chột dạ.

Vừa định giờ mũi chân lên rồi đi, phía trước chính là truyền đến tiếng Tư Không Thận: "Ta cảm thấy được vị muối muối này của ngươi, không có nói láo."

Thân thể của Tư Không Thận vốn bị Mộ Lam Yên che khuất. Giờ phút này nghe giọng nam bất thành lĩnh, khiến trong lòng Ngao Tương cũng có một chút sợ hãi, khom thân thể thấy phía trước cửa có một bóng dáng quen thuộc, trên mặt mới lộ ra nụ cười: "Tham kiến Cửu hoàng tử điện hạ, làm sao điện hạ lại xuất hiện ở chỗ này?"

Tư Không Thận nhú mày, nhưng dường như cũng không muốn trả lời Ngao Tương. Chẳng qua nhắc chân dần dần đến gần Mộ Lam Yên: "Ngươi rõ ràng không ghét người muối muối này của ngươi, tại sao phải làm bộ xa cách chứ?"

Lời Tư Không Thận nói làm cho Mộ Lam Yên cảm thấy buồn cười, hừ lạnh một tiếng, chống lại đôi mắt của đối phương: "Chuyện của ta, ai cần ngươi lo chứ?"

"Ngươi là bồi luyện của ta, đương nhiên là cần ta trông nom." Tư Không Thận cũng không nóng giận, nhàn nhạt cười.

Ngao Tương đang ở phía sau bị đối thoại này hù dọa đến. Mặc dù nàng là một đại tiểu thư phách lối, nhưng hiểu được tôn ti có thứ tự. Nàng quấy rồi nữa, tuyệt đối sẽ không quấy rồi đến trên đầu người hoàng gia. Thấy bầu không khí hai người trước mặt dần dần khẩn trương, trong lòng thay Mộ Lam Yên toát mồ hôi dầm dề.

Mộ Lam Yên lo lắng lại tiếp tục nữa, tối nay sợ là nàng không được nghỉ ngơi rồi. Trước mắt quay đầu, nàng nói với Ngao Tương sau lưng: "Ta tin tưởng sự kiện kia không phải ngươi làm. Nhưng bây giờ cũng không sớm, ngươi hãy mau đi về nghỉ đi!"

Ngao Tương nghe vậy, nhưng trong lòng thì không giải thích được vui mừng bắt đầu nói, đáp một tiếng, bèn cùng Linh Linh quay trở về Mộng Tương viện của mình.

Hiện tại trước mặt chỉ còn sót lại Tư Không Thận và Mộ Lam Yên, vào lúc Ngao Tương Ly rời khỏi thì Tổ Quý thức thời ngoan ngoãn rút về Liễu Tâm viện, thấy đây sân còn người đang đứng nghênh đón các nàng, vội vàng sai bảo trở về.

Gió lạnh sâu kín đánh vào trên mặt của hai người, không có quá nhiều hơi người, khiến Mộ Lam Yên cảm thấy chung quanh càng thêm lạnh lẽo. Lúc này, Ngao Thập nhất định đã sớm trở về Đức Mẫn viện. Về phần Tư Không Thận này, sợ rằng thuyết phục được đối phương, mới sẽ xuất hiện ở Liễu Tâm viện của nàng.

"Làm sao ngươi còn chưa trở về?" Mộ Lam Yên hỏi.

"Ta nói, ngươi là bồi luyện của ta, ta sẽ không rời khỏi ngươi." Tư Không Thận có chút vô lại, làm cho Mộ Lam Yên mở rộng tầm mắt.

Một lần, nàng đã từng cho rằng người trước mặt này là thuộc về kiểu cao lãnh, lại không nghĩ rằng cao lãnh không bao nhiêu thời gian, vẻ mặt không nghiêm chỉnh này lại bắt đầu bộc lộ. Ngáp một cái, chính là xoay người chuẩn bị đi vào trong.

Liễu Tâm viện của Mộ Lam Yên nàng, tại sao có thể để một đáng mày râu đi vào!

"Ngươi chờ một chút, chỗ này của ta không có phòng!" Mộ Lam Yên lớn tiếng ngăn cản.

Không biết làm sao đối phương quả nhiên là hồ ly tinh chuyển thế, rất giáo hoạt: "Vào lúc ngươi trở lại, Ngao đại nhân cũng đã giúp ta lệnh bọn hạ nhân trong viện của ngươi dọn dẹp xong phòng cho ta. Nữ nhân như ngươi đây quả nhiên là càng ngày càng già, rõ ràng chỉ vì muối muối của ngươi hy sinh nhan sắc quyến rũ ta, rồi lại luôn là đáng và không thêm để ý người ta. Ôi, ta có chút mệt mỏi, đi ngủ trước đây nhé!"

Tiếng nói vừa ngừng, phòng dành riêng cho Tư Không Thận chính là đóng cánh cửa lại. Đáng người Mộ Lam Yên đuổi sát, ngón tay thiếu chút nữa thì sắp đụng phải đối phương thì vừa vận bị nhốt ở ngoài cửa.

Mộ Lam Yên chợt dạ thu ngón tay về, lại có chút sợ nhìn cửa gỗ trước mặt, quả nhiên là thiếu chút nữa, sẽ bị kẹp phải rồi.

Thật sự là khôn khổ muốn chết mà.

Mộ Lam Yên đứng ở cửa một lát, muốn lớn tiếng tức giận mắng, nhưng lo lắng quấy rầy người làm trong sân. Chỉ có thể đầu óc rối loạn đứng một lát, kết cuộc trở về gian phòng của mình.

Ở dưới cánh sắc vô cùng bình thản của Liễu Tâm viện, lúc này mẹ con ở Lâm viện lại vẫn còn đang đốt đèn tâm sự.

Sau khi trở lại, tâm tư Ngao Lôi vẫn luôn chưa có tăng lên một chút xíu dấu hiệu tốt nào.

Chỉ là mặc cho mẫu thân bố trí trên giường ở trong phòng, vô hồn nhìn chăm chăm về phía trước, giống như đang suy tư gì đó.

Biết bản thân chính là mẹ vợ của hoàng tử, giờ phút này bộ dáng Thượng Quan Thuần Nhi hoàn toàn không có một chút buồn ngủ. Sai phải tất cả người làm, nằng đóng cửa phòng lại tự tiêu khiển tự vui, tự mình vô cùng say sưa vui vẻ.

"Con gái của ta, từ lúc con trở về phủ, sao vẫn luôn không nói lời nào?" Thượng Quan Thuần Nhi rốt cuộc phát hiện con gái của mình có gì đó không đúng.

Hậu tri hậu giác hồi tưởng lại tay Ngao Lôi bị thương, có chút đau lòng đi tới bên cạnh cầm lên đầu ngón tay.

"Cho mẫu thân xem một chút, có phải rất đau hay không?" Lúc nói giả bộ thổi mấy hơi thở về phía trên.

Chỉ là Ngao Lôi ghét bỏ liếc mắt một cái, rồi sau đó cứng rắn rút lại.

Vừa đụng chạm như vậy, Thượng Quan Thuần Nhi mới giật mình khi này bản thân thật sự quá mức vui vẻ, không lưu ý đến tâm tình của con gái mình. Tâm tư trầm xuống, trong lúc nhất thời không biết làm sao mở miệng.

Ngao Lôi cáu kỉnh như vậy đã không phải là một lần hai lần, cho nên Thượng Quan Thuần Nhi suy ngẫm một phen, lại quyết định sử dụng biện pháp cũ của mình trước kia. Đầu tiên là ăn năn hối hận thờ dài một hồi, nghiêng mắt nhìn chăm chú vào thái độ của Ngao Lôi.

"Lôi Nhi, ta biết rõ trong lòng con đau khổ. Nhưng."

Phương pháp kia quả nhiên có ích, còn chưa chờ Thượng Quan Thuần Nhi nói xong, Ngao Lôi cũng đã có phản ứng: "Trong lòng ta khô, người thật sự từng chú ý sao?"

Thượng Quan Thuần Nhi nghe vậy, tất nhiên là cuống lên: "Sao ta không chú ý chứ! Nhiều năm như vậy, một ngày kia không phải ta cung cấp cho con thích ăn ngon. Mối sự phụ cho con đều là dán tấm mặt mo này yêu cầu giảm xuống tiền tháng, lão phu nhân mới mời. Bây giờ, con bày sắc mặt gì với ta."

"Vậy người biết Tam Hoàng phi này là làm sao ta có được không?" Ngao Lôi đột nhiên đỏ hai mắt lên, có chút tố cáo mà hỏi.

Việc này thật đúng là khiến Thượng Quan Thuần Nhi có chút không biết làm sao mà mở miệng. Nếu nói tài học của con gái, trang #ddlqd# bubble vậy khẳng định là không thua đại gia khuê tú bình thường, ngược lại là hơn một chút. Mà trước mặt, con gái không những được chọn làm hoàng phi, còn lần bị thương đôi tay. Mới vừa rồi nàng chỉ lo vui vẻ, thật đúng là không có nghĩ sâu xa.

Nếu như bàn về tài nghệ, Ngao Lôi nhất định là thua. Đàn không mang trở về, tay còn bị thương, hiển nhiên là lúc đánh đàn bị.

"Làm sao được chọn?"

Trên mặt Ngao Lôi đột nhiên lộ ra một nụ cười nhạo, đôi mắt vốn là vô hồn đột nhiên thêm một thoáng thê lương: "Tam hoàng tử nói, ta với hắn cùng đáng thương, cho nên chỉ có ta mới xứng với hắn. Lúc trở lại, ta luôn nghĩ những lời này, hắn quả thật là nói không sai. Ta ngoài không có phụ thân thương yêu, trong có mẫu thân luôn ép buộc ta, quả nhiên là đáng thương. Thông minh của ta, tất cả đều là nguoi bức ra."

Ngao Lôi nói cắn răng nghiêng lợi, khiến Thượng Quan Thuần Nhi càng thêm không biết trả lời như thế nào. Hơi trầm mặc, vì không tiếp tục đề tài này, Thượng Quan Thuần Nhi cố ý hỏi thăm chuyện tại sao tay Ngao Lôi bị thương.

Ngao Lôi tất nhiên oán hận nói ra Mộ Lam Yên.

Thượng Quan Thuần Nhi kinh ngạc thốt lên đứng dậy từ trên giường, rất có tư thế muốn thay con gái báo thù: "Con nói với ta một chút, xảy ra chuyện gì?"

Ngao Lôi ngẩng đầu lên, nhìn mẫu thân giả bộ, hừ lạnh một tiếng: "Ta đặc biệt mua chuộc người làm của phụ thân đưa tin cho nàng ta vào cung phải biểu diễn tài nghệ. Vốn muốn cho nàng ta xấu mặt ở trước mắt mọi người, như vậy ta cố ý khẩy đứt một sợi dây đàn nhất định cũng sẽ không có bao nhiêu người chú ý. Nhưng cố tình, nàng vậy mà cũng ra tay với cây đàn của ta, làm hại mười ngón tay của ta tất cả đều bị thương! Cho nên thù này, ta nhất định phải báo!"

"Phải! Nhất định phải báo!" Thượng Quan Thuần Nhi cũng cắn răng phụ họa, nhưng trong bụng của nàng nào có cách gì chinh người.

Nhìn khuôn mặt con gái âm trầm, trong lòng đột nhiên có một chút sợ sệt.

Ngay lúc này, cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Lúc trước Thượng Quan Thuần Nhi quá mức chuyên tâm suy nghĩ làm sao nịnh nọt con gái của mình, bị tiếng động đột nhiên truyền ra này làm cho sợ hết hồn.

Phục hồi lại tinh thần, nàng mới hoài nghi buổi tối khuya sẽ là ai gõ cửa phòng của các nàng.

"Đi mở cửa đi!" Ngao Lô đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Tuy trong lòng Thượng Quan Thuần Nhi có nghi ngờ, nhưng vẫn là nghe lời con gái, ngoan ngoãn chạy đi mở cửa, lo lắng ngoài cửa lại đột nhiên xuất hiện lũ lụt thủ dữ gì đó, dán chặt bề mặt cửa, thận trọng mở cánh cửa.

Dung Chi, nha đầu của Liễu Tâm viện, xuất hiện ở tại cửa.

"Đại tiểu thư, người kêu ta tới có chuyện gì?" Dung Chi nhanh chóng đi tới bên cạnh Ngao Lô, nhìn mặt Thượng Quan Thuần Nhi hoài nghi, tra xét bên ngoài không có người khả nghi nào, mới khép cửa phòng lại.

"Lôi Nhi, người kêu một nha đầu của Liễu Tâm viện tới để làm gì?" Thượng Quan Thuần Nhi tiến lên, Dung Chi mới phát hiện Nhị phu nhân núp ở trước cửa, vội vàng quỳ gối xuống hành lễ.

Buổi tối khuya, Thượng Quan Thuần Nhi cũng không để ý bộ dáng kia, chỉ là nhanh chóng chờ con gái trả lời.

Ngao Lô hơi nâng tầm mắt lên, nhận nhậ đáp một câu: "Người mình."

Dung Chi trời sinh tính tham lam, ham ăn biếng làm. Lúc đầu vốn là một thành viên trong tạp dịch của Ngao phủ, sau đó Ngao Lô cảm thấy nha hoàn trong viện mình hơi ít, bèn muốn đi tìm lão phu nhân xin một người, vốn là muốn Dung Chi. Nhưng hết lần này tới lần khác bị Mẫn phu nhân xuất hiện bất thành linh đoạt đi, sắp xếp cho Mộ Lam Yên, trong lòng chính là nhớ kỹ.

Sau đó Dung Chi đột nhiên tìm tới nàng, nàng bèn lòng sinh một kế, bảo nàng làm gián điệp ở Liễu Tâm viện. Mộ Lam Yên vậy mà nửa tháng cũng chưa từng nghe nói vào cung phải chuẩn bị tài nghệ, chính là Dung Chi chặn lại tin tức kia.

"Bảo người chuẩn bị đồ, chuẩn bị sao rồi?" Ngao Lô hỏi.

"Đã sớm chuẩn bị xong, luôn để ở trong phòng." Dung Chi trả lời.

"Vậy thì tốt, ta đột nhiên bảo người tới đây, chính là để người làm sự kiện kia cho ta. Không quan tâm sự tình được hay không, người đều có thể cầm lấy một khoản tiền, cao bay xa chạy, nhưng tuyệt đối không thể khai ta ra!"

Ngao Lô nói lớn tiếng tàn khốc, Thượng Quan Thuần Nhi ở bên cạnh nhìn tất nhiên có chút hồ đồ, vừa nghe đến tiền, tinh thần càng thêm căng thẳng! Nhìn các nàng thương lượng xong, nàng vội vàng hỏi nói: "Các người đang nói cái gì?"

Đến lúc đó, đáy mắt Ngao Lô thoáng qua một tia ác độc: "Ta muốn khiến cho Mộ Lam Yên chết!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cố ý luyện công buổi sáng

Editor: trang bubble ^^

Việc này cần bao nhiêu thù hận, mới có thể khiến một người được chọn đi tìm chết.

Lúc Mộ Lam Yên buồn ngủ nồng đậm, ngủ được nhưng cũng không ngon như vậy.

Chung quanh bắt đầu tràn ngập khói thuốc súng, khắp nơi đều lửa khói nồng đậm sắc tai mũi người ta. Bên tai tràn đầy các loại âm thanh giết và bị giết, có con nít khóc nỉ non, cũng có phụ nữ và trẻ con khóc sụt sùi. Mộ Lam Yên đưa tay không cần thận chạm tới bụng tròn vo của mình, cúi đầu thì mới phát hiện ra mình lại biến thành bộ dạng mang thai mười tháng.

Mà trên người của nàng đột nhiên mặc quần áo hoàng hậu.

"Tur Không Thận, Tur Không Thận." Trong miệng Mộ Lam Yên lặp đi lặp lại nói thầm, người lại như tượng gỗ bị nhấc dậy lên. Trên mặt là vô tận hốt hoảng, mê mang và sợ hãi. Thân thể hung hăng quay một vòng, lại phát hiện phía dưới sương mù mờ mờ, một góc Hoàng Thành lại như ẩn như hiện.

Đột nhiên, cả người nàng căng thẳng, thân thể bị người kéo chột lui về phía sau, hô to một tiếng: "Tur Không Thận!" Bắt đầu giựt mình tỉnh lại từ trên giường.

Sáng sớm, gian phòng yên tĩnh chỉ có tiếng Mộ Lam Yên miệng to hô hấp không khí. Nằm ở trên giường, nàng không còn kịp lau đi mồ hôi lạnh trên mặt nữa, phản ứng lại trước tiên chính là đưa tay đi chạm tới bụng bằng phẳng của mình.

Lại thấy ác mộng

Đối mặt ác mộng đã có một đoạn thời gian không còn xuất hiện nữa, Mộ Lam Yên thậm chí đã từng chút một hiểu ra. Tối thiểu trong mộng, nàng vẫn yêu Tur Không Thận, đứa con còn chưa ra đời kia của nàng vẫn còn ở trong bụng của nàng.

Ngoài cửa, đột nhiên truyền đến một đợt âm thanh huyền ảo.

Mộ Lam Yên rời giường tiện tay khoác một cái áo khoác, mở cửa thì thấy trong sân của mình, lại có một nam nhân đang luyện kiếm. Mà, âm thanh huyền ảo này chính là nhuyễn kiếm xẹt qua không khí truyền tới.

Tur Không Thận vẫn mặc một bộ quần áo ngày hôm qua như cũ, không có người làm hầu hạ, thậm chí vạt áo cũng có một chút không chỉnh tề. Nhưng việc này cũng không quan hệ, bởi vì giờ phút này đám tỷ nữ trong sân của Mộ Lam Yên đang si mê Đại Suất Ca từ trên trời giáng xuống này, trong đó lại bao gồm Tổ Quý!

Mộ Lam Yên giả bộ dùng sức ho một tiếng, gọi một đám nữ nhân mê trai về thực tế.

Bưng chậu rửa mặt, Tổ Quý vốn định đi lấy nước cho Mộ Lam Yên, giờ phút này thấy tiểu thư đột nhiên đứng ở cửa, đột nhiên chột dạ cúi đầu xuống, chột tranh thủ rút lui.

Chỉ là một lát, đám người làm vốn không có chuyện gì kia, tất cả đều không thấy!

Tur Không Thận tự nhiên cũng nghe được Mộ Lam Yên ho khan. Thu nhuyễn kiếm, nhẹ nhàng nhảy một cái, chính là đi tới trước mặt đối phương. Giọng điệu hơi giả hoạt hỏi thăm: "Thế nào? Ghen sao?"

Mộ Lam Yên dăng tưng lên một ánh mắt khinh thường, không muốn trả lời chính là muốn xoay người trở lại trong phòng. Lại nghe thấy người phía sau nói chuyện, làm cho nàng ngừng lại bước chân trong nháy mắt.

"Mới vừa rồi, ta hình nghe được có người trong mộng gọi tên ta đấy."

Thái độ Tur Không Thận hoàn toàn là giấu đầu lòi đuôi, trong nháy mắt làm cho Mộ Lam Yên chột dạ. Nàng vốn bởi vì mơ một con ác mộng, thấy người trong mộng kêu lên, trong lòng mới an ủi một chút. Nhưng nếu như đối phương nghe được, vậy có phải nói rõ âm thanh lớn đến mức người trong viện cũng đã nghe được hay không?

Tur Không Thận dường như đoán ra đầu mối tâm tư của đối phương, đột nhiên đến gần bên tai đối phương, nhỏ giọng nói: "Yên tâm đi, trong sân chỉ có một mình ta nghe được. Lỗi tại ta rất nhạy, đặc biệt là đối với âm thanh gọi tên ta."

Mộ Lam Yên có chút tức không nhịn nổi, nhỏ giọng mắng một câu: "Lỗi tại chó." Chính là xoay người trở về phòng.

Tur Không Thận nhìn nữ nhân thú vị rời đi, nhếch miệng lên một nụ cười thỏa mãn.

Bầu trời đột nhiên nhiều thêm một con chim bồ câu màu trắng lượn vòng.

Tur Không Thận chú ý tới, trên mặt vốn nở nụ cười đột nhiên nghiêm túc, đưa tay huyết sáo một cái, chim bồ câu này bèn yên ổn đáp xuống vào trên mu bàn tay hắn vurun ra.

Lấy ra tờ giấy nhỏ trên mắt cá chân của bồ câu đưa tin, sắc mặt Tur Không Thận chính là sa sầm xuống, không kịp ngoảnh lại nhìn cửa phòng Mộ Lam Yên, xoay người chính là bay lên mái hiên, không biết đi phương nào.

Mộ Lam Yên luôn ở cửa phòng quan sát đánh giá hướng đi của Tur Không Thận, thấy hắn đã không còn ở cửa của mình, mới thở dài một hơi lần nữa mở cửa ra.

Nhìn quanh một vòng bốn phía cũng không trông thấy bóng dáng của đối phương, ngược lại thấy Tổ Quý bưng nước tới.

"Tiểu thư, làm sao người dậy sớm như vậy?" Tổ Quý đi tới bên cạnh Mộ Lam Yên, không nói hai lời chính là đi vào. Mộ Lam Yên ở tại cửa ra vào ngẩng đầu nhìn canh giờ một phen, mới van xin mở miệng: "Đâu có sớm, mặt trời đã lên cao rồi."

Tổ Quý làm ướt mặt khăn lại vắt khô đưa cho Mộ Lam Yên: "Sáng sớm hôm nay, phu nhân đã phái người đưa tới gạo kê ngoại bang tiến cống, chính là thứ lão gia khen thưởng có được. Phu nhân không nở ăn, bèn phân chia cho hai người người và Tam tiểu thư. Nghe nói gạo đen này công hiệu tâm bổ đối với nữ nhân rất lớn, cho nên hôm nay ta bèn có ý bảo họ nấu lên. Ngày hôm qua, tiểu thư chịu nhiều hoảng sợ như vậy, nên bồi bổ một chút."

Một mình Tô Quý cần nhằn lăm bằm nói rất nhiều, Mộ Lam Yên vừa rửa mặt, vừa thăm nhủ trong lòng: bỏ một chút không phải là ăn thịt sao? Làm sao lại ăn gạo? Nhưng mà trước mắt, nàng cũng lười tranh luận. Phương diện thịt này, có thể đợi buổi trưa thương lượng lại, mà trước mắt đột nhiên nhớ tới Tư Không Thận luyện công buổi sáng, làm cho nàng lập tức cũng nổi lên hứng thú.

Lệnh Tô Quý chuẩn bị cho nàng một bộ quần áo hoạt động tương đối dễ dàng, tùy tiện đến phòng bếp nhặt cây côn gỗ bèn muốn bắt đầu ôn tập võ học mà Lăng Hồ dạy.

Trong sân, Tô Quý hăm mộ đầy mặt nhìn tiểu thư nhà mình: "Tiểu thư, tại sao một cây côn gỗ của người lại có thể? Người nên kết hợp một thanh kiếm giống như Cừu hoàng tử điện hạ lúc đầu thể hiện mới uy phong chứ!"

Mộ Lam Yên nghe vậy có chút xấu hổ, tất nhiên vì côn gỗ can thiệp chuyện bất bình trong tay mình. Nhớ năm đó, nàng cũng dựa vào côn gỗ rồi núi, võ học thiên hạ, chỉ nhanh không hạ gục. Mặc dù đi theo Lăng Hồ học võ cùng rai rác, nhưng Đả Cầu Côn Pháp của nàng cũng là nhanh chóng xuất thần nhập hóa. Đặc biệt là loài thỏ hoang, gà rừng thích chạy trốn đó.

Suy nghĩ, Mộ Lam Yên chính là mở miệng: "Hoặc là, người tới thử làm con mồi của ta một chút, xem một chút là người chạy trốn mau, hay là cây gậy của ta mau?"

Tô Quý lại không ngốc, dieendafineequysddoon lập tức chính là lắc đầu y như trống lắc vậy: "Không cần không cần."

Lúc này Dung Chi bung một cái mâm, phía trên để một chén sứ thanh hoa nhỏ, chậm rãi đi tới, đi tới bên cạnh Tô Quý thì nhỏ giọng nói: "Tô Quý, bữa ăn sáng của tiểu thư đã làm xong, nếu không gọi tiểu thư tới đây ăn đi?"

Đây là lần đầu tiên Dung Chi chuẩn bị bữa ăn sáng cho Mộ Lam Yên, trong lòng sợ hãi lòng bàn tay đã sớm rịn ra mồ hôi.

Tô Quý nhìn qua lại mấy lần ở giữa bữa ăn sáng và Mộ Lam Yên, mới nhẩn tâm cắt đứt Mộ Lam Yên luyện công buổi sáng: "Tiểu thư, dù sao cũng không còn sớm, nếu không người tới đây ăn điểm tâm trước thế nào?"

Mộ Lam Yên mới vừa tìm được một chút cảm giác bị cắt đứt, lập tức khó chịu nhìn về phía các nàng, thấy hôm nay người đưa bữa ăn sáng cho nàng không phải là Thanh Hữu mà là Dung Chi, trong lòng dấy lên một tia nghi ngờ: "Thanh Hữu đâu?"

Trong lòng Dung Chi đột nhiên có chút chột dạ, bộ dáng ngạo kiều ngay cả tức giận thường ngày cũng thay đổi, cúi đầu, không dám nhìn tới mắt Mộ Lam Yên: "Hồi tiểu thư, tối ngày hôm qua thân thể Thanh Hữu tỷ tỷ khó chịu, sáng sớm hôm nay đã đi khám bệnh rồi. Cho nên, bữa ăn sáng này bèn do ta tới làm."

Tài nấu nướng của Thanh Hữu ngay cả cháo trắng cũng có thể làm Mộ Lam Yên đặc biệt hợp khẩu vị. Cho nên đột nhiên thay đổi người, làm cho trong lòng nàng có chút không thích ứng. Đi về phía trước mấy bước, đi tới trước mặt Dung Chi, thấy một chén cháo đen thui lù, thì làm cho nàng lập tức mất đi khẩu vị, dùng muỗng khuấy đều cháo một hồi chính là buồn xuống: "Đây là cái gì?"

Tiếng nói Dung Chi có chút âm run: "Cháo gạo đen."

Tô Quý thừa dịp đối phương vừa dứt lời, chính là giải thích: "Tiểu thư, người quên rồi. Buổi sáng, ta mới vừa nói với người. Phu nhân phái người tặng chút công phẩm của ngoại bang, chính là vật này. Người uống chút đi, thật là thơm!"

Thơm—— Mộ Lam Yên tự nhiên có thể cảm thấy, chỉ là nhìn bộ dáng đen thui lù này, cũng có chút buồn nôn. Nhìn một đôi ánh mắt khẩn cầu của Tô Quý, nàng miễn cưỡng cầm muỗng lên đến gần khóe miệng, dừng lại một lát: "Sao cảm giác người là lạ, có hơi nóng tạm thời ta không uống được, để bên kia đợi lát nữa lại uống đi!"

Dứt lời, chính là tiếp tục trở lại chính giữa sân nhỏ ra dáng chính là bắt đầu luyện công buổi sáng.

Về mặt Tô Quý tối sầm lại, tiểu thư chưa ăn điểm tâm, nàng tự nhiên không vui. Nhìn Dung Chi nhú mày, nàng ra hiệu nàng ta đặt cháo ở trên bàn đá cách đó không xa.

Lần tập luyện này, chính là trôi qua một khắc đồng hồ.

Bắt đầu mùa đông tới nay cực kỳ lạnh, cháo gạo đen bỏ lại ở bên ngoài đã sớm nguội lạnh. Tô Quý kêu tiểu thư nhiều lần, cũng không có phản ứng, cuối cùng chỉ đành chịu chạy tới dưới chân của Mộ Lam Yên, mạnh mẽ ngăn cản đối phương luyện công buổi sáng!

"Tiểu thư, người không ăn điểm tâm nữa, nên ăn trưa rồi!" Dứt lời, một màn hết sức nguy hiểm xuất hiện tại trước mặt nàng. Lúc Mộ Lam Yên xoay người, không thể thấy Tô Quý đột nhiên tới gần người. Một cây Mộc Côn gỗ xuống, thiếu chút nữa đập trúng đầu của đối phương.

Đỉnh đầu cảm thấy một đợt gió lạnh mãnh liệt thổi qua, Tô Quý tất nhiên sợ hãi nhắm hai mắt lại. Yên lặng mấy phần thấy thân thể không có gì khác thường, nàng mới run rẩy hơi mở hai mắt ra.

Giờ phút này, Mộ Lam Yên hung thần ác sát nhìn nàng chăm chăm, côn gỗ ở đỉnh đầu hiển nhiên còn chưa rút lui. Nàng chưa từng thấy bộ dáng này của tiểu thư, tất nhiên làm cho nàng mất đi ngôn ngữ trong nháy mắt.

Hơi một lát nữa, phát ra tiếng Mộ Lam Yên rống giận: "Người có biết làm như vậy thật sự rất nguy hiểm hay không?"

Đúng lúc người làm tới Liễu Tâm viện dọn dẹp làm vườn nghe vậy, ngưng công việc trong tay, hoài nghi nhìn lại trong sân. Tổ Quý bị dọa đến không nhẹ, mặc dù trong lòng biết tiểu thư cũng vì tốt cho nàng, thế nhưng, nàng vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại rùng rợn này.

Mộ Lam Yên hoàn hồn lại, phát hiện mình luống cuống. Nóng nảy ném đi cây gậy ở trong tay, lập tức đau lòng đi một bước về phía Tổ Quý.

"Tiểu thư." Tổ Quý uất ức nói: "Ta chính là muốn nói, nếu như người không ăn điểm tâm nữa, trong lòng Tổ Quý không yên."

Tiểu nha đầu này vì nàng lại làm ra động tác mạo hiểm như vậy, an ủi một hồi hết lời khuyên bảo về sau quả quyết không thể làm chuyện nguy hiểm như vậy, mới đồng ý đối phương nhanh chóng đi uống cháo kia.

Mộ Lam Yên vòng qua bên cạnh Tổ Quý thì Tổ Quý mới đột nhiên nhớ tới cháo kia đã sớm nguội lạnh: "Tiểu thư, ngươi chờ một chút, ta đi hâm lại cho ngươi uống."

Vậy mà, nói xong câu nói kia, thì đã trễ rồi. Mộ Lam Yên bụng chén sứ lên chính là uống một hóp lớn vào. Dù là đầu lưỡi cảm thấy cháo này có cái gì không đúng, nhưng lại lo lắng Tổ Quý cầu nhau nữa, nên cũng không phản ứng tới.

Mới vừa buông chén xuống, thân thể lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng rồi.

Tổ Quý chạy tới trước mặt Mộ Lam Yên, trong nháy mắt thấy sắc mặt tiểu thư chợt trắng xanh, hốt hoảng. Nàng đưa tay đỡ Mộ Lam Yên xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, kêu nàng thế nào cũng như không nghe được.

Mộ Lam Yên đưa tay ôm thật chặt ở cổ của mình, hai lỗ tai bắt đầu xuất hiện ù tai, kiên cường chịu đựng một lúc lâu xoay người thì thấy một bóng người màu trắng đột nhiên vụt chạy về phía nàng, miễn cưỡng mở miệng: "Ta. Hình. như. Trúng độc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Rốt cuộc giống ai?

Editor: trang bubble ^^

"Mộ Lam Yên sao thế?" Tư Không Thận kịp thời chạy đến, giúp đỡ Tổ Quý chậm rãi đặt Mộ Lam Yên trên mặt đất, nhìn người bắt đầu mất trợn trắng, trong lòng vô cùng sốt ruột, nắm cổ tay Tổ Quý, bắt tri bắt giác từ từ nắm chặt.

Tổ Quý bị hai lần kinh sợ, ánh mắt nhìn Tư Không Thận cũng có chút rời rạc và kinh hoàng: "Ta không biết, tiểu thư uống một bát cháo lại đột nhiên như vậy." Lúc nói thì đã nghẹn ngào: "Mới vừa rồi lúc người tiến vào, ta nghe được tiểu thư nói một câu, nàng trúng độc rồi, không biết xảy ra chuyện gì. Điện hạ, van người cứu lấy tiểu thư nhà chúng ta."

Tư Không Thận nghe xong, chính là buông cổ tay Tổ Quý ra. Hai ngón tay nhẹ nhàng phủ lên giữa cổ hơi lộ ra sưng đỏ của Mộ Lam Yên, rồi sau đó lại cầm cổ tay của đối phương lên, ấn bắt mạch.

"Đáng chết!" Tư Không Thận mắng to một tiếng, bắt đầu sờ lung tung ở trên người Mộ Lam Yên.

Giờ phút này, mặc dù Tổ Quý sợ muốn chết, nhưng cũng không thể nhìn tiểu thư bị một nam nhân cợt nhả như vậy, vội vàng ngăn cản: "Điện hạ, Điện hạ, người đây là muốn làm gì? Tiểu thư nhà chúng ta."

"Không muốn tiểu thư nhà các ngươi chết thì cảm miệng cho ta!"

Tổ Quý hiển nhiên không ngờ rằng, trong ngày thường Cửu hoàng tử điện hạ thoát nhìn cực kỳ không đứng đắn, giờ phút này lại nghiêm túc khiến nàng nhất thời cứng họng, ngậm miệng lại, trong lòng chưa tính toán gì đang cầu nguyện như vậy có thể cứu tiểu thư về!

"Kim mềm trên người ngươi đâu?" Tư Không Thận lại hô lớn một lần nữa, gần như có thể thấy được huyết Thái Dương dần dần lộ rõ gân xanh dưới da thịt trắng nõn.

Giờ phút này mặc dù Mộ Lam Yên cực kỳ khó chịu, nhưng hết lần này tới lần khác có thể nghe tiếng đối phương đang nói cái gì. Nằm dưới đất, toàn thân nàng không có sức, bất buộc bản thân đưa tay ngăn cản đối phương đụng chạm lung tung ở trên người, nhưng lại là trúng chọi đá, vô dụng thôi.

Tư Không Thận thấy Mộ Lam Yên đang đi tới Quý Môn Quan không phải là đang giúp đỡ hắn, ngược lại là có ý đồ ngăn cản. Tức giận, hắn chợt đưa

tay giam cầm hai tay của đối phương ở chung một chỗ, mà một cái tay khác của hắn đang không ngừng tìm kim mềm.

Đang tìm kiếm một nửa đột nhiên cảm thấy như vậy không được tốt, mặc kệ có người hay không, nhắm tới sau lưng nổi giận gầm lên một tiếng: "Không muốn chết thì nhanh chóng nhắm mắt lại!"

Tổ Quý theo bản năng ngoan ngoãn nghe lời.

"Tại sao trên đùi ngươi lại có chùy thủ?"

"Tại sao ngực của ngươi không để kim mềm?"

"Tại sao ống tay áo của ngươi không để kim mềm?"

"Ngươi."

Tư Không Thận gần như tìm tất cả chỗ có thể nghĩ tới trên người Mộ Lam Yên, rốt cuộc cuối cùng ở trong chỗ sâu bên hông, tìm được mấy cái kim mềm nằm yên ổn.

Liếc mắt một cái đã nhận ra, đó chính là thứ Mộ Lam Yên xuống tay với hắn ở trên lầu cao Yên Thành. Đạt đến mềm cực nhỏ, nếu là người bình thường hoàn toàn không ngờ đó là một cây kim mềm. Sau khi rút ra từ trên quần áo, cầm lên kim đâm vào trên cổ Mộ Lam Yên, mấy cây tiếp theo cũng là như thế.

Tổ Quý cảm giác người trước mặt dường như không có động tác mức độ lớn. Ngón tay che mắt hơi lộ ra một cái khe, nhìn đáng đáp Tư Không Thận cúi người xuống, bèn cho rằng hắn đang cột nhà tiểu thư nhà mình, bị dọa đến lập tức lại che kín hai mắt của mình.

Qua một lúc lâu, Mộ Lam Yên mới lấy lại tinh thần, ho nhẹ.

"Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi." Tổ Quý vui mừng buông đôi tay ra, ngồi chồm hồm xuống dùng cánh tay chống sau lưng đối phương, đỡ Mộ Lam Yên dậy.

Về nghiêm nghị trên mặt Tư Không Thận còn chưa rút đi.

Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy cổ họng vô cùng ngứa ngáy, hết lần này đến lần khác ho đến mấy lần, mới cảm giác được cổ có chút không thoải mái đưa tay chạm tới, đụng phải mấy cây kim mềm kia, không chút khách sáo chính là rút ra ném xuống đất.

Kim mềm vốn là màu bạc lúc này bị dòng máu màu đỏ nhuộm dần, Tổ Quý nhìn chăm chăm động tác của Mộ Lam Yên tất nhiên là sợ hết hồn, cho rằng trong cổ tiểu thư mọc ra.

Tư Không Thận thấy người đã cứu trở về, trong lòng thở phào nhẹ nhõm: "Sao trên người ngươi cái gì cũng có? Do sự phụ nào dạy, thật là không đáng tin, biết vì sao không đánh lại ta không? Cũng bởi vì ngươi học quá hỗn tạp, quá lộn xộn rồi!"

Dứt lời, Mộ Lam Yên đưa tay lên, một cái tát mềm nhũn đánh vào trên mặt Tư Không Thận. Không phải là nàng không nỡ ra tay, chỉ là cả người thật sự quá mức yếu ớt. Nhưng nếu không làm chút gì, trong lòng lại không cách nào san bằng phần tức giận với người trước mắt này!

Tổ Quý nhìn mà choáng váng, thật sự có chút không hiểu tiểu thư đây là ý gì.

Tư Không Thận cảm nhận năm ngón tay lạnh lẽo của đối phương xẹt qua khuôn mặt thì trong lòng đột nhiên khó chịu co rút một cái, lại là lạnh lẽo như vậy. Không nói hai lời, hắn ôm lấy Mộ Lam Yên từ trong tay Tổ Quý, không để ý sự giãy giụa của đối phương, sải bước chân đi tới phía khuê phòng kia.

"Ngươi đi đổ chút nước ấm tới đây."

Tổ Quý được lệnh, không dám nói thêm nửa câu, nhanh chân bèn chạy đi tới phòng bếp.

Mộ Lam Yên nằm ở trong ngực Tư Không Thận, mặc dù cổ họng đau đớn không dứt, nhưng trong lòng lại là cực kỳ mâu thuẫn: "Nam nữ có khác, kính xin Cừu hoàng tử thả ta xuống."

Vốn là tiếng cầu xin, Tư Không Thận rũ mắt nhìn sắc mặt người trong ngực vẫn còn có chút trắng bệch, che giấu đau đớn trong lòng, giả bộ nóng giận: "Hiện tại tốt nhất ngươi bớt nói, cổ họng bị thương, về sau gương mặt xinh đẹp vừa mở miệng lại dọa sợ tất cả nam nhân, xem ai còn dám muốn ngươi."

Dứt lời, hai người trầm mặc không nói, về thẳng gian phòng.

Hắn để Mộ Lam Yên xuống, cũng gác tất cả gối đầu trên giường ở sau lưng đối phương, rồi sau đó lại cầm chân bên cạnh đắp ở trên đùi Mộ Lam Yên. Nhìn người trước mắt tỉ mỉ, trong lòng đột nhiên chảy qua một dòng nước ấm, trước kia —— hắn chính là làm như vậy.

"Tiểu thư, tiểu thư, nước ấm tới rồi." Trong tay Tổ Quý bung một ly nước trà mới vừa rót xong đi vào, nghe Tư Không Thận, lo lắng nước này quá nóng, đặc biệt thổi một hồi ở chỗ gió lửa lớn nhất trong sân mới lấy đi vào.

Tư Không Thận nhận lấy ly trà trong tay Tổ Quý, cũng không ngước mắt: "Đi đóng cửa lại, gió lớn."

"Dạ." Tổ Quý đáp một tiếng chính là muốn xoay người, có điều còn chưa bước ra mấy bước, sau lưng truyền tới nghi vấn của Tư Không Thận: "Tại sao không có cái muỗng?"

Tổ Quý rất là muốn hỏi ngược một câu: ly trà của nhà ngươi còn nhân tiện để một cái muỗng sao? Nhưng nàng nào dám chất vấn hoàng tử điện hạ?
*d&d#l@q^d<.com> Xoay người có chút khó nói: "Quên, quên mất."

Mộ Lam Yên ngồi dựa vào một lát, trước đó nghe Tổ Quý nói nước đến đã khát vọng mãi. Nàng giương mắt nhìn chăm chăm ly trà được Tư Không Thận nhận lấy, dùng sức nuốt xuống vài cái, nhưng trước sau không thấy có nước miếng chảy ra làm trơn yết hầu. Trước mắt, nếu mà Tổ Quý lại hỏi Tư Không Thận quay về cầm cái muỗng, chẳng phải là muốn nàng chết khát?

"Không cần, trực tiếp cho ta uống đi." Không nói một câu, cổ họng giống như muốn xé rách rồi.

Tư Không Thận nhìn về mặt Mộ Lam Yên không có tiền đồ nhìn chăm chăm nước trà trong tay mình, lắc lắc đầu: "Lúc trước cổ họng ngươi dị ứng, ta dùng kim mềm tạm thời ép xuống cho ngươi. Nhân tiện phong huyết nước miếng cho ngươi, đã nói ngươi tạm thời đừng nói ngươi không nghe, nhất định kéo hư dây tiếng ngươi mới hài lòng đúng không?"

Vừa nghe hỏi ngược lại có ý vị khiêu khích, Mộ Lam Yên không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mà nghe lời. Một đôi mắt tội nghiệp nhìn chăm chăm Tư Không Thận, cầu xin đôi phương cảm giác được cho nàng uống nước ấm.

Tư Không Thận đành chịu, không thể làm gì khác hơn là vừa đưa tới, vừa cảnh cáo đôi phương: "Nhớ lấy không thể miệng to uống, nếu không cẩn thận lại phun ra thì tự ngươi chịu!"

Tổ Quý đứng ở cửa cách đó không xa, nhìn về một màn phía trước kia, trở nên thật là hâm mộ tiểu thư nhà mình. Nàng có ngu nữa cũng nhìn ra được Cửu hoàng tử điện hạ để tâm đối với tiểu thư. Giờ phút này, tiểu thư là bị bệnh, không có hơi thở nữ cường trước đó, phối hợp Cửu hoàng tử cẩn thận uống nước, trong đầu thoáng qua một từ —— trời đất tạo nên!

Sự kiện sáng sớm Mộ Lam Yên bị dị ứng, không bao lâu nữa đã truyền đến trong tai Mẫn phu nhân. Vừa nghe thấy là uống gạo đen mà mình đưa cho đôi phương mới dẫn đến như vậy, nàng vội vàng kéo tỷ nữ chạy tới Liễu Tâm viện. Trùng hợp, Ngao Tương mới từ bên ngoài trở về thấy về mặt mẫu thân hết hoảng, vừa hỏi nguyên do, tất nhiên không nói hai lời cùng theo tới.

Từ sau khi Mộ Lam Yên ngã xuống, Tư Không Thận vẫn đợi ở trong phòng, thấy Mẫn phu nhân và Ngao Tương tới đây, mới biết điều đi từ giường của Mộ Lam Yên tới bên cạnh.

Sau khi vào cửa, đầu tiên Mẫn phu nhân thấy Tổ Quý lập tức lôi kéo hỏi thăm: "Yên Nhi như thế nào rồi?"

"Hồi phu nhân, tiểu thư đã không còn đáng ngại rồi. Mới vừa nghỉ ngơi một lúc."

Nghe được đáng ngại, về mặt sốt ruột của Mẫn phu nhân mới thoáng hoà hoãn lại. Quay đầu lại quét mắt một vòng gian phòng, nàng mới thấy được Tư Không Thận đột nhiên đứng ở một góc cách đó không xa.

Tối hôm qua, nàng đương nhiên đã biết Tư Không Thận âm ỉ muốn ở tại Ngao phủ. Có điều giờ phút này đột nhiên xuất hiện ở trong phòng Mộ Lam Yên, thật sự vẫn còn có chút làm cho nàng kinh ngạc, tiến lên mấy bước chào hỏi: "Tham kiến Cửu hoàng tử điện hạ, tại sao Cửu hoàng tử lại xuất hiện ở đây?"

Tư Không Thận lười phải trả lời, liếc mắt nhìn Tổ Quý, nha đầu kia chính là lan lợi thay hắn trả lời Mẫn phu nhân: "Hồi phu nhân, tối hôm qua Điện hạ cũng đã ở tại Liễu Tâm viện. Sáng sớm hôm nay, nếu không phải Điện hạ ra tay, tiểu thư đã."

Câu nói kế tiếp không nói, Mẫn phu nhân cũng biết, lập tức kéo Ngao Tương chính là muốn quý xuống: "Thần phụ cảm tạ ân Cửu hoàng tử điện hạ cứu tiểu nữ một mạng."

Ngao Tương cố ý vô tình quan sát Cửu hoàng tử nhìn như không nghiêm chỉnh chút nào này, lần trước ra tay cứu nàng, dĩ nhiên đã thêm chút cảm tình đối với người trong ngày thường nghe đồn không được tốt này. Trước mắt lại gặp may đứng dịp cứu Mộ Lam Yên, càng khiến Ngao Tương coi trọng hắn vài lần.

Tư Không Thận lo lắng họ lại âm ỉ, sẽ đánh thức Mộ Lam Yên thật vất vả mới ngủ, ra hiệu họ đứng dậy, bèn sai bước chân tự mình đi ra ngoài mấy bước: "Tới nơi này nói đi."

Mọi người ngoan ngoãn nghe lời, chuẩn bị dời đi trận địa.

Mộ Lam Yên mơ mơ màng màng cũng cảm giác bên tai dường như có rất nhiều người đang nói chuyện, mở hai mắt ra chính là thấy Mẫn phu nhân vừa vận xoay người sang chỗ khác. Lúc này, cổ họng đã sớm không còn khó chịu như trước, vội vàng mở miệng nói: "Mẫu thân, sao người lại tới đây?"

Mẫn phu nhân vừa nghe, lại quay người lại, rồi sau đó có chút khó xử nhìn Tư Không Thận một chút.

"Làm sao ngươi đã tỉnh rồi hả?" Tư Không Thận chất vấn.

Trong lòng Mộ Lam Yên hận không thể trợn trắng mắt về phía hắn, trước đó cũng không muốn ngủ, là hắn nhất định buộc nàng ngủ!

"Không ngủ được!"

Mẫu phu nhân nhìn tư thế hai người dường như có chút không thích hợp, xuất phát từ góc độ của mẫu thân, lập tức dằn xếp: "Tốt lắm được rồi, nếu không ngủ được, vậy tối nay chúng ta ngủ tiếp. Yên Nhi, con còn cảm thấy khó chịu không? Ta kêu đại phu rồi, một lát nữa sẽ tới. Đều là mẫu thân không tốt, để cho con chịu oan ức."

Mộ Lam Yên nhìn mặt Mẫu phu nhân tràn đầy yêu thương nàng, chống thân thể ngồi dậy: "Tốt hơn nhiều rồi. Không cần mời đại phu."

"Đang yên đang lành uống cháo, làm sao lại bị dị ứng chứ? Thế chất nhạy cảm của con cuối cùng giống ai vậy? Ta thật sự nghĩ một vòng, cũng không nghĩ ra được." Dứt lời, hốc mắt lại hơi ửng đỏ lên.

Mộ Lam Yên không phải rất rõ ràng lời Mẫu phu nhân, cũng không phải là thân sinh của nàng, làm sao nàng biết giống ai. Nhưng nhìn bộ dáng này của đôi phu nhân, nàng vẫn là nhìn không được đưa tay muốn đi an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Dị dạng quay về

Editor: trang bubble

Chỉ là một lát, đại phu đã tới, sau khi kiểm tra cho ra một kết luận giống Thường Đức, Thường ngự y, kiểm tra ra lần trước. Dị ứng dị vật, hơn nữa còn là từ miệng mà vào.

Tư Không Thận nhìn ngự y trước mặt này, trong lòng chỉ nhàn nhạt mắng một câu lang băm.

Điểm này không cần hấn ta tới nói, hấn cũng biết.

Mẫu phu nhân xác định đúng là ngộ độc thức ăn, đối mặt Mộ Lam Yên đó là trong lòng tràn đầy áy náy. Đứng ở một bên này giờ không nói gì, Ngao Tương đột nhiên lên tiếng: "Nào có người dị ứng đối với cơm tẻ chứ? Ta ăn thứ kia không phải vô cùng ngon à?"

Nàng đây không phải là chữa mũi nhọn vào, chỉ là theo bản năng nghĩ như vậy. Đại phu cũng cảm thấy thiên hạ nào có người dị ứng đối với gạo mà người bình thường ăn, bằng không đã sớm đói chết rồi. Suy ngẫm một phen, hấn nói với Tô Quý chăm sóc Mộ Lam Yên: "Đồ buổi sáng ăn còn ở đây không? Để cho ta nhìn một chút."

Tô Quý gật đầu một cái: "Chắc còn ở đây, ngại tạm thời xin chờ một chút." Dứt lời, nhanh chóng chạy đến trong sân đi tìm chén sứ đặt trên bàn đá ở sân lúc chuyện xảy ra. Lúc trước chính là quá mức gấp gáp, chưa kịp dọn dẹp, hiện tại cũng đã qua hơn một giờ, cầu nguyện sẽ không bị người lấy đi.

Sau khi ra cửa quẹo phải, ba bước hợp thành hai bước nhanh chóng đi tới sân. Xa xa vừa nhìn, chén sứ thanh hoa bồng đầu nằm ở tại chỗ, trong lòng nàng chính là buồn xuống trái tim mới vừa nhắc lên.

Trở lại bên trong gian phòng của Mộ Lam Yên, Tô Quý đưa cháo gạo đen còn có nửa bát tới trước mặt đại phu. Đại phu gõ bề ngoài đen thùi lùi một cái, lập tức nhíu mày hỏi: "Đây là thứ gì? Màu đen như thế có thể để cho người ta ăn à?"

Lời này vừa nói ra, chính là dẫn tới mấy người biết nội tình ở tại chỗ cười trộm.

Linh Linh bên cạnh Ngao Tương, là kẻ không lo lắng Mộ Lam Yên nhất trong cả gian phòng, che miệng mỉm cười nói với đại phu ở tình thế thiếu hiểu biết: "Đây chính là cháo gạo đen, ngoại bang tiến cống tới. Đại phu, nếu như ngài không nhận ra cũng đừng ngạc nhiên như vậy chứ?"

Chuyện cười này hiển nhiên không thích hợp nói ra ở loại trường hợp việc lớn này. Linh Linh vừa nói xong, đã nhận được ánh mắt trừng trừng của ta đến từ bốn phương tám hướng, bao gồm Ngao Tương. Trong nháy mắt đã làm cho nàng ta chột dạ cúi đầu xuống không nói tiếp nữa.

Đại phu bị một tiểu cô nương châm chọc, trên mặt tất nhiên tối sầm. Nhưng, hấn cũng không đắc tội nổi những người trước mặt này, không dám may mắn trề nãi cầm lên cái muỗng trong cháo gạo đen múc lên người một cái, rồi sau đó đưa đầu lưỡi ra lướt qua một phen, đột nhiên nhướng mày hỏi thăm Mẫu phu nhân: "Lúc trước ngài nói, nhị tiểu thư dị ứng với một loại sơn, đúng không?"

Mẫn phu nhân gặt đầu một cái.

Đại phu đưa cái muống cho Tô Quý, ra hiệu một phen: "Người người thử, trong cháo này có phải có cái gì kỳ quái hay không?"

Tô Quý có chút hoài nghi, mặc dù không biết đại phu làm như vậy có ý đồ gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm chén sứ tới gần. Đầu tiên là ngửi một cái giống như đại phu, rồi sau đó cảm thấy quả thật hình như không giống mùi cháo. Đầu lưỡi đụng phải bề mặt cháo cảm nhận một chút mùi vị đó, đột nhiên cảm thấy cực kỳ khó ăn hứ hai cái: "Thế này sao lại là cháo, khó uống như vậy. Sao tiểu thư nuốt trôi được?"

Vẫn tìm đầu mối ở hiện trường, lúc này Tư Không Thận không nói hai lời đoạt lấy cái chén trong tay Tô Quý ngửi một cái. Trước đó quá mức nóng lòng, chưa bao giờ nghĩ tới cháo này có vấn đề, vừa cẩn thận ngửi, cảm thấy có gì đó không đúng: "Đây rõ ràng đã trộn lẫn son của nữ nhân."

Mộ Lam Yên vẫn luôn bị mạch suy nghĩ hơi lệch của người có ở hiện trường. Nghe Tư Không Thận nói như thế, nàng mới nhớ tới lúc uống, đã cảm thấy giống như không đúng: "Ta nói khi đó làm sao cảm giác thật là khó uống, còn tưởng rằng là cháo gạo đen này vốn là như vậy."

Tô Quý phản ứng lại, bộ dáng đột nhiên như mắc phải sai lầm cực kỳ lớn, quỳ gối trước mặt Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, đều tại nô tỳ không tốt, khi đó nếu không phải thúc giục người uống cháo, cũng sẽ không như vậy."

Mộ Lam Yên đứng là bị tiểu nha đầu này dọa sợ hết hồn, liên tục nói vài câu: "Không trách người."

Ngao Tương nghe bọn họ túm năm tụm ba nói mấy câu, cũng nhớ tới hình ảnh lúc Mộ Lam Yên mới vừa vào cửa. Khi đó, không phải là Mộ Lam Yên nuốt son phấn mà nàng để lại, thế mới đột nhiên bị dị ứng, thiếu chút nữa mất mạng nhỏ. Nhìn bọn họ, nàng chêm vào đề tài: "Tô Quý, có phải là mùi vị son của ta dùng trước kia hay không?"

"Đúng!" Tô Quý một hơi trả lời khẳng định, mới vừa rồi nàng lại quên mất kẻ đầu sỏ gây nên kia: "Người nói, lần này không phải lại là người hạ độc chứ?"

Mộ Lam Yên xấu hổ với nha đầu không ngờ lại lỗ mãng vậy, theo bản năng kéo lại ngón tay của đối phương.

Ngao Tương muốn phân bác, nhưng không cẩn thận thấy ánh mắt của Mẫn phu nhân nhìn về phía nàng cũng là không tin. Linh Linh thấy tiểu thư vậy mà không nói lời nào, vội vàng thay nàng trả lời: "Người có tư cách gì chất vấn tiểu thư nhà ta! Từ sau lần trước tiểu thư vừa khỏi bệnh, đã vứt hết những thứ đó rồi. Tại sao có thể là chúng ta?"

Mẫn phu nhân thấy hai tiểu nha đầu ngược lại rùm beng trước, lớn tiếng quát mắng: "Đừng ồn ào! Tương Nhi, con tới trả lời!"

Ngao Tương dừng một chút, mới mở miệng: "Con không có lời nào để nói. Mới vừa rồi Linh Linh cũng đã thay con nói rồi, con đã sớm ném những thứ đó rồi. Lại nói, son này ai cũng có thể mua được."

Trong lòng Mộ Lam Yên quan sát những chuyện này: "Con cảm thấy Tương Nhi không có nói dối."

Ngao Tương nghe được Mộ Lam Yên trả lời, đôi mắt nhìn về phía đối phương đột nhiên sáng lên, khóe miệng lộ ra nụ cười vui mừng.

Chỉ nghe thấy Mộ Lam Yên tiếp tục nói: "Nếu như Tương Nhi đã ra tay, lúc này nàng cũng sẽ không chủ động nói vấn đề cháo. Con nghĩ, nhất định là có người muốn lợi dụng việc này gây xích mích quan hệ giữa con với Tương Nhi."

Mẫn phu nhân thấy giữa hai tỷ muội giống như đang xảy ra biến hóa kỳ diệu nhỏ gì đó, cảm thấy vui vẻ thay hai người họ.

Tư Không Thận nhìn chén sứ còn bị Tô Quý bung suy ngẫm một phen, đột nhiên mở miệng: "Cháo này là người nào làm?"

Lại hỏi vấn đề mà mọi người vẫn sơ sót, Tô Quý suy nghĩ một chút, lập tức nói: "Dung Chi."

Dung Chi là người Mẫn phu nhân đưa cho Mộ Lam Yên, trong lòng Mẫn phu nhân tự nhiên biết, chỉ là: "Thanh Hữu đâu?" Thanh Hữu tài nấu nướng giỏi, *d&d#@q^d<.com> cho nên nàng phụ trách ăn uống của Mộ Lam Yên, mà Dung Chi là đi ra từ nghề làm vườn, quét dọn vệ sinh tạm được, làm sao lại chạy đi nấu cơm?

Tô Quý nhớ tới buổi sáng Dung Chi nói: "Nàng nói thân thể Thanh Hữu tỷ tỷ không thoải mái, đi ra ngoài xem bệnh."

Phạm vi mấy dặm muốn xem bệnh, đại khái cũng tìm đại phu trong phòng này. Đại phu thấy ánh mắt mọi người nhắm tới hắn, lập tức khoát tay áo: "Sáng sớm hôm nay cũng không có người làm ở Ngao phủ tới tìm ta xem bệnh."

Nói tới chỗ này, trong lòng mọi người chính là hiểu rõ, trong đây phải có kỳ lạ.

Mẫn phu nhân xoay thẳng thân hình, mặt nghiêm túc: "Đi tìm Dung Chi đến, ta muốn hỏi rõ ràng ngay mặt!"

Gã sai vật đứng ở phía ngoài cùng, nghe tiếng chính là đi ra ngoài, chẳng qua là qua một lúc lâu, cũng không thấy dẫn người tới đây. Mẫn phu nhân phải người đi ra ngoài tra xét, mới thấy gã sai vật kia hồng hộc chạy tới.

Trong viện của Mộ Lam Yên cũng không có nhiều người, tổng cộng là hai nữ tỷ hai người nam bộc mà Mẫn phu nhân ban cho, cộng thêm một người Tô Quý. Gã sai vật kia vào cửa, thở hắt hắt mở miệng: "Hồi phu nhân, tiểu nhân tìm khắp Liễu Tâm viện, cũng không tìm thấy Thanh Hữu và Dung Chi bất

cứ người nào."

"Hiện tại cũng đến giờ cơm rồi, Thanh Hữu không có ở phòng bếp sao?" Mộ Lam Yên hoài nghi hỏi, Thanh Hữu biết nàng tham ăn, cho nên mỗi ngày đều nghĩ biện pháp làm các loại thức ăn khác biệt. Sáng sớm sau khi mua thức ăn trở lại, trên căn bản buổi sáng đều ngâm ở trong phòng bếp.

Tư Không Thận đứng ở một bên sắc mặt càng ngày càng đen, quát tháo tất cả mọi người tại chỗ: "Tất cả đều đi ra ngoài tìm cho ta, tìm khắp mỗi gian phòng ở Liễu Tâm viện một lần. Ta cũng không tin không lục soát ra được dấu vết nào!"

Mộ Lam Yên bị tiếng nói của người bên cạnh làm cho sợ hết hồn, ngược mắt nghi ngờ nhìn mấy lần, lại thu hồi tầm mắt. Mẫn phu nhân biết Tư Không Thận gấp gáp, nên cũng không nói gì. Trong nháy mắt, trong phòng cũng chỉ còn lại có nàng, Tư Không Thận và Mộ Lam Yên.

Những người còn lại, tất cả đều đi ra ngoài tìm kiếm dấu vết.

Chỉ là một lát, Ngao Tương đã tìm được son nước còn có nửa bình ở trong phòng của Dung Chi, vội vàng vàng chạy về gian phòng Mộ Lam Yên, cho Mẫn phu nhân nhìn: "Mẫu thân, người xem, con tìm được cái gì."

Mẫn phu nhân nghe tiếng, đứng dậy đi tới từ trên giường Mộ Lam Yên, thấy rõ vật trong tay Ngao Tương, lập tức nói: "Nhanh chóng cất đi, tỷ tỷ của con dị ứng với cái này."

Ngao Tương phản ứng kịp, lại lập tức gọi Linh Linh bên cạnh cầm ra bên ngoài.

"Con lấy cái này từ đâu?" Mẫn phu nhân vội vàng hỏi.

"Phía dưới giường của Thanh Hữu."

Nghe được cái tên này, mọi người ở đây kinh ngạc một phen.

Mộ Lam Yên hỏi: "Tương Nhi, ngươi chắc chắn không có nhìn lầm? Phòng của Dung Chi và Thanh Hữu lại là cùng một cái đó."

Ngao Tương nhớ lại cảnh tượng lúc tìm kiếm: "Trên đệm mỗi người làm của Ngao phủ chúng ta đều có viết tên của các nàng, chính là vì lúc giặt sạch sẽ không bị lầm. Chính ta vừa tìm một vòng ở giường của Dung Chi không tìm được, sau đó ở phía dưới gối đầu của Thanh Hữu thấy được cái bình đó. Hơn nữa, đồ tương đối đáng tiền của hai người hình như đều không còn."

"Vậy chẳng lẽ là hai người kết hợp ra tay?" Mẫn phu nhân nghi vấn.

Mộ Lam Yên suy ngẫm một phen, một mực chắc chắn: "Không thể nào!"

Tư Không Thận nhìn bốn nữ nhân trước mặt người nhìn ta, ta nhìn người, mặt mê mang, lên tiếng thay họ giải thích: "Nếu ở cùng một gian phòng, vậy khẳng định cũng có thể có khả năng gài tang vật thôi."

Trừ Mộ Lam Yên, mặt ba người còn lại là nét mặt "Thì ra là như vậy". Cùng lúc đó, người bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói: "Ta tìm được Thanh Hữu rồi!"

Hai người Mẫn phu nhân và Ngao Tương nhanh chóng rời phòng theo tiếng mà đi. Mộ Lam Yên nghe được câu nói kia, trong lòng chính là hơi hồi hộp một chút. Lúc trước, gã sai vật tìm một vòng không tìm được, hiện tại tìm kiếm gian phòng thì mới thấy, khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó.

Nói rất nhiều lời có ích, Tư Không Thận mới đỡ nàng cùng đi đến phòng phát hiện Thanh Hữu.

Quả nhiên, vị trí gian phòng của Thanh Hữu là phòng chứa củi tận cùng nhất bên trong Liễu Tâm viện. Bốn phía ngoại trừ mạng nhện khắp nơi, chính là bụi bặm bay lung tung. Mà Thanh Hữu đang bị trói gô, trong miệng nhét vải trắng, hôn mê.

Mẫn phu nhân ngại vì lúc trước từ dưới giường Thanh Hữu tìm được son nước, trong lòng còn có chứa một chút tức giận, trợn mắt trừng trừng dặn dò người làm tìm đến một thùng nước, không chút khách sáo tạt vào trên người của Thanh Hữu.

Chỉ là một lúc, cảm giác lạnh lẽo thấu xương kích thích Thanh Hữu tỉnh lại. Chỉ thấy nàng đầu tiên là cả người co rụt lại, giống như đủ một hơi rút cuộc thả ra ngoài, hốt hoảng mở cặp mắt ra.

Được người cầm vải trắng trong miệng ra, vừa mở miệng chính là gào khóc: "Tiểu thư chạy mau, đại tiểu thư muốn giết người!"

Chương 63: Thánh chỉ đến

Editor: trang bubble

Lâm viện ở Ngao phủ, mẹ con Thượng Quan còn trong phòng, bởi vì bị chọn làm hoàng phi mà giận dữ.

Thượng Quan Thuần Nhi bưng cháo gạo kê tự mình hâm, ở gian phòng của Ngao Lôi lúc thì tận tình khuyên bảo khích lệ ăn đồ ăn, lúc thì ngoài mạnh trong yếu nói cho nàng biết hơn thiệt của chuyện này. Hai người tranh chấp một hồi, cửa bên có gã sai vặt báo lại: "Khởi bẩm Nhị phu nhân, Dung Chi cô nương của Liễu Tầm viện cầu kiến."

Nghe được Dung Chi, con mắt sắc của Ngao Lôi đột nhiên sáng lên. Thượng Quan Thuần Nhi suy nghĩ lời tối hôm qua con gái nói nhỏ với nàng, lập tức thân thể gấp rút đi tới cửa, liếc mắt nhìn ngoài cửa không có ai, nhỏ giọng nói: "Mau kêu nàng tới đây. Nhớ, nếu có người hỏi người, Dung Chi có từng tới hay không? Người nhất định phải nói không có! Nghe rõ chưa?"

Gã sai vặt biết tiểu thư trong phòng lập tức sẽ biến thành hoàng phi, da đầu nhanh chóng trả lời một tiếng dạ bèn tranh thủ rút lui.

Chỉ là một lát, trên người Dung Chi bèn mang theo một bọc hành lý nhỏ màu trắng, lén lén lút lút bèn tiến vào. Thượng Quan Thuần Nhi không thể chịu nổi bộ dáng như vậy của nàng, đóng cửa lại thì nói một câu: "Làm dáng vẻ kia cho ai nhìn? Chỉ sợ người khác không biết người với chúng ta có mờ ám sao?"

Dung Chi vốn là cực kỳ chột dạ, bị Thượng Quan Thuần Nhi hù dọa như vậy, không kịp đi tới trước mặt Ngao Lôi, đầu gối mềm nhũn chính là quỳ xuống, loáng thoáng có tiếng khóc lóc nhỏ bé.

Ngao Lôi thấy bộ dáng nàng như vậy, lập tức chất vấn: "Người mang một cái bao ra ngoài làm gì? Ngộ nhớ bị người khác thấy được, cẩn thận liên lụy tới chúng ta!"

Dung Chi nghẹn ngào: "Đại tiểu thư yên tâm đi. Lúc ta đi tới, không ai thấy."

Ngao Lôi nghe nói như vậy, trong lòng mới buông xuống cảnh giác, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng: "Vậy người đây là muốn làm gì?"

"Nhị tiểu thư, nàng ta chưa chết." Dung Chi sợ hãi đã nói không ra lời, Ngao Lôi càng thêm sợ hết hồn: "Cái gì!" Một bàn tay đập trên mặt bàn, không để ý trên vải bằng bố ngón tay rỉ ra từng tia máu. Trông mặt trừng lên hận không thể bắn đến chỗ Mộ Lam Yên xem một chút.

Thượng Quan Thuần Nhi cũng cảnh giác tình huống không đúng, tiến lên mấy bước: "Người lập lại lần nữa, người nói Mộ Lam Yên chưa chết?"

Dung Chi vội vàng liên tục dạ chừng mấy tiếng.

Ngao Lôi bởi vì chuyện hoàng phi, vốn là tâm tình không tốt, bây giờ nghe Mộ Lam Yên vậy mà chưa chết càng thêm nổi trận lôi đình: "Trước đó không phải người nói, nàng ta tự ứng đối với son của Ngao Tương dùng đùa kia sao? Tại sao nàng ta lại chưa chết?"

"Vốn dĩ là vậy, còn nhớ rõ lúc nàng ta mới tới, cũng bởi vì ăn nhầm son phấn kia của Ngao Tương, đi một vòng từ Quý Môn quan. Song sáng sớm hôm nay, ta đặc biệt thừa dịp Cửu hoàng tử điện hạ không có ở đây, đưa cho nàng ta, không ngờ lúc đó nàng ta không uống, mới vừa rồi uống xong thì Cửu hoàng tử trở về. Cho nên. Cho nên."

Dung Chi không dám nói thêm gì nữa, ngón tay của Ngao Lôi vỗ vào trên mặt bàn trước đó từ từ nắm lại, không để ý vết thương vốn có, sắc mặt thay đổi dần âm u: "Cho nên là Cửu hoàng tử điện hạ cứu nàng ta có đúng không?"

Ngao Lôi nàng thật là hận, từ một khắc thấy Mộ Lam Yên kia, nàng cũng biết Mộ Lam Yên là người còn xuất sắc hơn Ngao Tương. Nàng vốn định không tranh không đoạt không giới về tâm kế với nàng ta. Nhưng lần đầu tiên gặp mặt, nàng ta đã cướp đi đồ cưới tương lai của nàng. Rồi sau đó còn bị nàng gặp phải một mình gặp mặt với Cửu hoàng tử điện hạ, rồi sau đó cũng bởi vì nàng ta, mới làm hại nàng thành một nữ nhân không trọn vẹn.

Thượng Quan Thuần Nhi đứng ở một bên hoảng hồn, dò hỏi: "Lôi Nhi, vậy làm sao bây giờ?"

Đôi mắt sắc bén của Ngao Lôi nhìn chăm chăm Dung Chi dưới chân, dọa đến đôi phương chợt run rẩy, lập tức cúi đầu xuống.

"Có thể làm sao, chối sạch sẽ!"

Thượng Quan Thuần Nhi gật đầu một cái, lúc nhìn về phía Dung Chi thì tức giận nói: "Vậy người còn không mau rút!"

Dung Chi cúi đầu càng thấp hơn: "Ta đi tới đây chính là nói từ biệt với đại tiểu thư. Ngao phủ, ta nhất định là không tiếp tục ở được nữa, ta đã thu dọn hành lý, giấu son nước ở phía dưới gối đầu của Thanh Hữu. Chỉ cần đại tiểu thư nói được làm được, cho dù là Dung Chi chết, tuyệt đối cũng không sẽ tiết lộ chuyện này chút nào!"

Dung Chi vừa nói ra lời này, Ngao Lôi cũng biết đôi phương có ý gì, ra hiệu Thượng Quan Thuần Nhi lấy ngân lượng đã sớm chuẩn bị xong ra, đuổi

Dung Chi rời đi.

Lúc trước đã nói xong, mặc kệ thành công hay không, cũng sẽ cho đối phương một khoản bạc rời đi. Lúc đầu Thượng Quan Thuần Nhi thấy đối phương nói lời thề son sắt, nhất định sẽ hoàn thành, ngược lại cũng không nói chuyện gì, lấy tiền tiêu tai, cũng là thiên kinh địa nghĩa. Nhưng bây giờ, không những không hoàn thành, còn vô cùng có khả năng dính líu tới mình, trong lòng chính là rất không thoải mái.

Đợi lúc Dung Chi rời đi, mới có hơi không cam lòng trở lại bên cạnh con gái: "Cứ thả nàng ta đi như vậy?"

Trên mặt Ngao Lôi thoáng qua một chút âm hiểm: "Đĩ nhiên sẽ không, chỉ có người chết mới sẽ không nói ra. Hiện tại chúng ta đã hết tiền rồi. Chờ con gà đi, sẽ có tiền, đến lúc đó người tìm người xử nàng ta!"

Thượng Quan Thuần Nhi có chút bất ngờ nhìn sự thay đổi của con gái, nhưng bởi vì nghe nói nàng cam tâm tình nguyện gả đi, tảng đá trong lòng kia cũng bỏ xuống.

Mà ngay ở một bên khác của Ngao phủ, sau khi đoàn người tìm được Thanh Hữu, cùng nhau trở lại đại sảnh ở Liễu Tâm viện bắt đầu thẩm vấn.

Mẫu phu nhân tức giận đùng đùng vỗ lên bàn một cái, chất vấn Thanh Hữu dưới chân: "Thành thật khai báo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Giờ phút này, Thanh Hữu đã được Mộ Lam Yên cho phép đổi lại quần áo khô ráo, nhưng dáng dấp bóng dáng nước mắt lượn vòng trên mặt vẫn không thay đổi: "Hồi phu nhân, tối hôm qua lúc nô tỳ chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, đúng lúc đụng phải Dung Chi lén lén lút lút đi ra ngoài, đi theo một lúc phát hiện nàng ta đến Lâm viện."

"Khi đó đã muộn rồi, nô tỳ rất sợ nên trở về viện, sau đó làm sao cũng ngủ không được, chờ đến khi Dung Chi trở lại. Khi đó, nô tỳ hỏi thăm nàng ta đi làm gì? Đầu tiên nàng ta không nói, vậy mà nô tỳ nói ra Lâm viện, dưới con nóng giận nàng ta đã đánh nô tỳ ngất xỉu."

"Sáng sớm, nô tỳ thức dậy thì phát hiện mình bị trói ở phòng chứa củi. Sau đó, Dung Chi tới đây, hỏi thăm nô tỳ làm sao nấu cháo ngon, nô tỳ bèn nói với nàng ta. Sau đó, nàng ta nói, có thể đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt. Hơn nữa nói cho nô tỳ biết, đại tiểu thư muốn giết nhị tiểu thư."

"Nô tỳ vô cùng gấp gáp, bèn muốn la to lên. Kết quả là bị nàng ta nhét vải trắng vào, lại bị nàng ta đánh ngất xỉu."

Mọi người nghe nói, trong lòng chấn động một hồi.

Mẫu phu nhân càng thêm tự trách lại nuôi dưỡng hung thủ ở bên cạnh con gái.

Tư Không Thận thấy các nàng không nói lời nào nữa, lập tức hỏi: "Vậy người biết hiện tại Dung Chi ở nơi nào không?"

Thanh Hữu suy nghĩ một vòng: "Có thể đi tìm đại tiểu thư lấy tiền rồi, bởi vì nàng ta nói, mặc kệ thành công hay không, nàng ta đều sẽ cầm được một khoản tiền, trang #ddlqđ# bubble sau đó sẽ rời khỏi Ngao phủ."

Mẫu phu nhân muốn bắt tội phạm hiện hành, dặn dò mấy tỷ nữ chăm sóc Mộ Lam Yên, chính là đứng dậy muốn đi tới Lâm viện. Còn chưa ra khỏi cửa chính của Liễu Tâm viện, một gã sai vặt đã mang lời nhắn của Ngao Tháp đi tới trước mặt họ.

"Phu nhân, thật là khéo ngài cũng ở chỗ này ạ. Lão gia trở lại rồi, hẳn nói đợi lát nữa thánh chỉ tứ hôn sẽ tới. Mời ngài và các tiểu thư cùng nhau đến tiền viện tiếp chỉ."

Mộ Lam Yên và Mẫu phu nhân hai mặt nhìn nhau, không ngờ thánh chỉ tứ hôn tới nhanh như vậy.

Đoàn người không còn kịp đi Lâm viện nữa, bèn dẫn đầu chạy tới tiền viện. Lúc tới thì mẹ con Thượng Quan Thuần Nhi đã tới trước các nàng. Mà, thái giám truyền thánh chỉ kia cũng đã đến Ngao phủ.

Chỉ là thái giám này thấy Tư Không Thận bên cạnh Mộ Lam Yên, trước tiên không tuyên đọc thánh chỉ, bèn bái kiến Cửu hoàng tử.

Tư Không Thận thấy quan hệ nhà các nàng quả nhiên là rối loạn, ừ thái giám một tiếng, bèn lách mình lui qua một bên, chờ bọn họ xử lý xong chuyện lại tìm Mộ Lam Yên!

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Đại nữ nhi của Ngao Gia, Ngao Lôi dịu dàng đảm đảm, hào phóng thỏa đáng, cùng con ta là Tư Không Miển tình đầu ý hợp, bổ sung lẫn nhau. Chú ý, ban cho hai người hôn ước, hi vọng quần anh tỵ hội, hi kết liên canh. Ba ngày sau là có thể thành hôn!"

Mọi người nghe nói ba ngày sau thành hôn, trong lòng hết thấy không khỏi đều hơi hồi hộp một chút.

Thái giám ngắt giọng nói hết như vệt gọi, nghiêng mắt nhìn Ngao Lôi vẫn không dao động: "Ngao đại tiểu thư, còn không mau tiếp chỉ?"

Thượng Quan Thuần Nhi lo lắng chọc giận hoàng nhan, lập tức đẩy Ngao Lôi một cái. Ngao Lôi mới giật mình đứng dậy tiến lên nhận lấy thánh chỉ: "Tạ hoàng thượng ban ân, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Thái giám tuyên xong giá trị, cười hi hi chính là mặt giao tiếp thông báo với Tư Không Thận rồi quay người rời đi.

Ba ngày sau là có thể thành hôn, việc này chẳng qua là xát muối lên nỗi đau đối với Ngao Lôi. Suy nghĩ một chút còn có ba ngày tự do là sẽ phải gả cho

một người tàn phế, cả người giống như bị rút đi tất cả sức lực, không nhận được ngã về phía sau.

Sau khi thái giám rời đi, mọi người cũng bèn đứng lên. Thượng Quan Thuần Nhi phát hiện Ngao Lôi hơi khác thường, vội vàng tiến lên đỡ đối phương.

Lâm triều xong trở về, Ngao Thập cũng bị nội dung của thánh chỉ dọa sợ.

"Phụ thân, vì sao hôn lễ cử hành vội vàng như thế?" Ngao Lôi không cam lòng hỏi.

Ngao Thập thờ dài một cái, không biết trả lời như thế nào.

Tư Không Thận tất nhiên hiểu tại sao, đi tới giữa mọi người thay Ngao Thập giải đáp: "Bởi vì sau khi Tam ca của ta lập gia đình, phụ vương sẽ phong hân là vương, rồi sau đó các người có thể di chuyển nhà đến Lăng Châu, trải qua cuộc sống trong nhung lụa."

Lúc Tư Không Thận nói thì tràn đầy nụ cười, ở Ngao Lôi xem ra lại là cực kỳ châm chọc. Mộ Lam Yên đã nhận ra trong đó có chút không thích hợp, vội vàng kéo vạt áo của Tư Không Thận lại.

Mẫu phu nhân vốn mang theo tức giận mà đến, trước mắt chuyện thánh chỉ đã xử lý xong, nên xử lý xử lý việc của nàng. Nhìn cả mặt Thượng Quan Thuần Nhi vui đến quên cả trời đất, nàng phần nộ quát: "Các người giấu Dung Chi ở đâu?"

Lời này vừa nói ra, mẹ con Thượng Quan Thuần Nhi chính là cứng đờ. Lúc ngẩng đầu lên nhìn về phía Mẫu phu nhân thì đầy mặt kinh ngạc, họ tuyệt đối sẽ không ngờ chân trước mới vừa đưa Dung Chi đi, chân sau đã có người đã tìm tới cửa.

Thượng Quan Thuần Nhi chợt dạ cười gượng một phen: "Muội muội, người đang nói gì đó? Dung Chi chính là nha đầu của Liễu Tâm viện, làm sao lại nhầm về chúng ta muốn?"

Ngao Thập càng là nghe không hiểu ra sao. Từ trước đến giờ, Mẫu phu nhân của hắn đều là dịu dàng đối đãi người ngoài, một tiếng gầm lên mới vừa rồi kia đã hù dọa hắn giật mình.

"Dung Chi là người của Liễu Tâm viện, có điều nha đầu tất cả phòng trên căn bản không lui tới lẫn nhau. Nàng ta không giống với Tô Quý thường theo Yên Nhi đi ra ngoài, làm sao người lại biết tên và xuất xứ của nàng ta?"

Một lời nói của Mẫu phu nhân khiến hai người các nàng lập tức chợt dạ không biết nói cái gì.

Ngao Thập cũng không muốn ở tiền viện nghe các nàng la hét ầm ĩ: "Mẫu Nhi, nàng đang nói gì đó?"

Thượng Quan Thuần Nhi nghe được trượng phu (chồng) của mình kêu tên một nữ nhân khác như thế, trong lòng chính là đau xót. Phu thê gần hai mươi năm, hắn cũng chưa từng cố gắng nhìn thẳng tới chính mình là một cái, ngược lại là trước mặt nữ nhân này lại cung chiêu hết như với một đứa bé!

"Sáng sớm hôm nay, người của Lâm viện họ đã ra lệnh cho Dung Chi, bỏ son đỏ cho Yên Nhi, muốn hại nàng dị ứng tới chết!"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Xuất giá

Editor: trang bubble ^^

Ngao Thập tất nhiên biết chuyện Mộ Lam Yên dị ứng với son. Bởi vì chuyện này, Ngao Tương còn bỏ cũ thay mới tất cả son, đi theo hắn muốn một số tiền lớn mua son nước mới. Ngược lại nhìn về phía Thượng Quan Thuần Nhi, trong mắt sắc chứa vài tia hỏi thăm.

"Mẫu Nhi nói lại là thật ư?"

"Đương nhiên là giả!" Ngao Lôi đột nhiên tiến lên một mực chắc chắn. Thượng Quan Thuần Nhi nghe nói, cũng gạt đầu phụ họa.

Mộ Lam Yên mắt sắc thấy một ngón tay cuối cùng của Ngao Lôi, rõ ràng lúc trước có máu rỉ ra, đặc biệt kỳ quái tiến lên nói: "Đại tỷ, tay của người là xảy ra chuyện gì? Có phải trước khi Dung Chi đi tìm người, nói cho người biết chưa giết chết ta, cho nên người tức giận vỗ bàn, dẫn đến vết thương ở ngón tay nứt toác hay không?"

Ngao Tương cũng không chịu nổi bộ dáng mẹ con Thượng Quan hả hê, tiến lên phụ họa: "Đúng đấy, đại tỷ. Đây tớ làm việc gì sai, người cũng không nên tức giận mà. Dù sao, ba ngày sau người lại phải gả ra ngoài làm hoàng phi. Đến lúc đó bao bọc mười mảnh vải trắng, người không biết còn tưởng rằng tổ chức chính là tang sự đấy." Dứt lời, Linh Linh bên cạnh phối hợp nở nụ cười.

Ngao Lôĩ tất nhiên chột dạ hơi co rút tay về phía sau, mắt đẹp hơi né tránh: "Phụ thân, người xem Nhị muội muội miệng mồm lạnh lợi, biểu hiện đầu giống như là dị ứng."

Thượng Quan Thuần Nhi chỉ nói phải phụ họa.

Tư Không Thận khen Mộ Lam Yên giỏi về tâm kế, không ngờ cô gái này còn có thể hùng hổ dọa người như vậy.

Tổ Quý thấy các nàng hại người còn muốn phủ nhận, lập tức tiến lên thay tiểu thư phản bác: "Lúc tiểu thư dị ứng thì Cửu hoàng tử điện hạ cũng ở bên cạnh, nếu không phải Cửu hoàng tử điện hạ cứu giúp, tiểu thư thật sự có khả năng bị hai phụ nhân ác độc làm hại rồi! Hơn nữa, lúc Dung Chi chạy trốn còn bắt cóc Thanh Hữu tỷ tỷ, cố ý vu khống hãm hại!"

Thượng Quan Thuần Nhi nghe hai chữ "Phụ nhân ác độc", lập tức chính là nhảy lên: "Tiện tỷ, người nói lời như thế? Có kẻ Dĩ Hạ Phạm Thượng như người vậy à? Nhục mạ hoàng phi tương lai, đây chính là roi đầu đấy!"

Tư Không Thận sâu kín ra một câu: "Đánh chó còn phải nhìn chủ nhân. Dĩ Hạ Phạm Thượng như người vậy là mấy ý tứ?"

Lời này vừa nói ra khiến Ngao Thập và Mẫn phu nhân kinh ngạc nghiêng mắt nhìn lên. Ý của Cửu hoàng tử điện hạ là —— Mộ Lam Yên là người của hắn, Tổ Quý là người của Mộ Lam Yên, cho nên hắn đây là đang tuyên thệ chủ quyền?

Thượng Quan Thuần Nhi bị Cửu hoàng tử dọa sợ lập tức mất ngôn ngữ, mặc dù đối phương là một người nhỏ nhất trong hoàng tử, nhưng cũng là một người hoàng thượng sủng ái nhất.

Ngao Thập thấy mẹ con Thượng Quan duy trì đứng đó, trong lòng đột nhiên dấy lên một nỗi tức giận, xông tới bọn họ giận dữ hét: "Thành thật khai báo, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Ngao Lôĩ nghe được Tổ Quý nói, Dung Chi bắt cóc Thanh Hữu, còn hãm hại người ta, trong lòng đã hiểu rõ Dung Chi chết tiết nọ có điều giấu giếm đối với nàng. Nhưng mà bây giờ nhất định là đánh chết cũng sẽ không thừa nhận, coi như không phải là bởi vì sợ hãi sau khi nói ra cần gánh chịu trách nhiệm. Bắn vào hình tượng ở trước mặt Cửu hoàng tử điện hạ, nàng cũng tuyệt đối sẽ không đi xé rách.

Coi như không thể gả cho hắn, nàng cũng muốn lưu lại ấn tượng tốt!

Thượng Quan Thuần Nhi mắt thấy giấy gói sắp không được nữa, vì bảo vệ con gái, không trải qua thương lượng một chút chính là đã quỳ gối trước mặt Ngao Thập.

"Nương, người đây là làm cái gì?" Ngao Lôĩ kêu lên.

Mẫn phu nhân và Mộ Lam Yên cũng có chút kinh ngạc. Ngao Thập nhìn chỉ thứ hai không hăng hái tranh giành, cũng biết chợt làm áp lực thì sẽ khai ra.

Lúc này, Ngao Lôĩ còn muốn kéo mẫu thân, nhưng đối phương giống như ăn quả cân quyết tâm.

Từ trước đến giờ Thượng Quan Thuần Nhi luôn là người nhát gan, đối với chuyện của mình chưa bao giờ dám mảy may nhiều lời, từ trước đến giờ đều là bọn họ nói cái gì chính là cái đó. Từ nhỏ, không phải là dòng chính nữ, phụ thân định đoạt. Gả cho người, phu quân không chịu chào đón nàng, bà bà định đoạt. Mà trước mắt, thật vất vả mong đợi con gái rốt cuộc có thể trải qua sống cuộc tốt đẹp, lại khư khư cố chấp đi làm những chuyện cực đoan kia.

Hiện nay, sự việc đã bại lộ, nếu như không có một người đứng ra thế thân, nàng sợ ngay cả tương lai của con gái cũng sẽ ném vào.

"Đều là ta làm! Lão gia muốn chém giết muốn róc thịt tùy người thôi!" Thượng Quan Thuần Nhi một mực chắc chắn.

Ngao Thập tức không nhịn nổi, phần phạt một cái tát chính là tát ở trên mặt đối phương.

Thượng Quan Thuần Nhi lờ mờ một lát, liếc qua thân thể, chỉ là trong nháy mắt trên mặt chính là đau đớn giống co quắp vậy, nước mắt lập tức bèn chảy xuống.

Ngao Lôĩ thấy vậy, trong lòng căng thẳng thán chỉ trong tay xoạch một tiếng chính là roi xuống ở trên đất. Một hơi nhào tới trước mặt Ngao Thập, nàng cùng quỳ với mẫu thân: "Muốn đánh thì đánh ta, đều là ta làm. Là ta ghen tỵ Mộ Lam Yên có thể gặp riêng tư với Cửu hoàng tử điện hạ, là ta ghen tỵ nàng có thể được Cửu hoàng tử nhìn với con mắt khác! Đều là ta làm!"

Lời nói của Ngao Lôĩ vừa ra, khiến mọi người tại đây hít một hơi khí lạnh.

Cửu hoàng tử ở chỗ này, nàng nói như vậy, sẽ không sợ rớt đầu?

Ngao Thập nhìn hai mẹ con trước mắt này tức không chịu được, bèn đuổi tay chính là muốn tát vào mặt Ngao Lôĩ: "Nghịch chương! Người lại là người phải gả cho Tam hoàng tử, làm sao người có thể nói ra loại lời nói đại nghịch bất đạo, hủy trình tiết của người?"

Ngay vào lúc Ngao Lôĩ nhắm mắt lại, chờ đợi bị đánh thì lại chậm chạp không thấy cảm giác đau đớn trên mặt truyền đến.

Tư Không Thận kịp thời tiến lên bắt lại tay Ngao Thập đánh xuống. Hắn không ngờ không cẩn thận vậy mà lại làm cho hoàng tẩu tương lai của mình nhớ mong, tâm tư mềm nhũn, bèn không chịu nổi loại hung bạo gia đình này.

"Cứu hoàng tử, người. . . ." Ngao Thập nổi đóa không biết nói cái gì.

Tư Không Thận nhàn nhạt liếc mắt hai người quỳ một cái: "Ta biết không nên ra tay. Có điều ta nghĩ mặc kệ là hai người họ ai làm chuyện này, cũng nên để Mộ Lam Yên tới quyết định kết quả của các nàng chứ?"

Lúc nói thì mắt liếc về phía Mộ Lam Yên kinh ngạc đầy mặt.

Tình tiết vô kịch phát triển có chút nhanh, làm cho người không phản ứng kịp. Mộ Lam Yên nuốt xuống nước miếng, đi tới bên cạnh Ngao Thập, nhìn mẹ con đã nước mắt chảy hai hàng kia, trong lòng rung rung một chút.

Trên người Ngao Lôi có thánh chỉ tứ hôn của hoàng thượng, nhất định là không đụng vào được rồi. Về phần Thượng Quan Thuần Nhi này, thời khắc mấu chốt, còn có thể thay con gái đứng ra, cũng nhìn ra được là một mẫu thân chua xót. Ngẫm nghĩ một hồi, nàng mới mở miệng: "Không bằng trực xuất hai người các nàng khỏi Ngao phủ thì sao?"

Ngao Thập có một ít kinh ngạc, ba ngày sau sẽ phải cử hành hôn lễ, hiện tại trực xuất Ngao Lôi khẳng định là không được.

Mộ Lam Yên hiểu rõ xuyên tạc trong lời nói của mình, lập tức giải thích: "Ta là nói, đợi ba ngày sau, đại tỷ thành hôn thì Thượng Quan di nương cũng cùng đi thôi. Lăng Châu xa như vậy, ngày sau nếu là họ ngăn cách hai nơi, muốn gặp mặt một lần cũng khó khăn."

Trong lòng Mộ Lam Yên ngàn vạn âm thanh tự nói với mình đừng làm người tốt, nhưng hết lần này tới lần khác lời vừa ra khỏi miệng, thì thay đổi bộ dáng. Nàng cũng hiểu rõ ba phần tình cảnh của Thượng Quan Thuần Nhi và Ngao Lôi ở trong phủ. *d&d#l@q^d<.com> Nói đơn giản chính là địa phương nhỏ, tiền chia ít, còn phải nhìn sắc mặt của người ta khắp nơi. Nhưng nếu như cùng đi Lăng Châu, Tư Không Miển coi như tính tình tự bề nữa, Ngao Lôi khẳng định cũng sẽ bảo vệ mẫu thân của nàng.

Ngược lại, nếu mà để một mình Thượng Quan Thuần Nhi ở lại Ngao phủ, nàng khẳng định cũng không yên lòng.

Mẹ con hai người đồng thời kinh ngạc nhìn Mộ Lam Yên, trong lòng hơi có cảm kích.

Ngao Thập suy ngẫm một phen, cũng cảm thấy có thể được, đồng ý gật đầu một cái: "Ba ngày sau, chính là lúc ta bỏ vợ. Đến lúc đó, Thượng Quan Thuần Nhi người và Ngao Thập ta không còn tình cảm phu thê!"

Ngao Thập nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Thượng Quan Thuần Nhi mất mát ngã ngồi ở bên cạnh Ngao Lôi.

Tình cảm vợ chồng hai mươi năm, nói đứt liền đứt, nói không đau đó là giả. Từng có lúc, Thượng Quan Thuần Nhi nàng vẫn thấy hy vọng ở trên người nam nhân này. Mà trước mắt, diễn kịch cả đời, cuối cùng lại vẫn là rơi vào một kết cục như vậy.

Ba ngày sau, kiệu hoa trong hoàng cung đúng hạn tới.

Ngao Lôi mặc bộ Phụng Bào tân nương màu đỏ tươi, chính là của hoàng hậu ban tặng. Trong ngày này, Ngao phủ càng thêm cực kỳ náo nhiệt. Rốt cuộc trở thành vai diễn hăm mộ trong mắt mọi người, cả buổi tối Thượng Quan Thuần Nhi đều là cười đến không khép miệng được. Hạnh phúc nhìn con gái của mình, cuối cùng có một ngày, nàng cũng có thể nở mày nở mặt như thế.

So sánh với tiền viện, hậu viện càng quanh quệ hơn. Giờ phút này bởi vì trong đêm ngày đông, lá cây héo tàn có chút tiêu điều. Ánh trăng trên cao chiếu sáng lên phía trước người đi đường. Trên chạc cây, loài chim không biết tên kêu tiếng có tiếng không.

Mộ Lam Yên dẫn Tổ Quý, cảnh tượng hai người vội vã.

"Tiểu thư, người đây là muốn đi làm gì?" Tổ Quý mắt thấy chung quanh đường nhỏ không có đèn đường, cực kỳ sợ.

"Chạy trốn!" Mộ Lam Yên trả lời đơn giản, nàng cố ý lượn quanh đường nhỏ, chính là vì tránh khỏi tầm mắt của mọi người.

"Chạy trốn? Chạy đi nơi đâu? Qua tối nay, đại tiểu thư muốn hại người sẽ rời phủ với mẫu thân của nàng ta rồi, người sợ hãi cái gì?"

Mộ Lam Yên đột nhiên dừng bước, xoay người che miệng vẫn cẩn thận cầm nắm của Tổ Quý. Ra hiệu cầm miệng một lát, hai người chính là ẩn nấp ở bên cạnh núi giả ven đường.

Chỉ là một lúc, một cái ngõ ba khúc đã có một chiếc đèn dẫn đường lác lác đi tới.

Mới đầu Tổ Quý không biết đi tới là người, bị Mộ Lam Yên dọa như vậy, sợ nhéo vào thắt lưng của Mộ Lam Yên. Mộ Lam Yên bị đau khàn giọng nhếch miệng, hận không thể cắn đôi phương một cái.

"Nghe nói, nha đầu Thuần Nhi kia sẽ đi theo Lôi Nhi cùng đến phủ Tam vương gia?" Người nói chuyện, chính là lão phu nhân đã lâu không gặp! Mà trên đường bên cạnh đỡ bà, chính là Vạn cô.

Vạn cô cúi thấp đầu, thay lão phu nhân nhìn rõ đường phía trước: "Đúng vậy, nghe nói ba ngày trước, mẹ con này muốn hại Mộ Lam Yên của phòng lớn,

hiện trường bị tóm gọn, bèn đuổi ra ngoài."

Lão phu nhân, thở dài một cái: "Đi cũng tốt, bên tai thanh tịnh. Trước kia luôn ở bên tai ta nào là câu nhàu nói thăm phòng lớn là không tốt. Nếu không phải quan hệ đối đãi của ta với phòng lớn không tốt, sao lại chịu được nàng ta làm bức bối. Rõ ràng bản lĩnh của mình không có, còn muốn oán người khác. Làm loại chuyện đó, quả nhiên là mất hết mặt mũi mà."

"Đúng vậy, có điều hoàn hảo là Cửu hoàng tử ra mặt, bảo nhị tiểu thư xử phạt họ, nếu mà đổi thành lão gia, sợ là nhị phu nhân không còn mạng tham gia hôn lễ con gái của nàng rồi."

"Cửu hoàng tử cũng chen vào chuyện này?"

"Đúng vậy, hiện tại trong phủ đều đang đồn ngày sau không chừng nhị tiểu thư chính là Cửu hoàng phi."

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Ngược lại thật sự là người ngốc nói mê (nói chuyện viễn vông), hoàng phi nào có dễ làm như thế. Lôi nha đầu quy củ như vậy, cũng chỉ gả cho vương gia tàn phế. Ta xem Cửu hoàng tử, chính là vui đùa với nhị nha đầu trở lại từ dân gian kia."

Vạn cô đáp lại mấy tiếng, đoàn người lão phu nhân chính là càng lúc càng xa.

Mộ Lam Yên đi ra từ bên cạnh núi giả, ánh mắt sâu kín nhìn phương hướng họ rời đi, sững sờ.

Tổ Quý phục hồi tinh thần lại từ trong kinh hãi, vỗ vỗ lồng ngực của mình bất thành linh hỏi: "Mới vừa rồi đó là lão phu nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Hỏa hoạn hùng hực

Editor: trang bubble ^^ diendanlequydon.com

Mộ Lam Yên gật đầu một cái.

"Lão phu nhân kia cũng quá." Tổ Quý muốn nói mắt chó nhìn người thấp, nhưng suy nghĩ một phen vẫn là nói câu: "Cái kia!"

Mộ Lam Yên gian xảo quay đầu lại, cười hỏi: "Cái nào? Mắt chó nhìn người thấp sao?" Tổ Quý hoảng hốt nhìn, đôi tay che kín miệng của mình. Mộ Lam Yên cười ha ha một tiếng kéo Tổ Quý chính là vội vàng trở về Liễu Tâm viện của mình.

Nàng muốn chạy trốn, muốn trốn khỏi Ngao phủ, y như nói trước đó, an toàn trở lại từ hoàng cung thì nhất định phải cách xa phân tranh này, nghĩ biện pháp trở lại Mộng Lý Hối. Mà trước mắt, hôn lễ của Ngao Lôi tranh thủ gần như nhân thủ của mọi người hậu viện. Hoàng huynh kết hôn, giờ phút này Tư Không Thận cũng không có thời gian dính vào bên cạnh nàng.

Trở lại Liễu Tâm viện, nàng bèn bắt đầu thu dọn hành lý của mình. Tổ Quý nhìn một lát, mới phản ứng được ý tứ của tiểu thư nói trốn! Lập tức nhảy dựng lên lôi kéo Mộ Lam Yên nói: "Tiểu thư, quả nhiên là muốn rời khỏi Ngao phủ sao?"

Mộ Lam Yên vốn cũng không có ý định dẫn Tổ Quý theo, nhìn bộ dáng đối phương vô tội đầy mặt, trấn an một lúc: "Chờ sau khi ta đi rồi, ngươi phải cẩn thận đi theo bên cạnh Mẫn phu nhân. Ngao phủ nhà lớn nghiệp lớn, không sợ không có một miếng cơm ăn cho ngươi. Về sau ngoan ngoãn nghe lời, đến tuổi nhất định thì tìm người gả mình đi, biết không?"

Tổ Quý nghe xong, nước mắt chợt sụt một cái đã rơi xuống, nắm chặt cánh tay của Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, ngươi đi đâu thì Tổ Quý đi nơi đó." Nàng biết tuy Mộ Lam Yên đều đang chuẩn bị đi, nhưng không nghĩ đến đối phương lại sẽ không dẫn mình đi.

Mộ Lam Yên nhìn đau lòng, cộng thêm thời gian ở chung với Tổ Quý ở đời trước, lại còn lâu dài hơn so với ở cùng Tư Không Thận. Hơn nữa, nha đầu này chưa bao giờ tổn thương mình, thay mình suy nghĩ khắp nơi, trước mắt lại vẫn là thật sự không nỡ.

Mộ Lam Yên không tự chủ hốc mắt cũng hơi ửng hồng: "Ngao! Tổ Quý, ngươi hãy nghe ta nói. Không phải là ta không chịu dẫn ngươi đi, là ngươi đi theo ta sẽ chịu khổ, ngươi biết không?"

Tổ Quý dùng sức lắc đầu.

Mất thấy thời gian càng kéo càng trễ, đến lúc đó Tư Không Thận trở lại, muốn thoát thân lại càng khó khăn.

Mộ Lam Yên vừa định ra tay đánh ngất Tổ Quý, cửa lại đột nhiên xuất hiện mấy người áo đen. Trên tay mỗi người đều cầm một cây đao sáng loang loáng, lặng yên không tiếng động lập tức bay đến bên cạnh nàng. Không có cách nào, nàng không thể làm gì khác hơn là đẩy Tổ Quý ra trước, nghênh chiến với đối phương!

Xưa nay, Mộ Lam Yên không có thói quen dùng vũ khí, đánh nhau tay đôi, nàng còn có thể có phần thắng. Nhưng bây giờ trên tay mỗi người bọn họ đều có một cây đao, không qua mấy chiêu, Mộ Lam Yên đã hơi có chút yếu thế!

Đối phương tổng cộng có ba người, bản lĩnh không cao lắm. Lúc Mộ Lam Yên và bọn họ giằng co trong sân thì mở miệng hỏi thăm: "Các người là ai?"

"Người đến giết người!" Một người quần áo đen trong đó trả lời lại.

Nàng đã thấy nhiều tranh đấu gay gắt của Ngao phủ này, đại khái đều là đám nữ nhân nghi kỵ. Mà, ám sát trước mắt này cũng tuyệt đối không thể nào là một nữ nhân đi chi phối. Cho dù có, sau khi Mộ Lam Yên nàng sống lại, cũng chỉ kết thù với nữ nhân của Ngao phủ, không có đạo lý nhất định phải đẩy nàng vào chỗ chết!

"Mộ Lam Yên ta và các người xưa nay không hề liên quan, các người lại là nghe lệnh của người nào ra, muốn lấy tính mạng của ta!"

"Muốn trách, thì trách người ra đời không tốt!" Người áo đen kia, mở miệng lần nữa. Một người áo đen khác ở phía sau kia có chút không kiên nhẫn nói một câu: "Đại ca, đừng cãi nhai với nữ nhân này. Giết nàng rồi thì chúng ta có mười vạn lượng hoàng kim có thể cầm!" Dứt lời, gươm đao chính là nhắm tới phía Mộ Lam Yên.

Thế ngàn cân treo sợi tóc, lúc trước Tổ Quý bị Mộ Lam Yên đẩy tới một bên, đột nhiên lao ra cửa phòng, chắn ở trước mặt Mộ Lam Yên, sau lưng chịu đao, ngã mặt lên phía trước chính là nhào vào trên người Mộ Lam Yên.

Chỉ là trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là ửng đỏ, trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Mộ Lam Yên ôm đối phương, hai người lật ngược trên mặt đất, vươn tay ra thì phát hiện đột nhiên một mảng vết máu đỏ thẫm, đó là của Tổ Quý đấy!

"Người đây là muốn làm gì?" Mộ Lam Yên tức giận hỏi.

Tổ Quý cố nén đau đớn sau lưng, trong tay nắm thật chặt côn gỗ đưa cho Mộ Lam Yên, khoe miệng kéo lên một nụ cười không hòa nhã: "Tiểu thư, không phải là người nói côn pháp của người rất lợi hại hay sao? Tổ Quý lấy tới một cây gậy cho người, người thể hiện cho Tổ Quý xem một chút. Tổ Quý không làm con mồi, ba người khôn nạn kia làm con mồi, người nhất định phải đánh bại bọn họ đó."

Mộ Lam Yên nén nước mắt, nhận lấy côn gỗ mà Tổ Quý nằm ở trên người nàng đưa tới. Đây là một cái chân tháo từ trên kệ để chậu nước rửa mặt, thì ra là mới vừa rồi nàng ấy ở bên trong là đang giúp nàng tìm vũ khí.

Người áo đen thấy tình thế này, không nói hai lời lại vung đao xuống. Mộ Lam Yên giật mình một cái, vội vã đẩy Tổ Quý ra, tung người như cá lặn nhảy lên từ trên mặt đất, vung côn chính là đánh vào trên tay đối phương. Người áo đen bị đau, tay cầm đao chính là tránh sang bên cạnh, cả người đi một bên. Hai người áo đen khác liếc nhìn nhau hợp lực cùng nhau tiến công.

"Tìm chết!" Mộ Lam Yên gầm lên giận dữ, đón ngay mặt lưỡi đao đến, đột nhiên cúi người, nhanh chóng đánh trúng mắt cá chân của đối phương, thừa dịp đối phương bị đau, ném côn gỗ trong tay đi, gọn gàng lưu loát nắm được cổ tay của đối phương, đột nhiên chính là bẻ gãy.

Chỉ là thời gian trong nháy mắt, bên tai đã truyền đến âm thanh binh khí rơi xuống đất loảng xoảng.

Nam tử áo đen đồng hành thấy tình thế này, làm bộ lại muốn tiến lên chém. Mộ Lam Yên chột đá xoáy phía sau lại đẩy đối phương lùi vài bước.

"Chính là công phu mèo quào như các người, còn muốn tới giết cô nữa ư? Là ngại sống lâu sao? Thành thật khai báo, rốt cuộc là ai phái các người tới?"

Mộ Lam Yên lớn tiếng giận dữ hỏi, người áo đen cũng không nói chuyện. Hai người bị nàng nắm cổ tay, cố nén đau đớn, liếc nhìn nhau, đột nhiên cắn đứt cái lưỡi của mình, không giải thích được lại chết ở trước mặt của nàng.

Mộ Lam Yên bị một màn trước mắt này đột nhiên dọa sợ hết hồn. Hốt hoảng buông cổ tay của hai người đàn ông kia ra, cứ trơ mắt như vậy nhìn bọn họ ngã xuống bên chân của nàng.

Cùng lúc đó, dưới mặt nạ của một nam tử khác phát ra một đợt hừ lạnh, chính là xoay người đột nhiên bay ra ngoài.

Chỉ qua hai chiêu như vậy lại chết ở trong viện của nàng? Trong lòng Mộ Lam Yên hoài nghi, chỉ là nàng chưa kịp suy nghĩ ra, cửa lớn của Liễu Tâm viện đột nhiên truyền đến một đợt tiếng chén sứ rơi xuống đất vỡ tan.

Ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy mặt Thanh Hữu kinh ngạc đứng ở cửa, Odi33xn0dafnl330fys0doon dưới chân là mâm chén bưng trở về từ tiền viện. Giờ phút này, nước canh và thức ăn bên trong rơi đầy đất.

Cạnh gầy của Thanh Hữu cũng bị dính dơ bẩn, mà nàng lại một chút cảm giác cũng không có.

"Thanh Hữu!" Mộ Lam Yên muốn lên đi trước túm Thanh Hữu trở lại, tránh cho la hét ầm ầm lại kinh động viện khác.

Chẳng qua bước chân còn chưa bước ra, Tổ Quý bị thương bên cạnh chính là không nhịn được đau đớn kêu ra tiếng.

Lúc này làm cho Mộ Lam Yên có chút khó xử, suy nghĩ một phen, lập tức cúi người xuống: "Tổ Quý, Tổ Quý, sao rồi? Có phải rất đau hay không?"

Nàng không quan tâm được nhiều như vậy, sinh mệnh của Tổ Quý mới quan trọng! Sốt ruột ngồi xổm người xuống kiểm tra vết thương sau lưng, chỉ thấy phía sau một mảng đỏ thẫm, máu tươi từ trong ra ngoài, nhuộm dần quần áo bên ngoài vết thương.

Thanh Hữu vốn đứng ở cửa sợ ngây người, sau khi thấy Mộ Lam Yên lao người tới Tổ Quý, nửa người sau tất cả đều là máu, lập tức chạy như bay tới.

"Thế nào? Rốt cuộc đây là thế nào?" Thanh Hữu mới vừa ngồi xổm xuống, nước mắt đã không cảm giác tự khống chế chảy xuôi xuống. Trong ngày thường, Tổ Quý với nàng coi như qua lại thân thiết. Mộ Lam Yên có ban thương gì, Tổ Quý đều cùng nhau chia xẻ với nàng. Cho nên thấy người kia bị thương, phản ứng đầu tiên không phải là sợ, mà là lo lắng.

Mộ Lam Yên có chút kinh ngạc nhìn lại Thanh Hữu, nhìn đối phương đầu ra đó cởi áo khoác của mình ra, đặt ở sau lưng của Tổ Quý, ý đồ muốn giúp nàng cầm máu. Không biết làm sao tay chân có chút cồng kềnh, không cẩn thận sức lực đè xuống hơi lớn, khiến Tổ Quý vốn là mất máu quá nhiều, chóng mặt, càng thêm bị đau hô lên.

"Ngừng, ngưng đừng cử động nữa. Ta tới cầm máu!" Mộ Lam Yên có chút không nhìn nổi, ngăn cản Thanh Hữu chân tay vung vè. Lúc này Tổ Quý đột nhiên khó khăn bắt được cổ tay của Mộ Lam Yên chuẩn bị xé ra quần áo phía sau lưng nàng.

Mộ Lam Yên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia, giật giật bờ môi, thấy có ý đồ muốn nói chuyện, chính là ngậm miệng nghe đối phương nói.

"Tiểu thư, có phải Tổ Quý sắp chết hay không?"

"Hừ, nói mê sáng gì đó. Người lại là phải sống trăm tuổi đấy!"

"Vậy nếu như Tổ Quý sẽ không chết, tiểu thư dẫn Tổ Quý đi có được hay không? Không có tiểu thư, một mình Tổ Quý ở Ngao phủ này không sống nổi đâu."

Mộ Lam Yên nghe thì đột nhiên câm lời. Thanh Hữu nghe hai người đối thoại, cũng là mặt hoài nghi nhìn tới Mộ Lam Yên: "Tiểu thư, người muốn đi?"

Mộ Lam Yên có chút chần chờ, nhìn ánh mắt đối phương đang nhìn mình, như kỳ vọng mang một ít không muốn, chỉ đành chịu gật đầu một cái.

"Tại sao?" Thanh Hữu chất vấn.

Mộ Lam Yên không biết trả lời như thế nào, nàng cũng không muốn để quá nhiều người biết chuyện của nàng. Tổ Quý hiểu rõ ý tứ của tiểu thư, kêu Thanh Hữu tí tí một tiếng: "Tí tí, dự định của tiểu thư, nàng có ý đồ của chính nàng. Ta. Khụ khụ khụ."

Tổ Quý chưa nói mấy câu, đã bắt đầu ho nhẹ.

Trong lòng Mộ Lam Yên hiểu không quan tâm là rời khỏi Ngao phủ hay là Tổ Quý, cũng đã không thể kéo dài nữa. Ánh mắt nhìn về phía Thanh Hữu, đột nhiên trở nên nặng nề: "Ta có thể xin người giúp một chuyện không?"

Thanh Hữu sững sờ, thấy ánh mắt Tổ Quý cũng là cầu xin nàng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái: "Tiểu thư mời nói."

"Giúp ta đòi hai cỗ thi thể kia đến trong phòng ta đi."

Mộ Lam Yên vừa dứt lời, Thanh Hữu chính là không nói hai lời đứng lên. Sau đó, Mộ Lam Yên từng hỏi nàng, hai người kia đều là chết ở dưới tay nàng, chẳng lẽ không sợ nàng sao?

Thanh Hữu lắc đầu một cái: "Mặc dù thời gian chung đụng với tiểu thư không nhiều lắm, nhưng mà ta lại tin tưởng tiểu thư tuyệt đối không phải là người lam sát kẻ vô tội gì. Huống chi, ta cũng tận mắt thấy hai người kia tự mình cắn lưỡi tự sát, không liên quan tới tiểu thư."

Mộ Lam Yên không ngờ Thanh Hữu vẫn còn có một mặt hiểu lý lẽ như thế. Sau khi cùng nhau đưa hai cỗ nam thi đến gian phòng của mình, ở trên thi thể tươi vỏ sò dầu ma-dút, một cây đuốc chính là đốt lên.

Đứng ở trong viện đã ở cả tháng, Mộ Lam Yên đỡ Tổ Quý dậy, nhìn đám lửa kia hùng hực cắn nuốt cả căn phòng, đột nhiên cảm thấy cánh mũi có chút chua xót.

Gió đón hơi nóng, lạnh lẽo nói: "Nếu như chờ một lát sẽ có người tới đây hỏi, người hãy nói hai thi thể ở trong đó chính là ta và Tổ Quý. Mặc kệ đến lúc đó còn dư lại bao nhiêu tro cốt, người nhất định phải một mực chắc chắn. Nếu là mẫu thân của ta đau lòng quá độ, thì cầu xin người an ủi nhiều hơn!"

Thanh Hữu nghe lời gật đầu một cái, lau khô nước mắt trên mặt, nhìn thân thể Mộ Lam Yên ôm Tổ Quý càng lúc càng xa. Cho đến không nhìn thấy, nàng mới vội vàng hấp tấp chạy ra cửa chính của Liễu Tâm viện.

"Người đâu mau tới đây! Liễu Tâm viện cháy rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Quỷ sau lưng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: trang bubble ^^

Lúc bí mật rời khỏi Ngao phủ đã là khuya khoắt.

Mộ Lam Yên đỡ Tô Quý, từng bước từng bước đi lại cực kỳ chậm chạp. Cảm nhận đầu của đối phương dựa vào ở bên tai nàng, hô hấp càng ngày càng nặng nề, trong lòng bắt đầu hốt hoảng: "Tô Quý, người đừng ngủ, ngủ thiếp đi thì thật sự sẽ không tỉnh lại nữa đâu."

Hai tay của Tô Quý đã không còn hơi sức rũ xuống phía dưới. Cặp mắt mê ly nhìn con đường trước mặt tối đen như mực, hai chân chết lạng bị Mộ Lam Yên kéo đi về phía trước: "Tiểu thư, chân Tô Quý mệt mỏi quá."

"Người đừng ngủ, tuyệt đối đừng ngủ. Đợi lát nữa tìm được một chỗ an toàn, ta giúp người xử lý vết thương một chút rồi người ngủ tiếp!" Mộ Lam Yên bắt đầu trở nên luống cuống tay chân. Từ lúc ra khỏi cửa sau Ngao phủ, nàng chỉ bằng trí nhớ vẫn luôn tìm một chùa miếu cũ nát.

Nhưng trước mắt, hai bên trừ phòng ốc đóng chặt thì lại không thấy được bất kỳ cửa nhà nào có thể đi vào tránh gió.

Mà ở phía sau các nàng, một đôi mắt u ám đang chăm chú nhìn chăm chăm họ, họ lại hồn nhiên không biết.....

Hai người rúc vào với nhau, không biết đi được bao lâu.

Rốt cuộc ở một góc cửa vắng vẻ, Mộ Lam Yên thấy được chùa miếu trong trí nhớ, đỡ Tô Quý, không nói hai lời chính là đi vào. Tìm một gian phòng nhỏ tương đối sạch sẽ, dọn dẹp ra một chỗ, nàng lấy ra một miếng vải vóc cỡ người lớn trong hành lý, mới đặt Tô Quý nằm sấp lên.

Đốt lửa, đóng cửa, roẹt một tiếng, quần áo sau lưng Tô Quý lại bị Mộ Lam Yên không chút khách sáo kéo ra.

Một vết thương khổng lồ đột nhiên xuất hiện tại trước mắt. Mộ Lam Yên cẩn thận tìm ra đầu mỗi một phen, mới phát hiện cũng may vết thương này chỉ thoát nhìn dọa người, trên thực tế chỉ cắt da lên một tầng thịt, độ sâu cũng chưa thấy xương. Hơn nữa, hiện tại vết thương chỉ cần không lộn xộn, đã bắt đầu ngưng tụ máu.

Thật sự là vô cùng may mắn trong bất hạnh!

"Bây giờ còn đau lắm hả?" Mộ Lam Yên đau lòng hỏi.

Trán của Tô Quý vẫn còn đang rỉ ra mồ hôi lạnh, nghe câu hỏi của Mộ Lam Yên, gật đầu một cái, lại lắc lắc đầu: "Chỉ cần có thể ở chung một chỗ với tiểu thư, Tô Quý chết cũng không sợ."

Khỏe miệng của Mộ Lam Yên nhếch lên một nụ cười rộ lên, ngón trỏ nhẹ nhàng chọt ở trên trán đối phương một cái: "Nha đầu miệng lưỡi tron tru, ta lấy ít nước rửa sạch vết thương cho người."

Dứt lời, chính là muốn ngồi dậy, Tô Quý không biết làm sao, đột nhiên nắm thật chặt lòng bàn tay của Mộ Lam Yên, bộ dáng cả mặt cầu xin: "Tiểu thư muốn đi đâu?"

Mộ Lam Yên sửng sốt, lòng đau xót lại trở về trước mặt Tô Quý. Nha đầu này sợ là lại lo lắng mình muốn rời khỏi, cho nên nhảy cảm. Nàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán đối phương, ti mi nói: "Nha đầu ngốc, ta chỉ ra bên ngoài tìm một chút nước, rửa sạch vết thương cho người. Vết thương này của người nếu không xử lý, ngày hôm sau sẽ nhiễm trùng khó chịu. Đến lúc đó, mệnh thì nhạt về một cái, lưu lại một vết sẹo lớn thì lại khó coi."

Tô Quý không chịu được sợ hãi, lúc này trên mặt đã lộ ra bộ dáng khổ sở, đẩy tay của Mộ Lam Yên một cái: "Vậy người đi nhanh lên một chút đi, đi nhanh về nhanh, một mình ta sợ."

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, đứng dậy ra khỏi gian phòng của chùa miếu. Chỉ một lát chính là tìm được một cái giếng, xách lên một chút nước cho Tô Quý bùng trở về. Có điều còn chưa kịp đến cửa, nàng đã cảm giác sau lưng dường như có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm, lúc quay đầu lại thì lại là tối đen như mực không thấy được gì.

Ổn định lại tâm thần, miễn cưỡng bản thân không nên nghĩ bậy bạ, mới trở về phòng.

Lúc này, Tô Quý đã mê man ngủ thiếp đi. Mộ Lam Yên làm ướt miếng vải, nhẹ nhàng lau cho đối phương. Sợ mình xuống tay nặng chút, mỗi khi lau hai cái bèn liếc mắt nhìn về mặt của Tô Quý. Cho đến làm xong những thứ này, lấy ra một mảnh quần áo tương đối dày dặn từ trong cái bọc đắp lên cho đối phương, cả người mới

cảm giác mệt mỏi đã rời muốn tê liệt ngã xuống.

Trong chận nước, tất cả dĩ nhiên đã ừng hồng.

Đón dẹp xong vết thương của Tố Quý, lúc ngai thì chân mày mới thoáng xoa dịu giận dữ. Mộ Lam Yên mệt mỏi dựa vào phía trên một cây gỗ, nhìn chăm chú một hồi đồng lúa vẫn thiêu đốt trước mặt, suy nghĩ dần dần nặng nề. Có điều trong chốc lát, nàng cũng mê man ngai thiếp đi.

Mà ở Liễu Tâm viện của Ngao phỉ lúa mạnh hùng hực, đoàn người nghe Thanh Hưu kêu to đến, tất cả đều giương mắt nhìn phòng ốc với thể lúa đặc biệt hung ác.

Tuy rằng xa xa mọi người đã có thể nhìn thấy mỗi lúa phía này, chỉ là tuyết đối không thể nghĩ đến sẽ là gian phòng của Mộ Lam Yên!

Thanh Hưu đã khóc tề liệt ngã xuống trên mặt đất, Ngao Thập độ Mẫn phu nhân đã đứng không vững, liên tục hỏi thăm: "Mộ Lam Yên thực sự ở trong này?"

Thanh Hưu dùng sức gạt đầu, mồm miệng không rõ ràng nói: "Lúc nô tỳ vừa trở về đã thấy một bóng người đột nhiên đi ra từ cửa Liễu Tâm viện, sau đó nô tỳ lại đi vào, thì thấy gian phòng của tiểu thư đột nhiên bốc cháy. Tiểu thư và Tố Quý, hai người ở bên trong dùng sức đập cửa, nhưng họ dường như là bị nhốt ở bên trong. Nô tỳ quá sợ hãi, trước tiên chạy đi gọi người, tiếp đó lúc trở lại, không ngờ. Không ngờ."

Thanh Hưu nói xong, lại khóc rống lên.

Mẫn phu nhân đột nhiên ngất, hoàn toàn ngã ở trong ngực Ngao Thập.

Mặc dù trong lòng Ngao Tương cũng khó chịu mãi, nhưng càng thêm lo lắng trạng thái của mẫu thân. Đi theo Ngao Thập cùng nhau đỡ Mẫn phu nhân lên, không để cho nàng ngã xuống.

Lúc này, Ngao Lôi đã sớm cùng mẫu thân nàng bắt đầu xuất giá rồi Ngao phi. Bốn hạ nhân nghe nói hậu viện cháy, thì tất cả đều chạy tới dập lửa, mỗi người ra sức tát nước vào trong đồng lửa càng cháy càng mạnh kia. Cố gắng của tất cả mọi người giống như muối bỏ biển vậy, căn bản không nhìn ra tác dụng gì.

Mẫn phu nhân đột nhiên hô to một tiếng: "Con gái của ta." Bèn muốn tránh thoát hai người bên cạnh muốn nhào tới trong lửa.

Nàng thật vất vả tìm được con gái trở về, tại sao có thể lại rời nàng đi như vậy. Nàng không tin, thế nào nàng cũng không tin ông trời sẽ đối xử với nàng như thế.

Vốn đã sớm rời đi, Tư Không Thận đột nhiên xuất hiện ở bên trong đám người Liễu Tâm viện.

Hắn vốn là theo đội ngũ của Tam ca hắn, muốn đến trong tân phòng náo động phòng. Nhưng xa xa đã thấy Ngao phi có lửa khói dâng lên, trong lòng chính là thấp thòm bất an, *d&d#l@q^d<.com> kéo cương ngựa nghiêng đầu chính là chạy vội trở lại. Thấy người bên cạnh khóc thành một đoàn, trái tim lập tức nhấc tới cổ họng, khẩn trương chạy đi hỏi thăm: "Mộ Lam Yên đâu?"

Hắn lo lắng nhất, chính là Mộ Lam Yên có may mắn sơ xuất.

Thanh Hữu thấy Cửu hoàng tử đột nhiên quay trở lại, trên mặt thoáng qua một chút kinh ngạc. Nhưng lại nghĩ tới chuyện Mộ Lam Yên nhấn nhủ lúc gần đi, nàng cũng là khóc lóc rồi rít nói lại ngọn nguồn sự tình một lần.

Cây đao treo lơ lửng trong lòng Tư Không Thận vẫn là không hồi hộp chút nào dân tới.

Lúc này, hắn có chút kinh ngạc, hoặc là nói không muốn tin tưởng. Nhìn lita mạnh hừng hực đã sớm không nhìn ra cựa ở nơi nào, trong đầu đột nhiên kích động, chính là muốn xông lên.

Cũng may, tuy Ngao Thập nhìn chăm chú vào xu thế của hắn, thấy Tư Không Thận bất thường đi qua chỗ kia, lập tức giao Mẫn phu nhân cho con gái, mình thì chột nghiêng mình chắn trước mặt Tư Không Thận.

"Điện hạ, người đây là muốn làm gì?"

Tư Không Thận có chút tức giận: "Cút ngay, ta muốn đi cứu Mộ Lam Yên!"

Ngao Thập tự biết cũng không phải là không có tình cảm đối với Mộ Lam Yên, chẳng qua lúc này nào còn có thể cứu. Ôm cổ Cửu hoàng tử, mặc cho hắn đánh chửi như thế nào, hắn cũng không chịu buông tay: "Điện hạ, người xem rõ đi, bên trong nào còn có dấu hiệu người chuyển động!"

"Ta không tin!" Tư Không Thận rống to, gương mặt hấn đỏ lên, hoàn toàn không bận tâm hình tượng đáng giá kia. Tức giận mà sức lực lớn ôm cổ Ngao Thập, bèn tập trung quật xương cốt già cỗi của đối phương qua đỉnh đầu, găm lên giàn dữa chính là ném ra ngoài.

Lúc này, Ngao Tương nhìn đến mắt choáng váng, giao Mẫn phu nhân cho tỳ nữ bên cạnh, lập tức đi tới bên người Ngao Thập.

Tư Không Thận nhìn Ngao Thập đột nhiên bị hấn ném xuống đất, cũng phản ứng kịp sự thất thố của mình. Đột nhiên thấy một đôi mắt thù hằn của Ngao Lôi nhìn hấn chăm chăm, trong lúc nhất thời làm cho hấn không biết nói cái gì.

"Phụ thân ta cũng là muốn tốt cho người. Vì sao người không biết phân biệt ném phụ thân của ta xuống đất như thế?"

Dù sao người ta cũng là hoàng tử, Ngao Thập lo lắng Ngao Lôi nói như vậy sẽ gây ra gì đó vào lúc đối phương vô cùng tức giận, lập tức mở miệng: "Lôi Nhi, không cho phép nói chuyện với Cửu hoàng tử như vậy." Rồi sau đó lại nhìn về phía ánh mắt của Tư Không Thận, vô cùng thành ý: "Cửu hoàng tử, không phải lão phu không để cho người đi cứu tiểu nữ, thật sự đã không cứu được nữa rồi. Chúng ta tới thì bên trong cũng không có bất kỳ tiếng vang nào, nếu có thể cứu làm sao chúng ta lại không đi cứu."

Sau khi Tư Không Thận nghe xong, lại cảm thấy đầu

ọc dọc nưien noan toan non toan, aan aon xoay người sang chỗ khác nhìn một vùng hỏa hoạn kia.

Từ khi hắn thấy lửa đến bây giờ, thật ra thì đã trôi qua rất lâu rồi. Lý trí của Tư Không Thận mách bảo hắn, coi như người ở bên trong, khẳng định cũng đã đốt thành tro bụi. Nhưng ngay một lúc rồi, hắn không tin, hắn không tin. . .

"A ! ! ! !" Tư Không Thận ngửa mặt lên trời, đột nhiên lớn tiếng rống giận.

Ngồi say ở trong chùa miếu cũ nát cách Ngao phi không xa, cả người Mộ Lam Yên đột nhiên giật mình một cái. Tư thế từ dựa vào trên gối, ngã xuống đất.

Cúi chỏ đập vào trên đất thì cảm giác đau đớn, làm cho nàng khàn khàn nhếch miệng chính là tinh táo trong nháy mắt.

Khi tỉnh lại, đóng cửa trước người đã sớm dập tắt, sắc trời bên ngoài cũng trở nên sáng ngời. Xuyên thấu qua chỗ rách trên cửa sổ đã sớm rách nát có thể thấy được bây giờ bên ngoài chắc là thời gian có vẻ đã qua canh năm rồi.

Trên đường phố cách chùa miếu không xa, mờ hồ truyền đến tiếng rao hàng của tiểu thương.

Mộ Lam Yên đứng dậy, đi tới phía bên cạnh Tổ Quý, vén lên tóc rơi trên mặt đôi phượng, mới phát hiện Tổ Quý ngồi một đêm chẳng những không có chuyển biến tốt, ngược lại dường như trở nên nghiêm trọng.

Hai mảnh môi khô khốc. đana khôna nàiua run rầu.

Lòng bàn tay chạm đến gò má của đôi phương thì có thể cảm giác nhiệt độ sốt nóng bỏng trên người. Tiềm thức lập tức vén lên áo đắp lên sau lưng Tô Quý, một vết thương sưng đỏ dọa người cứ như vậy ẩn nấp ở trên lưng.

Mộ Lam Yên biết, sợ là vết thương không xit lý tốt, quả nhiên đã nhiễm trùng rồi!

"Tô Quý, Tô Quý, tỉnh nghe được lời nói của ta không?" Mộ Lam Yên lắc lư thân thể đối phương một cái, nhưng Tô Quý đã sốt đến bất tỉnh nhân sự, dạ một tiếng thì cũng không có bất kỳ tiếng vang nào nữa.

Trước mắt, sợ là không đi ra mua thuốc không được rồi.

Ngay vào lúc Mộ Lam Yên chuẩn bị cầm chắc tiền ra cửa, cửa đột nhiên phát ra một tiếng vang đá phải cánh cửa.

Mộ Lam Yên cảnh giác ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn bên ngoài: "Ai?"

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437392#p3437392>

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Dồn ép bất đắc dĩ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: trang bubble ^^

Dung Chi sợ hãi xoay người nhanh chân bèn bắt đầu chạy.

Mộ Lam Yên khoác thêm áo choàng màu đen chuẩn bị lúc trước, đội mũ ở trên đầu, nhanh chóng bước chân đi ra cửa, thấy một bóng dáng bước nhanh trốn đi phía trước, ba bước cũng thành hai bước đi theo.

Chỉ một lát đã đi tới một khu vực náo nhiệt của thành Biện Kinh.

Chung quanh dòng người hối hả, chen vai thích cánh. Tiếng rao hàng hai bên đều là một chút bữa ăn sáng và đồ bày ra trên chợ. Ánh mắt Mộ Lam Yên

tập trung vào một cô gái mặc quần áo màu xanh lá cây thoáng qua phía trước kia. Mới vừa rồi người càng nhiều, nàng cũng có chút không xác định lắm có phải là người đứng ở cửa bọn họ mới vừa rồi. Đột nhiên, cô gái mặc quần áo màu xanh lá cây bị một nam nhân đâm đầu đi tới va vào một phát, cả mặt mày nghiêng đi để cho Mộ Lam Yên nhìn rõ ràng.

"Dung Chi!"

Đối phương lại là Dung Chi đột nhiên biến mất không thấy ba ngày trước đó.

Dung Chi thấy Mộ Lam Yên đã thấy nàng, lập tức xoay người càng bước nhanh hơn muốn trốn thoát khỏi tầm mắt của đối phương.

Mộ Lam Yên cũng muốn hỏi nàng ta một chút tại sao lại đột nhiên ở chỗ này, cho nên tăng nhanh bước chân chút. Không biết làm sao mới vừa đi ra không đến mấy bước, đã chạm trán một nam nhân trung niên.

Ngẩng đầu lên thì thấy một nam nhân râu ria hung thần ác sát, khàn khàn nhếch miệng nhắm về phía nàng: "Đàn bà thúi, đi bộ không có mắt à!"

Mộ Lam Yên có chút kinh ngạc, muốn cãi lại, nhưng nhớ lại Dung Chi vẫn còn đang trốn chạy phía trước, nên cũng không để lý tới nam nhân râu ria kia, liếc đối phương một cái, vòng qua bước nhanh hơn. Vẫn còn tưởng rằng nam nhân râu ria ở sau lưng nhất định còn có thể nói kháy một lúc lâu, lại không nghĩ rằng đi ra vài bước cũng không có nghe được bất kỳ tiếng vang.

Lúc này, Mộ Lam Yên phản ứng kịp dường như có chút không thích hợp, dừng lại bước chân sò sò ngân lượng mang ở trên người lúc ra cửa. Tìm một vòng không tìm được, nàng mới lạnh lùng phản ứng kịp, sợ là nàng đụng phải tên móc túi rồi!

Đội nàng quay đầu lại nhìn quanh thì trong đám người nào còn có bóng người nam nhân râu ria mới vừa nãy.

Đây chính là gia sản duy nhất mà nàng mang đi ra đó. Nếu không có ngân lượng này, nàng phải làm sao giúp Tô Quý hết thuốc đây?

Suy nghĩ một phen, đột nhiên nhớ tới lúc Dung Chi rời khỏi Ngao phủ thì Ngao Lô đã từng cho nàng ta một khoản tiền tài. Đó tốt xấu gì cũng là Mộ Lam Yên nàng lấy mạng đòi cho Dung Chi. Trước mắt là không tìm được tên móc túi, nhưng Dung Chi còn chạy trốn ở trước mặt cách đó không xa.

Nghĩ tới đây, Mộ Lam Yên vừa kéo chặt vành nón, tăng nhanh bước chân đi tới vượt qua Dung Chi.

Trong lòng thấp thỏm bất an, Dung Chi nóng nảy đi tới trước hết như một con ruồi không đầu. Từ lúc ra khỏi Ngao phủ, nàng giống như một cục cứt chuột vậy, nơi nào cũng không giữ lại nàng được. Về đến trong nhà, phụ thân một câu đã bán cho Ngao phủ thì không còn là con gái của hắn, thế nào cũng không chịu chữa chấp. Đi ở bên ngoài, rồi lại như không biết trêu chọc người nào đó, giống như luôn có người muốn hại nàng.

Cẩn thận trốn vào chùa miếu rách này, lại không ngờ đụng phải Mộ Lam Yên.

Làm một "Hung thủ" giết người chưa thành, nàng tự nhiên là sợ Mộ Lam Yên tìm nàng báo thù!

Quanh đi quẩn lại, không cẩn thận đã đến gần một ngõ cụt!

Mộ Lam Yên đi ở phía sau, thấy đối phương không đường để đi rồi, mới phát ra tiếng: "Dung Chi, ngươi muốn chạy trốn tới đâu?"

Nghe được bị nêu tên, Dung Chi chán nản không ngót xoay người một cái giật mình chính là quỷ xuống, không dám ngẩng đầu nhìn Mộ Lam Yên một cái: "Tiểu thư tha mạng, chuyện mưu hại người, không phải là ta cố ý muốn làm, là đại tiểu thư buộc ta làm như vậy."

Nói xong, chính là than thở khóc lóc.

Mộ Lam Yên cau mày, nghe tiếng khóc om sòm của nữ nhân trước mặt, nghe xong đối phương lầm nhảm nói xong những lời đó, mới tiếp tục mở miệng: "Cho nên bây giờ ngươi là chuẩn bị vứt tất cả tội danh rơi vào trên người đại tiểu thư thật sao?"

Dung Chi lo lắng lời nói mới vừa rồi của mình giải thích không đủ rõ ràng, dập đầu trên đất, chôn sâu hơn: "Chi cầu tiểu thư bỏ qua cho nô tỳ một mạng, kiếp sau nô tỳ nhất định làm trâu làm ngựa, cố gắng hầu hạ tiểu thư!"

Mộ Lam Yên là tin thứ kiếp sau kiếp này kia, dù sao nàng chính là nhiều hơn một đời trước so với người khác. Chẳng qua Dung Chi nói kiếp sau muốn hầu hạ nàng, nàng lại cảm thấy thật là tức cười. Người nhất gan ích kỷ như thế, người nào làm chủ tử của nàng ta, người đó chính là xui xẻo rồi.

Không muốn nói nhiều với đối phương, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính là hỏi thăm Ngao Lô cho nàng một khoản tiền với đối phương.

Dung Chi cúi đầu, mới hiểu được thì ra là đối phương cũng không phải muốn mạng của nàng. Lập tức chính là suy nghĩ một lúc, nàng mới mở miệng nói: "Tiểu thư đang nói cái gì, Dung Chi nghe không hiểu? Lúc ta

rời phủ thì đại tiểu thư nào có cho ta tiền tài gì?"

Mộ Lam Yên hừ lạnh một tiếng ở trong lòng, mới vừa

rồi nếu không phải vì đuổi theo nàng ta, làm sao Mộ Lam Yên nàng lại bị tên móc túi tìm được đánh lén: "Là Thanh Hữu bị người trời lại đã nói. Thanh Hữu nói, là chính miệng người nói với nàng ta. Nếu trong lòng người then với ta, chẳng bằng đưa ngân lượng cho ta, ngày sau ta tuyệt đối sẽ không tìm người làm phiền."

Dung Chi vẫn là mạnh miệng: "Tiểu thư, ta quả thật không được đại tiểu thư cho ngân lượng gì đó."

Mộ Lam Yên nhất thời gấp gáp, tiến lên mấy bước.

Dung Chi cho rằng nàng ta sẽ làm gì nàng, bị dọa sợ đến lập tức đứng lên, lui vài bước về phía sau.

"Người lập lại lần nữa, Ngao Lôi không có cho người tiền?"

"Nhị tiểu thư, ở Ngao phải người rất được lão gia phụ nhân yêu thích, người cần gì phải ham chút tiền này của chỗ Dung Chi!" Dung Chi nói xong, thừa dịp Mộ Lam Yên đến gần, đột nhiên lách mình một cái từ bên cạnh đối phương chạy tới một phía khác của ngõ nhỏ.

Mộ Lam Yên thâm mắng trong lòng lúc trước mình mắt mù rồi, vậy mà lại giữ người như vậy ở bên cạnh. Ngay vào lúc nàng xoay người, ngao nhiên phát hiện Dung Chi vốn định trốn chạy, lại đang từng bước từng bước lui về phía sau.

Nhìn ra phía ngoài, thấy hai tráng đinh nắm giữ côn gổ, đang từng bước từng bước tới gần nàng.

Dung Chi dĩ nhiên biết, hai người tráng đinh này, chính là trong vòng hai ngày vẫn đi theo nàng, muốn hại người nàng. Lập tức lại nhớ tới Mộ Lam Yên sau lưng, trang@ddlqđ@bubbles editor nàng quay mặt qua, đau khổ bứt bách cầu khẩn: "Tiểu thư, tiểu thư cứu ta với." Nàng biết, Mộ Lam Yên biết võ công.

Tráng đinh chú ý tới Mộ Lam Yên tồn tại phía sau, cây gậy trong tay tất nhiên nắm càng thêm chặt một chút. Bọn họ vốn chính là côn đồ khu vực này, đuổi giết nữ nhân trước mắt cũng chỉ là lấy tiền tài của người trù tai họa cho người. Dù là giết thêm một người, chắc hẳn đôi phương cũng sẽ hỗ trợ giải quyết.

Đột nhiên, một người tráng đinh trong đó mở miệng: "Nếu như người dám giúp đỡ, chúng ta ngay cả người cũng giải quyết!"

Mộ Lam Yên đột nhiên hé miệng mà cười cười, hai, ba bước đến gần chỗ. Nhìn về mặt Dung Chi, nàng không mấy may lo lắng, ngược lại như là xem kịch vui vậy: "Không, ta cũng không có năng lực cứu nàng ta. Có điều, tiền tài trên người nàng ta có thể để lại cho ta hay không?"

Hai tráng đinh hai mặt nhìn nhau, không ngờ gặp phải lại còn là người trong đồng đạo. Thương lượng một lúc, cảm thấy phía thuê bọn họ kia cho tiền cũng rất nhiều, nên cũng quyết định nhiều một chuyện không lãng phí một chuyện, đồng ý.

Dung Chi nhìn ba người trước mặt thảo luận vận mạng của nàng, giống như thảo luận thịt heo trên tấm thớt, trong nháy mắt tâm tư lạnh hơn phân nửa. Không dám trễ nãi

chui vào, nàng quý cô đến trước mặt Mộ Lam Yên, nắm chặt quần áo của nàng, hai mắt bóng lệ ngang dọc.

"Tiểu thư, tiểu thư, Dung Chi biết sai rồi, cầu xin tiểu thư cứu giúp ta. Dung Chi vẫn chưa muốn chết." Trước giờ phút này, Dung Chi chưa bao giờ nghĩ tới tánh mạng của mình sẽ kết cuộc nhanh như vậy. Quá khứ nàng coi như tham tiền nữa, keo kiệt đến đâu, cũng đều là vì ngày sau có thể trôi qua càng thêm tốt hơn một chút. Mà trước mắt, những thứ tiền tài kia cũng đã không còn tác dụng gì nữa.

"Đại tiểu thư quả thật đã cho ta một chút tiền, ta đều cho người. Dung Chi đều cho người tất cả. Tiền tích trữ trước kia của Dung Chi cũng đều cho tiểu thư, cầu xin tiểu thư cứu ta đi!"

Dung Chi khóc cổ họng đã khàn mất, bắt đầu từ tối hôm qua, nàng đã luôn kinh hồn bạt vía, trốn trốn tránh tránh, chỉ vì sống sót.

Mộ Lam Yên nhìn Dung Chi dưới chân nước mắt chảy hai hàng, trong lòng tuy có vẻ không đành lòng, nhưng vẫn độc ác kéo ra áo bị nàng ta cầm. Nàng đi về phía trước mấy bước, chỉ chứa một bóng lưng lạnh lẽo cho đôi phương.

Chỉ là một lát, sau lưng chính là vang lên tiếng Dung Chi bất lực cầu xin tha thứ. Từng cơn đánh vào trên người của nàng ta, làm cho nàng ta đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

"Tiểu thư, Dung Chi biết sai rồi, van người cứu nô tỳ đi."

"Tiểu thư, a — tiểu thư, ưnh."

Mộ Lam Yên nắm chặt quả đấm của mình, dùng sức làm bộ không nghe thấy. Bên tai một lần một lần truyền đến tiếng kêu khóc sau lưng, tiếng kia y như một cây đao sắc cắt ở ngực nàng, một vết, một vết, giống như có thể cảm động lây với Dung Chi.

Không biết qua bao lâu, bên tai Mộ Lam Yên cũng không nghe được tiếng cầu khẩn của Dung Chi nữa, ngược lại thay thế là tiếng ô ô bị người che miệng phát ra, một lát sẽ qua đi, chính là quả thật tiếng gì cũng không còn.

"Cho, cầm đi!" Tráng đình đi ra ngõ thì đưa một túi tiền sạch bong còn ở trước mặt Mộ Lam Yên. Lúc tới cơn gió đã không còn ở trên tay kia, một nam tì trong đó, khuôn mặt ghét bỏ nói với nam nhân bên cạnh: "Lúc này ta lấy bao nhiêu tiền, còn chưa đủ hai chúng ta uống một chén rượu!"

Một nam tì khác cũng kê vai sát cánh: "Quan tâm nó bao nhiêu tiền, chúng ta đã giải quyết người rồi, nhanh đi tìm sau Thành phủ lãnh thưởng đi!"

Hai người người một lời ta một câu biến mất ở khúc quanh phía trước ngõ nhỏ.

Mộ Lam Yên nhặt lên túi tiền trên đất, khuôn mặt kinh ngạc.

Thành phủ, không phải là phủ đệ của Tư Không Thận?

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng nghĩ không thông đang yên đang lành Tư Không Thận muốn hai tên côn đồ đi giết một tỷ nữ làm gì? Bản về thực lực của hắn, tùy tiện đã có thể làm cho một người chết đi. Mộ Lam Yên lo lắng có liên quan với nàng, ở đáy lòng mạnh mẽ lắc đầu một cái, buộc mình không nên nghĩ ngợi.

Lúc giờ mũi chân lên chuẩn bị rời đi, trong lòng lại không cảm thấy đặc biệt thật xin lỗi Dung Chi sau lưng. Nhưng lại không dám quay đầu nhìn lại, nàng giãy giữa một lát, cuối cùng vẫn quyết định nhấn tâm rời đi thôi.

Rời khỏi ngõ nhỏ, mua thuốc. Mộ Lam Yên thận trọng nguy trang kỹ bản thân, lẩn vào trong đám người, trùng hợp đang đợi mua thuốc thì nghe nói một chút lời đồn đãi về Ngao phiêu sáng nay.

Đó là hai nam tử đang đợi khám bệnh, một nam nhân trong đó nói: "Nghe gì chưa? Buổi tối khuya ngày hôm qua, hậu viện của Ngao phiêu nổi lên một trận hỏa hoạn, thiêu chết nhị tiểu thư của Ngao gia rồi!"

Một nam nhân khác kinh ngạc đầy mặt: "Không thể nào? Tối ngày hôm qua là hôn lễ của đại tiểu thư Ngao phiêu, cả Ngao phiêu đều là náo nhiệt, ta còn dẫn theo đứa bé nhà chúng ta tới cửa đòi bánh kẹo cười đây."

"Thế nào không biết chứ? Người không thấy phương hướng Ngao phiêu, còn có một chút khói bay lên trên à. Ta nghe người làm của Ngao phiêu ra ngoài nói với người môi giới sắp xếp tang sự, nhị tiểu thư của Ngao phiêu chết thật thảm, ngay cả hài cốt cũng không tìm được. Mẫu thân

của tiểu thư đã chết kia, khóc đến chết đi sống lại. Quá thảm rồi."

Nam nhân cũng bày tỏ tán thành gật đầu một cái, mặc niệm nói rằng: "Cũng thật là, nghe nói nhị tiểu thư này mới vừa tìm trở về không bao lâu, xem ra là không có mạng hưởng phúc."

Khi nghe hết những lời đối thoại này, nhị tiểu thư đã sớm "Tì vong" của Ngao phi, Mộ Lam Yên kéo chặt mũi che miệng mình, làm bộ như cảm ho nhẹ mấy tiếng, sụt vai đi qua người nam tì mới vừa nói lời kia.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437395#p3437395>

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Người lưu lạc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: trang bubble ^^

Không tìm được thi thể đối với Mộ Lam Yên mà nói, chính là chuyện tốt.

Trên đường trở về, dứt quãng nghe được có người đi đường nhắc tới chuyện này. Trong lòng Mộ Lam Yên mới giống như buông xuống một tảng đá vậy, nhẹ nhõm rất nhiều.

Trở lại chùa miếu cũ, bốn phía vẫn yên tĩnh quý dị. Nơi này tương đối bí mật, cho nên ngay cả tên ăn xin tạm thời nương nấu cũng chưa chắc có. Vào cửa sau, lấy một thùng nước từ trong sân vườn của chùa miếu, Mộ Lam Yên nhanh chóng trở lại gian phòng nhỏ. Đi ra ngoài lâu như vậy, nàng vẫn rất lo lắng cho Tô Quý không có ý thức chút nào. Nhưng nếu bởi vì sơ sót lại xảy ra điều bất trắc gì đó, sợ là Mộ Lam Yên sắp hai đời thật xin lỗi người ta!

Vừa mới đẩy cửa ra, bên trong cửa không giải thích được lại đột nhiên nhiều hơn hai nam tử áo quần trắng thuần xa lạ!

Mộ Lam Yên đề thùng nước xuống, cả người thái độ thù địch nồng đậm nhìn chằm chằm hai người trong phòng kia, cả người làm ra tư thế tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

"Các người là ai?" Mộ Lam Yên hỏi.

Hai người đàn ông kia, một người trong đó mới nhìn giống như một thiếu gia, vào lúc Mộ Lam Yên đẩy cửa đi vào, nghiêng đầu sang chỗ khác khuôn mặt trắng nõn thuần khiết đối mặt với nàng. Lúc này đứng ở bên cạnh Tô Quý, trước đó hẳn là đang quan sát tình hình bệnh của Tô Quý. Mà một nam tử khác xem ra càng thêm non nớt một chút, hẳn là đi theo người kia.

"Người là ai?" Nam tử đi theo hỏi ngược lại.

Mộ Lam Yên đi vào bên trong mấy bước, lúc nhìn chằm chằm động thái của bọn họ càng thêm khẩn trương quan sát Tô Quý có bị bọn hắn tổn thương đến hay không.

Nam tử mặc màu trắng mộc mạc nhếch miệng lên một nụ cười mỉa, chỉ vào Tô Quý nói: "Đây là bằng hữu của người?"

Mộ Lam Yên gật đầu một cái, con ngươi lạnh lẽo chăm chú nhìn đối phương.

"Bằng hữu của ngươi bị thương rất nặng đấy." Nam tử mặc màu trắng mộc mạc tiếp tục mở miệng.

"Ta biết rõ. Hiện tại ta chỉ muốn biết, vì sao các ngươi lại xuất hiện tại nơi này?"

Nam tử mặc màu trắng mộc mạc thấy thái độ thù địch của Mộ Lam Yên đối với bọn họ khá sâu, nên cũng sẽ không nói quá nhiều nữa. Đứng dậy từ bên cạnh Tô Quý rời đi mấy bước, hắn mới cùng gã sai vặt bên cạnh cùng nhau làm cái vái chào: "Chào tiểu thư, tại hạ Tư Không Vũ. Tối hôm qua tranh thủ lên đường cả đêm, hơi mệt chút, cho nên nhìn đến đây có một nơi tránh gió bên tiền vào. Sau khi vào cửa thì nghe được gian phòng này có hơi tiếng rên rĩ, chính là đi vào xem một chút, nhìn thấy bằng hữu của ngươi giống như bị thương rất nghiêm trọng, bèn tự chủ trương, bắt mạch cho nàng ấy."

Tư Không Vũ nói đúng sự thật.

Mộ Lam Yên nghe được hắn từ lúc giới thiệu mình, trong đầu đột nhiên lóe lên ý tưởng, sợ hết hồn.

Dòng họ Tư Không chính là dòng họ hoàng gia của Kỳ Quốc. Sau khi gia tộc Tư Không thống nhất Kỳ Quốc, cũng đổi tất cả dòng họ Tư Không toàn quốc thành những họ khác, chỉ có bọn họ mới có thể hưởng dụng. Mà, Mộ Lam Yên chưa từng gặp gỡ nam tử trước mắt này, lại làm cho nàng có chút không nhớ ra được là ai.

Hoàng đế đương triều tổng cộng có chín đứa con, con thứ hai Tư Không Vân, con thứ ba Tư Không Miển, bốn năm sáu bảy tám không phải chết rồi thì chính là công chúa, người cuối cùng là Tư Không Thận. Nếu như nam nhân trước mắt này đoán không lầm, chính là Đại hoàng tử điện hạ đã sớm "Chết đi" mà Tư Không Thận nói cho nàng biết kiếp trước!

Lời nói ra từ trong miệng Tư Không Thận, lại phạm là trong mười câu cũng có chín câu là giả. Cho nên coi như quả đúng là Đại hoàng tử điện hạ đương triều khởi tử hoàn sinh, nàng cũng không có lý kỳ chút nào. Ngộ nhờ có chuyện Tư Không Thận tán gẫu vớ vẩn với nàng đấy.

Mà trước mắt, đối phương không tỏ rõ thân phận, Mộ Lam Yên cũng không tiện nói lung tung. Khi biết đối phương cũng không có ác ý, nàng cũng bèn buông xuống cảnh giác, bắt chước bộ dáng của đối phương, làm một cái vái chào: "Tại hạ Mộ Lam....." Chữ Yên cuối cùng, Mộ Lam Yên suy ngẫm một phen, vẫn là quyết định không nói ra, dù sao bên ngoài đồn đại Mộ Lam Yên đã chết.

Gã sai vặt bên cạnh Tư Không Vũ nghe Mộ Lam Yên giới thiệu mình như vậy, bật lên cười lên một tiếng: "Ngươi là khuê tú nhà nào? Lại giới thiệu mình như vậy."

Kinh hoàng được đối phương nhắc nhở, Mộ Lam Yên mới nhớ tới mình làm không đúng. Có điều nhanh hơn nhận

thức của nàng, Tư Không Vũ cũng đã dùng ánh mắt ngăn lại thì hạ không có lễ phép: "Mộ cô nương chớ cười rồi, đây là Linh Đồng, chính là thư đồng nhỏ nhỏ của ta. Linh Đồng, còn không mau nói xin lỗi với Mộ cô nương."

Linh Đồng nghe vậy, rất nhiên ngoan ngoãn nghe lời.

Mộ Lam Yên nói liên tục mấy câu không cần, lập tức người xỏm người xuống quan sát trạng thái của Tô Quý. Có chút khó xì bên cạnh còn có hai đấng mày râu, cho nên chỉ thoáng vén lên quần áo trên người Tô Quý, liếc mắt nhìn vết thương cũng không có nghiêm trọng thêm, mới yên tâm.

Tư Không Vũ thấu tình thế, đột nhiên cởi xuống áo

choàng da cáo trên người, trùm lên trên người của Tô Quý ngay trước mặt Mộ Lam Yên.

Mộ Lam Yên có chút hoài nghi: "Người đây là?"

"Vị bằng hữu này của người bị thương có chút nặng, quần áo mỏng manh của người đâu dui dày dặn. Ngày này thấy rõ càng ngày càng trở nên rét lạnh, đừng thêm lạnh cóng." Tư Không Vũ nói như vậy.

Mộ Lam Yên kinh ngạc cộng thêm cảm động nhìn nam tử dung nhan mỹ lệ trước mặt này, với động tác dịu dàng của đối phương làm. Người này, từ trong ra ngoài tản ra hơi thở ôn tồn lễ độ. Cộng thêm, thoạt nhìn tuổi tác cũng nhỏ hơn ba mươi, làm cho nàng càng thêm nhớ nhung phụ thân phương xa.

Tư Không Vũ tỉ mỉ thay Tô Quý dếm tốt vạt áo, lúc ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt Mộ Lam Yên thành thật nhìn bộ dáng của hắn, làm cho hắn có chút khó xử, không thể làm gì khác hơn là cười khan một tiếng, cắt đứt ánh mắt của đối phương: "Cái đó, người cầm vào chính là thuốc cho bằng hữu người sao?"

Mộ Lam Yên lấy lại tinh thần, gật đầu một cái.

Tư Không Vũ đột nhiên đưa tay về phía nàng muốn đồ.

Mộ Lam Yên có chút ngây ngẩn, siêng sốt nhìn chằm chằm ánh mắt giống như một dòng suối trong của đối phương một hồi lâu. Cho đến khi Tư Không Vũ chỉ chỉ túi thuốc trong tay nàng, nàng mới ngạc nhiên hiểu ý của đối phương.

"Ta giúp người đi sắc thuốc." Tư Không Vũ dịu dàng nói.

Mộ Lam Yên theo bản năng đưa tay rút về phía sau một cái, *d&d#l@q~ d<eom> việc này vốn là việc của nàng, hơn nữa cũng hoàn toàn chưa hiểu rõ đối với đối phương, cho nên muốn từ chối: "Không, không cần. Tự ta có thể."

Không biết làm sao, từ chối người trước mặt, tay đặt ở sau lưng, ngón tay đột nhiên cảm nhận lực, cũng biết sợ là túi thuốc bị người đoạt đi rồi. Đột nhiên quay người lại, nàng lại thấy mặt Linh Đồng cười híp mắt nhìn nàng.

"Mộ cô nương, người cũng đừng từ chối lòng tốt của thiếu gia nhà ta." Nói xong, mặt bà hề liếc mắt nhìn về phía chủ nhân của hân, hình như là đang tranh công.

Mộ Lam Yên muốn đi lên trước cướp đoạt, đây chính là thuốc cứu Tố Quý, tại sao có thể để cho bọn họ làm vậy như vậy? Tư Không Vũ dường như hiểu ý của nàng, còn chưa chờ nàng ra tay, đã mở miệng ngăn cản nàng:

"Hai người chúng ta không cần thận quấy rầy các người. Trước mắt, vị cô nương này cũng nên có người ở bên cạnh chăm sóc. Chúng ta đi ra ngoài sắc thuốc cho người, người còn sợ chúng ta hạ độc cho người hay sao?"

"." Mộ Lam Yên muốn trả lời phải, nhưng khi nhìn trên mặt hai người bọn họ biểu hiện muốn giúp đỡ, nhưng cũng nói không ra miệng.

Tư Không Vũ suy nghĩ một phen, vì không để cho đối

phương khó xit, cuối cùng quyết định cùng Linh Đồng hai người ở trong phòng nổi lên đồng lửa nung nấu. Mộ Lam Yên thấy đôi phương đã lui bước, hơn nữa còn là ở trước mắt chính mình, nên cũng đồng ý.

Tìm diêm, nổi lửa, sắc thuốc. Tư Không Vũ và Linh Đồng làm việc này đều là làm liền một mạch. Mộ Lam Yên ngồi ở bên cạnh Tố Quý, nhìn đồng lửa dần dần cháy đi lên, trên người cũng chậm chậm cảm nhận được ấm áp.

Tất cả mọi chuyện cũng chuẩn bị xong, lại chờ thuốc sôi. Trong lúc rảnh rỗi, Tư Không Vũ ngồi ở một bên lật đầu tán gẫu với Mộ Lam Yên.

Ánh mắt sáng rõ như hoa nhìn Mộ Lam Yên đánh giá từ trên xuống dưới: "Xem trang phục của hai người các người, cũng không phải là bộ dáng rất nghèo. Vì sao không đi tìm một khách sạn ở lại?"

Mộ Lam Yên nghe vậy, tâm tư đột nhiên sa sầm xuống. Nơi này cách Ngao phiêu gần như vậy, khách sạn nhất định là không ở được. Hơn nữa, Tố Quý còn bị thương nặng như vậy, nhất định sẽ rước lấy sự chú ý của người khác. Suy nghĩ một chút, nàng vẫn thành thật khai báo bởi vì không có tiền.

Có chút khó xit nhìn Tư Không Vũ, trả lời: "Tiền của chúng ta bị người đánh cắp rồi."

Tư Không Vũ nghe vậy, ồ một tiếng: "Cũng khó trách. Vậy các người đây là tới từ nơi nào? Muốn đi đâu? Nếu như không tiện trở về, hai người ta và Linh Đồng có thể

tiền các người về nhà?

Mộ Lam Yên vội vàng hét hoảng khoát tay áo:

"Không cần, hai người ta với Tổ Quý không có bất kỳ người thân nào. Bình thường đã quen đi rong chơi chung quanh."

"Vậy tiền sinh hoạt của các người đến từ nơi nào?"

"Ta biết một chút y thuật, dựa vào cái này kiếm ít tiền nuôi sống." Mộ Lam Yên rất chột dạ mở miệng nói láo.

Tư Không Vũ đột nhiên cười cười: "Thì ra là một lang trung giang hồ à?"

Đối với danh từ này, từ trước đến giờ đều là khen chê không đồng nhất. Mộ Lam Yên nghe đối phương đột nhiên trêu ghẹo, cũng là hì hì một tiếng bật cười. Ngay tại lúc nàng dùng sức hít vào đồng thời cảm giác đột nhiên ngực mình co rút đau đớn giống như bị đao róc một cái vậy. Nghiêng mắt thấy Tư Không Vũ cũng không chú ý tới lộ dáng lần này của nàng, vội vàng điều chỉnh hô hấp của mình, trấn áp vẻ đau đớn này.

Không phải nàng sợ người khác thấy nàng mềm yếu thương hương tiếc ngọc, mà là sợ người khác thấy nàng không có bề ngoài mạnh mẽ như vậy, sẽ có tâm tư không đúng đắn. Dù sao hiện tại hai người trước mắt đều là nam tử thân thể cường tráng, mà họ lại là hai người bị thương.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Mộ Lam Yên cảm thấy đau đớn, từ lúc trước bị nam râu ria va vào một phát, nàng đã mơ hồ cảm giác có chút không thoải mái.

Sau lại đung nhai. Dung Phi thì uốn mình ra tay, không

Sau vài tiếng phút đứng chờ thì vẫn chưa thấy ai đến, không biết làm sao chỉ cần nàng vừa vận khí, trái tim đau đớn giống như vạn kim châm tim vậy. Mà bây giờ, ngay cả mở miệng lớn hô hấp cũng sẽ có cảm giác.

Yên lặng một lúc, không khí trong phòng đột nhiên thoáng có vẻ hơi lúng túng. Mộ Lam Yên ho nhẹ một tiếng, đột nhiên mở miệng: "Vậy các người thì sao?"

"Hà?" Mặt Tư Không Vũ kinh ngạc ngẩng đầu lên, sững sờ một lúc, mới phản ứng được Mộ Lam Yên hỏi: "À, hai người ta và Linh Đồng tới tham gia hôn lễ của một người."

Hôn lễ? Phản ứng đầu tiên của Mộ Lam Yên chính là hôn lễ của Ngao Lôi và Tư Không Miến hôm qua.

Chỉ là, hôm qua nàng cũng không thấy nam nhân trước mắt này.

"Của người nào?"

"Đệ đệ ta."

Mộ Lam Yên ồ một tiếng, làm bộ đang suy tư: "Ngày hôm qua hình như là ta thấy gần đây quả thật có người kết hôn. Thật tốt, ta thấy hôn lễ đó giống như đặc biệt to lớn." Rồi sau đó, chính là gương mặt hăm mộ.

"Người cũng muốn kết hôn sao?" Tư Không Vũ đột nhiên hỏi. Mộ Lam Yên chống lại ánh mắt nghiêm túc của đối phương, nhanh chóng xoay mặt, trông mắt có chút lóe lên, gương mặt trong nháy mắt trở nên ửng đỏ lên: "Một cô gái lưu lạc giang hồ như ta sẽ có người nào đồng

ý lấy ta."

"Cũng không phải mỗi một cô gái đều mong muốn lưu lạc, người xinh đẹp như vậy, ta sẽ đồng ý cưới."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437398#p3437398>

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Người tốt thật nhiều

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: trang bubble ^^

Mộ Lam Yên đột nhiên cười lên ha hả.

Trên mặt Tư Không Vũ vẫn không nhìn ra có bất kỳ gợn sóng tình cảm nào, đôi mắt tao nhã như nước, thẳng tắp nhìn chăm chăm Mộ Lam Yên giống như nghe được một chuyện cười lớn vậy. Đôi đôi phương có xu hướng ngừng nụ cười lại, khóe miệng của hắn mới nhếch lên vẻ mỉm cười.

"Có buồn cười như vậy sao?" Tư Không Vũ hỏi.

Mộ Lam Yên đột nhiên gật đầu một cái: "Hai người chúng ta bèo nước gặp nhau, người đã nói ra lời cợt nhả như thế. Quả nhiên là gặp được một cô gái lưu lạc giang hồ như ta vậy, nếu mà đổi thành thiên kim nhà khác, hiện tại khẳng định tức khóc rồi."

"Người lại chưa từng làm thiên kim tiểu thư, làm sao người biết người ta nghe được ta nói như vậy thì nhất định là tức khóc, không chừng đang ở một bên lên lên vui sướng đấy."

Lời nói của Tư Không Vũ làm cho Mộ Lam Yên đột nhiên lờ lỉ á khẩu. Cũng không tiếp tục đề tài cảm thấy buồn cười này nữa, ngay cả nụ cười cũng đọng lại ở trên mặt nàng. Dừng một chút, thu hồi nụ cười sót lại, bộ dáng nghiêm mặt đi tới tiếp cận thân thể phía trước, nhìn xuống thuốc sắc thể nào rồi.

Tư Không Vũ cũng thức thời ngậm miệng lại, yên lặng nhìn bộ dáng đối phương hoạt động.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ, thuốc của Tổ Quý sắc xong rồi.

Linh Đồng tiếp nhận được Tư Không Vũ ra lệnh, đưa tới cho Mộ Lam Yên một cái chén bẽ đã rửa sạch sẽ. Mộ Lam Yên nhận lấy, sau khi rót đầy chén thuốc, đột nhiên ngước mắt nhìn hai đảng mây râu này muốn nói lại thôi.

"Mộ cô nương còn không dứt thuốc?" Tư Không Vũ hỏi.

Mộ Lam Yên gật đầu một cái: "Muốn dứt."

"Vậy người đây là ý gì?"

"Ta muốn mời hai người các người đi ra ngoài có được không?"

Linh Đồng nghe nói có chút giật mình: "Bên ngoài lạnh như vậy, người bảo chúng ta đi nơi nào? Chúng ta thật vất vả nỏ lửa cho người, đốt ấm áp gian phòng này, người lại muốn đuổi chúng ta đi ra ngoài?"

Mộ Lam Yên có chút khó xử nhìn bọn họ, không biết mở miệng như thế nào, đừng thấy Tổ Quý đang đắp quần áo, thật ra thì sau lưng đã cời bỏ một mảng lớn. Nàng muốn dứt thuốc, tối thiểu trước tiên cần phải đánh thức Tổ Quý chứ? Đến lúc đó một mảnh cảnh xuân, thấy hết tính toán người nào đây?

Tư Không Vũ cũng không muốn để cho thủ hạ của mình đông lạnh, nhìn Tổ Quý còn nằm dưới đất, tiến lên một bước: "Vì sao bằng hữu của người luôn nằm đó? Nếu không ghét bỏ, người đỡ dậy, ta giúp người dứt thuốc."

Mộ Lam Yên thấy hắn có động tác tiến lên, lập tức ngăn cản đối phương: "Không cần không cần. Ta tự mình tới là được rồi, quả thật là phải khó xử các

ngươi một chút, đi ra ngoài một lúc. Đợi lát nữa, sau khi ta dứt xong được sẽ gọi các ngươi đi vào, có được hay không?"

Ánh mắt của Mộ Lam Yên hơi cầu xin, làm cho Tư Không Vũ đột nhiên có chút không biết làm sao. Suy nghĩ một phen, hắn vẫn là gật đầu đồng ý.

Người đi ra ngoài, cửa đã đóng lại. Trái tim bị treo lên của Mộ Lam Yên mới được thả xuống. Tổ Quý là vết đao chém, nàng lo lắng ngộ nhỡ nếu bị hai người bên ngoài thấy được sẽ không tốt. Mặc dù, Tư Không Vũ thoát nhìn tương đối dễ dàng chung đụng, nhưng nàng cảm giác thủ hạ Linh Đồng kia của Tư Không Vũ rất tinh quái. Tuy rằng hắn không thường nói chuyện, nhưng đôi mắt luôn quan sát nhìn nàng.

Mộ Lam Yên thở dài một hơi, lập tức cũng không còn bao nhiêu thời gian để cho nàng suy nghĩ nhiều.

Tiến lên, phủ lên bà vai Tổ Quý, dùng sức lắc lư hai cái: "Tổ Quý, Tổ Quý, tỉnh, tỉnh."

Cứ đại khái kêu hai ba lần như vậy, đôi mắt Tổ Quý ngủ say, rốt cuộc có dấu hiệu hơi hé ra. Qua một lúc lâu, nàng mới mơ mơ màng màng mở mắt nhìn tiểu thư nhà mình trước mặt.

"Tiểu thư, ta đây là như thế nào? Đầu đau quá." Tổ Quý nói xong, muốn đứng dậy, nhưng hơi nhúc nhích, vết thương sau lưng lại đau đớn giống như sắp xé rách vậy.

Mộ Lam Yên vội vàng đề đổi phương hướng, kiên nhẫn giải thích: "Trước tiên ngươi đừng nhúc nhích, sau lưng ngươi bị người chém bị thương, ngươi quên rồi sao?"

Tổ Quý nhớ lại một phen, gật đầu một cái: "Không trách được cảm giác đau như vậy."

Nhưng tiểu thư, Tổ Quý cảm giác ngời đến đau đầu quá, thật là muốn dậy ngồi một chút."

Quả nhiên là một tiểu nha đầu thích giày vò.

Trong lòng Mộ Lam Yên cũng cảm thấy nếu cứ nằm như thế cũng không tiện uống thuốc. Vì vậy hai người, tốn hết sức lực to lớn mới giúp đỡ Tổ Quý từ từ ngồi dậy. Sau khi đổi phương hướng lên, cái trán cũng đã rịn ra một chút mồ hôi mịn. Mộ Lam Yên tỉ mỉ dùng ống tay áo thay đổi phương lau đi, mu bàn tay đụng phải cái trán nóng bỏng của đối phương, trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Để cho Tổ Quý dựa vào trên người của mình, bên dưới tay lưng chén thuốc lên: "Tổ Quý ngoan, uống thuốc đi."

Người mùi vị đắng ngắt, Tổ Quý cũng nhíu mày lại, nhưng vì không để cho tiểu thư lo lắng, siêng sốt một phen, vẫn là nuốt lỏng mấy cùi đầu uống vào.

Hai ba ngụm, một chén thuốc cũng đã thấy đầy.

Nước thuốc nóng hầm hấp chảy vào ngực, Tố Quý chính là cảm thấy cả người thoải mái rất nhiều. Ngay cả lỗ tai tựa vào trên người Mộ Lam Yên, thính lực cũng khôi phục không ít, hoà hoãn một hơi, không có buồn ngủ: "Tiểu thư, mới vừa rồi Tố Quý mơ một giấc mơ rất dài rất dài."

Mộ Lam Yên thu dọn một tý đồ, nhặt lên lông thú vốn là Tư Không Vũ cho đắp lên trên người Tố Quý.

Tố Quý nhìn áo choàng không quen biết trước mắt kia, hoài nghi hỏi: "Đây là từ đâu tới?"

"Đây là một người tốt bụng để lại, bây giờ bọn họ ở bên ngoài. Đợi lát nữa, người nằm xuống, ta lại gọi bọn họ đi vào. Người mới vừa nói, mơ một giấc mơ gì đó rất dài?"

Tố Quý ồ một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười đã lâu: "Ta nằm mơ thấy, chúng ta vẫn còn ở Liễu Tâm viện của Ngao phi. Mặt trời rất lớn, nhiệt độ rất ấm." Giọng của Tố Quý khàn khàn, theo mộng cảnh mà miệng nàng trình bày, ngay cả ánh mắt cũng từ từ trở nên mơ mộng.

Mộ Lam Yên thấy bộ dáng nàng có chuyển biến tốt một chút, nên cũng không nhẫn tâm tính toán, yên tĩnh lắng nghe.

"Tiểu thư, người phơi nắng ở trong sân, trên tay ta lấy cho người thịt bò khô mà người thích ăn. Sau khi Thanh Hưu tý tý đi chợ bán thức ăn mua thức ăn trở lại, làm cho người mấy món ăn mà người thích ăn nhất."

"Sau đó Dung Chi tỷ tỷ lại chọc giận người, người bèn phạt nàng ta dọn dẹp cỏ dại trong rau dưa ở trong sân.

Tiểu thư, người nói từ lúc người vào Liễu Tâm viện, người trồng rau dưa chúng ta một cây cũng không ăn được, ngược lại Dung Chi tỷ tỷ dọn dẹp nhiều lần."

Nói tới lúc này, Tổ Quý đột nhiên thở dài một hơi, đôi mắt sáng ngời trước đó ảm đạm xuống: "Nếu không phải Dung Chi tỷ tỷ hồ đồ nhất thời, làm chuyện tổn thương người, cũng sẽ không trốn khỏi Ngao phi. Chỉ là không biết bây giờ Dung Chi tỷ tỷ ở phương nào, trôi qua như thế nào rồi."

Lúc Tổ Quý rời căn bản không có nhìn thấy biểu hiện trên mặt Mộ Lam Yên.

Khi nàng ngẩng đầu lên ngoài đầu nhìn lại thì mới phát hiện chẳng biết lúc nào sắc mặt tiểu thư nhà mình lại đột nhiên hoàn toàn trắng bạch.

Trái tim Mộ Lam Yên đập dữ dội, Odi33xn0dafnl330fys0doon từ khi nàng nghe Tổ Quý nhắc tới Dung Chi thì trong lòng đã bắt đầu lo sợ bất an.

Dung Chi chết rồi, Dung Chi là bị nàng thấy chết mà không cứu, hại chết rồi.

Là bị nàng hại chết!

Trong đầu Mộ Lam Yên loại bỏ những lời kia một lần lại một lần, khoang miệng đột nhiên phun ra một mùi vị tanh nóng. Một dòng máu tươi vẩy vào trước mặt Tổ Quý, làm cho nàng ta hoảng hốt lo sợ thét lên trong nháy

mai.

"Tiểu thư, tiểu thư người sao rồi?"

Lời của Tô Quý vừa dứt, cánh cửa của gian phòng nhỏ ở ngôi miếu đồ nát cũ kỹ đột nhiên bị ngoại lực đẩy ra.

Bên tai Mộ Lam Yên chỉ nghe thấy bịch một tiếng, trước mắt chính là có chút mờ hồ không rõ, sau khoảnh khắc chính là trong đầu nặng nề, cái gì cũng không biết. . .
...

Cùng lúc đó, ở bên trong Thành phủ của thành Biện Kinh phía xa kia, dưới cơn nóng giận Lâu Lan đã hung hăng quăng bình hoa thình thịch trong tay xuống đất.

Nha đầu đứng ở trước mặt báo cáo tình huống thấy tình thế này, bị dọa sợ đến vội vàng co rút cổ, cẩn thận lui về phía sau một hai bước.

"Người nói Điện hạ không có để lại một câu nói, đã đi rồi?" Lâu Lan tức giận dùng dũa hỏi.

Nha đầu gật đầu một cái, sợ hãi rút rè trả lời một chữ:
"Đạ" .

Lâu Lan sắp nổ tung rồi, từ sau khi trở lại từ trong cung chính là ba ngày hai đêm không thấy được Tư Không Thận. Quá khứ mỗi ngày nàng đều muốn kẻ cận đối phương, hiện tại mỗi ngày không thấy được, trong lòng lại rất ngứa ngáy. Nhưng cố tình, đối phương giống như cố ý trốn tránh nàng vậy, coi như trở lại cũng không tới gặp mặt nàng một lần.

Ngồi ở trên ghế ngồi trong phòng, Lâu Lan tỉnh táo lại suy ngẫm một phen, đột nhiên hỏi: "Người nói, sau khi hắn trở lại, đi tới cửa sau?"

"Đúng, sau khi Điện hạ trở lại, tiếp đi tới cửa sau."

"Hắn đến cửa sau làm gì?" Lâu Lan đột nhiên cảm thấy bất được điểm mấu chốt, trông mắt sáng lên.

"Nghe người ta nói, mẫu thân của Tam hoàng phi cũng ở cửa sau. À đúng rồi, sau đó hình như Tam hoàng tử và Tam Hoàng phi cũng đuổi đến, bởi vì thời gian nán lại cũng không lâu, cho nên nô tỳ cũng không biết bọn họ ở bên kia làm gì."

Lại có liên quan tới Tam hoàng tử, mười ngón tay của Lâu Lan rút lại ở trong ống tay áo khế nắm chặt, ánh mắt sâu kín ngó về phía trước.

Hôm qua đêm cưới của Tam hoàng tử, mặc dù trong cung có bày tiệc cưới, nhưng chẳng biết tại sao, vào tối hôm qua người của cả tiệc tất cả đều chạy tới Thành phi. Làm hại nàng tâm tâm niệm niệm chờ đợi Tư Không Thận trở về, chẳng những không chờ được người muốn chờ, còn bị một bụng tức giận.

Đặc biệt là mẫu thân của Tam Hoàng phi kia ——

Thượng Quan Thuần Nhi. Rõ ràng là con gái gả cho một hoàng tử tàn tật, mặt lại là ngạo kiều giống như ai cũng nên hâm mộ nàng ta.

Đặc biệt là khi biết Lâu Lan nàng không hề liên quan với Tư Không Thận, lại vô duyên vô cớ ở nơi này, bị đổ

lên một từ kẻ dụ dỗ quyến rũ người ta. Làm Lâu Lan tức giận, đêm đó chính là cả đêm hồng bét.

Mà chuyện đáng giận hơn, Tư Không Thân vốn nên cùng nhau trở về với bọn họ, nghe nói Ngao phi gặp hỏa hoạn, lo lắng không yên lại chạy trở về. Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết nhất định lại là vì Mộ Lam Yên.

Cho nên theo ý nàng, Mộ Lam Yên mới là kẻ dụ dỗ biết quyến rũ người kia!

Nha đầu trong phòng Lâu Lan thấy ánh mắt đối phương đột nhiên hung ác tàn nhẫn không nói lời nào, lòng vẫn còn sợ hãi sau khi quan sát một phen, vẫn là run sợ trong lòng mở miệng: "Tiểu thư, còn có chuyện khác muốn dẫn dò sao?"

Lâu Lan hét lớn một tiếng: "Cút!" Nha đầu kia chính là nhanh chóng chạy ra khỏi phòng của Lâu Lan.

Ngay khi Lâu Lan nổi giận phát tay ném tất cả vật trên bàn xuống đất, cửa đột nhiên xuất hiện hình bóng của một nam tử.

Trong tay Tư Không Vân cầm cây quạt, một bộ áo sạch sẽ gọn gàng. Đạo bước thành thới nhàn rồi đứng ở cửa của Lâu Lan, trên mặt có một nụ cười tà, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm người trong phòng.

Mà Lâu Lan lại là khuôn mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm đối phương, thân thể cứng ngắc còn duy trì trạng thái vốn là ném đồ, con người từ từ lộ ra một chút hoảng sợ.

Tư Không Vân nói: "Lâu Lan cô nương, đã lâu không gặp rồi."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437403#p3437403>

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đóng quân ngoài thành

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: trang bubble ^^

Bên ngoài thành Biện Kinh, trong một đêm bắt đầu rơi xuống một trận tuyết lớn như lông ngỗng.

Trong lều vải huấn luyện trại lính đóng quân vùng ngoại ô, chậu than đặt ở bốn góc, đốt cực kỳ hùng hực. Màn cửa vừa dày vừa nặng, bị gió Bắc bên ngoài thổi hơi lay động. Hai bên trong lều vải xếp đặt mấy cái giá của từng người, phía trên xếp vào giỏ nhỏ bất đồng với bội kiếm.

Chính giữa gần bên trong, có giường quân dụng, hai nữ nhân, một ngồi, một nằm, vô cùng yên tĩnh.

Bên ngoài mặc dù gió lạnh nổi lên bốn phía, bên trong lại là ấm áp như xuân.

Đột nhiên, ngoài cửa vén lên màn cửa, một vị lão Âu đi vào.

"Hôm nay tình huống của Lam Yên tiểu thư như thế nào rồi?" Trong tay lão Âu bưng một chén thuốc, bước chân cực kỳ nhẹ nhàng đi vào. Lúc đi tới bên cạnh Tổ Quý, chăm chú nhìn Mộ Lam Yên hai mắt nhắm nghiền một phen, rồi sau đó lại thu hồi tầm mắt.

Nàng là nữ nhân thứ ba xuất hiện duy nhất trong quân doanh.

Tổ Quý mặc một bộ áo bông bao bọc thân thể, nghe tiếng ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Ôm vào lòng một bình nước trà còn có chút ấm áp, mê mang nhìn về phía lão Âu đã đi tới bên cạnh nàng: "La cô cô, người đã đến rồi à. Tiểu thư vẫn là ngủ mê man không dậy nổi như vậy."

Dứt lời, bên trong lều vang lên một tiếng khẽ than yếu ớt.

Mộ Lam Yên đã ngủ mê man bảy ngày bảy đêm

La cô cô là người Tư Không Thận đặc biệt điều từ trong cung tới đây hầu hạ Mộ Lam Yên. Bảy ngày này, mỗi ngày nàng luôn đúng giờ quy định đi vào đưa thuốc. Nhìn Tổ Quý từng muống từng muống cho Mộ Lam Yên cho uống xuống, mới bằng lòng yên tâm rời đi.

Vậy mà, hôm nay đã là kỳ hạn chót mà ngự y nói rồi.

Đi tiễn La cô cô trở về, Tổ Quý lại cất bình trà vốn ôm ở trong ngực vào trong quần áo. Tư Không Thận đã nói, sau khi Mộ Lam Yên tỉnh lại có thể sẽ khát nước. Bây giờ đã là mùa đông rồi, Tổ Quý sợ sau khi tiểu thư tỉnh lại không cách nào uống được nước ấm trước tiên, cho nên sau khi có thể ngồi dậy, mỗi ngày đều ôm bình trà như thế này. Trong lòng không tính toán thứ gì cầu nguyện khoảnh khắc sau đó, tiểu thư chính là có thể mở mắt, uống một hớp trà nàng rót.

"Tiểu thư, làm sao người còn chưa tỉnh lại? Nếu người chậm chạp không tỉnh, vậy Tổ Quý sẽ đi chỗ người ở kia, tiếp tục hầu hạ tiểu thư." Tổ Quý hơi nức nở nói.

Đột nhiên, không biết là nàng hoa mắt, hay là Mộ Lam Yên thật sự nhúc nhích. Chỉ cảm thấy ngón tay của người nằm trên giường giống như khẽ run rẩy một phen, còn có con mắt cũng rất giống đang dao động.

Trong lòng Tổ Quý mừng rỡ, vội vàng để xuống đồ trong ngực, khe khẽ đẩy bả vai Mộ Lam Yên hai cái: "Tiểu thư, tiểu thư, người là sắp tỉnh chưa?"

Vừa dứt lời, Mộ Lam Yên chính là khẽ khàng ho lên!

Tỉnh, tiểu thư tỉnh rồi, Mộ Lam Yên tỉnh rồi! Tổ Quý kích động đứng dậy bèn muốn đi ra ngoài gọi người tới. Không biết làm sao vừa mới rời khỏi ghế

ngồi, cổ tay của mình chính là bị người chột bắt được.

Quay đầu lại, chính là thấy Mộ Lam Yên còn chưa hoàn toàn mở mắt, dùng sức bắt được cổ tay của nàng. Sức lực to lớn, làm cho nàng hơi bị đau.

Tổ Quý bắt đắc dĩ, lại ngồi trở xuống.

"Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi, người bóp Tổ Quý thật là đau đấy." Tổ Quý muốn tránh thoát mở ngón tay Mộ Lam Yên, không biết làm sao người ta giống như cứng ngắc vậy, căn bản không thể chuyển động.

Cả người Mộ Lam Yên căng thẳng, bên tai dần dần truyền đến tiếng Tổ Quý, mới làm cho nàng hơi buông lỏng. Từ từ mở mắt, đỉnh lều màu trắng sữa chính là đập vào ni mắt.

Khi hai lỗ tai nàng hoàn toàn nghe được tiếng động đến từ chung quanh thì mới ngạc nhiên mà phát hiện Tổ Quý đang dùng nét mặt sắp khóc ra đối mặt với nàng. Mà tay trái của mình lại đang dưới tình huống không ý thức chút nào, siết cổ tay đối phương trắng bệch.

Vội vàng, nhanh chóng buông lỏng đối phương ra.

Đây không phải là chùa miếu rách nát mà trước khi nàng hôn mê kia.

Mộ Lam Yên ngồi dậy, cảnh giác nhìn quanh một phen địa phương trước mặt nàng có thể thấy, lúc nhìn lại về phía Tổ Quý mới định lên tiếng hỏi thăm. Nhưng mới vừa mở miệng một cái, lại chỉ phát ra âm thanh a a.

Tổ Quý cũng nghe được giọng của tiểu thư, ánh

mắt sáng lên nhìn lại về phía đối phương. Thấy mặt Mộ Lam Yên hoài nghi nhìn nàng, trong đầu chợt lóe lên nhớ tới bình trà bỏ lại ở một bên trước đó: "Tiểu thư, người chờ một chút, ta rót cho người một ly nước." Dứt lời, nhanh chóng ở trong ấm trà vượt ve an iui thật lâu, rót ra một ly nước ấm chuyển tới cho Mộ Lam Yên.

Cổ họng quả thật có chút không thoải mái. Mộ Lam Yên nhận lấy ly trà Tổ Quý đưa tới, chính là uống tất cả vào. Vào miệng thì đã cảm giác nước trà này không tầm thường, tuy là ấm áp, lại mát mẻ cực kỳ trơn miệng. Ngậm thứ nhất xuống bụng, cảm giác cổ họng cháy đã không còn tồn tại nữa.

Thấy biểu hiện trên mặt Mộ Lam Yên tốt hơn trước kia nhiều, Tổ Quý mở miệng nhắc nhở: "Tiểu thư, người hãy nói chuyện một chút thôi xem."

Mộ Lam Yên nhìn về mặt bình tĩnh của Tổ Quý, trong lòng vô số dấu chấm hỏi bắt đầu luẩn quẩn.

"Ta..." "Trong lòng Mộ Lam Yên, cả bình yên mà..."

... Cũng vậy, một Lam Yên cư kinh, vậy mà thật sự có thể nói chuyện.

Trên mặt Tố Quý cũng lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, nhìn một bình nước trà kia cười hì hì chính là nói: "Cầu hoàng tử điện hạ quả nhiên là lợi hại, lúc trước đã nói sau khi người tỉnh lại có thể không nói chuyện được. Đặc biệt nấu nước trà này mỗi ngày chuẩn bị sẵn. Không ngờ, quả thật hoàn toàn tương tự theo lời hắn nói."

Trên mặt Mộ Lam Yên xem qua một chút kinh ngạc, tỉnh táo lại mới phát giác được những thứ trước mắt này có chút quá không chân thật rồi. Cũng như trước đó, nàng còn nhớ rõ Tố Quý dựa vào ở trong lòng nàng, phát sốt lợi hại. Mà trước mắt, Tố Quý trước mặt này chẳng những không có dấu vết bị thương, ngược lại mặt ngăm đỏ ửng, rất có tinh thần!

Sau khi Tố Quý vui mừng, quan sát đánh giá ánh mắt Mộ Lam Yên quan sát nàng có một chút không đúng. Bản thân nhìn ăn mặc trên dưới trang #ddlqd# bubble cũng không cảm thấy chỗ nào không đúng, đôi tay theo bản năng chính là sờ lên gò má của mình: "Tiểu thư, trên mặt Tố Quý có vết bầm sao? Tại sao người nhìn Tố Quý như vậy?"

Nghe đối phương nêu câu hỏi, Mộ Lam Yên thâm trầm hỏi: "Rốt cuộc người là ai?"

Trong lòng Tố Quý đột nhiên nhảy lộp lộp một cái: "Tiểu thư, ta là Tố Quý đây. Làm sao người không biết ta ư?"

"Ta nhớ được trước đây không lâu sau lưng Tố Quý vừa

mới bị người chém một đao, sót cao không lùi. Người tinh thần như thế, thành thật khai báo, rốt cuộc là ai phải người tới?" Mộ Lam Yên dút lời, chính là một đôi mắt lạnh lạnh nhìn đối phương. Không biết làm sao bên cạnh không có bất kỳ vũ khí nào, nếu không nàng tin tưởng nhất định có thể ép hỏi ra đối phương càng nhanh hơn.

Bây giờ nàng cảm giác có chút cố hết sức, sợ thái độ cương quyết này không chống đỡ được bao lâu.

"Tiểu thư, ta là Tố Quý đây!" Tố Quý vẫn là không cam lòng nhân mạnh. "Ta bị thương vậy cũng là chuyện bảy ngày trước rồi! Bảy ngày trước, người đột nhiên phun một ngụm máu tươi ra ngoài, sau đó chính là hôn mê. Cũng may mà Cửu hoàng tử diện hạ kịp thời chạy tới, nếu không hai chúng ta quả thật là phải chết ở trong chùa miếu đó rồi."

Mộ Lam Yên chỉ cảm thấy lượng tin tức này có chút lớn, nghe Tố Quý nói như thế, thần kinh căng thẳng khẽ thả lỏng lại: "Người nói là Tư Không Thận cứu chúng ta?"

Tố Quý dùng sức gật đầu một cái.

"Sau đó, ta đã mơ mơ màng màng ngủ bảy ngày bảy đêm như vậy?" Mộ Lam Yên vẫn còn có chút không tin, ngoại trừ cả người cảm giác mỗi một đau đớn không dứt ra, quả thật nàng không nhận thấy bất kỳ khác thường nào.

Tố Quý sợ đối phương vẫn chưa tin, tiếp tục mở miệng: "Tiểu thư, nếu như người không tin, đợi lát nữa Cửu hoàng tử diện hạ huấn luyện trở lại, người hỏi hắn một

chút là được."

Mộ Lam Yên không phải là không tin, chỉ là đột nhiên tỉnh lại, có quá nhiều kỷ niệm có chút hỗn loạn. Nói thí dụ như, nàng hoàn toàn không nhớ là làm sao rơi vào trong tay Tư Không Thận. Theo cách nói của Tô Quý, bảy ngày trước, một chiêu Kim Thiên Thoát Xác của nàng thuận lợi thoát thân rồi đi từ Ngao phi. Theo lý thuyết, hiện tại người ngoài xem ra Mộ Lam Yên nàng đã chết rồi. Hơn nữa, khi ra ngoài mua thuốc đã chứng thực ý nghĩ này của nàng.

Vậy mà trước mắt, nếu như quả thật là Tư Không Thận dẫn nàng trở về chỗ quái lạ này, vậy người của Ngao phi có thể cũng biết nàng còn chưa chết hay không? Nếu sự thật là như thế, vậy một tượng kịch kia của nàng chẳng phải là diễn tới công rồi?

Trong nháy mắt ngơ vạc, đột nhiên thấy trên một cái giường khác ở bên cạnh, bỗng đâu một cái áo choàng da cáo màu trắng nằm đó. Chính là vật như vậy khiến nàng nhớ tới trong chùa miếu, nàng từng đụng phải một người khác.

"Tô Quý, đó là giường của người sao?" Mộ Lam Yên hỏi.

Tô Quý quay đầu lại, nhìn về phía ngón tay của Mộ Lam Yên chỉ: "Đúng vậy."

"Cái áo choàng trên giường của người kia là của ai?"

"Tô Quý không biết người nọ tên gọi là gì. Chẳng qua,

ta nhớ khi đó tiểu thư kêu ta tỉnh về sau nói là một người tốt bụng, chờ Tổ Quý uống xong thuốc sẽ kêu bọn họ đi vào. Không biết làm sao chưa đợi bọn họ đi vào, người đã xảy ra chuyện rồi. Sau đó, Cửu hoàng tì điện hạ đã chạy vào. Vừa mới bắt đầu, ta cho là Cửu hoàng tì điện hạ, sau đó suy nghĩ một chút cũng không có khả năng lắm. Cửu hoàng tì lãnh ngạo (lãnh lòng kiêu ngạo) như vậy, mới sẽ không đối với Tổ Quý tốt như thế."

Mộ Lam Yên đương nhiên biết thái độ lãnh ngạo của Tư Không Thận đối với người bình thường. Có điều, nếu như áo choàng này quả thật tồn tại, như vậy trí nhớ về hình ảnh Tư Không Vũ của nàng sợ rằng đã chân thật phát sinh qua.

Nhưng một ngày kia, rõ ràng ở ngoài cửa chờ là Tư Không Vũ và thư đồng của hắn, Linh Đồng. Vì sao sau khi vào cửa lại biến thành Tư Không Thận.

Đến lúc đó, một đợt gió bắc mãnh liệt đột nhiên xuyên qua cửa lị tến tến lên, thổi vào. Đánh vào trên mặt Tổ Quý và Mộ Lam Yên, trong nháy mắt làm cho các nàng giật mình một cái, cóng đến tỉnh táo rất nhiều.

Cả người Tư Không Thận quân trang hiên ngang mạnh mẽ xuất hiện tại cửa, một tay vịn bội kiếm, một tay cầm nón. Ánh mắt sắc bén giống như một con ưng săn mồi, nhìn vào bên trong.

Mộ Lam Yên nhìn xuất thần, dáng vẻ Tư Không Thận như vậy càng giống như một vương giả, khí thế bá đạo khiến mỗi người phải lộ vẻ xúc động. Chỉ thấy hắn hai, ba bước, đã đi tới trước mặt họ.

Tổ Quý giật mình một cái lấy lại tinh thần, đứng dậy hành lễ: "Cầu hoàng tì điện hạ."

Tư Không Thận chỉ là nhân nhật nhìn thoáng qua nàng ta: "Trong người người có thương tích, vẫn là ít xuống giường đi lại cho thỏa đáng. Tránh cho đến lúc đó bị người khác cản ngược lại một cái nói ta không giúp nàng ấy chăm sóc người tốt."

Điều này hiển nhiên là nói với Tổ Quý, làm cho Mộ Lam Yên rất chú ý quan sát, bên dưới vẻ mặt không có vẻ gì của Tư Không Thận cuối cùng chứa lòng dạ như thế, có thể ung dung mở mắt nói mò như thế.

Bây giờ nàng tỉnh rồi, nàng có nói muốn hẳn giúp đỡ chăm sóc người sao?

"Này." Mộ Lam Yên hô.

Tư Không Thận nhìn về phía nàng thì thay đổi bộ dáng lạnh lùng trước đó, nhíu mày: "Không phải là người bị người mưu hại một trận, bị dọa sợ đến ngay cả ta tên gì cũng không nhớ chứ?"

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437404#p3437404>

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Không Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.